

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hate Me Like You Mean It

THE BAD BILLIONAIRE BOSSES SERIES
KYRA PARSI

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Beni Gerçekten Nefret Et KYRA

PARSI

Telif hakkı © 2025, 2641198 Alberta Ltd.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kitapta geçen tüm isimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın üretken yapay zeka teknolojisini "eğitmek" için kullanılması açıkça yasaktır. İllüstrasyon ve kapak tasarımı Chloe Quinn tarafından yapılmıştır.

Kopyalama düzenlemesi One Love Editing tarafından yapılmıştır.

Hassasiyet okuması @whatambersreading_ tarafından yapılmıştır.

İÇERİK UYARISI

Bu kitap açık sözlü dil, alkol kullanımı, uyuşturucu kullanımına atıflar, sayfada yer alan cinsel içerik ve Alzheimer ve hafıza kaybından muzdarip bir karakterle etkileşimler içermektedir.

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Epilog

Kyra'dan Bir Not

ÖNSÖZ

SEKİZ YIL ÖNCE

"Alice!"

Sırtımdan bir ürperti geçti, midem düğümlendi. Zoraki bir özgüvenle dolabımı kapattım ve arkamı döndüm, ellerimin titrediğini görmemesi için kollarımı kavuşturdum.

"Ne yaptın sen!"

Öğle yemeği saatinde öğrencilerden oluşan kalabalık, Lockhill Prep'in tartışmasız sosyal çekim merkezi, seçilmiş mezuniyet konuşmacısı ve en üst düzey lideri Dominic Crawford'un koridordan geçip giderken, yakışıklı yüzü öfkeyle çarpıklaştırken, iki yana ayrıldı.

"Ne halt ettin sen!"

Beni dolaplara sıkıştırdığında sırtım metale çarptı, devasa vücudu kalbimin atışını hızlandırdı. Ama korkmadım. Ondan korkmuyordum.

"Geri çekil dostum." Ravi omzuna hafifçe vurdu, ama Dom onu itti. Koyu renkli bukleleri alına düşmüştü, okul üniformasının kravatu gelişigüzel bir şekilde gevşemişti.

"Ne yaptın sen, Alice?" Sesi alçak bir hırıltıya dönüştü, aldatıcı melek gibi altın rengi irisleri panik ve cehennem gibi bir öfkeyle kaynıyordu. Ben ise soğukkanlı bir kayıtsızlıkla karşılık verdim, kulaklarımı sağır eden kanımın akışını, kalbimin sert vuruşlarını görmezden geldim.

"Cevap ver lan!"

"Dom, sakin ol." Rachel elini göğsüne koydu ve aramıza girmeye çalıştı.

Dom ona bakmadı bile. Bir santim bile kıpırdamadı.

"Geri al." Sesinde artık yalvaran bir çaresizlik vardı, ama başka kimsenin bunu fark ettiğini sanmıyordum.

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama şüphe ve suçluluk duygusu boğazımda yoğun bir yumru oluşturmuştu ve kelimeleri bir araya getirmemi imkansız hale getiriyordu.

"Geri al!" Gözleri benimkilerle buluştuğunda cam gibi parladı, kenarları pembeye döndü.

"Geri çekil lan, dostum." Ravi onu daha sert itti ve Dom bir adım geriye sendeledi.

Eskiden tartışmasız yüce lider, daha uygun bir unvan olabilirdi. Kaide ne kadar yüksekse, düşüş de o kadar büyük olur.

"Annen suç duyurusunda bulunmadığı için şanslı," diye devam etti Ravi. "Benim evimden 80 bin dolarlık mücevher kaybolsaydı, ailem..."

"O yalan söylüyor!" Dominic, sanki tüm kötülüklerin kaynağı benmişim gibi bana işaret ederek bağırdı ve bunun neden kimsenin fark etmediğini anlayamadığını söyledi.

Öğrenciler etrafımızda toplanmış, yıllardır taptıkları dokunulmaz tanrılarının gözlerinin önünde kanayan, dağınık bir ölümlüye dönüşmesini izlerken sırtarak fısıldaşıyorlardı. O umursamıyor gibiydi.

"Hepimiz resmi gördük, Dom," dedi Rachel sessizce ve gerginlik boynuma daha da derin bir bıçak gibi saplandı.

"Mektup yüzünden mi? Bu yüzden mi yaptın bunu?" Çılgına dönmüştü, sanki hayatı buna bağılıymış gibi her kelimeyi tükürüyordu. "Benden bu kadar mı nefret ediyorsun? Bu kadar çok gitmemi mi istiyorsun, Alice?"

Dikkatim onun, Rachel'ın ve etrafımızda dönen fısıltılı akbaba sürüsünün arasında gidip geliyordu. Bir şey söylemem gerekiyordu. Herhangi bir şey.

Ama artık çok geçti. Tekrar ona baktığımda, altın rengi gözleri yaşlarla dolmuştu. "Siktir git." Dudakları titriyordu, sesinden sertlik damlıyordu. "Siktir git, bütün aileni de siktir git. Bunu unutmayacağım, *Lice*."

Titrek bir hareketle yüzünü koluyla kapattı ve son bir kez yıkıcı bir bakışla bana baktıktan sonra öfkeyle uzaklaştı.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Rachel, kolumu yatıştırıcı bir şekilde okşayarak. "Söz veriyorum."

Başımı salladım ama ona bakamadım. Ne Ravi'ye ne de kendime.

Dolaplardan uzaklaşarak sırt çantamı omzuma astım ve çenemi dik tutarak koridordan geçtim, arkadaşlarımla bakışlarını ve fısıltılı yargılarını görmezden geldim.

Hiçbir şey olmamış gibi derslerime devam ettim. Eve geldiğimde odama koştum, kapımı kilitledim ve yorganın altına girdim.

Ertesi sabah uyandığımda, misafirhane boştu ve Crawford ailesi gitmişti.

Merhaba... ben mi?

Bekle. Bu nasıl çalışıyor? Buraya yazarken kiminle konuşmam gerekiyor? Kendimle mi? Günlüğümle mi? Tanrı ile mi??? Neden bu şeyin kullanım talimatı yok?

Gampy, günlük yazmanın ergenlik çağındaki ruha iyi geldiğini söyleyerek bana bunu yaptırıyor, ama bu beni şimdiden strese sokuyor. Yazılarımı kısa tutacağım.

Anlıyorsunuz.

GÜNCEL

Her şey sol gözümün arkasında hafif bir gıdıklanma ile başladı. Neredeyse yok gibiydi. Neredeyse hiç fark edilmiyordu.

Öğleden sonra geç saatlerde, başım tamamen, hiç dinmeyen şiddetli bir ağrının içinde sıkışıp kalmıştı. Mide bulantım vardı. Huzursuzdum. On saniye bile zamanı kontrol etmeden duramıyordum.

Öğle yemeğini atlamak da işe yaramamıştı, ama ilk maaşımı bir hafta sonra alacaktım ve banka hesabım, bankanın "aşım ücreti" olarak adlandırdığı, finans kurumlarının parası olmayan kişileri cezalandırmak için kullandığı yöntemi tetikleyecek kadar az bir hesap hatası vardı.

para olmayan insanları, yine sahip olmadıkları parayı alarak cezalandırmak için kullandıkları bir yöntemdi. Bu ilk kez başıma geldiğinde, dolandırılmadığımdan emin olmak için muhasebecimi aradım.

O da dolandırıldığımı söyledi.

Ayrıca bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını söyledi. Tabii, tekrar güven fonumu kullanmaya başlamaya istekli değilsem. Peki, ailem market alışverişi yapacak kadar param olmadığını biliyor muydu?

Hayır, bilmiyorlardı. Ve ona, hiçbir koşulda bu durumun onlara açıklanmaması gerektiğini söyledim, anladın mı? (Gerçekte konuşma çok daha medeni geçti ve benim tarafımdan itiraf etmek istemediğim kadar çok yalvarma vardı.)

Açlıktan ölüyormuşum gibi değildi. Bu sabah haftalık satış toplantısında iki tane bedava simit yemiştım. Midemin bu kadar guruldamasının hiçbir sebebi yoktu. Modern insan vücudu çok zayıftı.

Nefesimi tutarak saate tekrar baktım. 3:49. Neredeyse bitti. Yapabilirdim.

Gelen kutuma yeni bir e-posta geldiğinde boynum kaskatı kesiliyordu ve içeriğini tarayıp hala tehlikede olmadığını kontrol edene kadar nefesimi tutuyordum.

4:09.

Ter, boynumun arkasında birikmeye başlamıştı. Çok, çok yakındım. Aylardır en fazla bu kadar ilerlemiştim.

4:28.

Neredeyse bitmişti. İnanamıyordum. Sonunda, sonunda, *Sonunda* başaracağım.

5:00.

Masamdan kalktım ve çantamı aldım, kalbim kulaklarımın içinde çarpıyordu. Tek kelime etmeden, veda etmeden ve göz teması kurmadan kaçınarak, çenemi eğdim ve neredeyse koşarak çıkışa doğru gittim.

"Alice."

Hayır. Olmaz.

Onu duymamış gibi davranarak adımlarımı hızlandırdım.

"Hey, Alice!" Corinna tekrar seslendi, etrafındaki tüm kabinlerin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle. "Bir saniye bekle!"

Kulaklıklarım takılıydı, onu duyamıyordum, yürümekten vazgeçmeme gerek yoktu.

Cam kapılardan beş, belki dört adım uzaktaydım ki, o birden koşmaya başladı ve omzumu tuttu.

Parmaklarım kıvrıldı, kafamda çok dilli küfürler çınlayarak bağırılmayı bekliyordu. Topuklarımdan döndüm, ağzımı zorla gülümsemeye zorlayarak bir kulaklığımı çıkardım. "Oh, pardon. Bir şey mi dedin?"

Sesimi neşeli tutmaya çalıştım. Muhtemelen bu hafta ne kadar iyi iş çıkardığımı söyleyecekti. Belki bana bedava bir stres topu verecekti. Ya da şirket logosu basılı yalıtımlı bir bardak, çünkü hepimizin günlük olarak kullanması için şiddetle teşvik edildiğimiz sırt çantası, dizüstü bilgisayar kılıfı ve hafif ceket, bizi yürüyen reklamlara dönüştürmek için yeterli değildi.

"Evet, özür dilerim. Onları taktığını görmedim." Diğerini de çıkarmam için işaret etti. "Bugün cuma olduğunu biliyorum, ama Cory senin gitmeden önce ofisine gelmeni istiyor gibi görünüyor."

Bir adım geri çekildim, ağzımı açtım ve "Nedenini söyledi mi?" diye sordum.

"Hayır, üzgünüm. Ama acil olduğunu söyledi."

Kafası karışmış görünüyordu. Belki biraz da endişeli. Patronunun patronunun patronu — bir kez kısaca tanıştığın ve başka türlü neredeyse hiç konuşmadığın bir adam — cuma öğleden sonra, önceden haber vermeden seninle özel olarak konuşmak istemesinin birkaç nedeni olabilirdi. Hiçbiri iyi nedenler değildi.

Gülümsememi bozmadan, Cory'nin sıkıcı, dağınık ofisinin ortasında durana kadar gülümsemeye devam ettim. O, sahte bir sempatiyle durumu açıklarken kulaklarım çınılıyordu. Bunu yapmak zorunda olduğu için inanılmaz derecede üzgündü. Bu onun elinde değildi. O sadece bir elçiydi. Ne kadar çaba gösterdiğimi duymuştu. Benim için mücadele etmiş, sorunu başkan yardımcısına iletmışti.

Hiçbirinin yapabileceği bir şey yoktu. Denemişlerdi. İnanın bana, denemişlerdi. "Bütçe kesintileri, anlarsınız ya. En son giren, ilk çıkar.

Bu başarısız bir politika, ama üzerinde çalışıyoruz. Sinir bozucu. Çok sinir bozucu. Ama denedim. Anlamalısın."

Hayır, anlamadım.

Gerçekten, *gerçekten* anlamadım. Bana hiç mantıklı gelmedi.

On beş ayda yedi iş. Bir buçuk yıl önce Charmed'dan ayrıldığımdan beri *yedi* işe başladım ve hiçbiri on dördüncü günü geçemedi. Saat gibi işliyordu.

"Başka kimse işten çıkarılıyor mu?" Sesimi sabit tuttum.

Bir kez şans. İki kez şans. Ama yedi kez? Yedi kez bir kalıp.

Cory boğazını temizledi ve ayağa kalktı, kararlı bir şekilde masanın etrafından dolaştı. "Eski iş arkadaşlarınızın istihdam durumunu açıklamaya yetkim yok." Kapıyı işaret ederek beni ofisinden çıkarmaya çalıştı. Ben yerimden kıpırdamadım. Yine boğazını temizledi. "Başka sorunuz varsa, İnsan Kaynakları departmanı memnuniyetle cevaplayacaktır."

"Beni işten çıkarmalarının gerçek nedenini bana söyleyebilecekler mi?"

Cory'nin boğazı balgamla tıkanmış gibiydi. Elinin tersiyle alnını sildi ve sürekli kapıya bakıyordu.

"Dediğim gibi, işgücü bütçemizi kestiler. Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm, Alice. Janice ve Corinna bütün hafta boyunca seni övdüler ve ben hala babanı harika bir tanıdık olarak görüyorum; o çok sevimli, çok tatlı bir adam ve bu durum beni hiç mutlu etmiyor. Başka bir seçeneğim olsaydı..."

Biri kapıyı çaldı. "Efendim, saat beşteki randevunuz geldi."

"Harika, teşekkürler Louis." Cory kravatını düzeltti, sulu gözleri ofisinin dağınık halini sanki ilk kez fark etmiş gibi süzdü. Hemen işine koyuldu, kağıtları gelişigüzel yığınlar halinde karıştırdı, yarısı boş fincanları topladı ve gözden uzak bir yere sakladı. "Bayan Cloutier, maalesef programımın biraz gerisindeyim. Louis sizi İK'ya götürecek. Emin olun, ihtiyaç duyabileceğiniz her türlü ek bilgiyi size sağlayacak donanıma sahipler."

Biliyor musunuz? "Hayır." Bu olamazdı. Yine olmazdı. "Gerçek bir cevap alana kadar buradan ayrılmıyorum."

Onun kahkahası, sinirlerimi bozan garip ve öfkeli bir sesiydi. Çantamı yere bıraktım ve masasına bakan vinil sandalyelerden birine oturdum. Gerçek bir cevap almadan beni dışarı çıkarmak istiyorsa, güvenliği çağırması gerekecekti.

"Ne yanlış yaptığımı anlamıyorum," diye ısrar ettim, içimde biriken öfkeyle. "Her gün erken geldim, modüllerin teslim tarihinden çok önce eğitimimi tamamlamak için geç saatlere kadar kaldım ve doğrudan amirimden performansım ile ilgili herhangi bir şikayet almadım."

Bir tetikleyici olmalıydı. Benim göremediğim ortak bir payda.

Somon rengi mendiliyle alnını sildi. "Evet, korkarım şirketiniz sebepsiz yere işinize son verebilir." Ses tonundaki keskinlik, bana karşı sabrının tükenmek üzere olduğunu gösteriyordu. "Hala ilk doksan günlük süre içinde sayılırsınız."

"Ama..."

"Bayan Cloutier, geri kalan sorularınızı ve endişelerinizi İK departmanına iletebilirsiniz. Bir daha sormayacağım."

Düşük ateşte kaynayan su birden şiddetli bir şekilde kaynamaya başladı. Çenemi sıktım, sandalyenin kolçaklarını ucuz vinilinde kalıcı izler bırakacak kadar sertçe kavradım. Ama taleplerimi tekrar dile getirmeden önce, bir şeyin ezilmesinden kaynaklanan belirgin bir boğuk ses bizi kesintiye uğrattı.

"Oops," dedi bir adam alaycı bir ses tonuyla. "Benim hatam."

Nefesim kesildi.

Gözlerim bağlı, başım su altında, en kötü kabuslarımın en derinlerinde boğulurken bile onun sesini tanırdım. Yerçekiminin yönü değişmeden hemen önce bir anlık sessizlik oldu.

Hareketlerimi sakın ve kontrollü tutarak başımı çevirdim ve çantama baktım.

Üzerinde duran siyah oxford ayakkabı bükülerek yumuşak, el dikişi deriye daha da derinlemesine gömüldü. Güneş gözlüklerim son bir kez çıkırdadı. Sonra toza dönüştüler.

Nabzım hızlandı, ayaklarımın altındaki toprak hafifçe kaydı.

Cory boğulur gibi bir ses çıkardı. "Ben... Eminim bu bir kazaydı. Ben..."

"Değildi," sol omzumun üzerinde duran düşmüş melek ona güvence verdi, beni boynumdan yakalayıp işkence zevki için diğer ruhları tuttuğu yere sürüklemekten önce zamanını bekledi.

Cory dişlerini sıktı. Gözlerini kırıştırtarak kendini toparladı.

"Bize bir dakika ver, Dawson."

"Ben... Louis tam da eşlik etmek üzereydi..."

"Git."

Cory başını eğdi. "Evet, tabii ki. Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye mırıldandı ve misafirliğini uzatıp azar işitmiş biri gibi kendi ofisinden çıkıp gitti.

Kalbim boğazıma kadar çıkmıştı, sanki tehlikeli bir paraşüte bağlanmış ve uçaktan atlamak üzereymişim gibi sinirlerim gerilmişti.

"Bu kadar kaba davranmana gerek yoktu," dedim neşeyle, sanki dünyada hiç dertim yokmuş gibi tırnak etlerimi kontrol ederek. "Kibarca isteseydin, o da aynı hızla giderdi."

Adam dilini şaklattı. "Patolojik yalancılardan tavsiye almam, özellikle de görgü kuralları konusunda."

Ayağıyla çantamı kenara itip, diğer sandalyeyi öne çekerek beni kendisiyle masa arasında sıkıştırdığında midem bir anda boşaldı. Özel dikim ceketinin düğmelerini açıp oturdu.

Sanki beni sıkıyormuş gibi, yumuşak pembe tırnaklarımı incelemeye devam ettim. O, hak ettiğini düşündüğü ilgiyi ona göstermeye karar verene kadar, ellerini karnının üzerinde gevşekçe birleştirerek bekledi. Yavaşça, bakışlarımı onun geniş göğsüne, sıkıca bağlanmış kravatına, kaslı boynuna, güçlü çenesine kaydırdım. Ve son olarak, o gözlere.

Bakışlarımız kesiştiğinde göz bebekleri parladı, etrafındaki altın halka parıldadı. Hava cızırdadı ve o sırıttı, keskin köpek dişleri tereyağı rengi gün batımının altında parlıyordu. Göz kamaştırıcıydı; hayatta kalma içgüdülerini harekete geçiren, korkutucu derecede ruhani bir güzelliğe sahipti. Onun sadece kovalamaktan zevk alacağını bilmene rağmen kaçmak istemenize neden oluyordu.

Alaycı, kibirli bir gülümsemeyle Dominic Crawford öne eğildi ve parmağıyla saçımın bir tutamını gevşekçe döndürdü.
"Boo."

Kötü haber.

Bugün 6. sınıfın ilk günüydü ve tahmin edin kim YİNE benim sınıfımda. Bütün yıl boyunca tam da benim yanımdaki koltuğa oturtuldu! LANET OLASI LOCH NESS CANAVARI, O.

NEDEN, NEDEN soyadlarımız aynı aptal harfle başlamak zorunda? Sanki birbirimizi yeterince görmüyor muyuz sanki.

Bu berbat bir durum.

Loch Ness berbat.

Bu konu hakkında daha fazla konuşmayacağım çünkü ergenlik çağındaki ruhuma iyi gelmiyor.

GÖZLERİMİ KAPATTIM, ama serap hala oradaydı.

O buradaydı. Farklıydı.

Onun imzası niteliğindeki koyu renkli, sarkık bukleleri kesilmiş ve mükemmel bir şekilde düzeltilmişti. Kemik yapısı kenarlarından sertleşmişti. Olgunlaşmıştı.

Daha yaşlıydı. Daha genişti.

Kızgındı. Çok kızgındı.

Elini itip, kendime geldim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Oh, hadi ama." Sesi eskisine göre çok daha karanlıktı. Ona çok yakışıyordu. "Sen bile şimdiye kadar bunu anlayacak kadar akıllısın."

Yanaklarım kızardı, ama ifademi değıştirmedim, onun tembel bakışları altında ezilmeyi reddettim. O bakışlar, utanmazca vücudumda aşağı yukarı dolaşan bir ateş izi bırakıyordu.

Gördüğü şey, gözlerindeki nefreti vahşice alevlendirdi, ama sırtışı hiç bozulmadı.

"Demek sensin?" dedim, neredeyse alaycı bir şekilde suçlayarak. "Kovulmamın sebebi sen misin?"

On dört günlük sürenin önemi sonunda anlam kazandı. Annesi, biz... yollarımızı ayırmadan önce on dört yıl boyunca ailemizin hizmetçisi olarak çalışmıştı. Bu, onun iyiliğimin karşılığını ödeme şekliydi.

Ve ben de, onun benim gibi küçük birini tamamen unuttuğunu düşünerek mutlu bir şekilde yaşıyordum.

Başını bir yana eğdi. "Dürüst olmak gerekirse, çok daha önce anlayacağını düşünmüştüm. Sıkılmaya başlamıştım."

"Seni, iki ile ikiyi birleştirip bir sonuca varacak kadar düşünmüyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Ama beni düşünüyorsun."

"Tabii. Bazen. Eski ev sahibimin evinin önünde, bana seni hatırlatan Norveçli bir trol heykeli vardı." Artık kirayı ödeyemediğim için ailemin evine taşınmak zorunda kalmadan önce. "Benzerlik inanılmazdı. Elimde değildi."

Çenesini parmak eklemleriyle okşadı ve içinden alaycı bir kahkaha attı.

Gözlerim onun ağzına kaydı.

Her zaman bunun geçeceğini düşünmüştüm, ama ne yazık ki, o hala sürekli somurtkanlık gibi talihsiz bir rahatsızlıktan muzdaripti. Dominic Crawford'un üst dudağı kadar beni rahatsız eden başka bir şey yoktu. Sürekli dışarı çıkıntılı, yumuşak ve tatlı hali, sinirlerimi bozuyordu.

"Görünüşe göre *beni* epey düşünüyormuşsun," dedim hafifçe, umutsuzca hissetmek istediğim sıkıntıyı taklit ederek. Umarım kalbimin göğsümde çarpıştığını göremiyordu, çünkü tüm vücudum bu saldırıdan dolayı titriyor gibiydi. "Beni takip mi ediyorsun?"

"Sadece karmaya yardım ediyorum."

"Beni işe alanları tehdit ederek mi?"

"Tehditkar değil, hayır. Crawford Capital portföyünü genişletiyor."

Bir dakika. Bu şirketleri *satın mı alıyordu? Sırf* beni kovdurmak için mi? Ağzım açılmadan önce kendimi tuttum. "Crawford Capital nedir?"

Onu yakaladım.

Sırıltısı bozuldu ve ben gülümsemeyi zor tuttum. Başarılarının küçümsenmesinden hiç hoşlanmazdı, değil mi?

"Benim hatam," dedi, toparlanarak. "Başlığında 'Housewives' kelimesi geçmeyen hiçbir şeyi okumadığını unutmuşum. Ülkedeki en büyük özel sermaye şirketi. 6Queue Media ağının sahibiyiz. Hiç duydun mu?"

Eğlencem bir anda bitti.

6Queue Media, Dominic'in "birkaç kuruşa" satın aldığı, acımasızca içini boşalttığı ve sıfırdan yeniden inşa ettiği ilk başarısız şirketti. Beş yıl sonra, ülkenin en büyük medya ağlarından biri haline geldi. Bunun büyük bir kısmı, onun kendi yarattığı devrim niteliğindeki sosyal medya/haber kaynağı ve ailemin baş belası olan Gossip Gorilla sayesinde oldu.

Babam erken emekli olacağını ve Adrien'i yeni CEO olarak atadığını açıkladığı anda, Dominic bu platformu aileme karşı bir silah olarak kullanmaya başladı ve spekülatif saçmalıklarla kardeşimin itibarını acımasızca yerle bir etti. Adamları, iftira niteliğindeki yalanları için isimsiz "kaynaklar"dan alıntı yaptılar.

Hepimiz onun yaptığını biliyorduk, *neden* yaptığını biliyorduk ve her yasal işlem başlatmaktan bahsettiğimde, Gampy araya girip bunun durumu daha da kötüleştireceğini, Dominic'in incinmiş bir ruh haliyle hareket ettiğini ve

ateşle karşılık vermenin durumu daha da kötüleştireceğini savunuyordu. "*Eninde sonunda bizi kendi başına bırakacaktır. Ona biraz daha zaman tanı.*"

Haklıydı. Dominic sonunda durdu.

Ama o zamana kadar çok geç olmuştu. Adrien'e karşı yarattığı olumsuz sosyal duygu çoktan kendi başına bir hayat kazanmıştı ve diğer tüm medya kuruluşları, kardeşimin adının kaç tıklama alacağı konusunda ağızlarından köpükler saçıyorlardı.

Masken düştü. "Adrien'in sana maruz kaldığı saçmalıkları hak etmediğini çok iyi biliyorsun. Bu bizim kavgamızdı, Dominic. Ailemi bu kavgaya karıştırmamalıydın."

"Neden? Sen *benimkini* bu kavgadan cömertçe uzak tuttuğun için mi?" O kadar yakın oturuyordu ki, göz teması kurmak için çenemi yukarı kaldırmam gerekti. Bundan çok hoşlanıyordu; tüm günahkar ihtişamıyla bana hükmetmekten. Benim ondan aşağıda olduğumu bilmemi sağlamaktan. "Kısasa kısas, Alice. Sen benim ailem hakkında yalanlar yaydın; ben de aynısını senin ailen için yapmaya hakkım var."

"*Ben* hiç yalan söylemedim." Aradaki fark buydu. Beni inandığını sanmıyorum. Dinlemeye bile istekli değildi.

"Oh, ama yalan söyledin," diye mırıldandı, ses tonu küçümsemeyle doluydu. Genişlemiş göz bebekleri artık saf oniks gibiydi. İki kara delik, dikkatlerini çeken her şeyin ışığını emiyordu. "O senden asla bir şey çalmadı ve ikimiz de bunu çok iyi biliyoruz."

"*Kanıt vardı,*" demek istedim. "*Ve o da bunu inkar etmedi.*" Ama bunun bir anlamı yoktu.

Bağırıp çağırabilirdim. Ama yine de beni duymazdı.

Dom beni incelerken başını hafifçe bir yana eğdi. "Hayal ettiğin gibi miydi? Sonunda istediğini elde ettin mi?" Çok yakındı. Kolonyasının sıcak, zengin kokusu, avını sıkıştıran bir piton gibi yavaşça nefes almamı engellemeye başlamıştı. "Sırf benden kurtulmak için onu sırtından bıçaklayıp aşağıladığın değdi mi?"

"Öyle olmadı. Rosie'yi seviyordum. Asla..." O güldüğünde sözümü kestim.

"Tanrı aşkına. Tamamen saçmalık olmayan tek bir cümle bile kuramıyor musun?"

İstersem onu *şimdi* ortadan kaldırabilirdim.

Ailemle konuşabilirdim. Kardeşimle. Ailemin tuttuğu geniş uzman avukat ekibiyle konuşup, parmağımı şıklatarak ona karşı uzaklaştırma emri çıkarabilirdim. Bütün bu olayı sona erdirebilirdim — onu hayatımdan kalıcı olarak silebilirdim — ve bunun için tek yapmam gereken bir telefon görüşmesiydi.

Dominic, sıfırdan milyarlarca dolarlık bir imparatorluk kurmanın getirdiği avantajları, gücü ve nüfuzu sonuna kadar kullanıyor olabilir, ama o hala yeni zenginlerden biriydi.

Arada bir fark vardı. O henüz bunun farkında değildi.

Öyleyse yap.

Git ve telefonu ara. Hemen şimdi.

Çantama uzandım ama tanıdık, tüyler ürpertici bir tedirginlik ve huzursuz bir panik hissi ensemden aşağıya doğru yayılınca durakladım.

"Hadi ama Alice. Sadece biz varız," dedi acı bir gülümsemeyle. "Sen ve ben. Burada başka kimse yok, o yüzden kabul et lan. Yalan söylediğini kabul et, benden kurtulmak için ona tuzak kurduğunu kabul et, ben de gideyim. Sonsuza kadar. Artık senin hayatınla arkadan oyun oynamayacağım. Artık intikam peşinde koşmayacağım ya da ailenle uğraşmayacağım... Tek yapman gereken bana gerçeği söylemek."

Onun bakışlarını karşılarken, geri adım atmayı reddederek azı dişlerimi gıcırdattım. "

Sana doğruyu söylüyorum. Onu tuzağa düşürmedim ve yalan söylemedim."

Bir çıkmaza girmiştik. O benden istediğini alamayacaktı ve ben de ondan başka bir şey isteyecek kadar aptal değildim.

"Burada işimiz bitti mi?" diye sordum.

Parmağını kaldırdı ve saatine baktı. Sonra, sanki isteyerek yapmış gibi, çantamın parçalanmış içeriği kısa bir titreşimle *gürültü* çıkardı.

Dominic'in ağzı yavaşça kurt gibi bir sırtışıya dönüştü. "Bunu kontrol etmek isteyebilirsin."

Onu başımdan savmak için can atıyordum ama daha iyisini biliyordum. Yaptığı her ne boktan şey olursa olsun, zamanla daha da kötüleşeceği ihtimali yüksekti.

Yine de acele etmedim, kırık ruj kapağını ve anahtarlarımı bir kenara itip telefonumu çıkardım. Ortasından geçen yeni çatlağı umursamadan ekrana dokundum.

Ancak beni gerginleştiren şey, ekrana çıkan bildirimdi.

İş bulma ajansından gelen bir e-postaydı.

Son on beş aydır çalıştığım ajans.

Beni kovulan yedi işin hepsine yerleştiren ajans.

Charmed'dan ayrıldıktan sonra rastgele bana ulaşan, bu şirketin çalışanlarının, eşleştirme şirketinin son derece rekabetçi yapısı ve statüsü ile kurucusunun tanınırlığı nedeniyle çok rağbet gördüğünü iddia eden ajans. *"Son zamanlarda ayrılan birkaç çalışana ulaşmaya çalışıyoruz. Gelecek adımlarınız için ne gibi planlarınız olduğunu bilmiyorum, ancak özgeçmişinizi dosyada tutmak isteriz, özellikle de farklı sektörlerdeki fırsatları keşfetmekle ilgileniyorsanız."*

Lanet olsun.

O, beni işten kovdurmak için şirketleri satın almamıştı. Tam tersi bir durum söz konusuydu. İş bulma kurumunu, beni zaten satın aldığı şirketlere çekmek için kullanıyordu.

Kurnaz herif. Neden daha önce parçaları bir araya getirmemişim? Nasıl oldu da bu tuzağa düştüm?

Yüzümü ifadesiz tutarak e-postayı okudum.

Gönderen: Kimberly Chen

Alıcı: Alice Cloutier

Merhaba Alice!

J.EnK'den kovulduğunu duydum, çok üzücü!

Deneyiminiz ve becerilerinizle daha uyumlu fırsatları aramaya başlayacağım. Bu arada, özgeçmişinizdeki boşluğu doldurmanıza yardımcı olacak, hemen başlayabileceğiniz bir işim var:

Hemen başlayacak tam zamanlı bir temizlikçi arayan 26 yaşındaki bir müşterimiz var. Ev yeni inşa edilmiş. 7 yatak odası, 9 banyo. Kesinlikle muhteşem bir mülk! Sabit maaş yok, ancak "iyi davranış" için müşterinin takdirine bağlı olarak bahşiş verilecek.

Ayrıca günlük görevlerinizi yerine getirirken size sağlanan çeşitli kostümleri giymenizi isteyecek (ne eğlenceli!) ve sizi kendisi eğitmekten mutluluk duyacağını söyleyecek

sizi kendisi eğiteceğini söylüyor!

Bunun çok geleneksel bir iş olmadığını anlıyorum. Ancak müşteri çok tanınmış ve birçok bağlantısı olan biri, bu yüzden ondan alacağınız bir tavsiye, başka fırsatlara yönelmeye hazır olduğunuzda size çok yardımcı olabilir!

Sorunuz olursa ben buradayım.

*Kim,
KELP Staffing*

Onu yere sermek üzereydim.

Daha önce kimseye vurmamıştım, vurma isteği de duymamıştım, ama bu iğrenç, küstah piçin suratına yumruğumu indirmeye niyetliydim ve bu hayatımın en önemli anı olacaktı.

"İsterseniz, röportajı yarın erkenden yapabiliriz," diye alay etti Dominic, onun uzun ve acı verici bir ölüm dilediğini bir kez daha teyit ederek. "Özgeçmişindeki boşluğu doldurmak için ne kadar çaresiz olduğunu tahmin edebiliyorum. Aslında ne olursa olsun. Tabii kuyruğunu kıstırıp kardeşinin yanına koşup ondan iş istemeye razı değilsen... ama içimden bir ses bunun istediğin şey olmadığını söylüyor. Aksi takdirde, şimdiye kadar çoktan yapardın."

Tırnaklarım. Onun şah damarı. Onun kan kaybından ölmesini izleyecektim, sonra onu kendim cehenneme geri sürükleyecektim.

O kadar öfkeliydim ki çenem kilitlendi. Konuşamıyordum, nefes alamıyordum, ayaklarımın dibinde biriken ölümcül miktardaki kanından başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Onun çatalı dilini çekip onu boğmak istedim.

Tüm o başvurular. Tüm o mülakatlar. Tüm o eğitimler, ilk gün heyecanı ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım iki haftadan fazla bir işte tutunamadığım için kendimde ne sorun olduğunu *merak* etmek.

Hepsi onun yüzünden.

"Bu adil, değil mi? Annem on dört yıl boyunca senin çarşaflarını değiştirdi ve yemeklerini pişirdi; sen de gelip

aynı şeyi yaparsın, böylece ödeşmiş oluruz," dedi tembel bir kibirle. "Ama yine de... bir gün bile dayanamazsın."

İşin kasıtlı olarak küçümsenmesi gözümünden kaçmadı. Çarşafı değıştirmek ve yemek pişirmek, benim için planladığı ahlaksızlığın sadece yüzeyini bile göstermiyordu.

"O kadar çok terapiye ihtiyacın var ki, komik bile değıl," diye tükürdüm. "Dizlerinin üzerine çöküp tuvaletlerimi fırçalarkenki görüntünün

benim için çok terapötik olacağını düşünüyorum."

Ayağı kalktım. "Siktir git Dominic."

Gülümsemesi seğırdi. "Pazartesi görüşmen için görüşürüz. saat tam."

Kapıdan çıkarken ona orta parmağıımı gösterdim, omurgamdan aşağı yukarı ateşler yükseliyordu.

Nasıl yapacağımı bilmiyordum, ne zaman yapacağımı da bilmiyordum, ama o adamı dizlerinin üzerine çöküp küçük bir çocuk gibi ağlatacaktım.

Sözlerimi unutma.

3

Belki Gamps, Bayan Rivers'ı arayıp koltuk arkadaşlarımızı değiştirmemize izin vermesi için onu ikna edebilir. İnsanları bir şey yapmaya ikna etmekte çok iyi olduğunu iddia ediyor ve bunun sırrının, onlara bunun kendi fikirleri olduğunu düşündürmek olduğunu söylüyor.

Ama ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Çünkü ona, Maxwell'in devasa kafesini temizlemesine yardım etmemem gerektiğini düşündürmeye çalıştığımda (çok fazla kuş pisliği vardı), bir şekilde hafta sonuna kadar bunu yapmayı teklif ettim.

Eğlenceli bir gerçek: Afrika gri papağanları günde ortalama yirmi kez pisler, bu çok fazla gibi görünebilir, çünkü öyledir.

"BEKLE. BEKLE. BEKLE... NE OLUYOR?"

Boş shot bardağını ölçülü bir sakinlikle masaya koydum. "Onu zehirleyeceğim."

Rachel, ipeksi kırmızı saçlarını eliyle tararken, sanki benim bunu *gerçekten* yapacağımı düşünmüyormuş gibi benim açıklamamı görmezden geldi. Tanrı onu korusun.

"Geri döndüğüne inanamıyorum," diye mırıldandı, gözleri boşluğa bakarken biraz çöktü. "Ya da sanırım o hep *buradaydı*, bir yerlerde, ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Bir limon daha ısırdım ve garsona iki shot daha istediğimi işaret ettim. Hesabın ne kadar olacağı umurumda değildi. Yarın muhasebecimi arayıp önümüzdeki birkaç ay yetecek kadar nakit çekecektim.

Artık kimin umurunda olurdu ki?

"Bekle." Omurgası tekrar düzeldi. "Sadece emin olmak için soruyorum, bunu ciddi olarak düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ne tür bir aptal, hayat boyu düşmanına evine tam erişim hakkı verir ki?"

Tanrım. Ne palyaço ama.

Onun bulaşıklarını tuvalet suyuyla yıkayacaktım.

"Biliyor musun Rach? Bence o herkesin dediği kadar zeki değil. Rakamlarla arası iyi ama sosyal zekası patlak lastik kadar."

"Demek düşünüyorsun."

Yanağını okşadım ve bu sırada neredeyse dengemi kaybediyordum. Tekila beynimde çalkalanmaya başlamıştı. Çok güzel çalkalanıyordu. "Sen çok tatlı, çok nazik bir arkadaşsın, Rachy Rach. Seni çok seviyorum."

Ağzı sert bir gülümsemeye dönüştü. "Sen ve benim ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?"

"Kundaklama mı?" Yapabilirdik. Önce onun mülkte olduğundan emin olmamız gerekiyordu.

Bana biraz dehşetle göz kırptı. "Artık şaka yapıp yapmadığını anlayamadığım için korkuyorum."

Gözlerimi devirdim. "Lütfen. Sanki *evimi* yakmadan önce tereddüt edecekmiş gibi."

Yaklaşarak, "Sadece sen ve ben, kızlar gezisine çıkalım," dedi. "Sen gerçekten düşünmüyor bunu bunu düşünmüyorsun," diye tartıştım. Olasılıklar sonsuzdu.

Onu binlerce farklı şekilde işkence edebilirdim. Eğer onun evinin anahtarları bende olsaydı, ne yapardım acaba?

"Bunu iyi düşünmedim mi?" Kafasını öne doğru eğdi, benim yorumumdan tamamen dehşete düşmüştü. "Sen tam anlamıyla bir mirasçısın,

Yine de bir şekilde burada oturmuş, öngörülemez, öfkeli ve seni küçük düşürmekten başka bir şey istemeyen birinden... *kostümlü hizmetçi* olarak çalışmayı ciddi ciddi düşünüyorsun. *Ben* mi düşünmüyorum?"

"Kostümlü hizmetçi unvanı oldukça açıklayıcı bence." "Öyle mi?"

Çünkü hala bunun, senin hizmetçi kılığına girip hizmetçi gibi giyinip kim bilir ne yapmanı mı istediğini, yoksa gerçekten hizmetçisi *olup* kim bilir ne giyeceğini bilmediğini."

"İş tanımına göre ikincisi."

"Bu *çok tuhaf*, Alice. Nasıl görmüyorsun?" Gördüm.

Gördüm.

Bunun ne kadar saçma ve absürt olduğunu biliyordum. Ama onun yaptığı her şeyden paçayı sıyırmasına izin verme düşüncesi ruhumu ürpertiyordu.

Rachel yüzümü tuttu ve parlak kahverengi gözlerine bakmamı sağladı. "Tamam. Dinle. Kelimenin tam anlamıyla kendini ve söylediklerini dinle ve bunu mantıklı bir yabancı gözüyle değerlendirmeye çalış," dedi yavaşça. "Onun nesi var bilmiyorum, ama yemin ederim, o işin içine girdiğinde, mantık ve akıl yürütme yeteneğin devre dışı kalıyor. Sen bu... *bu*... her neyse, *buna* dönüşüyorsun." Yüzüme ve gövdemize belirsiz bir şekilde işaret etti. "Sen bu... onunla olan takıntılı rekabet ve kin dolu kör edici girdapta sıkışıp kalıyorsun ve bu *sağlıklı* değil, Alice."

Yorgun bir iç çekişle ellerini indirdi ve daha yumuşak bir sesle devam etti. "Dominic ve Rosie'nin gitmesi iyi bir şeydi, başlangıçta bunu görememiş olsan da. Olgunlaştın, yıllarca huzur içinde yaşadın... Neden geri dönmek isteyesin ki, bunun seni daha da öfkeliendireceğini, daha da mutsuz edeceğini bilirken? Eğer onunla ilgilenirsen, o bu konuyu asla bırakmayacak. Ama onu görmezden gelersen, belki de sonsuza kadar gider. Ve senin istediğin de bu, değil mi? Her zaman istediğin şey bu. Onun hayatından çıkması." Bir an durdu, gözlerinde bir tür korku belirdi. "İkiniz birlikteyken zehir gibisiniz, Alice. Bunu izlemek gerçekten çok zor."

Sözleri damarlarıma işledi, Cory'nin ofisinden fırlayıp çıktığımdan beri içimi yakan ateşi söndürdü.

"Yanılıyor muyum?" diye sordu nazikçe, beni rahatlatmak için koluma elini koyarak.

Kafamı salladım, ağzım konuşamayacak kadar kurumuştı.

Hayır. O yanılmıyordu. Bu muhtemelen pek sağlıklı bir şey değildi. Ona intikam almak ve her şeyi tüketen girdabı beslemek için bu işi kabul etmem mantıklı değildi.

"Yani... yapmayacak mısın?" diye umutla sordu.

Tereddüt ettikten sonra küçük bir "hayır" dedim.

Omuzları rahatlamış bir şekilde düştü. Beni bıraktı. "Phew.

Tamam." Gülümsemeye çalıştım, ama zoraki bir gülümseme oldu.

"Aramız iyi mi? Sen ve ben?" diye sordu.

"Her zaman." Dürüst olduğu ve beni koruduğu için ona nasıl kızabilirim? Ben de aynı şeyi yapardım.

"Mükemmel." Telefonunu çantasına koydu. "Bu akşam bir müşteri etkinliğim var, gitmem gerek."

Ne? "Cidden mi? Ama..."

"Biliyorum, biliyorum. Özür dilerim. Aradığında sesin üzgün geliyordu, bu yüzden onlara geç kalacağımı söyledim. Her şeyi anlatmak için ihtiyacın olan zamanı ve alanı sana vermek istedim."

Yanağımın içini ısırdım, midemde suçluluk duygusu yayıldı. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Önemli değil. Bu daha önemliydi." Hesabı kapatacak kadar para masaya koydu ve elimi okşadı. "Bu hafta içinde konuşuruz, tamam mı?"

O koltuğundan kalkmış, sohbet eden masaların arasında dolaşıyordu ki, tam o sırada garson yeni bir tur shot ve sipariş ettiğimizi unuttuğum kanatları getirdi. "Buyurun. Başka bir şey ister misiniz?"

"Sadece hesap lütfen."

"Tabii ki. Hepsi birlikte mi, ayrı ayrı mı?" "Birlikte olsun."

Kartımı çıkardım ve Rachel'in parasını çantama koydum. Yarın ona geri verecektim — Dominic meselesini unutmayacağım için yalan söylediğim için bir kefaret olarak.

Bu sefer olmaz.

4

Dominic Crawford'un sığınağına tam erişim sağladığımda ona acı ve ıstırap çektirmek için tüm yolları düşünerek geçirdiğim saatlerin sayısını ASLA İTİRAF ETMEM, ama şunu söyleyelim: Okulda bu kadar çaba sarf etseydim, bugün onun tek şöhreti, en çok satan otobiyografimin sonundaki küçük, unutulmuş bir dipnot olurdu.

Dominic'in saray gibi malikanesine açılan koyu renkli kapılar kod gerekmeden açıldığında, taksi şoförü bana yine meraklı bir bakış attı. Etrafta herhangi bir güvenlik görmedim, bu yüzden ya Dom benden iki adım önde ve beni bekliyordu ya da paslanmış ve bunun nasıl çalıştığını unutmuştu.

Umarım ikincisi olurdu. Öyle olursa, çok sert bir uyanış yaşayacaktı.

Araba tekrar hareket etmeye başladığında, sürücü sonunda pes etti. "Sormam gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

Neden 26 yaşındaki, özel dikim tasarımcı pantolon takımı giyen ve Bridle Path'in derinliklerine doğru giden bir kadının, sabahın 4:45'inde, zarif bir şekilde paketlenmiş bir tuvalet fırçası buketi taşıyarak bunu yaptığını bilmek istiyordu.

"Dominic Crawford'u tanıyor musun?" diye sordum.

Gözleri yine dikiz aynasından bana kaydı. "Midas Touch'lı çocuk mu?"

Artık tam olarak "çocuk" sayılmazdı, ama sanırım yirmi iki yaşında ilk milyarını kazandığında bu lakap ona yapışıp kalmıştı.

"Bana saatte beş bin dolar ödüyor, onun patronuymuşum gibi davranıp tuvaletleri temizlerken ona tükürmem için. Bundan zevk alıyor."

Sözlerimin anlamını kavraması bir saniye sürdü. Anladığında, gözleri içten bir *sevinçle* büyüdü, yüzü

dişlerini gösteren bir gülümsemeyle aydınlandı. "Hadi canım, değil mi?"

"Evet. Şimdiye kadar kazandığım en kolay para." Sonunda yavaşlayıp durduğumuzda kapıyı açtım. "Tüm arkadaşlarına, müşterilerine ve ilgilenebilecek herkese mutlaka söyle! Gerçekten herkese. Elli yaşın üzerindeki erkeklere cömert bir prim ödüyor ve Bayan Doubtfire fetişi var."

Dışarı çıktım ve Dominic'in sahip olmadığı kişiliğini telafi etmek için inşa ettiği çarpıcı Akdeniz tarzı malikaneye kaşlarımı çatarak baktım.

Görkemliydi, bunu kabul etmeliyim. Yumuşak krem rengi sıva duvarlar, kahverengi kiremitten yapılmış düz çatı, büyük Fransız pencereler ve zevkli bir şekilde işlenmiş el oymalarıyla süslenmiş çift kapılar.

Yine de o hala bir pislikti ve bu, evin ay ışığı altında parıltıyan ihtişamlı güzelliğini gerçekten lekeliyordu.

Ne yazık.

Tuvalet fırçası buketini İspanyol çeşmesine daldırdım ve kemerli büyük girişe doğru yürüdüm, topuklarım cırcır böceklerinin cıvıltısıyla uyum içinde tıklıyordu.

Bir saniye durup blazerimin üzerinden elimi geçirdim, saçlarımı düzelttim ve duruşumu düzelttim. Sonra, derin ve sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra, sanki şimdiye kadar oynadığım tüm video oyunları bu an için bir hazırlıkmış gibi, olabildiğince hızlı ve agresif bir şekilde kapı zilini çalmaya başladım.

Onun yatakta birdenbire doğrulduğunu, duvarlarından yankılanan kaotik sesler yüzünden kafası karışmış ve şaşkın olduğunu hayal ettim. Belki bu onu korkuturdu bile.

Antichrist'e korku salmış olma düşüncesiyle cesaretlenen başparmağım, harcadığım çabayla yanarak daha hızlı hareket etti. Sonunda, ön kapı açıldı.

Ve işte oradaydı. Saçlarının dağınık hali ve bana yönelttiği vahşi bakışından, yataktan yeni kalkmış olduğu belliydi. Geniş omuzları düşmanca bir duruş sergiliyordu, burnu öfkeyle genişlemiş, bana çok yakın duruyordu.

Dominic'in sabahları pek iyi bir insan olmadığını söylemiş miydim? Çünkü Dominic *gerçekten* sabahları pek iyi bir insan değildi. Toplantımızı saat 10:00'a ayarlamasının bir nedeni vardı.

Onu, alıştırılmış, profesyonel bir gülümsemeyle büyüledim. "Vay vay vay, bu Dorkness Prensi'nin ta kendisi değil mi? Günaydın, güneş ışığı. Hala kendi kapılarını açmana şaşırdım."

O ağzını açıp beni bir bütün olarak yutmadan önce, ıslak ev hediyesi göğsüne doğru fırlattım. Su yüzüne ve boynuna sıçradı, beyaz tişörtünü ıslattı. "Sana benden. Bir ev hediyesi."

Buketi yere düşürdü. Bana sorarsan, oldukça kaba bir davranıştı.

"Ne." Dişlerini sıkarak, keskin ve tehditkar bir şekilde "Ne. Sadece." dedi.

Gördün mü? Sabahları pek uyanık biri değil. Beyninin iletişim merkezi, dört saat daha çalışmaya başlamayacaktı.

"Aradığın kelimeler 'merhaba', 'hoş geldin' ve 'içeri gel'. Tercihen bu sırayla."

Eli bana doğru seğirdi, sanırım karanlık bir arzuyla boynumu sararak *sıkma* istiyordu.

"Kapı erişim tercihlerini ayarlamalısın," diye yardımsever bir şekilde önerdim ve onu geçip kapıdan içeri girdim. "Oraya bir kilit tak ki rastgele insanlar içeri giremesin. Ya ben deli olsaydım, düşünsenize?"

Kollarımı kavuşturarak karanlık büyük fuayeye göz gezdirdim. Boştu. Görünürde tek bir mobilya veya dekoratif eşya bile yoktu. Kalbi yoktu. Ruhu yoktu. "Bu alanı çok güzel düzenlemişsin," diye kuru bir coşkuyla mırıldandım. "Tam sana göre."

Hâlâ kapının yanında donmuş duruyordu, yüzümü ya da neden onu öfkeliendirdiğini tam olarak anlayamıyormuş gibi bana bakıyordu. Sabah erken kalkmaya karşı olan aşırı nefretinden dolayı bana büyük bir avantaj sağlamıştı. Adam henüz konuşamıyordu bile.

"Mülakat için geldim," dedim. "Potansiyel yeni patronum olan size, dakik, güvenilir ve işine bağlı potansiyel bir çalışan olduğumu göstermek için erken geldim. Size işinizi nasıl yapacağınızı söylemek için değil, ama söz konusu dakiklik, güvenilirlik ve bağlılık için takdirinizi yüksek sesle ifade etmeniz nezaket gereğidir."

Bana doğru bir adım attı, sonra bir adım daha, kapıyı açık bıraktığını unutmuş gibi görünüyordu. Tek kelime etmeden

koluma hafifçe dokundu ve ayaklarını koridorda sürükleyerek yürüdü. Bu, Dom'un sabahın erken saatlerinde "beni takip et" demek için kullandığı bir ifadeydi.

Bizi, büyük salon olduğunu düşündüğüm odaya götürdü. Yüksek, ferah tavanlar; açıkta kalan ahşap kirişler; taş pervazlı, uzun, kavisli pencereler. Muhteşemdi. Gerçekten. Özellikle de tüm alanı aydınlatan ay ışığıyla.

Ayrıca, pencerenin yanına koyduğu küçük sehpa ve iki adet döşemeli koltuk dışında boştu.

"Dün mi taşındın?"

"Otur," dedi, yaramaz bir köpeğe kullanacağın tonla, ve ben de ilk resmi sabahımı onun evindeki tüm kabloları keserek geçireceğime karar verdim.

O, ağır adımlarla uzaklaştı, sırtındaki belirgin kaslar gömleğinin altında dalgalanırken, sinirli bir şekilde elini koyu renkli buklelerine geçirdi.

Beş dakikadan az bir süre sonra, odaya kahvenin sıcak kokusu yayıldı.

"Ben de bir tane alayım lütfen!" diye seslendim. "Varsa biraz yulaf sütü de ekleyin!"

Dinleyen biri olmayan Dominic, tek bir siyah kupa ile geri döndü ve uykulu bir boz ayının nazikliği ve duruşuyla onu sehpaye koydu. Sonra benim kişisel alanımı hiç dikkate almadan sandalyesini öne çekti. Sonunda oturduğunda, devasa dizi benim dizime bastırdı.

Elektriksel bir tahriş uyluklarımdan yukarı doğru yayıldı.

"Görüyorum," dedi, aramızdaki mesafeyi işaret ederek. "Ve tersi de geçerli."

Dilimin ucuna gelen cevabı geri çektim. Bir anlamı yoktu. Onun görünüşünü istediğim kadar aşağılayabilirdim, ama ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyorduk.

Ne yazık ki benim için, o kedi lise son sınıfta çantadan kaçmıştı ve geri koymak mümkün değildi.

Onun yerine, fincanını elime alıp bir yudum içtim. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Gözlerindeki hafif uyuşukluk çoktan dağılmaya başlamış, yerini daha keskin bir bakışa bırakmıştı. "Bana niteliklerinden bahset."

"Hiçbirim yok."

"Bu görevde sana yardımcı olacağını düşündüğün herhangi bir iş deneyimin var mı?"

"Hayır."

Bir an durup beni izlerken başını bir yana eğdi ve koyu renkli bir buklet alnına düştü. Öne eğildi, parmakları benimkine değerek kupayı geri aldı. Hassas bir dalga gibi cildimi kaplayan ışıltılı bir his, kalbimin çarpmasını hızlandırdı.

O, hiç etkilenmeden bir yudum aldı. Sonra, "İş yerinde sana karşı yanlış bir suçlama yapıldığında bu durumu nasıl ele alırdın?"

Azı dişlerimi birbirine sürttüm. "İnkâr ederdim," dedim. Rosie'nin yapması gerektiği gibi.

Kanıtlar oldukça ağırdı, ama mücevherleri çalmadığını inkâr etseydi hepimiz ona inanırdık. Ancak Gampy'ye göre, orada durup fotoğraflara bakmış ve hiçbir şey söylememişti.

Dominic bunu duymak istemedi. "Hiç birini yapmadığı bir şey için yanlış bir şekilde suçladın mı?"

"Hayır."

"Yalan söylemede yetenekli görünüyorsun. Sence bu, böyle bir görevde sana nasıl yardımcı olacak?"

Bacaklarımı çaprazladım ve yastıklarını köpek pisliğiyle doldurmaya başlasam bunu fark etmesi ne kadar sürer diye merak ettim. "Patronuma emirlerini yerine getirecek kadar saygı duyuyormuş gibi davranmak zorunda olmak en önemli şey olurdu."

Yumuşak dudaklarının sağ tarafı, bir yudum daha alarak gizlemeden önce yukarı doğru kıvrıldı. "Peki beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun?"

Ayak bileğim tıkırdadı. "Senden olabildiğince uzak."

"Hiç bulaşık yıkadın mı?"

"Tabii ki hayır," dedim ciddi bir ifadeyle. Mutfak lavabosunu bile hiç görmemiştim. Bunun için çok şımarık, işe yaramaz ve hak sahibiydim. *Tabii ki.*

"Bu görevde yirmi dört saatten fazla dayanabileceğini düşünüyor musun?"

"Emin değilim, ama senden daha uzun süre dayanacağımı düşünüyorum."

Gülümsemesi, sanki bunun kalp durduran etkisini tam olarak anlıyor ve bıçağı saplamak için acele etmeden zamanını almak istiyormuş gibi, kasıtlı olarak yavaşça yayıldı. "Bu bir meydan okuma mı, Lice?"

"Daha çok bir söz."

Ben fincanı rahatça geri aldığımda, sırtışı seğirdi, kibirli ve eğlenceli bir şekilde.

"Şartları konuşalım." Kahve içtiğini hesaba katsak bile, saatin bu kadar erken olmasına rağmen şaşırtıcı derecede hızlı uyanıyordu. "Sen başla."

Bana uyar. Hazırlıklı gelmişim. "Otuz gün, sen ve ben. Beni istediğin kadar işkence edebilirsin, ama sonuna kadar dayanırsam, beni, kardeşimi ve ailemin geri kalanını rahat bırakacaksın. 6Queue'nun çatısı altındaki tüm medya kuruluşları aracılığıyla, Gossip Gorilla da dahil olmak üzere, Adrien'e karşı başlattığın karalama kampanyasının uydurma bir saçmalık olduğunu itiraf eden bir açıklama yayınlayacaksın. Sonra ona benim onayladığım bir kamuoyu özür metni yayınlayacaksın." Bir an durup sessizliğin devam etmesine izin verdim, sonra son darbeyi indirdim. Sakin ve ölçülü bir ses tonuyla, "Ve son olarak, Rosie ile konuşmak istiyorum. Yüz yüze." dedim.

Bu sözlerim üzerine eğlencesi azaldı ve yerini düşmanca ve hoş olmayan bir ifadeye bıraktı.

"Seni görmek istemiyor." "Bunu ondan duymak istiyorum."

Ailem son sekiz yıldır Rosie ile iletişime geçip konuyu konuşmak için birkaç kez girişimde bulunmuştu, ama sonuç alamamıştı. Ve bunun sebebinin Dominic olduğunu içimden bir his söylüyordu.

"Ya kabul etmezsem?" diye sordu.

"Avukatlarımız bu konuyu halledebilir," dedim.

Dominic'in profesyonel hayatımı perde arkasından manipüle etmesine karşı bir şey yapabileceklerinden emin değildim, ama denemekten zarar gelmezdi. Ve ailem onun diğer çocuklarının da peşinde olduğunu öğrendiğinde, Gampy bile onların harekete geçmesini engelleyemezdi.

O zamana kadar, o kadar çok yasal bürokrasi devreye girecekti ki, Dom ve ben yıllarca avukatlar olmadan tek kelime bile konuşamayacaktık. Ve o da bunu biliyordu.

Ona kötücül, bilmiş bir gülümseme attım. "Ama bunun ne eğlencesi kalır ki? Değil mi?

Kafes dövüşü ona daha çok yakıştırdı. Otuz gün boyunca serbestçe hareket edebilirdi.

gençlik yıllarımızdan beri hayalini kurduğu kadar bana acı ve aşağılama yaşatmak için. Daha ne isteyebilirdi ki? "Ayrıca, ilk yirmi dört saati bile atlatamayacağımı düşünüyorsun, bir de ek olarak..."

"Altı yüz doksan altı."

Gülümsemem seğirdi. Ne inek ama. "Ekstra altı yüz doksan altı saat geçiremeyeceğimi düşünüyorsun."

Zayıftım, şımarıktım ve kolayca kırılabilirdim. Endişelenecek hiçbir şeyi yoktu. Hiçbir şey.

Beni birkaç saniye inceleyerek düşündü. "Otuz gün dolmadan bırakırsan, ona tuzak kurduğunu itiraf etmiş olursun."

Bunun olması için ölümün eşiğinde olmam gerekirdi - ve belki o zaman bile olmazdı - ama tabii. Bir yudum daha aldım ve ona devam etmesi için zaman verdim.

"Bir ifade vereceksin, mücevherleri onun arabasına nasıl yerleştirdiğini, fotoğrafını çektiğini ve *on dört yıldır* hizmetinde olan hizmetçini, seni hiç sahip olmadığı kızı gibi seven ve ona öyle davranan kadını, onu on yıl hapis cezasına çarptırabilecek bir suçla yanlış bir şekilde suçladığını anlatacaksın. Suçlu olduğu için değil, ailenin tuvaletlerini temizleyen kadından daha iyi bir avukat ekibini karşılayabileceği için." Konuşmaya devam ettikçe, sesindeki küçümseme daha da yoğunlaştı, ta ki sesinin tınısı tamamen boğuk ve sert hale gelene kadar. "Bu ifadeyi oluşturduğunuz tüm sosyal medya hesaplarında yayınlayacaksınız ve ben de bu ifadenin viral olmasını sağlayacağım, böylece herkes sözde gizemli ve ulaşılmaz Cloutier Prensesi'nin gerçekte ne kadar aşağılık, bencil bir cadaloz olduğunu nihayet öğrenecek."

Kahve birdenbire midemi bulandıracak kadar acı geldi. Göğsümdeki ağrıyı ve sıkışmayı görmezden gelerek, ifademi kontrol etmeye odaklanarak fincanı sehpayaya geri koydum. "Peki."

Boynundaki kaslar gerildi ve sakinleşip konuşabilmesi birkaç saniye sürdü. "İşe gelince, onun yaptığı her şeyi yapacaksın. *Her şeyi*. Sana onun eski

ve o gün için yapılması gereken her Şeyi gece yarısına kadar tamamlaman gerekecek. Bunu başaramazsan, bu senin aından bir kayıp olarak sayılacak."

Boğazımın dibinde biriken duyguları yutarak başımı salladım. "Ama sonra, bitti," dedim. "Artık yok. Birbirimizi rahat bırakacağız. Bu sefer kalıcı olarak. Sen benimle hiçbir Şeyin olmayacak, ben de seninle hiçbir Şeyim olmayacak. Yabancı gibi olacağız."

Bu Őartın ardından gelen yanlışlık ve tedirginlik hissi içimi parçalıyordu, ama onu bir kenara attım. Kötü, hak etmeyen erkekler hakkında hayaller kurmazdım. Rosie bana bundan daha iyisini öğretmişti.

Neredeyse bir dakika boyunca bana sert bir Şekilde baktıktan sonra başını salladı. "Anlaştık." Uzatılmış eline baktım, midemdeki düğüm daha da sıkılaşıyordu. Elini tuttuğumda ne olacağını tam olarak biliyordum, ama sıcak kıvılcımlar hala kalbimi hızlandırıyordu. Sekiz yıl sonra bile. "Anlaştık."

5

Gampy bu sabah bana cehennemin gerçek bir yer olmadığını düşündüğünü söyledi. Ona taranchulaların ve Loch Ness'in nereden çıktığını açıklamasını istediğimde, sadece güldü.

Sanki şaka yapıyormuşum gibi.

Beni ve Maxwell dışında kimse görmüyor gibi görünüyor, ama o sadece bir kuş ve beyni çok küçük ve kendini köpek sanıp çok havlıyor. Yani biraz aptal.

Dom ile yaptığım anlaşmayı KİMSE BİLMEMELİYDİ.

Bu benim halletmem gereken bir sorundu ve Rachel'ın dediğı gibi, kimseyi bizim "zehirli girdabımıza" sürüklemekten halledecektim.

Onun haklı olduğunu biliyordum. Dominic ve ben birlikteyken tam bir zehir gibiydik ve bu şekilde en azından yan hasarı en aza indirebilirdim.

Ayrıca, hiçbirini anlamayacaktı.

Sözde "görüşmeden" eve döner dönmez, onun adını aramaya başladım ve bulabildiğim her ilgili tavşan deliğinin en derinlerine girerek, ona karşı kullanabileceğim hatalar, söylentiler, dedikodular veya başka herhangi bir şey aradım.

Birkaç yıl önce verdiği bir röportajda, kişisel hayatıyla ilgili küçük ayrıntıları açıklamaya ikna edildiği bir dizi spekülasyon yorumdan başka pek bir şey yoktu

—yani bekar olduğunu ama özellikle birini aramadığını. Röportajcı, Dominic'in potansiyel bir partnerde ne aradığını sorarak ayrıntılara girmeye çalıştığında, Dominic herhangi bir kriter listesi olmadığını söyledi.

Ancak, "kendi kendini yetiştirmiş" olmayan biriyle birlikte olamayacağını kesin olarak söyleyebilirdi.

Kendini "beden dili uzmanı" olarak tanıtan iki kişi de dahil olmak üzere bir avuç yorumcu, Dominic'in ses tonundaki değişiklikten yola çıkarak bu ifadenin genel mi yoksa belirli birine yönelik mi olduğunu tartışıyordu. Hepsi bu kadardı. Onun hakkında bulabildiğim tek dedikoduya yakın şey buydu.

Yani ya PR ekibi, onun sırlarını gizlemek için sürekli fazla mesai yapıyordu ya da 6Queue'nun sahibi olarak, kendisiyle ilgili haberleri sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyordu, bu da aleyhine olabilecek herhangi bir haberin ortaya çıkma olasılığını çok düşük hale getiriyordu.

İnternetteki bilgilere göre, büyük hayaller kurmaya cesaret eden tüm küçük çocuklar için tam bir ilham kaynağıydı. Sonuçta, "mütevazı bir başlangıç" yapmıştı (tabii, benim ailemin desteğiyle dünyanın en iyi özel okullarından birine gitmiş olması hariç) ve yemek masasına yemek koymak için hizmetçi olarak çalışan bekar bir anne tarafından büyütülmüştü (Rosie'nin yıllık maaşı, o zamanlar sektör ortalamasının iki katından fazlaydı ve ailemin kendi ev sinema sistemiyle donatılmış dört yatak odalı bir misafirhanede konaklama imkanı da vardı - tabii ki benim annem, babam ve dedem de Rosie'nin Adrien ve bana yaptığı gibi Dominic'in yetiştirilmesinde aktif olarak yardımcı oldular). Üniversiteye başladığı ilk gün okulu bırakmış, kendi başına bir maceraya atılmış ve beş yıldan kısa bir sürede milyarlarca dolarlık bir imparatorluk kurmuştu (tamam, peki, bu konuda haklıydı).

Sonuç olarak, iş adamı olarak ne kadar acımasız ve hesapçı olduğu konusunda birkaç kötü şöhretli yorum dışında - ki ilgili yorumlara göre bu, her şeyden çok saygı uyandırıyor gibi görünüyordu - onu suçlayacak hiçbir şey bulamadım. Kesinlikle hiçbir şey.

Son bir kez daha Yenile düğmesine bastım, vazgeçmek üzereydim... ve sonra olan oldu.

İki dakikadan daha kısa bir süre önce Gossip Gorilla'da yayınlanan bir konuya bağlantı veren yeni bir sonuç çıktı.

Doğrulanmamış: Söylentilere göre Dominic Crawford (evet, o Dominic Crawford) tuvaletlerinizi temizlemek ve size (büyük)babası demek istiyor.

Sana bunun için sikim titriyor dediğimde, bu çok heyecan verici. Şehirde dolaşan söylentiye göre, ıslak rüyalarımızın finans yarı tanrısı, hayal edebileceğimizden bile daha sapıkmış. Şu anda tam anlamıyla bir taksinin içindeyim ve şoför az önce bana, geçen gün sabah 4'te Dom'un evine birini bıraktığını söyledi. O kişi, Dom'un temizlik yaparken üzerine tükürmesi için saatte 5 bin dolar ödediği için oradaymış. Ve bu sadece buzdağının görünen kısmı çünkü görünüşe göre Dom'umuz, MRS. DOUBTFIRE Kılığına Girmiş Yaşlı Erkekler Tarafından Dom'lanmayı Seviyor Ve Bunun İçin Ekstra Para Ödemek İstiyor. Siktir. Kelimenin tam anlamıyla. Bu çok komik ve muhtemelen gerçek değil ama o kadar seksi ki, ben bu işe bayıldım. Ondan 8,7 ay büyüğüm ve bunun bir önemi olmasını diliyorum. Bunu gerçekleştirmek için kiminle iletişime geçmem gerektiğini doğrulayabilecek/bana söyleyebilecek biri varsa, Dom ile ilk tükürük-şaplak seansımı sana adayacağım. Onurum ve sikim üzerine yemin ederim.

Gülümsedim, heyecandan omurgam titriyordu ve silinmesin diye hızlıca gönderinin ekran görüntüsünü aldım.

Sonra, parmaklarım titreyerek ve midem kötü bir sevinçle dolup taşarken, Paylaş'a tıkladım.

Hâlâ dersini almamıştı.

Dominic'in mülkünün kapısını, benim için ayarladığı şifreyi kullanmaya gerek kalmadan açtım ve bunun ne anlamı olduğunu merak ettim.

sadece kilitli bırakacağım. Saatime baktım ve sessizce taşlı yolu tırmanmaya başladım.

Erken otobüsü kaçırmıştım, saat neredeyse sekiz buçuk olmuştu. Ama Dominic muhtemelen erteleme düğmesini yıpratana kadar yataktan çıkmayacaktı, bu yüzden bir kilo çiğ karidesi ezip macun haline getirip tüm ayakkabılarının tabanlıklarının altına sürmek için hala bolca vaktim olduğunu düşündüm. Hatta önceden düşünerek karidesleri de yanımda getirmiştım ve...

Ön kapı aniden açıldığında, sessizce küçük bir çığlık atarak geriye doğru sendeledim ve yedek anahtarımı neredeyse düşürüyordum.

"Erken geldin."

Boğazımı temizledim, sanki beni şaşırtmamış gibi davranarak. "Rosie güne tam saat altı'da başladı. Aslında ben geç kaldım."

Dominic bana şüpheyle bir kez daha baktı, gözleri yüzüme geri döndüğünde kısıldı. Onun bakışını, hissetmediğim bir tembel sıkıntıyla karşıladım.

Dar kesim taş rengi pantolon ve kol düğmeli, kol kısımları düzgünce katlanmış, kaslı ön kollarını sergileyen bir gömlek giyiyordu. Tıraşlıydı, duş almıştı ve koyu renk saçları, ilk zayıflığını ele veren bir miktar jöle ve titizlikle geriye taranmıştı: çaba.

Onun için ilginç bir stratejiydi, tabii başka bir yere gitmesi gerekmiyorsa ve beni evinde yalnız bırakmayı planlamıyorsa.

Ben ise daha rahat ve samimi bir görünüm tercih etmiştim. Kömür grisi grafik tişört, kirli beyaz spor ayakkabılar ve zevkli bir şekilde yırtık, bol kesim kot pantolon. Saçlarım zahmetsiz bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve sadece dört piercingim takılıydı. Gösterişli bir şey yoktu. Sadece birkaç küpe ve halka.

Ancak görünüşe göre, bu onun bakışlarını üzerimde tutmaya yetmişti. "İçeri girmemi ister misin, yoksa sen bakmayı bitirene kadar burada beklememi mi istersin?"

"

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu, arkasını döndü ve tepki ya da cevap vermeden uzaklaştı, sanki *beni* dik dik bakması çok saçma bir şey gibi.

Onu boş fuayeye kadar takip ettim, dilimde yayılan ekşi tadı görmezden geldim.

"Yedi yatak odası, dokuz banyo. Ailenin eski evinden daha küçük, bu yüzden bakımında sorun yaşamazsın. Annem yaşamadı."

Ayrıca bunu tek başına yapmamıştı. Rosie baş hizmetçi ve tek yatılı personeldi, ancak dört kişilik bir ekibi yönetiyordu ve partiler ve etkinlikler için ihtiyaç duyduğu kadar yardımcısını işe alabilirdi.

Ama ben savaşlarımı seçiyordum ve bu savaşımaya değmezdi

"Yakında mobilyaların gelmesini beklemeli miyim?" diye
"Yoksa *Varoluşsal Boşluk: Yardım Çılgılığı*, kasıtlı olarak benimsediğiniz bir estetik mi?"

Ayrıca, sarımsaklı domates kokusu nereden geliyordu? Makarna ya da chili ya da başka bir şey yapmak için biraz erken değil miydi?

"Yarın." Boynunun arkasını ovuşturdu, röportajı yaptığımız açık oturma odasına girerken boynunu çevirdi. "Sadece birkaç gerekli şey. Yemek masası. Sandalyeler. Bir kanep, sanırım."

"Peki ya geri kalanı?" İç mimarları ona her şeyin ne zaman teslim edileceğine dair bir zaman çizelgesi vermiş olmalıydı ve ben de muhtemelen buna göre kendimi organize etmem gerekiyordu.

"Bu tek teslimat olacak. Burada çok uzun süre kalmayacağım."

Kaşlarını yukarı kalktı. "Ne, yani ev boş boş burada kalacak mı?"

"Sanırım onu satın alan kişi bir şekilde doldurur."

Pardon.

Evi satacak mıydı?

Yıllarını ve milyonlarını harcayarak, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem gayrimenkullerden birini inşa etmiş, sırf *onu satmak* için mi?

Neden?

Dilimi ısırdım. "Harika. İşimi kolaylaştırır. Tozunu alıp cilalamam gereken eşya sayısı azalır."

"Bu arada." Sehpanın ucundaki siyah bir klasörü aldı ve bana uzattı. "Programın ve görevlerin listesi."

Lamine edilmiş sayfaları taradım, daha önemli kısımları not alırken ifademi nötr tutmaya çalıştım. Çoğu madde Rosie'nin yaptıklarını hatırladıklarımla uyumluydu, bazıları ise

hayatımı zorlaştırmak için uydurulmuştu ve onun çok uygun bir şekilde eklemeyi unuttuğu birkaç şey vardı — örneğin, her çarşamba ve cuma günü yatakta kahvaltı servis edildiği gerçeği gibi.

Ama sorun değildi. Doğru zaman geldiğinde ona bunu hatırlatacaktım.

"Rosie bizim için çalışırken ona asla kostüm giydirmedik," diye belirttim ve *Rol Beklentileri, Yönergeler ve Uyum* sayfasına geri döndüm. Bu sayfada, tüm çalışma saatleri boyunca bana verilen kıyafeti giymem gerektiği açıkça belirtilmişti. İstisna yoktu.

"Onun bir üniforması vardı."

"Onu nadiren giydiğini" hatırlattım ona. On dört yıl boyunca bizimle birlikte olduğu süre boyunca onu o kıyafetle birkaç kez görmüştüm. "Ve üniforma kostümden çok farklıdır."

"Sen onu küçük düşürdün," diye karşılık verdi. "Ben sadece iyiliğini karşılıyorum." Doğru. Ama hepsi bu kadar değildi, değil mi?

Dört yaşından beri Dominic'i tanımak gibi talihsiz bir durumdaydım. Neredeyse onunla birlikte büyümüştüm, bu da beni küçük düşürmenin tek niyet olmadığını kesin olarak bildiğim anlamına geliyordu.

O, küçük bir hindi leşini tıkadığı boruyu temizlerken bana Mario Brother kostümü giydirmeyecekti (bu çok komik olurdu).

Bu daha hesaplı bir şeydi.

Bana tam zırh giydirip tuvaletlerini temizletmeye niyetliydi, çünkü gerektiğinde eğilip çömelmenin benim için ne kadar zor olacağını, baştan aşağı ağır, gürültülü metal giysiler içindeyken çevresel görüşümün olmaması, tuvalet fırçasını tutamamam ve sprey şişesini kullanacak kadar el becerim olmaması ne kadar sinir bozucu olacağını biliyordu.

Beni, minyatür kolları olan dev bir T-rex kostümüyle raflarının en üstünü toz almaya ve siyah lateks Catwoman kostümüyle bahçesine bakmaya zorlayacaktı, o ise gölgede rahat koltuğunda oturup buz gibi piña colada'sını yudumlarken, ben Ağustos sonunun yoğun sıcaklığında canlı canlı pişecektim.

Aşağılanma kısmı sadece ek bir bonusdu. Tatlı, sulu kiraz, onun devasa pastasının tepesine konmuştu.

Dediğim gibi, savaşlarımı seçiyordum ve bu savaş için dişimi tırnağıma takıp mücadele etmeye değerdi. Bu ona sağladığı taktiksel avantaj çok büyüktü. Asla telafi edemezdim.

Ciltli dosyayı kapattım. "Gözüne göz, dişe diş istediğini söylemiştin, ama bu öyle değil." Şaşırtıcı bir şekilde, hemen "*Beğenmiyorsan istifa et*" diye bir cevap vermedi. Bunun yerine, dudaklarını sıkıştırdı ve

beni düşündü.

"Bunun yerine üniforma giymesine ne dersin?" diye önerdim. "Senin de dediğin gibi, teknik olarak bir üniforması vardı ve yine de beni küçük düşüreceğini düşündüğün bir şey seçebilirsin. Ama kostüm yok ve görevlerimi yerine getirmemi engelleyecek hiçbir şey yok, çünkü ona bunu hiç yapmadık. Tabii, aktif bir debuff olmadan kazanamayacağından korkmuyorsan."

Yüzünde tanıdık bir ifade belirdi ve ben gülümsedim. "Ama sen her zaman hile kodlarını arayan biriydin. Onlar olmadan beni asla yenemedin, değil mi?"

Gözleri kısıldı.

Tam isabet.

"Biliyor musun? Tamam," diye kabul etti. "Ama üniforma zorunlu olacak. Giymemeyi reddetmek, maçı kaybetmek anlamına gelir."

Bu kolaydı.

"Tamam," dedim.

"Tamam," diye tekrarladı, başkasına son sözü bırakamayan biri gibi. Gerekenden biraz daha uzun süre gözlerime baktı, yüzünü aydınlatan sıcak güneş ışığı altında irislerinin altın rengi parılıyordu.

Görünüşe göre babasının gözlerini almış. Rosie bana öyle söylemişti

Her zaman, iki bin iki yüz kocasıyla geçirdiği iki bin iki yüz altmış iki gün boyunca, ona aşık olması için iki bin iki yüz altmış iki neden verdiğini söylerdi.

Ama gözleri ilk nedeniydi.

Bakışlarımı kaçırarak omuz çantamın kalın askısını düzelttim. Yanımda getirdiğim karidesleri unutmadan dondurucuya koymam gerekiyordu.

"Burada işimiz bitti ise, ev işlerine başlayacağım," dedim. "Mutfak nerede? O tarafta mı?"

O cevap vermeden önce yürümeye başlamıştım, dün kahve yapmak için geçtiğini hatırladığım kemere doğru. Sarımsak kokusu daha da belirgin hale geldi.

Burnumu kıvırdım. Çok daha belirgin.

Bu da ne böyle...

Çantamı neredeyse düşürüyordum.

Şefin mutfacı, evin geri kalanı kadar, hatta belki daha da inanılmaz derecede muhteşemdi. Lezzetli bir şekilde genişti, el yapımı beyaz dolaplar, cilalı mermer tezgahlar, karmaşık detaylara sahip dokulu backsplash fayanslar ve nefes kesici bir yüksek kaliteli çelik alet koleksiyonu ile donatılmıştı. Tam bir rüya gibiydi.

Ve her santimetrekaresi kırık yumurtalar, pişmiş makarna, çürümüş meyveler, parçalanmış sebzeler, köfteler, parçalanmış taco kabukları ve bir market reyonunu dolduracak kadar çok sayıda pişirme sosuyla kaplıydı.

Sanki bir yemek kamyonu fuarı burada kendiliğinden alev almış gibiydi.

"Biliyorum, biliyorum, ailenin mutfacı hiç bu kadar dağınık değildi," diye alay etti Dominic, ben hasarın boyutunu kavrarken. Tavandan domates sosu damlıyordu. "Ama onların evi daha büyük ve tamamen mobilyalı olduğu için, şartları eşitlemek istedim."

Onun beni izlediğini, tepkimi beklediğini hissedebiliyordum. Dürüst olmak gerekirse, gece yarısından önce tüm bunları temizlemenin insan olarak mümkün olup olmadığını bilmiyordum, günün görev listesindeki diğer işleri halletmek ise hiç söz konusu bile değildi.

Tabii iki tane ben olmasaydım.

Hayatım buna bağlıymış gibi soğukkanlılığımı koruyarak, çantamdan kulaklıklarımı çıkardım, at kuyruğumu sıkılaştırdım ve "Temizlik malzemelerini nerede saklıyorsunuz?" diye sordum.

Dominic'in dikkati benim profilimdeydi, ama ben gözümü bile kırpmadım. Merdivenden düşüp boynumu kırmayı

onun duygusal bir tepki vererek tatmin olmasını sağlamaktansa.

"Markette." Cüzdanını çıkardı ve siyah bir kart uzattı. "Hazır gitmişken market alışverişı de yapabilirsin." Kafasını dağınıklığa doğru çevirdi. "Hiçbir şeyim kalmadı."

Komik.

Kendinden oldukça memnun bir şekilde dönüp gitmek üzereydi. "Oh, başka bir şeye ihtiyacın olursa, ben tam... orada olacağım." Tavanın uzak köşesine gizlenmiş, durduğum yerden zar zor görünen bir güvenlik kamerasını işaret etti. "Her şeyi izliyor olacağım."

Tabii ki öyle olur. *Sapık.*

"Not aldım. Mağazaya giderken sana bir şişe losyon alacağım."

Yüzü kızardı, öfke ve tiksinti ağzını büküyordu. "Bu ne..."

Kulaklıklarımı takarak onu etkili bir şekilde susturdum. Mutfağa doğru ilerlerken ensemde hissettiğim karıncalanma hissine bakılırsa, o da pek hoşnut değildi.

6

Sevgili ben/günlüğüm/tanrım.

Zirveye ulaştım. Bu gece hayatımın en büyük şakasını yapacağım ve başımın büyük belaya gireceğini bilsem de gülmekten kendimi alamıyorum.

Adrien, sonsuz bilgeliğiyle, her zaman doğum günü hediyemi kendim seçmeme izin verir, çünkü bence bunu yapmak için çok tembeldir. Bu yıl, hediye bir ay erken alabilir miyim diye sordum ve o da evet dedi ve bunu sır olarak saklayacağına söz verdi.

İki kelime: telsizler.

Bir tanesini Loch Ness'in yatağının altına bantladım. Gelişmelerle geri döneceğim.

KUTUYA GÖRE, Dominic'in ürün kalitesi açısından "kabul edilebilir" bulduğu tek bir market vardı ve bu market onun evinden arabayla neredeyse kırk beş dakika uzaklıktaydı.

Bugün fazladan bir buçuk saatim yoktu.

Ayrıca, bir araba alacak kadar uzun süre bir işte çalışmadığım için arabam da yoktu.

Ama beynim, telefonum ve onun kredi kartı vardı, bu yüzden marketin teslimat uygulamasını indirdim.

Bu da iyi oldu, çünkü siparişı tamamladığımdan beri Dominic mutfağa sekiz kez girip yeni ürünlerin eklenmesini istemişti. Dördüncü değişiklikte, bana atanan alışverişçi Amber'a bir mesaj attım ve patronumun, büyük bir yemek masasında kızarmış domuz yavrusu gibi bağlanıp, etrafında Mrs. Doubtfire kılığına girmiş bir düzine orta yaşlı adamın büyük bir ziyafet çekmesini organize etmeye çalışırken aklını kaçıran eksantrik bir münzevi olduğunu açıkladım.

Özür olarak, siparişte yapılan her değişiklik için 200 dolar bahşış vereceğime söz verdim.

Dominic'in tam adı belirtilmiş olabilir de olmayabilir de.

Ve Amber'ı, önümüzdeki on yıl boyunca tesadüfen göz teması kurduğu herkesle bu bilgiyi paylaşmaya teşvik etmiş olabilirim, ya da etmemiş olabilirim.

"Öğle yemeği konusunda fikrimi değiştirdim," dedi Dominic, ben de adadaki son yemek artıkları kolumla süpürüp büyük bir organik atık kutusuna attığım sırada. "Miso balı ile kaplanmış somon ve yanında haşlanmış Çin lahanası istiyorum. Nasıl yapıldığını biliyorsun, değil mi?"

"Tabii," diye onu teselli ettim, kolumu yıkamaya zahmet etmeden bir sonraki tezgaha geçtim. Kot pantolonumun paçaları kıvrılmıştı, bol tişörtümün arkası düğümlenmişti ve ben de bu dağınıklığın içinde çıplak ayakla yürümek istemiştim. Ama bu da işe yaramamıştı. Hâlâ baştan aşağı lekelerle kaplıydım. "Bir sorum var. Bok choy *nedir*?"

Cehaletim onu çok sevindirdi. Yeni cilalanmış deri ayakkabılarıyla bir yumurta kabuğunun üzerinden atlayarak kahve makinesine doğru ilerlerken, sırtışını bastırdı.

"Eminim öğreneceksin."

Amber'a siparişime somon eklemek için mesaj attığımda, çantamda bıraktığım karidesleri hatırladım. Dominic'in kahvesini döküp gitmesini bekledim, ama o bunun yerine sos lekeli tezgaha yaslandı, elini cebine soktu ve gösteriyi izlemeye başladı.

Siktir et.

Karidesler çoktan bozulmuştu ve çantamın kokmasını hiç istemiyordum. Onları dondurucuya koyup, öğütme ve tabanlık sürme işini başka bir güne bırakacaktım.

"O ne?" Dominic, çantayı çıkardığımda merakla sordu.

Dışarı.

"Öğle yemeği," dedim.

Kupa dudaklarında dondu, kaşları kalktı. "Ve bütün sabah sabah boyunca çantanda mı duruyordu?" "Evet."

Gözleri kısıldı. "Yiyecek zehirlenmesi geçirerek bu durumdan kurtulacağını sanıyorsan, zahmet etme. Hastalık izni almak, pes etmekle aynı şey. Ne kadar hastanede yattığın umurumda değil."

Ona aptalmış gibi baktım. "Karides, bir hafta kadar dışarıda bırakmadıkça bozulmaz. Deniz ürünlerinin elması gibidir."

Yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

Hayranlık. Tiksinti. Şaşkınlık. Şüphe. Hafif endişe.

Soğukkanlılığımı kaybedip kahkaha boğulmadan önce yüzümü çevirmek zorunda kaldım. Dünyadaki tüm özgüvenimle buzdolabına doğru büyük adımlarla yürüdüm, dondurucuyu açtım... ve durakladım. Işık yoktu. Cildime soğuk hava esmiyordu.

Kaşlarımı çatarak, bunun yerine buzdolabını denedim. İlk fark ettiğim şey, tüm rafları kaplayan koruyucu film; ikinci fark ettiğim şey ise, kapının iç tarafına bantlanmış, mühürlü kullanım kılavuzuydu.

Henüz kurulmamıştı.

Boynumun arkasında bir ürperti hissettim. Dominic'in bu sahneyi izlerken fincanına gülümsediğini *hissedebiliyordum*. Hareketlerimi ölçülü, sakın ve tamamen rahat tutarak kılavuza uzandım ve tırnağımla mührü kestim.

İlk sayfada, büyük ve kalın harflerle yazılmış şu talimatlar yer alıyordu: *Ünite fişe takıldıktan ve kurulum tamamlandıktan sonra (bkz. sayfa 2), içine herhangi bir şey koymadan önce en az yirmi dört saat veya buzdolabı için önerilen 37°F (3°C) ve dondurucu için önerilen 0°F (-18°C) sıcaklıklara ulaşana kadar çalışmasına izin verin. Bu süre boyunca tüm kapıları kapalı tutun. Yiyecekleri çok erken koymak hava akışını engelleyecek ve kompresörün iş yükünü artıracak, bu da soğutma sürecini önemli ölçüde yavaşlatacaktır.*

Derin ve sessiz bir nefes aldım.

Bu küçük bir aksilikti. Başa çıkamayacağım bir şey değildi.

Amber'a mesaj atıp, bozulabilir ürünlerin çoğunu geri koymasını, bunun yerine Çin lahanası ve somon almasını isteyecektim, sonra bunun bir şaka olmadığını hayatım üzerine yemin edecektim, bu yüzden lütfen bana sabır gösterip hesabımı bildirmemesini rica edecektim, çünkü bu mağazayı destekleyen tek uygulama buydu ve yasaklanırsam bahsi kaybedecektim.

... *Siktir.*

Düşünürken alt dudacağımı ısırđım.

BEN

Merhaba! Yine ben! Sepete 3 büyük soğutucu ve 3 torba buz ekleyebilir miyiz lütfen?

AMBER

Bence burada soğutucu satmıyorlar kızım...

Şampanya/şarap soğutucuları olabilir mi? Burası çok lüks bir yer, bir market hakkında böyle bir şey söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

BEN

Bu muhtemelen işe yaramaz.

Patron yeni buzdolabını kurmayı unutmuş. Şimdi kuracağım ama 24 saat boyunca kullanamayacağız. Tüm bozulabilir ürünler çürüyecek.

AMBER

Ciddi misin?

Bir fotoğraf çekip ona gönderdim.

BEN

Öldür beni.

AMBER

Bu adam iyi değil. Sana söylüyorum.

BEN

Ne yapayım? Bir fikrin var mı?

AMBER

Benimkini ödünç almak ister misin?

BEN

Neyini?

AMBER

Soğutucular. Evimde iki tane var.

ME

Cidden mi? Evet. Bu harika olur, teşekkürler!

İstersen senden satın bile alırım? Bana kredi kartını verdi, fiyatını söyle yeter.

AMBER

İkisi için 600 dolar mı?

BEN

Her biri 2.000 dolar. Anlaştık.

AMBER

Aman Tanrım, teşekkürler!

BU, KIRAMDAN DAHA FAZLA!

BEN

Teşekkürler!

AMBER

Baskı yapmak istemem ama, uygulamada beni favorilerinize eklerseniz, ihtiyacınız olduğunda sizin için alışveriş yapmaktan mutluluk duyarım. Ya da size numaramı verebilirim ve sadece market alışverişi değil, başka şeyler de alabilirim. Akşam okuluna gidiyorum, bu yüzden pazartesi'den perşembeye 6'dan 10:30'a kadar derslerim var. Diğer zamanlarda bana mesaj atabilirsiniz :)

ME

Bu çok mükemmel olur.

Önümüzdeki ay burada olacağım ve dürüst olmak gerekirse, bunu bir sonraki kişiye tekrar açıklamak zorunda kalmaktan korkuyordum.

AMBER

Sorun değil, ben hallederim!

Pişman olmayacaksınız!

Bana gülümseyerek kameraya büyük bir başparmak işareti yapan bir selfie gönderdiğinde, göğsümde bir şey sıkıştı. Göğsüne bağlanmış, tombul yanaklı bir yaşındaki bir çocuk vardı. On dokuzdan büyük olamazdı, belki yirmi.

Onun numarasını kaydettikten sonra, telefonumu arka cebime koydum, parmaklarımı kırdırdım ve rakibimi ölçüp biçtim.

Bu alet tam bir canavardı ve kollarım her iki ucunu tutacak kadar uzun değildi, ama bir tarafta biraz ilerleme kaydedip sonra diğer tarafa geçerek, aleti takmak için sıkıştığı kemerli oyuktan yavaş yavaş dışarı çekebildim.

Evet. Bu işe yarayabilirdi.

Bir tarafını tuttum, topuklarımı yere bastırdım ve parmaklarım ağrıyana kadar *çektim*... ama hiçbir sonuç alamadım. Buzdolabı bir santim bile kıpırdamadı.

Dominic, daha önce oraya ne kadar siyah gıda boyası döktüğümü fark etmeden, kupasına eğlenerek, kıkırdayarak ses çıkardı.

Onu görmezden geldim, çünkü ona bakarsam ciddi kalamayacağımı biliyordum.

Kollarımı salladım ve tekrar denedim. Bu sefer ellerimi biraz daha uzağa yerleştirdim, bir ayağımı duvara dayadım ve tüm gücümle denedim.

Ter boynumdan aşağı süzülüyordu, kollarım efordan titriyordu ve ciğerlerimin derinliklerinden küçük bir homurtu çıkıyordu. Eklem ve kavrama ağrısı yaklaşık on saniye sonra başladı, ama hareket ettiğini hissedene kadar pes etmedim. Ve sonunda başardığımda, küçük, zafer dolu bir "evet, lanet olsun" diye bağırdım.

Yirmi kat merdiven çıkmış gibi nefes nefese kalarak geri adım attım ve ilerlememi değerlendirdim. Onca çabaya rağmen, ancak... bir buçuk santim ilerleyebilmişim.

Evet. Hayır. Bu işe yaramayacaktı.

Telefonumu tekrar çıkardım.

BEN

Halat taşıma ihtimalleri ne kadar?

AMBER

Ne tür?

ME

Kızarmış domuz yavrusu kostümü giymek için kullanacağın türden.

Güncelleme: Yatma saatinden neredeyse iki saat geçti. Loch Ness şimdiye kadar kesin uyumuştur, ben de başlayayım.

Köpekler ve deniz canavarlarının duyabileceği çok tiz bir sese sahip, diğer tüm palyaçoları işsiz bırakan Yonder Yılı'ndaki Büyük Balon Hayvan İsyanı hakkında sürekli ağlayan üzgün bir palyaço hayaleti rolünü oynayacağım. Yanımda, ortama uygun bir atmosfer yaratmak için sirk müziği sessizce çalıyor.

Kritik vuruş yapabilmek için öfke hasarını en üst düzeye çıkarmak amacıyla burnumu tutup sesimi gerçekten tiz çıkaracağım.
Bizi izlemeye devam edin.

AMBER, muhtemelen son on yılın en sevdiğim kişiydi.

Sadece soğutucuları büyük ölçüde doldurmakla kalmamış, aynı zamanda buz torbalarıyla kaplamış ve bozulabilir ürünleri özenle paketleyerek arabayla getirmişti. Son derece tatlı biriydi, on üç aylık oğlu Ash'i (gördüğüm en yumuşak, en komik ve sevimli yanaklara sahip, düğme gibi bir yüzü olan bir tatlılık) büyütürken yarı zamanlı olarak sosyal hizmetler okuyordu ve onun

Nefes nefese yaptığı tanıtım ve sürekli teşekkürlerinden anladığım kadarıyla, çok ama *çok* uykusuzdu.

Her şeyi içeri taşımak için yardıma ihtiyacım olmadığını ısrarla söylemem gerekti, sonunda pes etti, beni son bir kez kucakladı ve 5.900 dolarlık hak ettiği bahşişle, gıcırdayan, cızırdayan, yıpranmış gümüş rengi sedanıyla uzaklaştı.

Öte yandan, bebek bakıcısı tutacak parası olmayan ve yarı zamanlı okuyan Dominic, tek başına çocuk yetiştirmiyordu ve benim her şeyi içeri taşıırken gördüğünde hiçbir yardımda bulunmadı.

Bir dahaki sefere bahşişini iki katına çıkaracağım. Hatta üç katına. Zaten farkına bile varmayacaktır.

Temizlik malzemelerini çıkardım, öğle yemeği hazırlamak için tezgahı temizledim ve işe koyuldum.

Balıkları yıkamadan, kireçten arındırmadan ve kılçıklarını çıkarmadan, Amber'ın aldığı parlak yeni fırın tepsisine koydum, taze hazırlanmış tuzsuz marine sosuna batırdım, hepsini fırına attım ve kızartma ayarına getirdim.

Gereken tek şey ona öğle yemeği hazırlamaktı.

Kimse bunun *lezzetli* olması gerektiğini söylememişti.

Hatta yenilebilir olması bile gerekmiyordu.

Rosie'nin yemekleri elbette birinci sınıftı. Ama o, hayat becerisi olmayan şımarık bir mirasçı değildi. Ve bu rolü ne kadar uzun süre oynarsam, oğlu üzerinde o kadar fazla etki kazanıyordum.

O benim yaptığım yemeği yemeseydi, yemek pişirmek için hiç çaba sarf etmem gerekmezdi. Bu bana ne kadar zaman ve enerji kazandıracak, bir düşünün.

Yaptığım temizlik bile bana fazla geliyordu. Yeteneklerimi, duşunu zeytinyağıyla parlatmak gibi saçma sapan bir şeyle dengelemem gerekiyordu. Ya da Amber'ın domuz yavrusu kostümü için uygun gördüğü zayıf bir ip ile 400 kiloluk bir buzdolabını taşımaya çalışmak gibi.

Dominic sinirlenmeden önce, teorik olarak Goliath'a (buzdolabı) sığacak kadar ipi çözmeyi zar zor başardım. "Ne yapıyorsun?"

Ona masumca kirpiklerimi kırptım. "Ne demek istiyorsun?"

Dişleri, dudakları ve çevresindeki deri, gıda boyasından dolayı mide bulandırıcı bir ceset grisi rengine boyanmıştı. Çok komikti.

"Halat ne için?" "Buzdolabın

fişe takılı değil."

"Onu üzerine devrerek bu sorunu çözecek misin?"

Gözlerimi devirdim. "Dramatik olma."

"Somonun yanıyor. Önce onunla ilgilenmelisin."

"Yanmıyor," diye ısrar ettim, boğazımı gıdıklayan hafif duman kokusunu görmezden gelerek. "Fırını kaynatmak için ayarladım. Son kontrol ettiğimde, kaynatarak bir şeyi yakamazsın, Dominic."

Dudakları aralandı. Yanağı seğirdi. Sonra aşağıya baktı ve ağzını avucuyla ovuşturarak, sanki gülmesini saklamak için çıkardığı bir "hmm" sesi çıkardı.

Yanaklarımı emdim ve dikkatimi ipe geri verdim. Bir ucunu küçük bir mercimek torbasına bağladıktan sonra, onu Goliath'ın üzerine attım ve diğer tarafta bir *gürültüyle* yere düştüğünde memnun oldum.

Dominic'in yargılayıcı homurtusunu görmezden gelerek, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, bir süpürgeyle çuvalı tamamen sola ittim, sonra altından geri çektim. Tılsım gibi işe yaradı. Birkaç zayıf düğüm attıktan sonra, Goliath yeterince tuzağa düşmüştü.

Sonra ipi kalçalarımın etrafına dolamaya başladım.

Bu noktada somon kömürleşmişti ve duman alarminin çalmasına saniyeler kalmıştı. Kokusu çok kötüydü, yemek için neredeyse tehlikeli sayılabilirdi.

"Canım, fırını kapatır mısın?" diye Dom'a tatlı bir sesle sordum. "Şu anda biraz meşgulüm."

Dom tek kelime etmeden bunu yaptı ve tüm pencereleri açmaya özen gösterdi. "Senin yaptıklarının sonuçlarından beni sorumlu tutmayacağını belirten bir feragatname imzalatmalıydım... İnsanlar hala bunu yumuşatmak için *yaratıcılık* olarak mı adlandırıyor?"

"Bilmiyorum. Senin yaşında anne sütü içmenin tamamen normal olduğunu hala söylüyorlar mı?"

Kalçasını tezgaha dayadı ve kollarını kavuşturdu, pazıları şişti. "Bu dedikoduyu senin başlattığını biliyorum."

"Sen herkese benim kuyruklu doğduğumu söyledikten sonra." Bunu Show and Tell'den bir gün önce yapmıştı, sonra da en kolay yol olduğu için Show and *Tail* olarak adlandırmıştı, çünkü o kadar zeki bir çocuk değildi.

Her halükarda, bu durum dikkat çekti ve Bayan Kim, üçüncü sınıf öğrencilerinin yarısı kahkahalar atmaya başlayıp sunumunun ortasında onlara kuyruğumu göstermemi talep edince, "sessizlik dakikası" ilan etmek zorunda kaldı.

Bu elbette travmatik bir olaydı.

Bu yüzden çorbasına ölü bir solucan koydum ve dinleyen herkese, anne sütü içmeden uyuyamadığını söyledim.

"Sen kuyruklu doğdun," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Son kez söylüyorum, fotoğraftaki birinin parmağıydı." Babamın neden yeni doğmuş fotoğraf albümümü bu şeytani küçük tehditle paylaşmayı kabul ettiği, ölene kadar benim için bir sır olarak kalacak. "Ben kundak battaniyesine sarılmıştım. Bunu nasıl anlayabilirdin ki?"

"Senin çıkıntını sığdırmak için kumaşa bir delik açmışlar."

Ben burnumu çektim. "Sanki çıkıntılı vücut parçaları hakkında bir şey biliyormuşsun gibi."

Bu, benim başlatmadığım bir söylenti idi. Bunun için eski sevgilisine teşekkür etmeliydi.

On birinci sınıfın sonuydu. Kızlar yüzme takımının kaptanıydı ve ilişkileri tam doksan sekiz saat sürmüştü. Ayrıldıktan sonra, herkese bunun onun ereksiyon olamadığı için olduğunu söylemeye başladı.

Dominic'in sesi biraz acı bir tona büründü. "Evet, bu söylenti yayıldığında ne kadar güldüğünü hepimiz hatırlıyoruz."

Gözlerimi devirdim. "Jaxton'ın partisinde şişeyi çevirdiğinde kurutulmuş cırcır böceği yemeyi seçtin ve o da bana geldi, yani bence ödeştik."

Çünkü o zaman kim gülmüştü biliyor musun? Herkes.

Çiğnerken öğürmüştü ve birkaç futbol arkadaşı, o kusmamaya çalışırken, benim pahasına gereksiz yorumlarda bulunmuştu.

Bir kutu birayı kusmamaya çalışarak bir dikişte içti.

Bunu pişman olmamıştı. Görünüşe göre, bu, ağzını benim ağzıma çeyrek saniye boyunca bastırmaktan daha lezzetliydi.

Dominic'in altın kahverengi gözleri kısıldı. "Konudan sapıyoruz. Sanırım, vücut ağırlığının ve şeker rengi diş ipi kullanarak 400 kiloluk bir buzdolabını taşımaya çalışacaktın."

Rachel şaka yaptığımı sandı, ama onu gerçekten zehirleyecektim. Yarın, onu bir yıl boyunca tuvalette tutacak kadar sarı ejderha meyvesi sipariş edecektim.

Derin bir nefes aldım, yapabildiğim kadar kendinden emin bir şekilde ipi kavradım ve çekmeye başladım. Farklı açılar denedim, vücut ağırlığımı yeniden dağıttım ve vücudum sonunda pes edip mutfak adasına yığılana kadar çekmeye devam ettim.

"Bitti mi?"

Cevap verecek kadar oksijenim kalmamıştı.

O, dayanılmaz derecede kibirli bir kahkaha attıktan sonra buzdolabının üstüne uzanıp uzaktan kumandayı aldı. Bir düğmeye bastı ve Goliath'ın gizli ekranı canlandı.

Oh. *Bunu* tahmin etmemiştim.

Asıl planım, kendim halledemezsem buzdolabını taşımak için bir servis çağırmaktı, ama bu da bir nevi mükemmeldi.

"Kılavuzun ikinci sayfası." Dominic elindeki uzaktan kumandayı çevirdi ve kendini beğenmiş sırıtişısıyla aşırı açıklamaya başladı. "Zaten fişe takılıydı. Sadece güç düğmesine basman gerekiyordu, buradaki büyük harflerle 'ON' yazan düğme." Ben tezgahın kalkacak kadar güç topladığımda, o da dönüp gitmek üzereydi. "Ah, somonun kokusu ne kadar lezzetli olsa da, midem o kadar çok isi kaldıramaz sanırım. Hepsi senin olsun. Ben dışarıdan sipariş vereceğim."

Böylece, ona düzgün yemekler pişirmek zorunda kalmaktan kurtuldum, liseden beri hiçbir yaşam becerisi kazanmadığımı ona inandırdım ve onu sıkarak beni rahat bırakmasını sağladım, böylece ev işlerimi hallededildim.

Ve hala kahve boyasından haberi yoktu. Ön kapının açılıp kapanmasını duyduğumda sırttım.

Bu çok *eğlenceli* olacaktı.

Güncelleme 2: Loch Ness uyandı. Loch Ness ışıkları yaktı. Loch Ness telsizi buldu. Loch Ness pencereyi açtı. Loch Ness memnun değil. Loch Ness bahçenin karşısından odama lazer pointer ile ışık tutuyor. O biliyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum.
Alamıyorum.
Acıyor.
Yardım edin.

Ertesi sabah şafak vakti alarmımla uyandım, boynum tutulmuş, yine migrenim başlıyordu ve en yakın duvara yumruğumu vurmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum.

Ağrılarım vardı, açlıktan ölüyordum ve tamamen bitkin düşmüştüm. Dominic'in mutfağını temizlemek altı saatimi, birinci katın tamamını süpürmek ve silmek, teslim edilen devasa alışveriş poşetlerini düzenlemek, evin ihtiyaç duyduğu diğer her şeyin listesini yapmak ve akşam yemeği için yine yenilmez bir yemek hazırlamak yedi saatimi almıştı.

Sonunda saat 11:30'da işimi bitirdim ve eve vardığımda o kadar bitkin düşmüştüm ki, yatağıma yığılıp, yemek yemeden ve üstümü değiştirmeden uykuya daldım

ve yemek yemeden, üstümü değiştirmeden uykuya dalmıştım. Ve şu anda yapmak istediğim en son şey yataktan kalkmaktı.

Yine de, sızlanarak kendimi dikleştirdim ve sendeleyerek duşa girdim.

Sıcak su yardımcı oldu. Çok az, ama yardımcı oldu. Erken otobüse yetişmek için evden çıkarken yuttuğum ibuprofen ve muz da yardımcı oldu.

Eve vardığımda ev huzurlu bir sessizlik içindeydi ve birinci katı ilk kez gözden geçirdiğimde, kinle dolu başka bir felaketin izine rastlamayınca rahat bir nefes aldım.

Bir gün geçti, yirmi dokuz gün kaldı.

Bunu başarabilirdim. Planıma sadık kalırsam, onun gözünde bir tehdit oluşturmayacak kadar bilgisiz ve beceriksiz olduğuma inanmasını sağlarsam, savunması sonunda zayıflamaya başlayacaktı. O zaman onu *gerçekten* alt edebilirdim.

Sadece zamanımı beklemem ve sabırlı olmam gerekiyordu, ki bu benim için sorun değildi. Son sekiz yılda en çok ustalaştığım şey varsa, o da beklemektir.

Mutfağa girdim, bir demlik kahve hazırladım ve o günkü görev listemi gözden geçirmek için klasörü açtım. İçinde bir not vardı.

Üniforman gardıropta.

Ayrıca küçük bir teşekkür hediyesi. Boya için.

Merakımdan dayanamayıp gardıroba doğru yöneldim. Üniformanın nasıl görüldüğü, üzerinde kaç tane neon pul olduğu veya ne kadar tınladığı umurumda değildi, işimi yapmamı fiziksel olarak engellemediği sürece.

En azından öyle düşünüyordum.

Gözlerim gardırop odasının ortasında duran uzun, bordo renkli metal bloğa takıldığından, beynimin onun ne olduğunu anlamasına kadar tam beş saniye geçti: bir dolap.

Azı dişlerim birbirine kenetlendi, mide boşluğumda siyah katran kaynıyordu. Odaya girdim, gümüş kilidi uzandım.

Sekiz. Bir. Sıfır. Sekiz.

Tık.

Oda boştu, orta rafta düzgünce katlanmış lacivert bir kapüşonlu sweatshirt ve onun üzerinde duran, unutulmaz güzellikte küçük bir buket vardı: solmuş güller, dikenli ve bolca zehirli sarmaşıkla sarılmış.

Gözlerim kırmızıya döndü.

Dolabı sertçe kapattım.

Duygularımın kontrolünü kaybetmekten hoşlanmıyordum.

Bu beni dikkatsiz yapıyordu. Karar verme yeteneğimi bulanıklaştırıyordu. Önemli ayrıntıları gözden kaçırmama neden oluyor ve pişman olacağım bir şey yapma ihtimalimi önemli ölçüde artırıyor.

Ama bu sefer durum farklıydı, damarlarımdan akan kör edici öfke, kirle kaplı bahçe makasını bir kenara attığımda bana bunu garanti ediyordu. Bu sefer farklı olacaktı, kapıcıma mesaj atıp Amber'a daireme giriş izni vermelerini isterken içimden bir ses böyle diyordu.

Bunu hak etmişti.

Neredeyse iki saat sonra, acı ve öfkemin yakıcı etkisi hala dinmemişti.

Yumurtaları tabağa koymadan önce yaktım, bir avuç bahçe salatası, üç yemek kaşığı tuz ve bir tutam bal ile süsledim. Kahve ılık ve sabah boyunca kullandığım kupa içine dökülmüştü. Ve sevgili efendimin tatlı dişini tatmin etmek için, yemeği özel bir küçük ikramla tamamladım.

Yatak odasını bulmak için dört kez denemek zorunda kaldım.

Kilitli olan tek kapı oydu. Tepsiyi yere koydum, elmas küpeyi çıkardım ve altın sapını kolun ortasındaki küçük deliğe hizaladım.

İttim.

Acil durum kilidi, belirgin bir *tıklama* sesiyle açıldı.

Sakin bir şekilde küpeyi tekrar taktım. Yeni üniformamın geniş kollarını sıvadım. Ve belki de tüm evde düzgün bir şekilde döşenmiş tek oda olan odaya girdim. Orada dört direkli bir yatak, iki komodin, elektronik aletlerle dolu bir masa ve duvara monte edilmiş bir televizyonun karşısına yerleştirilmiş büyük bir koltuk takımı vardı.

Yine de, odanın düzeninde "geçici" olduğunu haykıran bir kayıtsızlık vardı.

Dominic'in yumuşak, düzenli nefes alıp verme sesi gözlerimi arkaya kaydırıldı. İş günü saat 9'u geçmişti; tüm perdeleri açık, güneş ışığı odaya doluyordu ve kemerli penceresinin hemen dışında bir sürü kuş cıvıldıyordu.

Çoraplarım mermer fayansların üzerinde sessizce kayarken, yavaşça yaklaştım. Çıplak göğsü açıkta, alt kısmı bembeyaz çarşaflarla örtülü, yüzünde yumuşak, sakin ve tamamen huzurlu bir ifadeyle yatıyordu.

Bana sorarsan *fazla* huzurlu.

Amber'ın bu sabah benim için çok düşünceli bir şekilde aldığı özel ikramı kahvaltı tepsisinden alıp yastığının üzerine, burnunun hemen önüne koydum.

Sonra tepsiyi komodinin üzerine sertçe vurdum.

Dominic'in gözleri birden açıldı ve hafifçe panikleyip tamamen kafası karışmış bir şekilde doğruldu.

"Günaydın, güneş ışığı," diye tatlı bir gülümsemeyle mırıldandım. "Tahmin et, kim sana yatakta kahvaltı getirmek için görevinin ötesine geçti."

Gözlerini kırptı. Önce bana, sonra tepsiye, son olarak da yastığına baktı.

Üç. İki. Ve... "*HAY SİKTİR LAN NE OLUYOR!*"

Yeni doğmuş bir ceylan gibi beceriksizce geriye doğru savruldu, çarşaflardan kurtulup yataktan atlamaya çalışırken eli başlığa yüksek sesle çarptı. Bir lamba devrildi. Çatalı yere düştü.

Ve sonunda Mısır pamuğundan yapılmış çarşafların kıvrımlarından kurtulup ayağa kalktığı anda, nefes nefese, yüzü kızarmış... ve tamamen çıplaktı.

Pazı kasları şişkin, geniş ve mükemmel şekilli göğsünün altında karın kasları gergin. Ve tam dikkat pozisyonunda, düz karnını okşayan, Dominic Crawford'un mükemmel şekilde şekillendirilmiş, hafifçe kavisli penisi.

Bakışlarım tekrar yüzüne döndü ve rahatsız edici bir karıncalanma gövdemden aşağıya doğru yayılıp kanımı çamur gibi kalınlaştırırken, orada kalmaya karar verdim.

Tanrım. Adonis bu adamın yanında çıplak bir köstebek gibi görünürdü. Bu çok, çok, çok rahatsız ediciydi.

Dom, geniş, dehşet dolu gözleriyle yatağı taramakla meşgul olduğundan, benim aniden nefes almadığımı fark etmedi ve elini saçlarının arasına soktu. "Nereye gitti lan! Görüyor musun?"

Yutkundum, odanın sıcaklığı yükselmeye devam ederken düşüncelerimin üzerine yoğun bir sis çöktü. Dilim ağzımda şişkin ve sert hissediyordu ve tekrar işlevini yerine getirebilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti.

"Neden bahsediyorsun?" Yatağa yaklaştım, sweatshirt'ümü yırtıp atmak, başımdan aşağı buz banyosuna dalmak ve vücudum şu anda yaptığı şeyleri kalıcı olarak yapamaz hale gelene kadar orada kalmak için can atıyordum. "Oh, bu küçük şey mi?"

Dominic bir adım geriye sendeledi ve ben çarşafların içine uzanıp büyük, kahverengi hamamböceğini alıp incelediğimde, sonra da onu ağzıma attığımda, gözle görülür bir dehşetle izledi.

Koyu çikolatanın zengin tadı dilimde patladı, sert karamela iç kısmı yüksek sesli, tatmin edici bir *çıtırtı* ile kırıldı. Dominic'in gözleri parladı. Yüzündeki renk yavaşça kayboldu.

Kusacak mı, anevrizma geçirecek mi yoksa bayılacak mı, anlayamadım. Umutlanmak istemedim, ama üçünün de birazını göreceğimiz ihtimali yüksekti.

Parmak uçlarımı tatminkar bir "mmm, lezzetli" diyerek emdim ve yuttum.

Yüzü kül rengi yeşile dönmeye başladı.

Sırıttım. Dünyada benden daha çok nefret ettiği bir şey varsa, o da bu iğrenç küçük yaratıklardı. Onun kabuslarından bir sayfa koparıp onu bunu yaşamaya zorlamıştım.

Elimi hafifçe sallayarak tepsiyi işaret ettim. Kahve dökülmüş, benim bir araya getirdiğim yenilmez malçların altına birikmişti. "Bu sabah yatakta kahvaltı yapmaktan hoşlanacağını düşündüm. Rosie bunu bizim için her zaman yapardı ve biz de çok severdik." Sonra gözlerimi yarı kapalı bir ilgisizlikle vücuduna indirdim. "Evin bu kadar soğuk olduğunu düşünmemiştim. Klimayı kısacağım."

Trans halinden çıktı, aşağı baktı ve sonunda giysilerinin olmadığını fark etti. Çenesini oynattı ve ayaklarının yanındaki yastığı kaparak *çıkıntısının* önüne tuttu.

"Ne oldu?" diye sordu, sesinde keskin bir sinirlilik vardı. "Çikolata mı?"

" ve ekstra sulu protein dolgulu dış iskelet . bir tane ister misin? Onları yakalamak biraz zor, ama ben bunun için buradayım."

"İğrençsin."

"Hala böyle düşündüğüne sevindim. Bana verdiğin üniformayı görünce, böyle düşünmeye başlamıştım." Kollarımı kavuşturup, ona küçümseyici bir bakış attım. "Adını taşıyan bir şey giymemi bu kadar çok istediğini bilmiyordum."

Dili üst dişlerinin üzerinde gezerken dudakları kapalı kaldı. Sıvı bakışları aşağı kayarak vücudumun dörtte üçünü kolayca kaplayan koyu mavi kapüşonlu sweatshirt'ümü izlediğinde, göğsümde çırpınan kelekler on katına çıktı.

Dikkatini, kıvrılmış bir kolun üzerine basılmış buruşuk *Captain* etiketi üzerinde gezdirdikten sonra, komodininin üzerinde duran küçük alarm saatine çevirdi. Hesap yapmaya çalışıyordu — benim bu kapüşonlu sweatshirt'ü dolaptan nasıl çıkardığımı, zehirli sarmaşığın kaşıntı etkisini ortadan kaldırmak için kaç kez yıkadığımı, kuruttuğumu, kahvaltı hazırladığımı ve o uyanmadan odasına girdiğimi anlamaya çalışıyordu.

Bunun bir home run olacağını düşünmüştü. Buketi bir kez gördüğümde anlaşmamızı iptal edeceğimi düşünmüştü.

Biriyle birlikte büyümek böyle bir şeydir. Birbirinizin en büyük, en mantıksız korkularını öğrenirsiniz.

Onunki, dört bacağından fazla olan belirli türdeki yaratıklara karşı bir nefret idi. Benimkiler ise öncelikle gök gürültülü fırtınalara

ve kazara, masum görünen bir yaprağa dokunmamın ardından cildimde kabarcıklar oluşması, kanaması ve haftalarca durmadan kaşınmasıydı.

Dominic aramızdaki mesafeyi kısaltırken boynumu uzattım, gözleri şüpheyile bana dikilmişti. Sabun, günah ve sizi günaha sürüklemeye çalışan düşmüş bir melek gibi kokuyordu.

Elinde tuttuğu yastık kalçama değdi ve o uzanıp parmağının ucuyla üniformamın kumaşındaki küçük bir çizikçe dokunduğunda nefesim kesildi. Çizik, kapüşonun üzerinde, ipin yaklaşık bir santim yukarısındaydı.

Gözlerimi dik dik baktı, ifadesi şüpheden kafa karışıklığına, oradan da tamamen okunamaz bir şeye dönüştü. "Bu, aşağıda sana bıraktığım kapüşonlu sweatshirt mi?"

Gözümü bile kırpmadım. "Başka ne olabilir ki?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Neden yırtılmış?"

"Biraz fazla ovmuş olabilirim. Riski göze alamadım."

"Peki rengi neden solmuş?"

"Aynı cevap."

Dili, dolgun alt dudağını ıslatmak için dışarı çıktı ve istem dışı bir titreme vücudumu sardı.

"Zehirli sarmaşığı ne yaptın?"

"Gömdüm."

Omuzları gerildi. "Gömdün mü? Nereye?"

Masum bir bakışla, "Bahçenin dışına," dedim.

Kafasında alarmin tamamen tetiklenmesi üç saniye sürdü. Küfretti ve çitlerle çevrelemeye düşünmediği büyük bahçeye bakan pencereye doğru fırladı... ya da bahçeden geriye kalanlara.

Onu takip ettim, o katliamı hayretle izlerken içimde karmik bir tatmin duygusu dolaşıyordu. Yavaşça yumruklarını sıktı, çenesini kapattı ve vücudundaki her kas, kaynayan, volkanik bir öfkeyle gerildi.

Öfkesi hissedilebilirdi. Dilimi çıkarırsam, tadını alabilirdim.

Başı benim yönüme doğru çevirdi, gözleri çılgınca bakıyordu, alnındaki damarlar zonkluyordu.

Vay vay vay. Bir tepki bekliyordum, ama bu kadar şiddetli bir tepki beklemiyordum. Görünüşe göre oldukça hassas bir noktaya dokunmuşum. Ne şanslıyım.

Sersemlemiş gibi davranarak, ona kaşlarımı çatarak baktım. "Dominic? İyi misin? Kızgın görünüyorsun."

Sol göz kapağı seğirdi. Tehditkar duruşu daha da tehditkar hale geldi.

Beni boğarak öldürmezse, bunun tek nedeni beni pencereden aşağı atarak işini halletmiş olmasıydı.

"Sorunun ne olduğunu anlamıyorum," dedim en sinir bozucu tatlı sesimle, dudaklarımı gülünç bir şekilde büzerek. Gözleri bir anlığına öfkeyle onlara odaklandı. "Rosie'nin yaptığı gibi, tam da istediğin gibi yaptım. Kahvaltı zamanında hazırlandı ve servis edildi, hem marketten alınmış ürünler hem de bahçeden taze malzemeler vardı."

Bunların hepsi doğrudu.

Bahçeden taze malzemeler kullanmıştım.

Elbette, teknik olarak kusursuz bir şekilde bakılmış bir çiçek bahçesiydi ve yolumun üzerindeki her yaprak, tomurcuk ve çalıyı makasla kesip, her şeyi malç haline getirmiştım, ama bunu yapmamam gerektiğini nereden bilebilirdim ki?

Benim gibi biri sebze ile çiçeğin farkını nasıl anlayabilirdi ki? Ya da salatasına koyduğum nergis yapraklarının yenildiğinde mide bulantısı, kusma ve ishale neden olacağını nereden bilebilirdim?

Sonuçta, başlığında "Housewives" kelimesi geçmeyen hiçbir şeyi tüketmedim.

Dominic sonunda dişlerini açmayı başardı. "Senin neyin var *lan*? Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Rol yapmayı bıraktım.

"Ne? Sakın bana şaşırdığını söyleme." Gülümsemem alaycıydı, onun 90 kilo kaslı, benden bir baş uzun ve öfkeli bir boğa gibi homurdanan bir adam olduğu gerçeğini umursamıyordum.

Ondan korkmuyordum, ondan hiç korkmamıştım ve ondan asla korkmayacaktım. Ne kadar servet, güç ve kas kütlesi biriktirdiği umurumda değildi.

"Beni buraya getirdiğinde ne olacağını sandın, Dom? Bunun nasıl sonuçlanacağını düşündün?"

Parmak eklemleri bembeyazdı.

Nefesi yavaşladı, neredeyse durdu. Vücudundaki tüm kaslar gerildi ve sanki gerçek şeytani hali derisinden fırlayacakmış gibi titriyordu. Onu tanıdığım onca yıl boyunca, onu hiç *bu* kadar kızgın görmemiştim.

Beni dolabımın yanında köşeye sıkıştırdığı gün bile.

Kafamda bir parça şüphe belirdi. Bu sabah o kadar sinirliydim ki, arka bahçesinde neden bir bahçesi olduğunu sormaya bile fırsat bulamadım, çünkü o hiç ilgilenmemişti...

Uzun süren çan sesleri düşüncelerimi böldü ve gözlerimi kırptım. Beynimin bunu kavraması bir saniye sürdü, Dominic'in sipariş ettiği mobilyaların bu sabah gelmesi gerektiğini hatırladım. "Ben açarım."

O eklemleri gevşeyip beni durduramadan odadan çıkmıştım, her adımda göğsümdeki tedirginlik daha da yoğunlaşıyor ve güçleniyordu.

Ya her şeyi mahvetmişsem?

Ya o bahçe onun bahçesi bile değilse? Ya Rosie'nin bahçesi ise? Ama o buraya geleli bir haftadan az olmuştu ve kalmayı planlamıyordu... Peki bu durum denkleme nasıl uyuyordu?

Ve ben o kadar dalgındım ki, ön kapıyı açmadan önce görüntülü interkomu kontrol etmeyi bile düşünmedim. Sadece teslimat kamyonu olduğunu varsaydım.

Ama teslimat kamyonu değildi.

Kapının önünde duran beş orta yaşlı adam vardı.

Her biri, ödüllü film *Mrs. Doubtfire*'daki sevilen kurgusal dadı gibi giyinmişti.

Yemin ederim ben değildim.

Yanlış anlamayın, bu çok komikti ve Dominic'i çileden çıkarmak için mükemmel bir şaka olabilirdi, ama ben yapmadım. Çünkü - ve bunu yeterince vurgulayamıyorum - bunu ilk ben düşünmedim.

İnanamayan bir nefes-kahkaha ciğerlerimden çıkarken, avucumu açık ağızıma kapattım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bu adamların kim olduklarını, nereden geldiklerini veya psikolojik açıdan Mr. Rogers ile Hannibal Lecter arasında nerede yer aldıklarını bilmiyordum.

En iri olanı bana el sallamak için cesaretini toplarken, ben gözlerimi kocaman açarak bakmaya devam ettim. "Merhaba."

Aman Tanrım.

Tanrım, tanrım, tanrım. Mrs. Doubtfire'ın sesini taklit ediyordu ve aksanı da berbat bir şekilde bozulmuştu. Korkunçtu. Ve çok, çok, çok komikti.

Hepsi, bu olaya hazırlanmak için büyükannelerinin dolaplarını basmış ve ulaşabildikleri her giysiyi kapmış gibi görünüyorlardı. İkiisi çorap giyyordu. Dördü, üzerlerine uymayan, eğri büğrü peruk takmıştı.

Gözlerim yaşardı. Kahkahadan kaynaklanan hiperventilasyona girmeden durmak için tüm gücümü kullanıyordum.

"Bay Crawford orada mı? Onu bizim için çağırır mısınız? Mümkünse onunla konuşmak istiyoruz." Sesi çatladı. Dişlerinde ruj vardı.

Öldürün beni. Nefes alamıyordum ve gözyaşlarım akmaya başlamıştı.

Tamamen işe yaramaz hale gelmiş ve konuşamayan bir halde, onlara hemen döneceğimi belirtmek için parmağımı kaldırdım ve kapıyı nazikçe kapattım.

Sonra dizlerimin üzerine çöktüm, yüzümü üniformamın kalın kollarına gömdüm ve sessiz, nefes nefese kahkahalar atmaya başladım, ta ki yüzüm ıslanana, sert mermer üzerinde yuvarlanana ve karnım ağırlı bir şekilde kramp girene kadar.

Beni duymamaları için kapıdan daha uzağa sürünmeye çalıştım ve şans eseri, tam o anda köşeyi dönüp bir şey hakkında hırlayan öfkeli boğa tarafından neredeyse eziliyordum. Bir şey, Alice, bir şey, bunun bedelini ödeyeceksin, bir şey, her bir parçayı, bir şey, bir şey, elle, tanrı yardımcın olsun.

Kendi hırıltılı nefesimden onu tam olarak duyamıyordum, ama hepsi çok tehditkar ve çok ciddi geliyordu.

O benim ayağıma takıldı. Bu, gülmeme engel olmadı. "Tanrım... *sik* ne yapıyorsun Dominic benim kambur, sürünerek, aktif olarak dengesini yeniden kazanıyordu. Küçük, ciyaklama gibi bir iniltiyle kendimi daha da kıvrıldım, ruhum ölümün kapısını çalıyordu.

Bir an, bastırılmış histerik çığlıklarımın nefes nefese, kramp girmiş kaosunda bile, etrafımdaki havanın ürkütücü bir şekilde durduğunu hissettim.

"Alice?"

Cevap veremedim. Hayatıma tutunuyordum, yüzümü koluma gömmüş, kahkaha ve acı arasında nefes almaya çalışıyordum.

"Hey." Omzumdan bir çekiş hissettim. Omuz silktilim.

İkinci çekiş daha güçlüydü ve hemen ardından yanıma ağır bir şey düştü.

Üçüncüsü, iki büyük elin üst bedenimi yerden kaldırması gibiydi. Her iki avucumu da ağzıma bastırdım ve boğazımı tırmalayan kaba kahkahaları yuttum.

Dominic'in altın rengi gözleri ıslak, lekelerle kaplı yüzümü taradı. Ve birdenbire kapkara oldu. "Ne oluyor lan?"

Ayağa kalktı, kapıya doğru ilerledi ve ben onu durduracak kadar kendime gelemenden kapıyı açtı. Panik içinde ayağa kalktım, burnumu çekip yanaklarımı sildim ve aşağıya koşmadan önce giydiği gri eşofman pantolonunun yumuşak paçasına uzandım.

Ama çok geçti.

Sırtında gecikmeli olarak yayılan gerginlik dalgasından anlaşıldığına göre, neye baktığını anlaması birkaç saniye sürdü. Bu arada, beş adam Dominic'in gömleksiz, kaslı ihtişamına hayran hayran bakıyorlardı, sanki onu gerçekten bedenen ortaya çıkarmayı başardıklarına inanamıyorlardı.

Dominic'in şiddetli bakışları bana yöneldi ve ben gülümsememi bastırdım. O anda, benim neden yerde kıvrılmış, hırıltılı nefes alıp verdiğimi tamamen yanlış anladığını fark etti. Bunu, zonklayan damarların geri geldiğinden anlayabiliyordum.

Tehditkar bakışları tekrar adamlara döndü. İçlerinden biri irkildi, boynu yanaklarına bastırdığı karışmamış allıkla aynı renge büründü.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi Dominic, bana suçlayıcı bir bakış atarak yarı homurdandı, "ama benim mülkümden defolup gitmek için tam on saniyen var, yoksa ben..."

Yine *yüksek sesle* nefes aldım. Ve bu sefer, buna bir kahkaha eşlik etmedi.

Daha önce bana el sallayan iri yarı adam - kalın boynuna sıkıştırılmış fırırlı yakasından dövmeleri görünen adam - bir saniye içinde, bundan sonra sonsuza kadar her düşüncemi, rüyamı ve kararımı etkileyecek bir karar verdi.

Dominic'in yüzüne
tükürdü.

Şok olmuş, nefes nefese kalan bir saniye boyunca Dom bir adım geri attı ve inanamayan bir ifadeyle yanağına dokundu. Tam o sırada adam, korkunç derecede berbat Mrs. Doubtfire sesiyle, "Bana ne yapacağımı sen söylemezsin. Diz çök ve küçük bir orospu gibi içeri girmem için bana yalvar" dedi.

Bu olayla istemeden kendi ruhumu lanetlemiştim.

Bu ana kadar verdiğim kararlar, bana ömür boyu karmik bir ceza garantilemişti.

Dominic, cinayet niyetiyle ileri atıldı, elleri beyaz parmaklı yumruklar halinde sıkılmıştı. "Bana ne dedin sen *lan*?"

Düşünmeden harekete geçtim ve gömleksiz düşmanım ile yaklaşan cinayet davası arasına girdim. "Dom. DomDomDomDom."

Ama beni duyamıyordu. Gözleri hedefine kilitlenmişti, ki hedefindekiler neyse ki bir şeylerin çok, çok yanlış olduğunu fark edecek kadar akıllıydılar ve şimdi geri çekiliyorlardı.

"Üzgünüm dostum," dedi doğal bariton sesiyle, avuçlarını kaldırarak. "Karakterime uygun davranarak gruba karşı avantaj elde edebileceğimi düşündüm..."

"Bana tükürdün, pislik! Senin neyin var lan!"

Oh, lanet olsun. Tamam. Evet. Durumun tırmanıp kontrolden çıkma ihtimali çok yüksekti.

Düşünecek zamanım olmadan, tamamen içgüdülerimle ve kendimi korumak için hareket ederek, elimi göğsüne koydum. Sonra, sanki başka birinin yerine geçmişim gibi yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Dominic. Lütfen dur," dedim.

Aynı anda üç şey oldu.

Onun beni itip kurbanının boğazını sıkacağından korktuğum halde, Dominic gerçekten durdu. Gözleri benimkilere dikildi. Nabızı avucumu titretti.

"Yapma," diye yalvardım sessizce. "Bu sadece bir şaka. Benim hatam." Hızla kuruyan dudaklarımı ıslattım ve kendimi hazırladım, içimden onun beni itip geçmeyeceğini umuyordum.

Bunu yapmadı. Bunun yerine, bakışları aşağıya indi ve dilimin gergin hareketini takip etti.

Diğer hisler de tek tek fark edilmeye başladı.

Parmaklarımın altında sert ve pürüzsüz mermerin hissi.

Derisinden yayılan uğultulu sıcaklık.

Nefes alıp verişinin sert, düzensiz ritmi.

Ve sabununun, kolonyasının ya da...

"Mülkümden çık." Düşük, boğuk sesli emriyle göğsü titredi. Gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmişti.

Dürüst olmak gerekirse, haklıydı.

Elimi kaldırdım ve geri adım attım. Ama tam dönmek üzereyken, Dominic bileğimi yakaladı. Tutuşu

sert değildi, canımı da acıtmadı. Ama bana, benimle konuşmadığını anlamamı sağlayacak kadar sıkıydı.

"Şimdi," dedi. Yine, doğrudan bana bakarak.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" diye araya girdi grubun uzun boylu, sırık gibi olan üyesi, elleriyle mat zincirli çantasını kurcalayarak. "Bazılarımız sabah üçte kalkıp giyinip şehir dışından buraya arabayla geldik. Tek istediğimiz bir seçme şansı."

Soluna döndü ve sakallı adamın omzuna asılı büyük çantadan bir şey çıkardı. "Bakın. Kendi tuvalet fırçalarımızı bile getirdik. Sizi en hızlı şekilde tatmin eden kazanır diye düşündük. Ne dersiniz?"

Bütün vücudum gerildi.

Dominic'e dikkatlice bir bakış attım ve tahmin ettiğim gibi, yüzündeki ifade ölümcül bir bakıştan başka bir şey değildi. Bana yönelik. Diğerleri tamamen unutulmuştu.

Rahatladım ve ona kirpiklerimi kırıştırarak baktım. "Hadi ama, bebeğim. En azından seçmelere katılmalarına izin ver. Ne zararı olabilir ki?"

Her iki gözü de seğirdi. Birbiri ardına.

Gruba özür dilercesine dudaklarımı büzüştürdüm. "Üzgünüm, çocuklar. Bazı tercihleri konusunda biraz utangaçtır ve bugün açık seçmeler yapmayı beklemiyorduk. Sakinleşmesi için bir iki dakikaya ihtiyacı var."

Dom'un parmakları sıkılaştı ve bileğimdeki hassas nabız noktasına bastırdı. Bir tehdit.

Dövmeli adam aramızda bir hareket yaptı. "Sen..."

"Oh, özür dilerim, ne kadar kaba davrandım. Ben Grandmommy'im. Baby'nin sahibi."

Yukarıda gök gürledi, ensemdeki tüyler bulutsuz gökyüzüne doğru diken diken oldu. Dominic'e dönerek, son darbeyi indirdim. "Bak, bebeğim. Sana yeni tuvalet fırçaları getirdiler. İnsanlar ona oynaması için oyuncak aldığında bebek ne der? *WhoASHIT—DOMINIC!*"

Dominic bileğimi tutup beni omzuna atarken, dünya eksenini üzerinde devrildi. Tek kelime etmeden bizi içeriye götürdü, ön kapıyı çarptı, kilitledi ve merdivenlere doğru fırladı.

Nasıl yapacağını merak ettim. Beni küvette boğmak. Beni çatıdan atmak. Yastıkla boğmak.

Her ne olursa olsun, buna değdiğini söyleyebilirim.

"Orada kendilerini ortaya koyan bu adamların cesaretini ne kadar takdir ettiğimi söyleyebilir miyim?" diye hafifçe düşündüm. "Yani, tabii ki, izinsiz girmek pek hoş bir şey değildi, ama o kapıyı kilitlemeyin diye sizi uyarmıştım, yani bu kimin suçu... of." Beni kanepeye atarken pek de nazik davranmadı. Sanki bir çuval patatesmişim gibi.

Hemen oturup üzerimdeki tozu silkeledim. "Neyse, dediğim gibi, ben *thinnphmm*."

Elini ağızıma bastırarak beni susturdu ve yanıma oturdu.

Diğer eliyle telefonunu çıkardı, ekrana birkaç kez dokunduktan sonra kulağına tuttu. "Selam. Geçen hafta güvenlik görevlisi almayı ertelediğimi hatırlıyor musun? Planlar değişti. Zaman çizelgesi artık gün sonuna kadar. Kapıda personel ve dış kameralarda yirmi dört saat gözetim istiyorum. Fiona ve Walt'a da resmi olarak bir ay izin aldığımı söyle, halletmem gereken bir işim çıktı."

Oh, bu çok tatlıydı. Sonunda benim hiçbir yere gitmeyeceğimi anlamıştı, ama yine de bütün ay dayanabileceğine inanıyordu.

Onun avucuna gülümsedim. Bu, pazılarını öfkeyle şişirmesine neden oldu. "Hazır başlamışken, Velour'a artık teslimat için montaj gerekmediğini söyle."

. Ev hizmetçime yaptırırım. Meğer çok fazla boş zamanı varmış ve bu da onu yaratıcı yapıyor." Onun sert bakışına göz kırparak karşılık verdim. Bu ters tepti. "Ve bana bir tasma al. İnsan yetişkinlere uygun ve rahatlık derecesi çok düşük olmasına dikkat et. Ne kadar sürtünürse o kadar iyi."

Telefonu kapattı.

"Oynamak istediğin oyun bu mu, Lice? Tamamdır, al sana."

"Mpno ewawnm m menm."

"Seçeneğin yok. Tasma resmi olarak üniformanın bir parçası."

"Mnmn mn penmnm."

"Ben sapık mıyım?" Yaklaşarak dizlerini benimkine çarptı. "Söylesene, o adamlar benim İngiliz büyükannelerle fetişim olduğunu nereden çıkardılar?"

"Mnm munmiem," diye düzelttim.

Köpek dişleri parladı. "Tabii ki. Benim hatam. Neden *Bayan Doubtfire*'ın onların hedeflediği şey olduğunu hemen anlamadım ki?"

"Nmnmum lonmnunan mphnm phnrmu."

"Ve sen lanet olası bir tehditsin. Başka bir şey var mı?"

Bunu düşündüm, sonra başımı salladım. Şimdilik bu kadardı. Onu uçurumun kenarına itmek için başka ne yapabileceğimi bulana kadar.

Yorgun, gergin ve bugün başardığım her şeyden tamamen memnun olarak, memnuniyet dolu bir gülümsemeyle minderlere geri yığıldım. Dominic avucunu indirmede.

Rahatlamam ve nefesimi tamamen düzeltmem birkaç saniye sürdü. Ve iki saniye daha geçtikten sonra ona baktığımı fark ettim.

Yoksa o mu bana bakıyordu?

Anlayamadım. Ayrıca gözlerimi de ondan ayıramıyordum. Gözleri güneşin çekim gücü gibiydi ve avucunun baskısı cildimin altında minik kıvılcımlar çıkmasına neden oluyordu.

Gözleri tembel ve yarı kapalı hale gelmeye başladı, ta ki çok ağırlaşp aşağıya doğru eğilmek zorunda kalana kadar. Dudaklarımı yaladığımda ağızma attığı aynı bulanık bakışla, boğulduğum koyu mavi kapüşonlu sweatshirt'e takıldı.

"*Kriketi yemeyi tercih ederim.*" Gözlerimi kırptım.

Kaşlarımı çattım.

Başımı yana çevirdim, böylece ipucunu anlayıp elini çekeceğini umuyordum.

O kriketi tercih etmiş olabilir, ama ben onun bana gereğinden fazla dokunmasındansa, pençelerimin sökölüp kazıkta yakılmayı tercih ederdim.

"Burada işimiz bitti mi?" Ağızım nihayet serbest kaldığında soğukkanlılıkla sordum. "İşe dönmem gerek."

Beni susturmak için kullandığı elini uzattı ve boğazını temizledikten sonra elini eşofmanının üzerine sildi.

Onun niyetini anladım: kişisel olarak.

"Hayır, Alice. İşimiz bitmedi. Planladığın diğer yıkımları süresiz olarak askıya al."

"Bugün başka bir yıkım planlamam yoktu," dedim. "Sadece yemek pişirme, temizlik ve çamaşır yıkama ile dolu dürüst bir iş günü."

Dolabındaki tüm takım elbiselerin büyük ütü izleriyle dolu olması *benim* suçum değildi. Ben sadece bir kızdım. Sadece bir mirasçıydım.

Ütünün neye benzediğini bile bilmiyordum. Ya da nasıl takılacağını.

Hiçbir şeyi fişe takmayı bilmiyordum.

Priz *neydi* ki?

"Grinch gülümsemesi yapıyorsun," dedi Dominic.

"Grinch gibi sırtmıyorum." İfadem etkileyici bir şekilde stoik kalmıştı. Onun aksine, ben her duygumu görülebilecek, manipüle edilebilecek ve istismar edilebilecek bir şekilde dışa vurmazdım.

"Gözlerin yapıyor."

"Bence öyle değiller. Bence sen sadece paranoyak davranıyorsun." "Bundan sonra işler şöyle yürüyecek," dedi, beni görmezden gelerek. "Mülküne adım attığın andan ayrılma vaktin gelene kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım."

"Tuvalete gitmem gerekirse ne olacak?"

"Şanssızlık."

"Ya *senin* tuvalete gitmen gerekirse?" "Ben dönene kadar seni bir direğe bağlarım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Otuz saniyelik bir tuvalet molası için beni yalnız bırakmaya razı değil misin?"

"Bu, evin yarısını elektrikli testereyle kesmek için gereken sürenin iki katı."

Ona gülümsedim ve elimi göğsüme koydum. "*Dominiiiic*. Çok teşekkür ederim. Çok naziksin.

Kapı zili tekrar çaldı ve gergin çene hareketlerini kesintiye uğrattı. Yanağını okşadım, her seferinde biraz daha fazla güç uygulayarak

"Mobilyalar geldi. Hadi, büyükannen bebeğine küçük bir beşik yapmalı."
Son tokatta, ülser olmaya hazır gibi görünüyordu.
Kartlarımı doğru oynarsam, bir saat içinde onu oraya
götürebilirim.

Sevgili ben/günlük/tanrım.

Ne korkunç bir hafta sonu.

Bir sürü planım vardı ama bütün hafta yağmur yağdı ve cumartesi günü elektrikler bile kesildi, bu yüzden Loch Ness ve ben o kadar sıkıldık ki yeni bir oyun icat ettik. Bunları not almaya başlayacağım, böylece ileride oyun şirketimi kurduğumda hiçbirini unutmayacağım.

"HAYIR."

Dominic, mühürlü paketi mutfak tezgahına koyarken mutfak tezgahına koyarken sırtışı düpedüz ürkütücüydü. "Bu tartışmayı zaten yaptık Lice. Bu resmi olarak üniformanın bir parçası."

"Tasma takmayacağım." "O zaman pes et."

Kollarımı kavuşturup, sıkılmış bir bakışla ona bakarken, zihnim bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. "Rosie'nin eski üniformasının hiçbir parçası aşağılayıcı değildi, Dominic. Kısasa kısas, hatırladın mı?"

"Dört gün önce, senin çıkardığın bir söylenti yüzünden bir adam yüzüme tükürdü. Bana neyin aşağılayıcı olup olmadığını söyleme."

"Ve bunun sonucunda, dört gün boyunca beni köpek gibi çalıştırdın, her hareketimi inceledin ve tuvalete gitme zamanlarımı ölçtün. Bence bu eşitlik, sence de öyle değil mi?"

Bu evin her yerini iki kez temizledim, bu amaçla özel olarak sipariş ettiği üç yüz gümüş çatal bıçağı parlatıp, parçalanmış saplar ve çiçeklerle tıkadığı tuvaleti açtım, sahip olduğu tüm ayakkabıları cilaladım, tüm takım elbiselerini buharla temizledim ve bir avuç dolusu mobilya yaptım. O ise başımda durup, her seferinde kılavuza bakmak zorunda kaldığımda alaycı yorumlar yapıyordu. *"Bu bir resimli kitap, Lice. Senin için takip etmesi o kadar da zor olmamalı."*

Gerçek bir mola yoktu. Oturmak yoktu. Öğle yemeği yoktu. Sadece, benim acımı yiyip bitiren, iki yüzlü şeytanın bağırarak verdiği emirler ve nevrotik incelemeleri vardı.

Alnımdaki teri silmek için durakladığım her seferinde, bana işime dönmem için bağıırdı, *"Çabuk ol, küçük veba, zamanın azalıyor ve listeye yeni bir görev eklendi."*

Söylemeye gerek yok, yorgun ve ağırlıydım ve sabrım tehlikeli bir şekilde tükeniyordu.

Dominic tasmayı bana doğru itti. "Ve bu durum değişmeyecek, o halde neden köpek gibi çalışmaya devam edeceksen, buna uygun giyinmiyorsun?"

Düşünerek, düşünerek, düşünerek yanağımın içini çiğnedim. O benim pes etmemi istiyordu. Her şeyin sebebi buydu. O, benim reddetmemi, vazgeçmemi ve uzaklaşmamı istiyordu, böylece kendi hayatına devam edebilirdi.

Ama mesele şu ki, biri günde on dört saat boyunca başınızda durursa, tekrarlayan davranış kalıplarını fark etmek oldukça kolay hale gelir. Özellikle de dikkat ediyorsanız.

Örneğin, benim varlığımın onun hayatının en az iki önemli alanında, yani iş ve ilişkilerinde, oldukça rahatsız edici bir dalga etkisi yarattığını biliyordum. Aptalca bir şekilde, benim bu görevde bir gün bile dayanamayacağımı düşünmüş ve herhangi bir "ya olursa" durumuna hazırlıklı olmamıştı.

Komşu odalarda telefon görüşmeleri yapılıyordu. Fısıltıyla özürler. Onun yokluğunu telafi etme sözleri. Projelerin yeniden dağıtılması. Onun denetlemesi gereken bir birleşmeyle ilgili birkaç şey. Ve her gün saat 13:00'te yapılan, konuşmaktan çok dinlemenin ağır bastığı ve her zaman sessiz bir "seni seviyorum, hoşça kal" ile biten otuz dakikalık bir telefon görüşmesi.

Rosie, diye düşündüm.

Onun kişiliği sadece bir anne sevebilirdi.

O benim mesleki hayatımı on beş ay boyunca titizlikle mahvetmemiş olsaydı, onun mesleki hayatına verdiğim zarar yüzünden kendimi kötü hissederdim.

Düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım olduğu için, mühürlü tasma ve kayışı aldım. Beklediğim gibi, tam bir iğrençlikti. Tasma kalın, sert, ucuz suni deriden yapılmıştı ve paketin arkasındaki gösterici fotoğraflar rahatsız edici derecede açık saçıktdı.

"Asistanım bunu yerel bir fetiş mağazasından almak zorunda kaldı," diye açıkladı Dom rahat bir tavırla. "Sürtünmeyi garanti eden tek ürün bu. Ve gururla eklemeliyim ki."

Onu tezgahın üzerine geri attım ve kollarımı kavuşturdum. "Tamam, durum şu. Bu konuda sana hak vermeye niyetim yok, yani tek seçeneklerim bunlarsa, tasmayı takacağım."

"Harika. Takmana yardım ederim." Beni köşeye sıkıştırdığını düşünerek çok kendini beğenmiş görünüyordu.

"Biliyorum, blöf yaptığımı düşünüyorsun," dedim, kalçamı tezgaha dayayarak. "Ve biliyorum, bunu gerçekten yaparsam bile, en fazla birkaç saat dayanıp sonra keseceğimi düşünüyorsun. Ama şimdiye kadar benimle ilgili neredeyse tüm varsayımlarında yanıldın ve bu sefer de durum farklı olmayacak. O yüzden tekrar söyleyeyim: Eğer tek seçeneğim buysa, tasmayı seçiyorum. Burada olduğum sürece onu takacağım. Derim kanayana kadar takacağım. Kanayana kadar takacağım. Ve bu, senin düşündüğün gibi bir değişiklik yaratmayacak. İkimizin de istediğinden çok daha uzun bir süre benimle uğraşmak zorunda kalacaksın."

Yavaş yavaş, yüzündeki kendini beğenmiş küçük sırıtış silinmeye başladı, yerine şüphe sızmaya başladı.

"Ama kan *kaybetmeme* tercihim nedeniyle, uzlaşmaya hazırım."

O buna güldü, ama gülüşünde hiç eğlence yoktu. "Bence senin böyle bir konumda olduğunu sanmıyorum..."

"Bunun için seninle bir oyun oynayacağım," diye sözünü keserek pürüzsüz bir şekilde devam ettim. "Eğer kazanırsam, tasma çöp öğütücüsüne atılacak, zorunlu üniforma maddesi anlaşmamızdan çıkarılacak ve günün geri kalanında izinli olacağım. Eğer

sen kazanırsan, ben yenilgiyi kabul edip istediğın itirafı yazarım. Teorik olarak, bu kabus bir saatten az bir sürede sona erebilir ve hayatlarımıza devam edebiliriz."

Daha cazip bir yem sunamazdım. Ve o da daha hızlı kabul edemezdi.

"Ciddi misin?"

"Evet. Üç hafta boyunca sürekli sürtünmeden acı çekmek istemiyorum."

Gözlerinin dış köşeleri hafif bir şüpheyile kırıştı. "Ne oyunu?"

Omuz silktilim. "Her zaman çıkmaza girdiğimizde kullandığımız oyun."

Beni incelemeye devam etti, tuzağı bulmaya çalışıyordu. Ama bu seferlik, tuzak yoktu. Sadece tasmayı takmak ya da kendimi bir tasmaya bağlamak istemiyordum.

Bekledim.

Sonra, nefesimi kesen bir dakika boyunca bakışlarımı tuttu ve Dominic yumruğunu uzattı.

Midem bir anda titredi ve ani ve beklenmedik bir gülümseme dürtüsü uyandırdı. Onu bastırdım. Kendi elimi yumruk yaptım ve uzattım.

Aynı anda hareket ettik. "Bir, iki, üç, *vur*."

Dominic'in ağzı kıvrıldı ve parmağıyla gölge kuklamın yüzüne ateş ederek, ona çok istediğı başlangıç avantajını sağladı.

Sonunda ben kazandığımda çok sinirlenecekti.

Exponential Truth'un kuralları basit:

Bu oyun, Doğruluk mu Cesaret mi oyununa benzer, ancak cesaret görevleri yoktur ve ilk başlayan kişi ilk sorusuyla oyunun konusunu belirler. Bu çok önemlidir, çünkü sonraki tüm soruların aynı konu üzerinde olması GEREKİR.

Ama bundan daha da önemlisi, Loch Ness ile bu oyunu oynarken asla yapmamanız gereken tek şey "korkak" demek. En derin, en karanlık sırrınızı söylemeyi tercih edersiniz ya da oyunu bırakırsınız.

Bana güvenin.

Hiçbir şey buna değmez.

"KOLAY BAŞLAYALIM," dedi Dominic, sonunda başına bela açacak olan aşırı özgüvenle. "Gerçek gücüne bir." Çenesini öne doğru itti, gözleri aşağıya indi. "Bu, sana gardıropta bıraktığım kapüşonlu ceket değil, değil mi?"

"Oyun içindeki itiraflarımdan dolayı suçlanabilir miyim?" "Hayır. Standart Üstel Gerçek kuralları geçerlidir."

"O zaman hayır, suçlanamazsınız. Replika, zehirli sarmaşıklarla birlikte bahçenize gömülü ve bunun konuştuğunuz konu olduğuna inanamıyorum.

başlangıç avantajını boşa harcamayı seçtin." Tezgahın üzerine atladım ve yerleştim. Oturacak başka yer yoktu ve bu biraz zaman alacaktı. "Gerçek şu ki: benim senin adını taşıyan kıyafeti giymemi görmekten hoşlanıyorsun, değil mi? Bu yüzden bana bu üniformayı verdin."

Çenesi çalışıyordu, kulaklarının uçları kızarıyordu ve iki elini de pantolonunun ceplerine soktu. Nefret ettiğin birinin sana takıntılı olduğunu düşünmesinden daha sinir bozucu bir şey olamazdı. Ağzından köpükler çıkması için kaç tur atmam gerektiğini merak ettim.

"Beni tahrik eden şey, onu giymekten ne kadar nefret ettiğini bilmek. Gerçek şu ki: Ayrılmadan önce orijinalini attığıma eminim, o halde şu anda onu nasıl giyebiliyorsun?"

Sesimi sabit tutarak, "Çöpten çıkardım. Başka nasıl olabilir ki?" dedim.

Dominic başını eğdi ve beni incelemek için bir an durdu. "Neden?"

"Sıra sende değil." Sallanan ayak bileklerimi çaprazladım ve başımı geriye yasladım. "Bir bakalım... takip etmek istemediğim gerçeğin gücü: çöp demişken, hakkında kolayca yararlanabileceğim bir şey söyle bana. Bilmediğim bir fobi ya da en büyük korkun gibi bir şey."

"Bu konuyla alakasız."

"Konudan sapmıyor. Konu çöp, sen de öylesin."

Şakakındaki damarlardan biri geri gelmişti, ama sinirli bir şekilde avucunu şakağına sürmeden önce ağzının seğirdiğine yemin edebilirim.

"Unutma, yalanın ortaya çıkması derhal diskalifiye edilmen için bir gerektir," dedim yardımsever bir şekilde.

Alt dudağını ısırды ve başını salladı. "Öylesin, Alice. Sen benim en büyük korkusun." Bir adım öne çıktı ve ellerini mutfak tezgahının kenarına dayayarak beni köşeye sıkıştırdı. "Sen benim yatağımın altındaki canavarsın. Derimin altında sürünerek dolaşan ürpertici küçük yaratık. Sen benim uyku felci iblisim. Öcü. Azrail. Loch Ness canavarı. Ve en derin, en karanlık kabuslarımın kişileştirilmesi. Hepsi sensin. Mutlu musun?"

Yutkundum, altın kahverengi irislerinin küçülüp küçülmesini izledim, ta ki neredeyse görünmez hale gelene kadar. Pahalı bir sabun gibi kokuyordu

ve ben avucumu göğsüne koyup hafifçe itmek istedim. Ama bu ona dokunmak anlamına gelirdi.

"Gururumu okşadın," dedim hafifçe, ellerimi uyluklarımın altına sokarak. "Beşinci güçteki gerçek: seninki ne? Aynı soru."

Düşünerek dudaklarımı çıkardım. "Hmmm. Canlı canlı yakılmak, sanırım."

"Henüz bilmediğim bir şey olmalı. Ve ömür boyu hapis cezasına çarptırılmadan yararlanabileceğim bir şey."

İç geçirdim. "Uhmmm..."

"Ve benim cevabımı kopyalamak yok."

Gözlerim başımın arkasına kaydı. "Lütfen. Sen benim için hırlayan bir köpek yavrusu kadar korkutucusun. Ya da nemli bir pamuk topu kadar."

"Anlıyorum."

Gülümsemeyi zorla bastırdım. "Tamam, işte bir tane: Çok gerçek bir korkum var, nasıl söylesem? Bekle biraz." Düşüncelerimi toparlamak için uyluklarıma baktım. Kulağa saçma gelmeyecek bir şekilde ifade etmenin imkânı yoktu, ama belki de bu iyi bir şeydi. Eğer etkilenmezse, üzerinde durmazdı. "Ben gerçekten korkuyorum... ve bunu nasıl kullanacağını bilmiyorum, ama eğer biri bunu anlayabilirse..." Vay canına, bunu ifade etmek *neden* bu kadar zordu?

"Umarım iyi bir şeydir Lice. Aksi takdirde, cevaplara zaman sınırı koyacağız. Bütün hafta burada kalmak istemiyorum."

"Korkarım ki bu kadar."

Ağzını bir şey söyleyecekmiş gibi hareket ettirdi, ama hiçbir şey çıkmadı. Bunun yerine kaşlarını çatı. Sonra gözlerini kırptı. "Bu ne anlama geliyor?"

Bilmiyordum.

Yani, biliyordum, ama nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. "Her turda bir soru," dedim.

"Ve gizemli cevaplar yok. Senin kuralın, hatırladın mı?"

Ayak bileklerimi çözdüm. Tekrar bağladım. "Daha açık nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Korkarım ki bu kadar."

"*Bunu* tanımla."

"*Bunu*." Elimi havada salladım. "İyi bir başlangıç. Şimdi kelimeler eklemeye çalış."

Dudaklarımı yaladım, durumun gerektirdiğinden biraz daha sinirli hissediyordum. Ve endişeli. Neden birdenbire bu kadar endişeliydim?

"Tamam, okyanusun ortasında olduğunu hayal et," dedim, üniformamın önünü çekerek, hava alması için. "Ve bacaklarını çırpıyorsun, kollarını sallıyorsun, aklına gelen her şeyi deniyorsun ve... hiçbir şey olmuyor. Hareket etmiyorsun. O yüzden daha sert tekmeliyorsun. Kollarını daha geniş açıyorsun. Nefesini daha uzun süre tutuyorsun. Ama hiçbirinin bir etkisi yok gibi görünüyor." Onun gözlerine bakmakta giderek zorlanarak yer değiştirdim. "Şimdi bunu yıllarca yaptığını ve bir santim bile hareket edemediğini hayal et."

Cevap vermedi. Sadece bakmaya devam etti.

"Her neyse, korkarım ki bu kadar, on yıl sonra uyanacağım ve hala hiçbir şey başaramadan yerinde sayıyor olacağım." Boğazımı temizleyip, daha dik oturdum. "Sıra bende. Gerçeğin gücü önemli değil: korku konusunda, bana dürüst bir cevap vermektense pes etmeyi tercih edeceğin için sormamdan korktuğun tek soru nedir?"

Düşünceli kaşlarını çatması kayboldu ve yerine her zamanki somurtkan ifadesi geldi. Dilini üst dişlerinin üzerinde gezdirdi. Ağızını açtı. Sonra kapattı.

Yanağındaki kas seğirmeye başlayınca sıırttım. "Ne dedin? Sadece beş, altı tur mu? Ve sen başlangıçta önde miydin? Ne kadar..."

"Korkak."

Ve sonra beni öptü.

EN HAFİF DOKUNUŞTU.

Neredeyse bir öpücük bile değildi. Dudakları ağzımın köşesine hafifçe değdi. Neredeyse hiçbir şey değildi.

Ve yine de beni mahvetti.

Dominic, doğal eğilimi bu dokunuşu silmekmiş gibi, başparmağını alt dudağına sürterek, kayıtsız bir şekilde geri çekildi. "Sıra bende. Güzel deneme gücüne karşı gerçek: aynı soru. Benden sormamı istemediğin bir şey var mı?"

Boynumun arkasında tüylerim diken diken oldu. Kan cildime hücum etti ve cildimi karıncalandırdı.

Korkaklık etmek yasaktı.

Bu, oyunun tek yazılı olmayan kuralıydı. İkimiz de bunu hiç yapmamıştık. Bir kez bile. Çünkü pes etmek her zaman iki kötülükten daha az kötüydü ve öyle olacaktı.

Anlaşma böyleydi.

Tırnaklarım avuç içlerimi kesti, kanım kaynıyordu. Bıçakları çekip bunu yapmak mı istiyordu? Öyle olsun.

Saçımı omzumun üzerinden attım. "En iyisi rotandan sapma, özgün olmama durumunu kabul et ve sorularımı bana tekrar et. Sıkıntı sonunda beni bitirecek. Umursamama gücünün gerçeği: Şimdiye kadar mastürbasyon yaparken en utanç verici şey neydi?"

Sağ gözünün altındaki deri titredi. "Bunun konuyla ne alakası olduğunu bana açıkla."

"Konu, sana sorulmasını istemeyeceğin sorular. Tepkine bakılırsa, tam isabet ettim."

Bir an düşündü, tartıştı. Sonra, "Tavuk."

Bu sefer biraz daha hazırlıklıydım. O öne eğildiğinde kalbim yine hızla çarptı ve dudakları

dudakları benimkine değdiğinde cildimde kıvılcımlar dans etti, ama ifademi kontrol altında tutarak boş bir ifadeyle kaldım. Gözlerimi kapatmaya bile zahmet etmedim.

Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi.

Bunu beğenmedi. Geri çekildiğinde gözleri yüzümde dolaştı, sonra kısıldı.

"Sıra sende," diye hatırlattım ona, tırnak etlerimi kontrol ederken.

O zaman, kafasında bir şeyler düşünürken, benim rol mü yaptığımı yoksa gerçekten ondan *bu kadar* etkilenmediğimi anlamaya çalışırken, zamanını aldı. "Bu konuyu daha da derinleştirmeden önce, konuyu sekse çeviren sensin. Bunu unutma."

Omuzlarımı kaldırdım. "Önemli değil. Acele et."

Dominic'in yüz hatları rekabetçi bir ifadeyle sertleşirken, midemde hafif bir heyecan dalgası hissettim.

Oyun başlamıştı. Artık kolay moddan çıkmıştık.

"Ne tür porno izliyorsun?"

"Çeşitli, ama şu anda tapınma modundayım."

"Tabii ki öylesin. Her şey senin etrafında dönüyor, seks neden dönmesin ki?"

Beni m tapınma isteyen kişi olabileceğimi hiç düşünmedi. Aklının ucundan bile geçmedi.

Sırıttım. "Doğruyu söylüyordu, değil mi? Harper. Gerçekten yapamadın."

Boynu kızardı. "Biliyorsun, yirmili yaşlarındaki çoğu insan lise yıllarında olanlara bu kadar takılmaz."

"Sen ve ben çoğu insan değiliz. En azından birlikteyken değiliz."

Kaşları kalktı. "O zaman biz neyiz?" "Zehir."

Neden cevabımdan bu kadar şaşırdığını anlamadım. O da bir ara benzer bir şey düşünmüş olmalıydı. Bunların hiçbirisi, yaptığımız hiçbir şey normal değildi. Ya da mantıklı. Ya da sağlıklı.

Ama yine de buradaydık, yine de yapıyoruz.

"Katılmıyor musun?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

Cevap verebilecek kadar çenesini gevşetmesi bir dakika sürdü. "Hayır. Katılmıyorum."

Ve *onun* cevabının neden içimi burktuğunu bilmiyordum. O sadece benim zaten bildiğim bir şeyi tekrar doğruluyordu. "Harika. Şimdi, oyalanmayı bırak ve ya bana bir cevap ver ya da oyunu kaybet."

Boğazını temizledi, bakışları yana kaydı. "O seks yapmak istedi, ben reddettim, o da gücenip incinmiş egosunu yatıştırmak için dedikoduyu yaydı. Hepsi bu."

Ağzım açıldı, kafamda bir anda milyonlarca soru belirdi. Ama onlar dökülmeye başlamadan önce Dominic oyunu ilerletti. "Sıra bende. En utanç verici hobin nedir? En büyük düşmanın bilmesini istemeyeceğin bir şey."

"Hoşlandığım hiçbir şey utanç verici değil. Zevklerim kusursuzdur."

Ağzının kıvrımını gizlemeye çalıştı, ama başını bir saniye geç eğdi. Eğer daha iyi bilmesem, onun bir parçası bu oyunu gerçekten seviyor sanırdım.

Ama ben daha iyi biliyordum.

"Sıra bende," dedim. "Hala ereksiyon sorunu yaşıyor musun? Tıbbi bir sorun mu?"

Yüzünde gördüğümü sandığım o küçük gülümseme artık tamamen kaybolmuştu. "Az önce öyle olmadığını söyledim," dedi sert bir sesle, gözle görülür bir şekilde sinirlenmiş bir şekilde.

"Utanılacak bir şey yok. Neden bu kadar savunmacı davranıyorsun, anlamıyorum."

Elleri tekrar tezgahın üzerine koydu. Beni zorlayacağını düşündüğü bir soru bulmaya çalışarak, zamanını aldı. "Mastürbasyon yaparken ne düşünüyorsun? Her zaman geri döndüğün, en çok sevdiğin fantezini ayrıntılı olarak anlat."

Bu soru beni tereddüt ettirdi. Dominic, ben tekrar hareket ettiğimde dudaklarını kıvırdı ve ben onu soğukkanlı, kayıtsız bir cevapla şok etmek istedim... ama hayır. Üzgünüm. Bu olmayacaktı.

"Tavuk."

Onun dudaklarını benim dudaklarıma hafifçe değdirdiği gibi yapmaya niyetle eğildim. Ancak, bilinmeyen bir nedenden dolayı o da hareket etti. Ve geçici, önemsiz bir dokunuş olması gereken şey, dudaklarımızın tam ve sıkı bir şekilde birbirine değmesiyle sonuçlandı ve...

Kıvılcımlar.

Nefes kesici miktarda kıvılcımlar. Temas noktasından başlayıp ayak parmaklarıma kadar yayılan, onları kıvrılmaya zorlayan kıvılcımlar.

Göğsümde kelekler uçuşuyordu.

Midemde tüyler dönüyordu.

Ve sekiz yıldır ilk kez, beni hareketsiz tutan dalgalar durdu. Yüzmeye başladım.

Gözlerimi yavaşça açtım. Geri çekildim, boş bir ifadeyle dudaklarımı parmağımla sildim. Parmaklarımı açarsam, ne kadar titrediklerini görürdüm. "Neden kriketi seçtiğini anlayabiliyorum."

Beynim, Dominic'in donuk, sersem bakışına bir dizi hayali, hoşgörölü anlamlar yüklemeye başladı. Ama onları uzaklaştırdım.

Yine o yola girmeyecektik. Bir kez yeterdi.

"Tadın kül gibi," diye düşündüm.

Kaşlarını çatı. Önce ağzıma, sonra gözlerime baktı. Yine beynim bağırmağa başladı, gözlerinin üzerine düşen gölgelerin şu anlama geldiğini, ağzının açısının şu anlama geldiğini söylemeye çalışıyordu.

Hepsi saçmalıklı.

Hormonların bir oyunu.

"Kül," diye tekrarladı Dominic yavaşça.

"Biraz, evet." Belki yeterince söylersem, vücudumu buna inandırmayı başarabilirdim. "Neyse, sıra bende. Geçen hafta kaç kez..."

"Korkak."

Kendini tutuyordu. Kendini çok tutuyordu.

Onun yakıcı dili dudaklarımla ince çizgisini okşadığında neredeyse ağlayacaktım. Cazip gelmişti. Onun için kendimi açmak çok, çok, çok cazip gelmişti. Her zerrem bunu yapmak istiyordu. Derin, vahşi bir arzuydu ve ona boyun eğmezsem ölecektim.

Vücudumdaki her şey, her kas, her içgüdü ve dürtü, irademi parçalayıp yıkmaya çalışıyordu.

Fırtınanın gözünde boğuluyordum, vücudum beni dokunmaktansa bir cırcır böceğini çiğnemeyi tercih eden bir adam için alevler içindeydi.

Yeni bir oyun oynuyorduk ve onun kazanmasına izin vermem için cehennemin donması gerekirdi.

Dişlerimi sıktım. Dominic yarım inç geri çekildi. "Küller, ha?"

"Sabahları şenlik ateşinin ardından yalayan gibi," diye sessizce karşılık verdim, dudaklarımız birbirine değdiğinde titredim, sonra da dili alt dudağımı okşadığında tekrar titredim.

"Ve senin tadın bok gibi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Bence sen, aleyhine kullanılabilecek bir durumda bir şeyi nefret ettiğini itiraf etmek için fazla hesaplısın."

"Bu, başlığında 'Housewives' kelimesi geçmeyen hiçbir şeyi tüketmeyen birine *çok* fazla kredi vermek demek," diye tartıştım.

O bunu görmezden geldi. "Yalan söylediğin ortaya çıkarsa, otomatik olarak kaybedeceğini hatırlatmak için tek ve tek hatırlatmamın gücüyle: o öpücüğü sevdin mi, sevmedin mi?"

"Hayır," dedim, "hoşlanmadım." Ve o bunun aksini asla kanıtlayamayacaktı.

Gözleri, cevabım onu kızdırmış gibi kısıldı. Dudakları, bu durum onu eğlendirmiş gibi kıvrıldı.

"Sıra bende," dedim. "Birisi sonunda sana acıyarak seks yapmayı kabul ettiğinde, cinsel ilişkide en çok neyi seveceğini düşünüyorsun?"

"Her şeyde olduğu gibi, denklemde senin yokluğun en sevdiğim kısım olacak," diye karşılık verdi. "Kurbanlarının canını emmek için tercih ettiğin yol nedir?"

"Son emdiğim adam bana tanrıyı gördüğünü söyledi, o yüzden penis derim. Sence kronik olarak ereksiyon sorunu olmayan erkekler için oral seks daha mı zevkli?"

"Hiç bilmiyorum. Kronik olarak ereksiyon sorunu olan birine sormalısın. Kimdi o? Adam mı?"

"Tavuk." Çünkü ona bu bilgiyi vermemem gerektiğini biliyordum. Yine, sadece bir öpücük olması gerekiyordu.

Ama yine de Dominic, bunu daha da abartarak bana işkence etme ihtiyacı hissetti. Elim onun başının arkasına uętu ve onu ęekebilmek ięin bir avuę dolusu sağını kavradım. Ama yeterince gųę kullanmadığım ięin, bu daha ęok şakacı bir ęekiřme gibi oldu.

O inledi.

İkimiz de kaskatı kesildik.

Bu... beklenmedik bir şeydi. Kaşlarını ęatarak, bunu tekrar yaptım. Tabii ki, göğsünden dųřük bir uğultu geldi ve parmakları öfkeyle uyluğuma bastırdı. Dudaklarına karşı gülümsemeye başladım, göğsümün derinliklerinde kötü bir zafer duygusu filizlendi.

Bu his kısa sürdü.

Onu azarlamak için geri ęekilmeye başladığım anda, dili içeri girip benimkini şakacı bir şekilde yaladı.

Nefesimi tuttum, gömleğinin önünü, saçlarını yumrukladım ve o sevinmeye başlamadan önce ondan bir kez daha yumuşak bir homurtu kopardım. Karşılığında, beni öne doğru ęekti ve dilini benimkiyle doladı.

Havai

fişekler.

Her yerde.

Zevkten inlemem kaçtı ve bu kez Dominic gülümsedi.

"Tanrım, ęıkardıęın sesler," diye nefes nefese söyledi ve alt dudağımı ısırđı. "Geręekten bu kadar iyi mi geliyor?"

"Sen mi konuşuyorsun," diye karşılık verdim, ona karşı direnerek. "Hiçbir erkek hafif bir öpüşme seansı sırasında bu kadar sesli olmamıştı. Sadece birkaç öpücük, Dominic. Kendine gel."

"Yalan söylüyordun. Kabul

et." "Hayır."

"Tekrar öpmemi istiyorsun." "Açıkçası, pil asidi içmeyi tercih ederim."

"Bunu, ruhunu satarak bile olsa benim ağzıma oturmak için fırsat kolluyormuş gibi gözlerimle beni yiyip bitirirken mırıldanmasaydın, biraz daha inandırıcı olurdu."

Yanaklarım kızardı. "Senin boğulduğunu görmek için ruhumdan ęok daha fazlasını satardım."

Ağzı kıvrıldı. "Sıra sende."

"Hayır, bu işe yaramıyor. Şu anda sadece aynı şeyi tekrarlıyoruz. Yeni bir oyun bulmalıyız."

"Ne öneriyorsun?"

Düşünmeme gerek bile kalmadı, fikir aklıma çok çabuk geldi. "Ayak bileğini burktuğun ve yine de sana karşı gol atamayacağımı söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Bütün gece vaktim olsa ve senin gözlerin bağlı olsa bile?"

Ağzının sağ köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Sözümün arkasındayım." "Harika. Sen topu al. Ben göz bağı getireyim."

Tezgahtan kaymak istedim, ama bu hareket onu o kadar ani bir şekilde geri çekilmeye zorladı ki donakaldım. Tezgahın üzerindeki paketlenmiş tasmayı kapmış ve şimdi onu belinin önünde dikkat çekmeyecek şekilde tutuyordu.

"Dışarıda buluşuruz. Birazdan."

... *ha*.

Hiçbir şey söylemeden ve titrek dizlerle mutfağı terk ettim, göğsümdeki çılgın çarpıntıları görmezden geldim. Bunu fazla düşünmeyecektim, çünkü fazla düşünecek bir şey yoktu.

O yine de on kez kriketi seçecekti ve aksini düşünmek aptallık olurdu.

Bazı dersleri sadece bir kez öğrenmek yeterlidir.

Güncelleme: Loch Ness, yeni oyunumuzun kurallarını bir deftere yazmaya başladığımda ne yaptığımı sordu ve bunun oyun şirketim için olduğunu söylediğimde, bir sürü sorun ortaya çıktı. Çünkü görünüşe göre Loch Ness de bir oyun şirketi kurmak istiyordu ama bana hiç söylememişti, çünkü görünüşe göre fikir hırsızı benim.

Böylece aynı oyunları sunan İKİ oyun şirketi olacaktı ki bu hiç mantıklı değildi. Onları tek bir şirkette birleştirmekten başka seçeneğimiz yoktu. Şirketin adı DNA Games. Dominic ve Alice gibi ama N ile başlıyor çünkü oyun oynamak bizim DNA'mızda var.

Bu ismi ben buldum ve Loch Ness çok beğendi, bu yüzden sanırım artık ikimiz de CEO'yuz.

RACHEL

Perşembe günü saat 7'de Underbite'ta içki içeceğiz. İş arkadaşlarımla gidiyorum. Sen de geliyorsun.

Tekrar tekrar aynı şeyi söylemiş gibi görünme riskini göze alarak, patronumla tanışmanı gerçekten (gerçekten gerçekten gerçekten gerçekten) istiyorum.

Boş ver. SEN gerçekten (gerçekten gerçekten gerçekten gerçekten) patronumla tanışmalısın.

O bir bebek, bebeğim. Onu seveceğine yemin ederim.

Ve hayır demeden önce, doktor raporu ya da hayatında bir kez karşılaşabileceğin bir etkinliğe ödenmiş bilet kanıtı (neden davet edilmediğime dair 1500 kelimelik kapsamlı bir açıklama ile birlikte) seni bu durumdan kurtarabilecek tek iki yol.

Hoşça kal. Seni seviyorum!

(Kırmızı elbiseyi giy)

(Givenchy mini)

(Lütfen ve teşekkürler)

"O NE?"

Telefonumu çimlerin üzerine attım ve saçlarımı at kuyruğu yapmaya başladım. "Çok uzun sürdü," dedim. "Bacağın için bir yastık. Neden sordun?"

"Aynen öyle." Elinde tuttuğu futbol topunu bir elinden diğerine nazikçe attı. "*Neden sordun?*"

"Çünkü alçı ya da yürüyüş botum yok, bu yüzden yaratıcı olmak zorunda kaldım. Buraya gel."

Saçımı sıkıca bağladım, sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve bakmamaya zorladım kendimi.

Siyah bir futbol şortu ve ona uyan bir tişört giymişti. Bu, bastırılmış, istenmeyen birçok anıyı geri getirdi ve dikkatimin dağılmasını istemiyordum.

"Hala hareket edebilmem gerekiyor, Lice," diye tartıştı ve önüme oturmak için eğildi. Yastığı, onun dominant olmayan bacağının alt kısmına sardım ve ben bol miktarda koli bandını etrafına sararken, onu yerinde tutmasını söyledim.

Mükemmel değildi, ama hızını ve el becerisini yeterince azaltarak oyun alanını dengeleyecekti. Bir şekilde.

"İşte." Yaptığım işi gururla okşadım. "Hala koşabilirsin, sadece biraz rahatsız edici olacak. Göz bağına gelince." Eskiden yedek yastık kılıfı olan beyaz Mısır pamuğundan bir şeridi onun önüne salladım, sonra gözlerinin etrafına sardım. "Nasıl?" diye sordum, düğümü sıkıca bağlayarak. "Görüyor musun?"

"Neredeyse hiçbir şey. Hareket ettiğinde hafif bir gölge. Hepsi bu." Yeterli.

Ayağa kalktım, dizlerimdeki çim ve kiri silkeledim. "Tamam, hadi yapalım şunu. Zaman sınırı yok. Ben gol attığımda oyun biter."

"Ya da gücün biterse," diye ekledi. "Oturursan, uzanırsan ya da herhangi bir şekilde mola verirken, otomatik olarak yenik sayılırsın. Düşmek sayılmaz, ama hemen kalkarsan."

"Ya yaralanırsam?"

"Benim sorunum değil. Yaralanma." Bu mantıklıydı.

Ayakları üzerinde zıplamaya başladı, yastığın ağırlığına ve hissine alışmaya çalışıyordu. "Hazır mısın?"

Benim cevabımı beklemeden topu düşürdü. Bir saniye içinde top ayağının altında sıkıştı, sağa kaydı, sola yuvarlandı.

İç geçirdim, kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarıp kenara attım. Henüz başlamamıştık ama onun dolgun dudaklarında mutlu bir gülümseme belirmeye başlamıştı bile.

Onunla daha önce hiç oynamamıştım. Teke tek oynamamıştım. Birkaç kez beni oynamaya ikna etmeye çalışmıştı, ama ben hiç kanmamıştım. Onun beni bu kadar kolay yenerek tatmin olmasına izin vermek istemiyordum.

Ve o da bunu başarırdı.

Gözleri bağlı ve ayağı yürüyüş botuyla desteklenmiş olsa bile kazanırdı. Eskiden *o kadar* iyiydi.

Ama birkaç yıl geçmişti ve artık eskisi kadar antrenman yapmadığını veya aynı seviyede oynamadığını varsaymak güvenliydi, bu yüzden umut vardı.

Parmaklarımın eklemlerini çıtlattım, kollarımı uzattım ve her iki ayak bileğimi son bir kez ısınma hareketiyle çevirdim. Sonra harekete geçtim.

Dominic, ben topa ulaştığım anda topu arkasına attı ve ben gözümü kırpmadan önce tekrar topu yakaladı. Etrafından dolaşmaya çalıştım ama o dönerek kontrolü tamamen elinde tuttu.

Onu, sola gideceğimi düşünerek kandırmaya çalıştım, sonra sağa doğru sprint yaptım. O da buna kanmış gibi yaptı, ama ayağım topa değdiği anda topu uzaklaştırdı.

"İyi denemeydi."

"Tamam, görmemen *imkansız*," dedim ve topa ulaşmak için ayağımı bacaklarının arasına soktum.

"Görmeme gerek yok. Bu konuda pek iyi değilsin." Topa hafifçe vurdu ve koşmaya başladık.

"Cidden hile yapmadığınıza inanmamı mı bekliyorsunuz?" O topu yana kaydırıp benden uzaklaştırdığında yarı nefes nefese kaldım. "Bir bakayım."

Yaklaştım, uzandım, göz bağını kontrol ediyormuş gibi yaptım... ve hemen topa uzandım.

Dominic bunu bir kilometre öteden gördü. Ben öfkeyle nefes alıp verdim, ellerimi yumruk yapıp onu tekrar kovalamaya başladım.

O tısladı. "Bir şeyde kötü olduğu anda ne kadar sinirlendiğini unutmumu."

"Sinirlenmiyorum," diye çıkardım. "Odaklanıyorum."

Bir an için onu ikna etmiştim. Ama sadece o benim ikna olduğumu bunu *düşündüğü* için.

Top ayağımın altından kayıp gittiğinde, kızgın bir homurtu göğsümden çıktı, yanaklarım kızardı. Dominic'in kaygan ayak hareketleri ve hızından o kadar rahatsız olmuştum ki, onun kıkırdadığını fark etmedim.

Bunu fark eder etmez, "odaklanmam" kayboldu.

Topu geri almaya yönelik başarısız denemelerim arasında sürekli yukarıya bakıyordum ve onun rahat, eğik gülümsemesini görüyordu. Bir hizmetçinin oğlunun, gezegendeki en statü takıntılı ve acımasızca eleştirel gençlerle dolu bir özel okulda neden hüküm sürdüğünü anlamak zor değildi.

Michelangelo, Dom'u görseydi, David'e bir çekiçe vururdu. Bu çok üzücüydü.

Topa çok yaklaştığımda, beni kolumdan tutup kenara çekince, içimden küçük b i r kıkırdama çıktı.

"Bu hile değil mi?!" diye bağırdım, sesimdeki kahkahayı gizleyemedim. Öfkeli ya da alaycı bir ses tonu kullanmak istemişim.

Hata olduğunu söyleyip oyunu durdurmak ve bana galibiyeti verdiği için alaycı bir şekilde teşekkür etmek istedim. Planıma sadık kalmak istedim.

Bunun yerine, onu pazısından tutup geri çektim ve topa vurdum. O kulağıma gülerek, kolunu belime doladı ve ben koşmaya başlamadan beni yerden kaldırdı.

"Böyle mi oynamak istiyorsun?" diye sordum ve ayaklarım yere basar basmaz onun tutuşundan kurtuldum. O hala topun hangi yöne gittiğini anlamaya çalışıyordu, bu yüzden sprintte iki adımlık bir avantajım vardı.

Ta ki parmakları bileğimi kavrayıp beni onu sürüklemeye zorlayana kadar.

O kadar çok gülüyordum ki, beceriksizleşmişim. Görüşüm bulanıklaşmış, ciğerlerim fazla çalışıyor ve at kuyruğum çoktan dağılmaya başlamıştı. "Dur, dur, dur, mola."

Hiç soru sormadan hemen durdu ve benim titrek parmaklarım saçımı hızla yeniden toplamaya çalışırken ayağını topun üzerinde bekledi. Bu sefer lastiği bir tur daha doladım ve ellerim düşmeden önce güzelce sıkı olduğundan emin oldum. "Tamam. Başla."

O topu havaya attığında neredeyse kendi ayağıma takılıp düşüyordum. Önce ayağıyla, sonra her iki dizleriyle birer kez topu havaya attıktan sonra göz hizama eğildi. Top sırtının üst kısmına düştü ve o sırttı. Tam yüzüme.

Gösteriş meraklısı.

Gülümsememi yuttum ve sol omzunun üzerinden uzandım. O kaçtı, göz kamaştırıcı gülümsemesi her saniye daha da çarpık ve kibirli hale geliyordu. Sağa salladım, o kaçtı. Tekrar sola salladım, o kaçtı.

Ben de boğazına saldırdım.

Parmaklarım boynunun yan tarafına değdiği anda boğuk bir kahkaha atarak yere yığıldı, tüm vücudu durdurmak için kendi üzerine kıvrıldı. "Siktir."

Top onun soluna bir adım mesafede yere düştü ve o hemen bacağımı yakalamamış olsaydı, oyun o anda sona ermiş olacaktı. Yerleşik kale direklerini temsil eden iki parlak turuncu bardak, yere düşmeden önce gördüğüm son şeydi.

Ayağa kalkmaya çalışırken, aynı zamanda diğeri yerde tutmaya çalışarak boğuşmaya başladık. Süründüm, dürttüm, ittim ve gülmekten öürken tüm gücümle mücadele ettim. Ama o daha güçlüydü.

"Nereye gitti? Hangi yöne?" diye sordu, ikimiz de nefes almaya çalışırken bileklerimi çimlere bastırdı. Her iki dizini de kalçalarımın iki yanına dayamıştı, ıslak saçları kıvrılmaya başlamıştı.

"Neyin görelî?" diye nefes nefese sordum.

"Bize göre. Diyelim ki kafalarımız on ikiyi gösteriyor."

"Ciddi misin? *Beverly Hills'in Gerçek Ev Kadınları* analog saat okumayı da kapsıyor mu sence?"

Bana yüreğimi parçalayan bir gülümseme attı. "Bunu hak ettim. Ama ikimiz de senin aslında aptal olmadığını biliyoruz, o yüzden ben hala nazikçe sorarken bana nereye gittiğini söyle."

"Neden? Ne yapacaksın? Damlayan terinle beni işkence mi edeceksin?"

Elimi bıraktı ve gömleğinin alt kısmıyla yüzünü sildi.

Karın kasları öldürebilseydi...

Onları

gıdıkladım.

Tabii ki yaptım.

Bu mükemmel bir fırsattı.

Keskin bir nefes aldı ve ölmek üzere olan bir örümcek gibi benden uzaklaştı. Ayağa fırladım, parmaklarının ayak bileğime dokunduğunu hissettiğimde kalbim hızla çarptı. Iskaladı.

Ayağımın üst kısmı topa değdiğinde sııttım, top iki geçici direğın arasından yuvarlandığında neredeyse başım dönüyordu.

"*Hah!* Kazandım!"

Dominic oturdu ve göz bağını çıkardı. Gözleri parıldıyordu, başını sallarken yüzü kızarmıştı. "Evet. Tamam. İyi oyundu."

Ve bu—*bu* orada orada— Dominic'in tek tek iyi yanıydı. O asla kötü bir kaybeden olmamıştı. Bana karşı bile.

Dramatik bir reverans yaptım, sonra eşyalarımı almak için yanından koşarak geçtim. "Ne yapıyorsun?"

"Eve gidiyorum.

Görüşürüz."

"Kapüşonlu sweatshirt'ü bırak."

Yürüyüşümü durdurdum, gülümsemem biraz soldu ve geri döndüm. "Ne? Neden?"

Bacağındaki bandajı sökmeye başladı. "Artık ona ihtiyacın yok. Üniforma yok. Sen kazandın."

Tırnaklarım yıpranmış ve solmuş kumaşa gömüldü, zihnim hızla çalışıyordu. "Teknik olarak, senin sağladığın üniforma bahçede iki metre derinlikte toprağın altında gömülü."

"Aynen öyle. O zaman bunu bana ver."

Dişlerimi sıktım ve parmaklarımı kapüşonlu sweatshirt'ü bırakmaya ne kadar ikna etmeye çalışsam da, parmaklarım kıpırdamadı. Orada durup kendimle o kadar uzun süre mücadele ettim ki, Dominic yaptığı şeyi bırakıp bana kaşlarını kaldırdı.

Sonra kalktı, yastığı yana itti ve elini uzatarak bana doğru yürüdü. Gözlerimiz buluştu, aramızda kasvetli ve yoğun bir şeyin akıntısı geçti.

Bıraktım.

Arkanı döndüm.

Tek kelime etmeden uzaklaştım.

SEKİZ YIL ÖNCE

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım. *Millet!*" Nat tepsisini o kadar sert bir şekilde masaya vurdu ki, salatasının yarısı tabağından fırladı. Masada kendisine ayrılmış koltuğa kaydı ve öne eğildi, üniformasının kareli kravatı, doğranmış sebzelerin dağınık halini sıyırdı.

Rachel ve ben hızlıca birbirimize sııttık.

Yanlış anlamayın, onu çok seviyordum, ama Nat abartılı sözler veren ve beklentileri karşılayamayan biriydi. Bu durum ayda en az iki kez tekrarlanırdı ve dedikodular nadiren onun heyecanının vaat ettiği kadar ilgi çekici olurdu.

"Dur tahmin edeyim," dedi Rach, ben risottoyu ısırarak gülümsememi saklarken. "Geçen hafta bize ahi tartine ile servis ettikleri aioli'nin beyaz trüf yağı ile yapıldığına dair söylentiler PA'ya ulaşmış ve şimdi çocuklarına ne kadar iğrenç, kabul edilemez bir çöp yedirildiğini araştırmaya başlamışlar."

"Hayır, yani, evet, o da var, ama ben ondan bahsetmiyorum." Yavaşça yaklaştı, yumuşak kahverengi gözleri heyecan ve sevinçle parıldıyordu. "Sonunda oluyor," dedi, onda gördüğüm en geniş gülümsemeyle. "Futbol takımı balo için seçimlerini yaptı."

Gülümsemem kayboldu. Nefesim kesildi.

Rachel yanımda dikleşti. "Ne? Nereden biliyorsun?" Heyecandan titremeye başlayan Nat,

Polène çantasından yeni gözdesi olan gece mavisi kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkardı. "Çünkü ben bir tane aldım!" diye bağırdı ve onu göğsüne sıkıca bastırdı.

Mide bulantısı midemi sardı. Gözlerimi kırıştıtararak, kolunun engel olduğu halde ismini ve forma numarasını anlamaya çalıştım.

Altmış yedi.

Jaxton Kim.

Omuzlarım biraz gevşedi.

"Vay canına," dedi Ellie masanın bir yerinden.

"Biliyorum! İnanamıyorum. Ya da, sanırım inanabilirim, çünkü gerçekçi olalım." Nat, tek açıklaması olarak kendi yüzünü işaret etti. "Ama yine de! Çok heyecanlıyım!!"

Masadaki tebrik mırıldanmaları kuru ve bariz bir kıskançlıkla doluydu. O ise bununla gurur duyarak keyifleniyordu.

Dünyanın en güçlü ailelerinin varisleriyle dolu bir okulda, futbol takımı tam anlamıyla kraliyet ailesiydi. Bunun bir nedeni, eski bir FIFA dünya şampiyonunun baş antrenörleri olmasıydı, bir diğer nedeni ise çok yetenekli kaptanları, mezuniyet töreni konuşmacısı, gençlerin sevgilisi ve on yıl içinde dünyayı yönetecek kişi olarak seçilen Dominic Crawford'du.

"Başka kim... başka kim aldı?" diye sordu Rachel. Yine bana doğru bir bakış attı, ama ben onu zamanında yakalayamadım. "Biliyor musun?"

"Şu ana kadar sadece ben ve Jaxton, Logan ve Amara, Dylan ve Issac'ı biliyorum."

Haber her masaya ulaştıkça kafeteryada yeni bir enerji dalgası yayılmaya başladı. Çocuklar koltuklarında kıpırdanmaya başladılar, sakın davranmaya çalışırken bir yandan da koşup kendi dolaplarını kontrol etmek için sabırsızlanıyorlardı.

Bu, onlarca yıllık bir balo daveti geleneği idi. Her yıl, lise kariyerlerinin son maçlarından birinin hemen öncesinde, futbol takımının son sınıf üyeleri, partnerlerinin ve hoşlandıkları kişilerin dolaplarını açıp, hediye olarak kapüşonlu sweatshirtlerini bırakırlardı.

Eğer alıcı kabul ederse, o gece maça onu giyerek gelirdi.

Kabul etmezlerse... şey, emin değildim. Sık sık olan bir şey değildi, ama kapüşonlu sweatshirt'ün oyuncuya geri verileceğini varsaymıştım.

Finaller dışında, balo maçları en büyük seyirci kitlesini çekiyordu. Sahadaki oyuncuların kalabalığı dikkatlice tarayıp, sevdiklerini gördüklerinde yüzlerinin aydınlanmasını izlemek çok hoştu.

. Maç boyunca çok fazla gülümseme, kıkırdama ve kızarma vardı ve maç bittiğinde, genç aşıklar ısıklık ve tezahüratlarla bir araya geldiler.

"Acaba kimi seçecek?" diye fısıldadı Leilani. "Hayal edebiliyor musun?"

"O"nun kim olduğunu belirtmesine gerek yoktu. Herkes biliyordu.

Tahminler gelmeye başladığında, ağzıma bir kaşık dolusu yapışkan bir şey koydum, ama tek tadabildiğim kurşun tadıydı.

Sonraki birkaç saat cehennem gibiydi. Dolabımdan uzak durdum ve koridorda o gece mavisi rengi her gördüğümde, kalbim 11 numaraya ait olmadığından emin olana kadar durdu.

Ama sonunda başka seçeneğim kalmadı.

Sadece bitir şunu. Yara bandı gibi bir çırpıda söküp at.

Zaten benim olmayacağını biliyordum, öyleyse neden dolabımı açıp boş olduğunu görmek midemi bulandırıyor?

Boğazımın dibinde takılı kalan mide bulantısı ve kalp atışlarını yutarak, kaçınılmaz olan için kendimi hazırladım, çenemi kaldırdım ve kararlılıkla kapıyı açtım. Altıncı ders için hesap makinemi almam gerekiyordu. Bir dakika içinde girip çıkacaktım...

Elim uzanırken dondu ve anlamadan durakladım. Kapıyı kapattım. Numaranın benim olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ettim. Tekrar açtım.

Hala oradaydı.

Küçük, güzelce düzenlenmiş bir kırmızı gül buketi ve düzgünce katlanmış bir kapüşonlu sweatshirtün üstünde duran krem rengi bir zarf. Hareketsizce durup çiçeklere bakarak, uyanmamın ne kadar süreceğini merak ettim.

Zil çoktan çalmış olmalıydı, çünkü öğrencilerin yumuşak mırıldanmaları kesilmişti ve duyabildiğim tek şey kendi kalp atışlarımın sağır edici sesi idi. Boş koridora göz gezdirdim, sonra bileğimi hafifçe çimdikledim. Hiçbir şey olmadığına, zarfa uzandım.

Arka tarafında, tanıdık, beceriksiz bir el yazısıyla yazılmış adım vardı ve bu, göğsümü sıkıştırdı. Titreyen parmağımla üzerine dokundum.

Boğazım şişti, kalbim hızla atıyordu.

Kağıdı yırtmamaya dikkat ederek, kapağı nazikçe açtım ve katlanmış sayfaları çıkardım. Sonra nefesimi tuttum.

Alice.

Bu mektubun binlerce farklı versiyonunu yazdım, ama hala doğru olanı bulamıyorum.

Nereden başlayacağımı, sana söylemem gereken şeyleri nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum ve bunlara nasıl tepki vereceğini de gerçekten bilmiyorum.

Bildiğim tek şey, en azından denemediğim sürece kendimle yaşayamayacağım, bu yüzden sadece...

"Bu bir şaka."

Dönerek mektubu içgüdüsel olarak arkamda sakladım. Ama gelen sadece Rachel'dı.

"Oh, merhaba," dedim nefes nefese. "Neden Fransızca dersinde değilsin?"

Biraz sertçe yutkundu, gözlerinin etrafındaki deri pembe ve şişmişti. Sanki ağlamış gibi.

Kaşlarımı çattım. "İyi misin?" Yine babasıyla ilgili bir şey miydi? Yine bizim evde kalması mı gerekiyordu?

"Bu bir şaka, Alice," diye tekrarladı.

Gözlerinin cam gibi parladığını görünce midem düğümlendi. Soracak cesareti toplamam birkaç saniye sürdü. "Ne şakası?"

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Ona bunu yapmamasını söyledim, komik olmadığını söyledim. Ama görünüşe göre beni dinlememiş. Bu da başka bir şaka, sen de maça bunu giyerek gideceksin, onun..." Sesi kesildi, titrek bir nefes aldı. "İki kapüşonlu sweatshirt verdi. Diğeri Harper'a gitti. O, onunla tekrar bir araya gelmeye çalışıyor ve o... maçtan sonra senin yanından geçip onu öpecek. Plan bu."

Oh.

Oh... *tamam.*

Ağzımı açtım, gülerek geçiştirmek ve ona aptal olmadığımı, zaten bildiğimi söylemek istedim. Ama boğazım tıkanmıştı.

İlk sessiz gözyaşı yanağımdan süzölürken, Rachel'ın alt dudağı titredi. Harekete geçerek beni kucakladı. "Çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm..."

Mektup gevşek parmaklarımdan kaydı. Hareket edemiyordum, nefes alamıyordum, kalbimin ikiye bölünmesinin verdiği acı dışında hiçbir şey hissedemiyordum. "Ben... ben..."

"Biliyorum. Sorun değil," diye beni teselli etti, ben ayaklarımdan yanındaki dağınık sayfalara boş boş bakarken. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Ben hallederim."

Gözyaşlarımdan bulanıklığı içinde tek bir cümle anlayabildim, ama o kadar yıkıcı, o kadar akıl almaz derecede acımasızdı ki, gözlerimi sıkıca kapatıp göğsümdeki kocaman deliğe girip ortadan kaybolmak istedim.

...sanırım sana aşığım.

SAYMA. *Yapma. Lütfen, kendine saygın varsa, bunu yapma.*

Kürekle yere vurdum ve toprağı kenara attım, keşke dün gece Amber'dan hırdavatçıya giderken benim için bir kafa lambası da almasını isteseydim diye düşündüm.

Neredeyse hiçbir şey göremiyordum.

Aynen öyle. O zaman dön ve eve git. Daha da iyisi, o uyanana kadar birkaç saat bir kafede falan takıl.

Hala çok geç değil.

Güneş doğmaya başlamıştı, bu yüzden görüşüm çok uzun süre bu kadar sınırlı kalmayacaktı. Ayrıca kazmak harika bir egzersizdi. Bir saatten az bir sürede altı çukur kazdım ve epey terledim.

Kompostlanabilir torbayı tam olarak nereye gömdüğümü işaretlememiş olmam iyi olmuştu. Şu anda pazılarım ağrıyor ve bana küfrediyor olabilirdi, ama sonunda bana teşekkür edeceklerdi.

Devam edersen kendinden nefret edeceksin. Zaten senden biraz nefret ediyorum ve ben... Bekle, o da ne?

Topraktan çıkan parlak turuncu lekeyi gözlerimi kısarak baktım. İlk bakışta, ölü bir çiçek yaprağı gibi görünüyordu. Ama katliamım sırasında o renkte bir çiçeğı öldürdüğümü hatırlamıyordum.

Çömelip, onu çıkarmadan önce tuhaf veya tehlikeli bir şey olmadığından emin olmak için toprağı temizledim. Ortadaki boncuklara *PENNY PEONY* yazan küçük, boncuklu bir bilekliği.

Kalbim biraz hızlandı. Bu

şeyi hatırladım. Bu şeyi

ben *yapmıştım*.

Rosie'nin doğum günüydü, ben... altı mıydım? Yedi miydim? Çiçeklerini işaretlemek için kurdeleler kullanmak istediğinden bahsetmişti

ieklerini işaretlemek istediğinden bahsetmişti, çünkü bu şekilde bahivanlarla iletişim kurmak çok daha kolay olacaktı. Onun ne demek istediğini yanlış anlamıştım, sadece onlara isim vermek istediğini düşünmüştüm, böylece "Lydia Lilac budanmalı" gibi şeyler söyleyebilecek ve herkes onun hangi bitkiden bahsettiğini anlayacaktı.

Annemin yardımıyla seksen taneden fazla bilezik yaptım. Aylar sürdü ve Rosie hediyeye o kadar sevindi ki, partisini dışarıya taşıdı, böylece babam barbeky yakarken o ve ben bilezikleri çiçeklerinin arasına dağıtmaya başlayabildik.

Onun bahçesinde akşam yemeği yedik. Karaoke yaptık. Kahkahalar attık ve midemiz ağrıyana kadar pasta yedik. Gece bitmeden önce, beni o kadar sıkı kucakladı ki kaburgalarım kırılacak sandım, bu güzel hediye için bana bol bol teşekkür etti ve onu sonsuza kadar saklayacağını söyledi.

O bu konuda gerçekten çok iyiydi — bir şeye harcadığınız çabayı takdir etmek ve sizi görülmüş, duyulmş ve özel hissettirmek konusunda.

Boğazımda oluşan acı yumruyu yuttum, başparmağımla ince bileziği okşadım ve sonra bileğime taktım. Onları yanına almadan gitmişti, bu yüzden bunun burada ne işi olduğunu veya neden burada olduğunu bilmiyordum.

Bir saat boyunca etrafa bakındım, başka bir şey var mı diye, parlak bir renk gördüğümü sandığımda toprak parçalarını tekmeledim. Güneş yükseldikçe işim kolaylaştı, ama yine de boşunaydı.

Ancak.

İkinci turumdan sonra, son derece tanıdık bir dizi desen ortaya çıkmaya başladı. Dolambaçlı parke taşlı yollar boyunca yerleştirilmiş fenerler. Eskiden gl çalılarının olduğu yerde, demir bir bankla doldurulmayı bekleyen boş alan. Ortadaki büyük açıklıkta bir açık hava yemek masası eksikti...

Buraya daha önce gelmiştim.

Sadece bir kez değil, binlerce kez.

Bu sadece Rosie'nin bahçesi değildi. Ailemin eski evinde tuttuğu bahçenin sadeleştirilmiş bir kopyasıydı. Dekorasyonlar ve su tesisatı olmadan onu tanıyamamıştım.

Ve fkemle, farkında olmadan onu mahvetmiştim.

Sonunda kapüşonlu sweatshirt'ü buldum.

Açıklığın birkaç metre uzağında gömülüydü ve kürekle torbanın yumuşak hışırtısını duyduğum anda, yüz maskesi ve dirseklerime kadar uzanan kalın lastik eldivenleri giyip işe koyuldum. Zehirli sarmaşık, bir çift maşa kullanılarak çıkarıldı, dört kat torbaya kondu, her tarafına kırmızı kalemle ve birkaç ünlem işareti ile etiketlendi, sonra çöpe atıldı.

Hoodie, Amber'ın benim için aldığı kovaya, yağ kalıntılarını çıkarmak için özel olarak üretilmiş güçlü bir deterjan ve kumaşı tamamen kaplayacak kadar ılık suyla birlikte koyuldu.

Otuz dakika beklettikten sonra, işlemi üç kez daha tekrarladım ve ardından hortumla yıkayıp çamaşır makinesine attım. Makine, önümüzdeki dört saat boyunca ağır hizmet tipi bir sterilizasyon döngüsünde çalışacaktı.

Geriye kalan tek şey, Dominic'in çamaşır odasına yaklaşmamasını ve akşamları dikkatinin başka yere kaymasını sağlamak, böylece ben yukarı çıkıp bir kapüşonlu sweatshirt'ü diğeriyle değiştirirken fark etmemesiydi. Onu evden çıkarabilir ve bahçe işlerine başlayabilirsem ekstra puan kazanacaktım.

"Perşembe gecesi izinliyim," dedim, o duşunu alıp tıraş olmuş, simsiyah, kısa kollu kaşmir polo tişört ve simsiyah kemerle vurgulanmış simsiyah takım elbise pantolon giymiş olarak mutfağa girer girmez. Saatinin gümüş rengi olması ise tek tesellimdi.

Bir fincan almaya giderken bana zar zor bir bakış attı, bu kadar erken saatte ve kimsenin gözetimi olmadan burada ne yaptığımı sorgulamaya tenezzül etmedi. "Hayır."

Duvara yaslanıp kendi fincanımı kucakladım ve onun dolabı kapatıp kahve makinesinin olması gereken yere doğru yürüdüğünü, tezgahın boş olduğunu görünce gözlerini kırptığını izledim.

Boynunu uzattı, başını yavaşça bana doğru çevirdi. "Nerede Nerede?"

"Ne nerede?" diye sordum, buharlı fincanımdan uzun, h  p  rdeterek bir yudum alarak.

Bardağımdan uzun, şapır şupur bir yudum aldım.

Birkaç saniye içinde elimden kapıldı. Bir yudum aldı... ve hemen y  z  n   buruşturup dilini çıkardı. "İğğ, bu *ne* lan?"

"Bitki ayı."

"Toprak gibi tadı var." Bana geri verdi. "Ben kahve almaya gidiyorum. Sakın..."

Aniden durdu. G  zleri kısıldı. Başını bir yana eğdi. "Beni evden çıkarmaya çalışıyorsun."

G  z  m   bile kırpmadım. "Seni evden çıkarmaya alışmıyorum."

"Neden?"

"Neden seni evden çıkarmaya alışmıyorum? Bilmiyorum, neden kimse başkalarını evden çıkarmaya çalışmaz ki?"

"Sıçanlar mı?"

G  lmemin tek nedeni, *farelerin* onun ilk teorisi olmasını beklemiyor olmamdı. "Sana temin ederim Dominic, fareler değil. Hala yatak b  ceklerini d  ş  n  yorum, ama ben gidene kadar onlar için endişelenmene gerek yok, belki o zaman bile gerekmez. Hala teslimatı ve bulaşmayı kolaylaştıracak bir hizmet bulamadım. Tanıdığın biri var mı?"

Beni mutfaktan dışarı itmeye başladı. "Sen bir baş belasısın."

"Ama beni kendi isteğinle evine davet ettin."

  zellikle girmemem konusunda uyarıldığım yasak koridorlardan birine y  nlendirildim, bir dizi merdiven indim ve arabalarla dolu devasa bir yer altı garajına girdim.

Muhteşem, parlak l  ks arabalar, en az biri para ile satın *alınamayacak* kadar nadir bir modeldi.

Ağzım açık kaldı.

Dominic, kiraz kırmızısı bir SF90 Stradale'ye doğru rahatça y  r  d   ve araba çalışmaya başlayıp şık kapısı açıldığında kalbim k  t k  t atmaya başladı. Kollarımdaki t  yler diken diken oldu. Nabzım hızlanıyor, yanaklarım kızarıyordu, g  zlerim her bir arabayı tek tek inceliyordu.

W16 Mistral. Bugatti. Siyah.

DB12 Volante. Aston Martin. Koyu mor. Ghost

Series II. Rolls-Royce. Koyu orman yeşili.

Grancabrio. Maserati. İnci beyazı.

İki Lamborghini. İki Audi. Adını bilmediğim şık bir krom motosiklet.
Ve dizlerimi titretan siyah bir Bugatti Divo.

"Seninle bunun için yarışacağım," dedim, sesimi sabit tutamadan.
"Perşembe günü. Kazanırsam, akşam izinliyim. Sen kazanırsan, burada kaldığım üç hafta boyunca sana karşı böcek, kemirgen veya başka herhangi bir canlı hayvan kullanarak komplo kurmayacağıma söz veriyorum."

Düşünerek ağzını kıvırdı. "Ne oyunu?"

Gülümsememeye ve heyecandan ne kadar coşku dolu olduğumu belli etmemeye çalıştım. "*Mario Kart*"ta beni asla yenemediğini hatırlıyor musun?"

Bir saniye bana baktı. Gözlerini kırptı.

"Ferrari'yi ben alıyorum," diye aynı anda ikimiz de söyledik.

Dominic sırtarak bana sırtını döndü ve elinde bir şeyi havada salladı.

"Ve beraberlik, anahtarları alan adama gider..."

Onun elinden anahtarları kaptım ve kafeinsiz sabah beyni ne olduğunu anlayamadan sürücü koltuğuna oturdum.

Güvenlik nedeniyle, piste giderken ona bir fincan kahve almak için durduk.

Sevgili ben/günlük/tanrım.

İskorbüt hastalığını duydun mu? Anlaşılan diş etlerini kanatıyor ve eskiden bir sürü korsan bu yüzden ölmüş. Anneme sorduğumda, brokoli yemediğinde bu hastalığa yakalanırmışsın dedi.

Brokoliyi ASLA yemeyen biri var mı biliyor musun?
Alice-Loch Ness.

Tüm dişleri dökülüp diş etlerinden kan fışkırarak iskorbüt hastalığından ölecek.

Ne felaket.

Annem muhtemelen bunu temizlememi isterdi.

DOMINIC, o adamı tanıyan birini tanıyordu, bu yüzden pist bir saat içinde temizlendi ve kullanıma hazır hale geldi.

En son ne zaman bu kadar adrenalin yaşadığımı hatırlayamıyordum. Heyecanla titriyordum, kalbim deli gibi atıyordu, eldivenli parmaklarım direksiyona kilitlenmişti. İlk ısınma turunu tamamladığımızda, arabalarımız pistte mükemmel bir uyum içinde süzülüyordu.

Gülümsemekten kendimi alamıyordum.

"*Bana bir iyilik yap ve kaza yapma,*" dedi Dominic derin sesiyle kulağıma fısıldayarak. "*Onu yeni aldım ve yenisini almak için bir yıldan fazla beklemek gerekiyor.*"

Onun Lamborghini'sine en ufak bir bakış bile atmadım. "O zaman anahtarları senden almayı önceden düşünmüş olmam iyi oldu."

Onun alçak, "sözlerini geri alacaksın" diyen kıkırdaması kaskımın içinden sızarak midemde hafif bir titremeye neden oldu. Arabalar başlangıç çizgisinde yavaşlayarak durdu. Görevliye kararlaştırdığımız işareti verdim ve o da başını salladı. Bir kez benim için, bir kez Dom için.

Bayrak kalktı.

"Üç," diye sessizce başladı

Dom. "İki."

"Bir."

Bayrak düştü. Motorlarımız gürledi. Ve ileriye doğru fırladık.

Bir tur üzerinde anlaşmıştık, Dominic, evinde titizlikle temizlenmesi gereken duvarlar varken, bütün gün yarış pistinde vakit geçirmeme izin vermeyeceğini belirtmişti.

Böylece bir tur yaptık ve o kazandı.

Sonra isteksizce ikinci tur yapmayı önerdi. O turu da kazandı ve üçüncü, dördüncü, beşinci, altıncı, yedinci ve sekizinci turları da kazandı.

Birbirimize sürekli sataşarak, durmadan alay ettik.

Onun evine döndüğümüzde de buna devam ettik ve o sıkılana ve beni kovana kadar bambu diş fırçasıyla bembeyaz bir duvarı fırçalamamı izledi.

O anda ben de gitmiş gibi yaptım.

Aile Sohbeti

BEN

Bir sorum var

ADRIEN

Benim de. Neden telefonuma cevap vermiyorsun ve mesajlarıma cevap yazmıyorsun?

BEN

İşle meşgul

ADRIEN

Gampy iki gün önce seninle konuştuğunu söylüyor.

ME

Gece 1 civarında 3 dakika içinde beni sekiz kez aradı.

Ölecek sandım.

GRAMP STAMP

Dr. Thomas, ikinizden de uzun yaşayacağımı tahmin ediyor.

Dinlenme halindeki kalp atış hızım uyuyan bir keşişinki kadar.

Ve bana saat farkını söylemedin.

ME

Burayla BC arasında saat farkı olduğunu mu söylemem gerekiyor?

ADRIEN

Dr. Thomas D'yi istiyor, Gamps. Senin süveter yeleklerin ve çorapların birbirine uyduğunda onun nasıl bakış attığını gördüm.

KIZ KARDEŞ, ESQ.

Özellikle yeşil kareli set

ME

Lütfen odaklanabilir miyiz? Rosedale'deki eski bahçemizin fotoğraflarına ihtiyacım var.

GRAMP STAMP

Dr. Thomas yakışıklı bir kadın. KAYINBİRADER, ESQ.

A EN

Emekli oldu ama hala sizi hastası olarak tutmak için lisansını koruyor. Sadece söylüyorum.

BEN

Bekle, emekli mi? Kaç yaşında?

GRAMP STAMP

Dr. Thomas yakışıklı bir kadın. *Parmaklarını osuruyor.

Şişman*

ADRIEN

71

yaşında.

ABA

Alice. Neredeydin sen? KIZ KARDEŞ,

ESQ.

Alice için bilgi - görünüşe göre Yakışıklı Kadın Dr. Thomas son zamanlarda ÇOK fazla ev ziyareti yapıyor.

Annenin dediğine göre, en son gittiğinde onun büyükbabasının damgasını görmek istemiş.

BEN

Pardon??

ADRIEN

Ona gösterdi.

BEN

PARDON????

ADRIEN

Ofisine gittiler ve kapıyı kapattılar.

BEN

Robert, sana kaç kez sürtük gibi davranmaman gerektiğini söyledim.

KAYINBİRADERİM, ESQ.

Ona karşı çok sürtükçe davranıyor.

ANNE

Oh, iyi, hayattasın. KIZ

KARDEŞ, AVUKAT

Giysileri bile sürtük gibi. Geçen hafta orada olduğumuz süre boyunca hep şort giydi.

ADRIEN

Ama şortunu beline kadar sıyırıp çoraplarını gösterip duruyor ve herkese "yaramazlık döneminde" olduğunu söylüyor.

BEN

Hayır

ADRIEN

Ria öğretti.

KAYINBİRADERİ, ESQ.

BEN

Hepiniz aptalsınız.

GRAMP STAMP

Biz de seni özledik Lice.

Maxwell aylardır kimse onu akşam yemeğinde servis etmekle tehdit etmedi. Bu durum kendini göstermeye başladı.

ADRIEN

Onun kafesinin yanına koydukları senin fotoğraflarını gördün mü?

Sanki ölmüşsün ve senin anısına bir sunak yapmışlar gibi. Çok komik.

BEN

Neden???

ANNEM

Seni özleyor tatlım. Son zamanlarda sürekli ısıklık yapıyor ve seni çağırıyor.

KAYINBİRADERİM

Oradayken, mezuniyet fotoğrafına sürekli susmasını söylüyordu.

BEN

Bu mantıklı.

ADRIEN

Şu anda nerede çalışıyorsun? Acsonn'dan sonra izini kaybettim.

BEN

Kaba.

ADRIEN

Samimi bir soru.

ME

Cevap verme ayrıcalığını kaybettin.

Telefonumun şarjı bitmek üzere, işime döneyim.

Addy, bitkilere karşı sürekli bir ilginin olduğunu biliyorsun, değil mi?

MOMMA

Alice!

BEN

Oğlun bir ucube. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

BABA

Bekle, Alice, şu anda nerede çalışıyorsun? Annen de bilmiyor.

BEN

Bir grup sincap maymunu konuya odaklanmaya çalışmak daha kolay olurdu.

GRAMP STAMP

Dr. Thomas bana sincap maymunları hakkında ilginç bir bilgi verdi, istersen dinleyebilirsin.

BEN

İstemiyorum.

GRAMP STAMP

"İdrar yıkama" denen bir şeye katılıyorlar.

KIZ KARDEŞİM, ESQ.

Eski komşum da bunu yapardı. Ama önce ev yapımı bir filtreleme sisteminden geçirirdi.

KIZ KARDEŞ, AVUKAT

Jamie otoparkta ona rastladığında, Jamie'ye bununla övündü. Onu randevuya davet etmeden hemen önce.

ME

Adrien, sürekli övündüğün bir "bitki adamın" olduğunu biliyorum, çünkü o "tüm iyi malzemeyi" temin edebiliyor.

Ve ben herkese "bitki adam"ın uyuşturucu satıcısı olduğunu söyledim, çünkü insanların ağabeyimin bir aptal olduğunu bilmesini istemezdim.

GRAMP STAMP

Ellerine idrarlarını sürüp dallardan dallara atıyorlar. Bu, bölgelerini işaretlemek ve eşlerini çekmek için bir yöntem.

KAYINBİRADERİM, ESQ.

Carl için kesinlikle işe yaramadı. Jamie onu reddetti.

BEN

Ama "bitki adam"ın kelimenin tam anlamıyla "bitki adam"ı kastettiğinden neredeyse eminim ve geçen ay sana bir hayalet orkide daha aldığını övündüğünde, kelimenin tam anlamıyla bir çiçeği kastetmiştin, ruhani bir kokain türünü değil.

ADRIEN

Geçenlerde bana Shenzhen nongke aldı. İşinde inanılmaz.

ME

Onun ne olduğunu ya da yarısını nasıl telaffuz edeceğimi
bilmiyorum. Bana onun iletişim bilgilerini gönderebilir misin?

KAYINBİRaderim, ESQ.

Ah, evet, bebeğim nongke. Adrien o telefonu aldığı anda neredeyse ağlayacaktı.

Ne kadar tuttu tahmin et.

BEN

LÜTFEN ODAKLANABİLİR MİYİZ

Pilim %1'e düştü

KAYINBİRaderim, ESQ.

242.000

BEN

Bir çiçek için mi?????

ADRIEN

Açıkçası, onu bir hayır kurumu müzayedesinde satın aldı. Tüm para biyolojik çeşitliliğin
korunması girişimlerine bağışlandı.

KIZ KARDEŞ, AVUKAT

Benim hayırsever ucubem.

ADRIEN

Ve son baktığımda, Lice, sen her yıl sadece ayakkabılara bu kadar para harcıyordun.

BEN

Taşınırken kredi kartlarımın hiçbirini yanıma almadığımı bilmeni isterim.

BABAM

Bunu garanti edebilirim. Muhasebecilerden biri, ayrıldıktan bir hafta sonra iyi olup olmadığını kontrol etmek için onu aradı.

KIZ KARDEŞ, AVUKAT

Bu tuhaf bir şekilde çok tatlı. ANNE

Anthony ve ben geçen gün bunu konuşuyorduk. İkişiyse de ne kadar gurur duyduğumuzu...

"Ne yapıyorsun?"

Telefonumu arka cebime soktum ve arkamı döndüm. "Hiçbir şey. Neden sordun?"

Dominic ortamı dikkatle süzdü. "Benden kurtulmak için böyle mi planlıyorsun?"

Kürekten bahsediyordu.

Ve üzerinde duran üç büyük çuval dolusu toprağı.

Ve belki de, gece yarısı, izlerimi gizlemeye yardımcı olacak sürekli yağmur altında, başımı kapüşonla örtmüş, baştan aşağı siyah giyinmiş olarak, onun tahrip edilmiş bahçesinin ortasında duruyor olmamdı.

Başımı bir yana eğerek onu baştan aşağı süzdüm. Bahçenin etrafına yerleştirilmiş süslü fenerler onu aydınlatıyordu, beyaz tişörtü kaslarının şekillendirilmiş girintilerini ve çıkıntılarını ortaya çıkarıyordu.

Sweatshirtimin darlığı yüzünden cildimde kaşıntıya neden olan ani sıcaklık artışını görmezden gelerek, dudaklarımı kıvırdım ve umarım bunu meraklı bir tiksinti olarak yorumlar diye düşündüm. "Boyun kaç?"

"193 cm. Ama beni yatay olarak gömmek için bu kadar zahmete gireceksen, birkaç santim daha eklemelisin..."

"Ölü hayvanı senin üstüne gömmem gerekecek, böylece polis köpekleri kokuyu alırsa onları atlatabiliriz. Biliyorum."

kürek aldım ve öldürülen gül çalısının birkaç santim arkasına toprağa sapladım.

Ağzı, arkasındaki kara, öfkeli gökyüzünü yaran şimşekle birlikte açıldı. Sıcak, ağır havada derin bir gürültü yankılandı ve bana ulaşmadan onun cevabını bastırdı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Dominic'in gözleri benim ifademi süzdü.

"Artık gidebilirsin," dedim küçümseyerek, eskiden tertemiz bir çiçeklik olan yere çukur kazmakla meşgulken. "Bu iş için sana ihtiyacım yok."

O hareket etmedi. Bir iki dakika boyunca, ben bahçede rastgele, mantıksızca kazarken, nefesim değişmeye başladıkça omuzlarımı saran acı verici gerginlikten dikkatimi başka yöne çekmeye çalışırken, o sadece orada durup izledi.

"Şiddetli fırtına uyarısı var," dedi sonunda.

"Biliyorum. Mezar kazma havasına çok yaklaşıyor, sence de öyle değil mi?" Gök gürültüsü tekrar çaktığında yüzümü buruşturdum, sonra hemen ifademi düzelttim ve hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

"Demek içeri girmek istemiyorsun."

"Neden içeri girmek isteyeyim ki?" Ve annesinin bahçesine yaptıklarımın sonra neden içeri girmemi istesin ki?

Bu hatırlatma ile midem suçluluk duygusuyla burkuldu.

Bu karışıklığı nasıl düzeltereğimi bilmiyordum. Bahçecilik Adrien ve Rosie'nin işiydi. Benim değil. Ama Rosie'nin yeni bahçesini bu kadar acımasızca mahvettiğimi öğrenmesi düşüncesi midemi bulandırıyor, bu yüzden en azından denemek zorundaydım.

İnternete göre ilk adım, hangi bitkilerin hala kurtarılabilir olduğunu bulmaktı, bu da çalıları kazıp köklerini incelemek anlamına geliyordu. Ya da, onları fotoğraflayıp, neye baktığını gerçekten bilen birine göstermek.

Bunu benim için düzeltmesi için birini gizlice içeri sokma riskini göze alamazdım, ama sanal olarak bana yol gösterebilirlerdi.

Yağmur artık çok daha şiddetli yağıyordu ve her geçen dakika sıcaklık bir derece daha düşüyor gibiydi. Sırılsıklamdım, titriyordum ve ellerimdeki kabarcıklar yüzünden kaşınıyordu.

"Alice."

Onu ve yağmurun sesini bastırmak için adımı bağırarak zorunda kalmasını görmezden geldim. Duşumun su basıncı bile bu kadar yüksek değildi. Neden hâlâ dışarıdaydı ki?

"*Alice!*"

"İçeri gir!" diye bağırdım.

"Benimle gel!"

"Hayır! Benim... Hey!" Kürek elimden alındığında ona öfkeyle baktım. Sırılsıklamdı, nefesinin sıcaklığı üzerimde küçük buhar bulutları oluşturuyordu.

"Bu küçük gösterinle neyi başarmaya çalışıyorsan, yarın sabaha kadar bekleyebilir," dedi gök gürültüsünün uğultusu arasında. "İçeri giriyoruz."

Ağzım açık kaldı. "*Küçük performansıyla ne yapmaya çalıştığımı mı?*"

Hiç tereddüt etmeden kolumu yakaladı ve beni eve doğru çekmeye başladı. Yorumuyla beni deli gibi kızdırmasaydı, beni oraya götürmede çok daha başarılı olurdu.

Topuklarım çamura saplandı ve kolumu onun elinden kurtardım.

Gözleri yanarak bana döndü. "Sen ne yapıyorsun... Alice!"

Bahçeye yarı yolda geldiğimde beni yakaladı ve yolumu kesti.

"Çekil!" diye

bağırdım.

"Bekleyebilir

dedim." Hayır,

bekleyemezdi.

Üç haftadan az bir süre sonra onunla görüşecektim ve Dominic çalışma saatlerimi önemli ölçüde azaltmaya razı olmadığı sürece, *beklemek* gibi bir seçeneğim yoktu.

Yıldırım gökyüzünü yırttı, ardından o kadar şiddetli bir gürültü duyuldu ki, farkında olmadan başımı korumak için eğildim. Her zamanki gibi fırsatçı olan Dominic, gözlerimi sıkıca kapattığım anda hemen yanıma geldi ve beni omzuna attı.

"Dominic!" diye bağırdım, ellerimi onun kollarının üzerine koyarak kendimi itmeye çalıştım. Kasılmış pazısı uyluklarıma batarken

Bizi içeriye taşıdı, kapıyı çarparak kapattı ve sonunda beni yere indirdi.

Ayaklarım yere değdiği anda, onun yanından geçip kapı koluna uzandım.

"*Alice—Alice.*" Kollarımı yakaladı ve beni geri çekti. "Bir saniye sakın ol."

Bunu planlamamıştım, ama sonra beni döndürüp ona bakmamı sağladı ve tüm direnişim karışıklığa dönüştü. Baştan aşağı sıırıksıklamdı, beyaz gömleği tamamen şeffaf hale gelmişti, koyu renkli saçları ıslak, parlak bukleler halinde kıvrılmıştı.

Ama beni duraklatan bu değildi.

Omuzlarındaki pembe, yayılan lekelerin nereden geldiğini anlamaya çalışırken dudaklarım açıldı. "Aman Tanrım, *kanıyor musun?*"

Nasıl? Ve neden birdenbire?

Benim bakışımı takip ederken alnı kırıştı.

"Kendine ne yaptın sen?" diye bağırdım, sesim çok yüksek çıkmıştı. "Bırak da..." Elimi havada yakaladı ve ters çevirdi.

Oh.

Boş ver.

Rahat bir nefes aldım, gülmek istedim. Başka biri olsaydı özür dilerdi, ama bu durumda buna gerek yoktu. Yeni bir gömlek alabilirdi.

"Yedek bahçe eldivenin var mı?" dedim onun yerine, yarın Amber'dan benim için bir çift almasını istemeyi aklımda not ettim.

Dominic, sanki elimden altıncı bir parmak çıkıyormuş gibi elime bakmaya devam etti ve etrafında bir gerginlik bulutu oluştu. Kurtulmaya çalıştım ama elimi bırakmadı.

"Ne..." diye başladı, boynuna kadar kızardı.

"Önemli değil," diye ısrar ettim, yine elimi kurtarmaya çalıştım, yine başaramadım. O kadar da kötü değildi, sadece ölü dalları toplarken birkaç kesik almıştı. Karanlıkta gül çalılarını ve dikenlerini ayırt etmek ve onlardan kaçınmak pek kolay değildi.

Parmaklarımla avucumu kapattım ve onun görüşünü engelledim. Boynum garip bir şekilde ısınmaya başlamıştı ve onun gözlerini kapatma ihtiyacı beni huzursuz ediyordu. "Beni bırakır mısın lütfen?"

Diğer elime uzandı ve incelemek için çevirdiğinde yüzünü buruşturdu.

Kabul etmek gerekirse, bu elim oldukça kötü görünüyordu. Kirle karışık epey kan vardı ve kesikler, çok az acıttıklarını düşünürsek, beklediğimden daha derindi.

Dominic çenesini sıktı, azı dişlerini gıcırdatarak bana keskin bir bakış attı. "Ne zamandan beri kırdığın şeyleri düzeltmeyi umursuyorsun?"

Ona alaycı bir gülümseme attım. Bahçenin kime ait olduğunu anladığımı biliyordu; kafası karışık olan kısım, bunun neden önemli olduğu idi. "Umursamıyorum. Hepsi büyük performansımın bir parçası. Umursuyormuşum gibi davranarak gardını indirmeni sağlamaya çalışıyorum."

Yüzündeki ifade ölümcül kalmaya devam etti, daralmış gözleri benimkiler arasında kayıyordu.

"Ah, kesikler sempati toplamak içindi," diye devam ettim. "Gece yarısı fırtınanın ortasında dışarı çıkmak da öyle. Hepsi önceden hesaplanmıştı."

Yüzündeki gerginlik azalmaya başladı ve yerine tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir ifade yerleşti. Tek kelime etmeden sol bileğimi bıraktı, sağ bileğimi tutuşunu gevşetti ve beni evin içine doğru sürüklemeye başladı.

"Tsk" diye ses çıkardım. "Oyunun bu aşamasında bu kadar kolay manipüle edilebileceğini hiç düşünmemiştim, Dom. Biraz hayal kırıklığı yaratıyor."

Her yere su damlatıyorduk, çamurlu ayakkabılarımızla tertemiz fayansları kirletiyorduk, o beni mutfığa götürüyordu. Beni lavabonun önüne koydu, muslukları açtı ve sıcaklığı kontrol etti, sonra nihayet bileğimi bıraktı. Sonra ortadan kayboldu.

Soğuk su kesiklere ilk değdiğinde irkildim, görünür kir ve kanı nazikçe yıkadıktan sonra sabuna uzandım.

"Şarj aleti ödünç alabilir miyim? Taksi çağırmam lazım," dedi, o geri gelir gelmez.

Küçük bir deri çantayı tezgahın üzerine attı, sonra temiz bir el havlusu uzattı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, ağzım onun yoğun bakışlarının yoğunluğuyla seğirdi. Gülmemeye çalışarak ellerimi kuruladım. "Yaka takmalıydım diye düşünmeye başlıyorum. Ellerimdeki birkaç küçük kesik için bu kadar sinirleniyorsan..."

O, bu işnelemeyi görmezden geldi, çantadan ince beyaz bir tüpü çıkarıp kirli havlumu onunla değiştirmekle meşguldü.

Yanağımı emerek merhemini kapağını açtım. "Nefret ettiğin birine böyle davranmamalısın, Dominic," dedim. "Sadece bilgin olsun. Bu seni olduğundan çok daha yumuşak ve manipülasyona oldukça açık biri gibi gösteriyor."

Hala tepki vermiyordu, bu garipti.

Merhemi dikkatlice sürdüm, klimanın şiddetli soğukluğunu giderek daha fazla hissediyordum. Giysilerim sıırılsıklamdı ve cildime yapışmıştı, dondurucu soğuk hava ise durumu on kat daha kötüleştiriyordu. "İşte, mutlu oldun mu? Artık telefonumu şarj edebilir miyim?"

Görünüşe göre hayır, çünkü tekrar çantanın içine uzanıp bir rulo gazlı bez çıkardı.

"Hayır," dedim soğukkanlılıkla. Onlara ihtiyacım yoktu. Kesikler can sıkıcıydı, elbette, ama *o kadar da* kötü değillerdi.

"Enfekte olacaklar," diye tartıştı Dominic, sesini geri kazanarak.

Omuz silktim. "Ne olmuş? Neden umursuyorsun?"

Yine sessiz kaldı. Böyle düşüncelere dalmış ve sinirli olması, tam olarak istediği şey değildi. Kaşlarımı kaldırarak ona yaklaştım. "Cidden, neden umursuyorsun ki? Beni buraya getirmenin tek amacının, acı çekmemi izlemek olduğunu sanıyordum."

Gözlerini kaçırdı. "Seninle bir oyun oynayacağım. Hala Perşembe gecesi izinli olman gerekiyor, değil mi?"

"Soruma cevap ver. Neden beni fırtınadan kurtarıyorsun da... bilmiyorum, beni çim biçme makinesiyle dışarı atmıyorsun?"

Tereddüt etti, açıkça bir cevap arıyordu. "Gece yarısı geçti" diye cevap verdi sonunda.

Gözlerimi kısarak baktım. Israr etmeyi düşündüm, ama titremeye başlamıştım ve soğuk, ıslak kot pantolonun uyluklarıma yapışması dayanılmaz hale gelmişti. "Ne oyunu?" diye sordum.

Omuz silkti. "Exponential Truth'u zaten oynadık, Devil's Dare'e ne dersin?"

Bu öneri karşısında göğsümde gergin bir heyecan hissettim ve ağızımdan içgüdüsel olarak "*hayır*" kelimesi çıktı.

"Daha yüksek yoğunluk seviyesi," diye itiraz etti, ben daha söylemeden. "Yalan söyleme ya da korkaklık yapma imkanı yok. On beş dakika içinde, hatta daha kısa sürede işimiz biter."

Evet, tabii, ama bunu hiç oynamamış olmamızın da bir nedeni vardı. Öncelikle, o kadar yoğun bir şey bulmak bizim işimiz değildi. On sekiz yaşındaki çocuklar olarak değil.

Ama yine de, eskiden yaptığımız şey buydu. Oyunlar icat etmek, onları denemek, onlara isimler vermek, böylece mezun olup oyun şirketimizi kurduğumuzda, biz... şey, artık önemi yoktu. Önemli olan, onunla Devil's Dare oynamayı düşünmek, sanki bir uçurumdan bungee jumping yapıyormuşum gibi göğsümü genişletip kıvrandırıyordu.

Bu, onun haklı olduğu anlamına geliyordu, on beş dakika içinde işimiz bitecekti ya daha az.da

Kollarımı kavuşturup ona baktım. "Önce koymak istediğin sınırlar var mı istediğiniz bir sınır var mı?"

Planlama sürecinde kesin sınırlar belirleyecek kadar ilerlememiştik ve en azından bunu tartışmadan bu işe girmeyecektim.

Ellerini ön ceplerine soktu. "Başkaları ile ilgili hiçbir şey. Suç yok. Kan yok. Ve halka açık hiçbir şey. Ya sen?"

"Önce kuru bir şeyler giymem lazım. Aksi takdirde konsantre olamam," dedim. "Onun dışında... İkimizin de mülkü terk etmesini gerektiren hiçbir şey. Silah, hayvan veya herhangi bir oyuncuyu fiziksel tehlikeye atacak hiçbir şey."

Bir an için bakışlarımız kilitlendi, etrafımızdaki hava değişti. "Hepsi bu mu?" diye sordu. "Emin misin?"

Sıcaklık boynuma yayıldı, yanaklarıma sıçradı. "Evet. Sen?"

Risk o kadar da büyük değildi. Kaybedersem, ellerimi sarmak zorunda kalacaktım. O kaybederse, bana bir gece izin vermek zorunda kalacaktı.

g e r çek bir neden yoktu.

Tabii, aşırı rekabetçi eğilimlerimiz, gurur denen can sıkıcı küçük şey ve ikimizin de bir maçı kaybetmektense dişlerimizi çektirmeyi tercih etmemiz dışında.

Bir kez başını salladı. "Evet."

"Harika," dedim, kalbim göğsümde hızla atıyordu.

"Harika," dedi, elleri ceplerinden çıktı. Sonra tekrar girdi. Bir kez olsun, aynı fikirdeydik.

Bu, az önce verdiğimiz *harika* bir karardı. Her şey *harika* sonuçlanacaktı.

Sevgili ben/günlüğüm/tanrım.

Bugün Loch Ness'in iskorbütten ölmemesi ve benim temizlik görevi almamam için ona brokoli yedirmeye ikna ettim.

O çok inatçı.

Hayatımın geri kalanında her hafta onun matematik ödevini yapmak zorunda kalacağıma inanamıyorum, sırf dişlerini kaybetmesin diye. O gerçekten çok kibirli. Bir dişini bile kaybetsin, bununla ilgili sürekli sızlanacak ve yemin ederim ki bunun suçunu bana atmanın bir yolunu bulacaktır.

Nemli saçlarımı tekrar taradım, sonra başımı öne ve arkaya sallayarak hacim kazandırıdım. En verimli yöntem değildi, ama avuç içlerimdeki kesikleri daha da kötüleştirmeden saç köklerini kabartamazdım.

Evet, gazlı bez konusunda haklı olabilir. Hayır, bunu ona şimdi itiraf etmeyecektim.

Kalbim kıpır kıpır atıyor, atlamalar yapıyor, huzursuzca çarpıyordu ve ben kendimle uğraşmaya devam ediyordum. Önce saçım, sonra makyajım, sonra Dominic'ten ödünç aldığım süveterin kocaman kolları... Onları yukarı sıvazlayıp aşağı çekiordum. Biri yukarı, biri aşağı. İçeriye doğru sıvazlayıp

dışa doğru. Endişelenip endişelenip endişelenmeye devam ettim, ta ki onun banyosunda şüphe uyandıracak kadar uzun süre kalana kadar.

Beni kontrol etmemesi şaşırtıcıydı. Belki de işlerin ne kadar berbat bir hal alabileceğini fark etmiş ve pencereden dışarı tırmanmamı umuyordu.

Çantamı kapattım ve tekrar o pencereye baktım, cazip geliyordu. Rüzgâr, ağaç gövdelerini sallayacak ve dallarını eğecek kadar şiddetlenmişti, yağmur camlara plastik taneler gibi çarpıyordu. Ve tam da kendimi bunun degeceğini ve bir sürü havluyu birbirine bağlamanın hemen boynumun kırılmasına yol açmayacağını inandırmaya başlamışken, gökyüzü birdenbire kör edici bir beyazlıkla parladı.

BOOM.

Tuvaletin ışıkları titrerken, arkamdaki tezgaha tutunarak sıçradım. Sonra söndü.

Avuç içimin tabanını göğsüme bastırarak, kalbimden pompalanan adrenalin şokunu yatıştırmak için masaj yaptım. *Vay canına, çok gürültülüydü.*

"Alice?"

Karanlıkta bir çizgi veya kenar görmeye çalışarak kapının yönüne doğru gözlerimi kırptım. "Evet?"

"Sen..." Sözünü kesti. "Elektrikler kesildi."

"Biliyorum," dedim kuru bir sesle, parmaklarımı tezgahın üzerinde gezdirerek dikkatlice onun sesine doğru ilerledim. "Lütfen bana yedek jeneratörün falan olduğunu söyle."

Telefonum hala çalışmıyordu ve giysilerim şu anda Dom'un küvetinde ıslak bir yığın halinde toplanmış, kurutucuya konmayı bekliyordu.

"Var," dedi, ben ellerimi uzatıp sağlam bir tahta parçası ararken.

"Harika. Ne zaman devreye girecek?" Kolu buldum ve en az kesik olan parmaklarımın uçlarıyla çevirip açtım, tam o sırada o cevap verdi: "Kurulumunu yapan adama göre, yaklaşık yirmi saniye önce."

Mükemmel.

En azından telefonu vardı. Parlak beyaz ışık azalmadan önce gözlerimi kısarak ona doğru eğildim. "Mumlar? Yedek el feneri?"

"Hala depoda ya da bodrumda kutularda duruyorlar." Beyaz ışığı masasına yöneltti ve bir şeye uzandı. Bir saniye sonra şömine alev aldı ve odaya yumuşak, sıcak bir ışık yaydı.

"Elimden gelenin en iyisi bu," dedi, telefonunu kanepeye atıp oturdu. "Hadi şunu halledelim, olur mu?"

Bana ödünç verdiği kocaman futbol şortunu yukarı çektim ve arkadaki fazla kumaşı tutturmak için taktığım saç tokası yeniden bağladım. Sonra oturdum, bir kolumu yastıklı koltuk arkasına dayayarak ona döndüm. Koyu renkli bir tişört ve siyah kaşmir eşofman giymişti, nemli saçları alnına kıvrılmıştı.

O kart destesini karıştırırken gözlerimi ondan ayırdım ve göğsümün arkasındaki çarpıntının sakinleşmesini diledim. Aksi takdirde, gerçekten düşünmem imkansız olacaktı.

"Günahların isimlerini tekrar hatırlatır mısın?" dedim. "Karolar açgözlülük ve sayılarla ilgilidir. Sinekler oburluktur..."

"Öfke," diye düzeltti. "Sinekler öfkeyi temsil eder ve sırayla dağıtılır. Maça oburluktur ve ölçülerle ilgilidir." "Doğru."

Kart destesini dört parçaya böldü ve aramızdaki büyük deri yastığın üzerine koydu. "Ve kupa zamanla ilgilidir."

Kelebekler tekrar uçmaya başladı ve ben Dom'un bakışlarından kaçınarak, yığınları kendi seçtiğim sırayla yeniden topladım.

"Kort kartlarının belirli bir sayısal değeri yoktur. Bunlar sonuçlarla ilgilidir ve eylemlerinin yansımaları tüm oyun boyunca devam eder," diye devam etti. "Atanan delegelere gelince, vale hiyerarşinin en altında yer alır ve bu nedenle kıskançlıkla boğuşur, kraliçeler çok gururludur ve krallar şımarık, hoşgörülü tembellerdir. Aslar vicdanınızı rahatlatır ve jokerler kılık değiştirmiş şeytanlardır. Birini oynamak, rakibinizin size karşı işlediği günahların karmik bedelini ödemesini tetikler. Siyah joker oburluk ve öfkeyi, kırmızı joker ise açgözlülük ve şehveti temsil eder. Bir şey atladım mı?"

"Hayır, ama bunu mutfakta yapmazsak oburluk başımıza bela olacak." Ama o zaman ışığımız olmaz.

"Bunu düşündüm," dedi ve bunun benim kafamda mı olduğu yoksa onun da göz teması kurmaktan kaçınmaya çalıştığı mı belli değildi. "Bir seçenek, ışığı tamamen kapatmak olabilir. Bir diğeri ise bunu bir içki oyununa dönüştürmek."

Hayır.

Kesinlikle olmaz.

Ne yaparsan yap, bu karmaşaya alkol karıştırma.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Değil," diye onayladı, gözlerime bakarak. Birbirimize bakarak, diğerinin veto edip etmeyeceğini bekledik. Ağzımı açtım ama o an için çıkardığı kehribar rengi sıvının bulunduğu kristal şişeyi görünce tereddüt ettim.

Şişe, arkasında duran masanın üzerinde, diğer birkaç eşya ile birlikte duruyordu. Işık yetersiz olduğu için, bu mesafeden eşyaların yarısını seçemiyordum.

Kaşlarımı kaldırdığımda, "Tuvalette çok uzun kaldın," dedi. "Sıkıldım ve hazırlandım."

Hayır de.

Hayır de, hayır de, hayır de.

"Peki, onlu spades çekersen ne olacak? O kadar çok bourbonu bir kerede içersen ölürüm."

"İşte bu yüzden bunu yapmamalıyız."

Kanepeye biraz daha gömüldüm. "Onları istisna yaparsak ne olur? Diyelim ki, tüm saray halkı sarhoş olduğu için tutarlı kurallara uymaya aldırış etmiyor, bu yüzden onlara atanan sayısal değer hiçbir anlam ifade etmiyor. Kraliyet ailesinden hiç kimse partiden ayrılıp delege olmakla ilgilenmiyor, bu yüzden bu gece yarıştan çekildiler."

"Evet, ama joker oynanırsa ve rakibine zaten beş, altı shot içirmişsen..." Ben başımı sallayınca sözünü kesip, açıklamam için bana zaman tanıdı.

"Bu oturum için büyük sarayda delegeleri yoksa, onlara göz kulak olmaz. Tüm pikler,

ayrı bir atık yığınının atılır ve bu yığın, tam bir karmik sıfırlama sırasında bile tekrar tetiklenemez."

"Peki ya asları? Sahip olmadığın vicdanı temizleyemezsin."

Parmaklarımla dizime vurdum. Asları kendi türleriyle sınırladığımızı unutmuştum. "Onu destedeki tek kutsal kart yapabiliriz. Joker sana karşı oynandığında, elinde bu kart varsa şanslıysan, onu kullanarak paçayı kurtarabilirsin."

Bunu düşündü. "Ama oyuncu sayısı sınırlı olduğu için, bir kişinin hem jokerleri hem de ası çekme şansı *o kadar da* düşük değil."

Doğru. Ve bu durumda as çoğunlukla işe yaramaz hale gelirdi.

Bunun ne kadar ilgi çekici ve eğlenceli olduğunu unutmuştum — oyunlarımızdaki küçük aksaklıkları onunla birlikte çözmek, tamamen oynanabilir hale gelene kadar üzerinde çalışmak. Beynim bu zorlukla uğraşmaktan vızıldıyordu, işe yarar bir çözüm bulmak için beş farklı yöne doğru dönüyordu.

"Peki, ya bunun yerine Uno tersi bir tür olsaydı? Karşılaşacağın sonuçları rakibine yönlendiren anlık karma kartı. Jokerler bağışık, çünkü şeytan zaten lanetlenmiş, ama diğer tüm senaryolarda oynanabilir." Yaklaştım, göğsümü gıcıklayan uzak bir tanıdık his. "Riskler daha yüksek olurdu ve daha derin bir strateji geliştirmek ve rakibinden istediğin şeyin sana geri dönüp zarar vermemesi için iki kez düşünmek zorunda kalırdın."

Dom'un dudakları, çocukken heyecanını gizlemeye çalıştığı zamanlarda olduğu gibi biraz titredi. Aniden gelen anılarla kalbim genişledi, ağzım düz kalmaya çalışıyordu.

"Bu işe yarar," dedi, yaklaşan gülümsemesini gizlemek için yine başarısız bir girişimde bulunarak çenesini ovuşturdu. "Aklına başka bir şey geliyor mu?"

"Hayır." Kart destesini tekrar kestim. "En yüksek kart çeken ilk oynar. En düşük kart çeken, rakiplerinin ilk hamlesini reddetme seçeneği ile delegelere kart dağıtır."

O, üçlü pik çekti.

Ben ise altı kupa ile şanslıydım.

O kartları yeniden karıştırdı, sonra ilk uygun kartı çekene kadar önümde kartları çevirmeye başladı.

"şımarık, tembel, açgözlülikle dolu nepo bebek," diye alay etti Dom, ben yeni delegemi, karo kralını solumdaki belirlenen yere koyarken. "Temsilci olarak biraz fazla açık sözlü, ama izin vereceğim."

Ancak bu sefer, ses tonunda keskin bir suçlama yoktu. şaka yapıyor gibi geliyordu. En azından bir dereceye kadar.

"Ve onun alçakgönüllü, kıskanç, açgözlü küçük yardımcısı," diye mırıldandım, karo valesi onun için ortaya çıktığında. "Ruhunun özünün bu kadar doğru bir şekilde temsil edildiğini görmek nasıl bir duygu?"

O benim kartlarımı dağıtırken bir gülümseme daha yuttu ve ben de onun kartlarını dağıtırken aynı şeyi yapmak zorunda kaldım.

Kısa süre sonra, on kartımızı incelemeye ve bireysel stratejilerimizi tasarlamaya o kadar daldık ki, birkaç dakika boyunca ikimiz de tek kelime etmedik.

"Sen hazır ol, ben de hazırım," dedi sonunda, kalkıp viski şişesini ve hazırladığı diğer her şeyi almaya gitti. Ben kararlarımı kesinleştirirken, hepsi kolay erişim için yanımızdaki yere bırakıldı.

"Dörtlü oburluk." Kartı masaya koydum. "Mahkeme oturumu, kralının zevkine göre biraz sıkıcı başlıyor. O, ortamı biraz canlandırmamızı öneriyor. İç."

Dominic bir yudum aldı, biraz irkildi, sonra misilleme kartını masaya attı. "Öfkenin sekizi. Temsilcim, temsilcinizin ellerindeki kandan rahatsız oldu ve mahkemeden bu konuda bir şeyler yapmasını rica ediyor. Cezanız, diğer katılımcıları rahatsız etmemek için önümüzdeki sekiz tur boyunca ellerinizi örtmek."

Gözlerimi kısarak, dilimin ucuyla yanağımın içini dürttüm. "Kralının tembelliği, kraliçesi dışında kimsenin ondan istediği fiziksel görevleri yerine getirmesini engelliyor, hatırladın mı? O sadece kendi istediği zaman, yani kendi sırası geldiğinde hareket eder."

"O zaman onun için kirli işleri yapacak alçakgönüllü bir hizmetçisi olması iyi bir şey."

"Hayır, olmaz. İstedğin gibi yeni kurallar uydurmana izin veremem."

"

"Yapmıyorum. Kralın tembelliği, rakibin sırası geldiğinde kalkmasını veya fiziksel bir şey yapmasını engelliyor, ama diğer insanların ona hizmet etmesini veya onu cezalandırmasını engellemiyor. Sadece katılmıyor ve karşılık veremiyor. Ve en iyi kısmı da" — yerden deri ilk yardım çantasını kapıp ayağa kalktı — "delegelere güçlendirici ve zayıflatıcı özellikler verme fikri senin fikrindi."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi. "Ne yani, beni tuvalete taşıyacak, ellerimi yıkayacak ve *tamam mı?*"

Beni kollarına aldığı anda kalbim bir an durdu ve yanaklarımın altında kızardığını görmediği için sonsuz minnettar oldum.

Telefonunu duvara dayayıp fenerini lavaboya doğru çeviren Dominic, ellerimi nazikçe yıkadıktan sonra merhemi tekrar sürdü ve dikkatlice gazlı bezle sardı.

Bu... duyuşal açıdan *çok etkileyici* bir deneyimdi. Hiç bu kadar kalp krizi geçirmeye yakın hissetmemiştim ve aynı zamanda mümkün olduğunca az nefes almaya çalışıyordum. İkinci elimi sarmayı yarıya kadar bitirdiğinde, onun bana bu kadar şefkatle, bu kadar özenle dokunmasının aşırı uyarılmasıyla bayılacağımdan ya da daha kötüsü, yüzümü boynuna gömmek, kollarımla onu sıkıştırmak ve ciğerlerim patlayacakmış gibi nefes almak gibi aptalca bir şey yapacağımdan gerçekten endişelendim.

Vücutumun bu adama tepki vermeyi ısrarla sürdürmesi beni çok rahatsız ediyordu. O daha iyi bilirdi. Bunu defalarca konuşmuştuk.

"Bilgin olsun, bu tamamen gereksizdi," diye mırıldandım, o beni kanepeye geri yatırdığında. "Artık kanamam bile yoktu."

Arkamdan uzanıp ödünç aldığım şortun arkasına takılı klipsi yeniden sabitledim, sonra elimi kaldırıp bir sonraki kartımı sahaya attım. "Öfkenin kraliçesi, kaltak. Kalabalıktan çıkıp, güçlü bir krala karşı gelen alçak bir valetin cüretkarlığı hakkında mahkeme yönetimiyle konuşmak istediğini söyler. *Kendi* güçlü kralı, diye ekleyebiliriz. Onu ihanetle suçlar, sonra işi kendi eline alır ve kolunu keser."

Dominic yine seğiren alt dudağını ovuşturdu.

"Tebrikler, aptal. Oyunun geri kalanında kolun yok. Şimdi beni nasıl taşıyacaksın?" Küçük zaferimden dolayı sevinçliydim, tekrar gazlı bezi çıkardım ve ayağa kalktım. "Kolunu arkaya koy."

Önce gazlı bezi bileğine sardım, sonra karnına, elinin beline sıkıca bağlandığından emin olana kadar sardım.

O, kalan kartlarını dikkatlice inceleyerek zamanını aldı ve sonra birini attı. "Altı açgözlülük. Benim vale, kralın gücünü, konumunu, servetini ve eksik uzuvlarının olmamasını kıskanıyor ve kralın dikkati dağınıkken ondan altı değerli eşya alıyor."

"Üzerimde altı değerli eşya yok."

"Elbette var. Sen bir kralın." Beni yakaladığını biliyor gibi, şeytani bir sırıtışla gülümsedi. "Sırtındaki giysiler bile bir servet değerinde."

Nabzım tekrar hızlanırken ifademi sabit tuttum.

Bekledi, sırıtışı her saniye daha da küstahlaşıyordu. Bir dakika kadar sonra, kazanmış gibi başını salladı. "İyi oyundu. On beş dakikadan biraz uzun sürdü, ama bu süre boyunca eğlendiğimi itiraf edecek kadar erkek biriyim. Hala istiyorsan masada şarj aleti var..."

"Ben pes etmiyorum. İstedğini al."

Bir anlığına gözlerime baktı, sırıtışı kayboldu. "Yapmayacağımı mı düşünüyorsun?"

Saçımı omzumun üzerinden attım. "Hayır, yapacağını biliyorum. Sadece bunun büyük bir mesele olduğunu düşünmüyorum."

Dili dolgun alt dudağını yaladı, gözleri rekabetçi bir şekilde kısıldı. Kartlarını masaya koydu ve yavaşça yaklaştı, boş eliyle yüzüme uzandı. Parmakları sağ kulağıma değdiğinde nefesim kesildi. Piercingimi kurcalamaya başladı, çıkarmaya çalışıyordu.

Tek elle yapmak zordu. "Saçını geri çekebilir misin?"

"Hayır, üzgünüm. Ben tembelim." Yumuşak yastıklara çöktüm, tüm vücudumu gevşettim. Böylece tek elle küpemi çıkarmakla kalmadı, bir de başımı desteklerken bunu yapmak zorunda kaldı.

Sinirli bir iç çekişle koltuğundan kalkıp daha iyi bir denge için yanıma geldi. Gülmemeye çalışarak, sırtımı koltuğun arkasına dayayıp başımı bir tarafa eğene kadar beni zorladı, böylece ne yaptığını biraz görebildi.

"Ne oluyor lan? Bu şey hiç çıkıyor mu?"

"Hiç bilmiyorum. Hizmetçilerim her sabah benim için takıyorlar."

Buna gülerек karşılık verdi. Sonra, mevcut stratejisinin işe yaramadığına karar vererek, eğilip başımın yan tarafına burnunu sürttü ve sarkan küpeyi nazikçe ısırarak, parmaklarıyla tutturucuyu kavrayıp çekebildi.

Nabzım hızlandı, burnu ve yanağı cildime değdiğinde yüzüm ısındı, rahatlatıcı, erkeksi kokusu göz kapaklarımı titretti.

Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Ve nedense, daha da iyi hissettiriyordu.

"Yaptım," diye mırıldandı, küpeyi çıkarıp avucuna attıktan sonra. "Bu bir."

Başımı diğer tarafa eğdi ve aynı işlemi tekrarladı. "İki. Çantayı alıyorum, bu da üç. Ve..." Elini kanepenin ve belimin arasına soktu, şortu tutan klipsi açtı. "Dört."

Onu diğer çalınan hazinelerin bulunduğu küçük yığına ekledi, sonra çenesini kaşdı ve beni baştan aşağı süzdü. "Gerçekten vazgeçmek istemiyor musun?"

"Evet. Ama sen istersen yapabilirsin."

"Ben iyiyim." Önce şortuma uzandı, bacaklarımdan çıkarmadan önce tereddüt etti, sadece kumaşa dokunmaya dikkat etti. "Dediğin gibi, önemli bir şey değil."

Bakışları çıplak uyluklarımın üzerinde bir süre kaldıktan sonra başka yere kaydı ve vücut ısım o kadar hızlı yükseldi ki, sanki aktif bir volkanın kenarında duruyormuşum gibi hissettim.

Parmakları tekrar uzandığında, bu sefer süveterimin kenarını okşayarak, kalbim tuhaf bir şekilde atmaya başladı. Gözlerimiz buluştu ve o, sonunda itiraz edip etmeyeceğimi görmek için bekledi. Ben itiraz etmediğimde, elini altına kaydırды.

Bu benim hatamdı.

Son olarak süveteri seçeceğini düşünmemeliydim. Külot daha şok ediciydi ve o bir tepki görmek istiyordu. Gözlerim parladığında ağzı seğirdi ve hareketsiz kaldı, sanki *gerçekten* emin olup olmadığını sormak istercesine kaşını kaldırdı.

Neden durduğunu sormak istercesine onun ifadesini taklit ettim.

Sırıltısı daha belirgin hale geldi, parmakları sağ kalçama kayarken gözlerinde küstah bir ışıltı belirdi ve külotumun bel kısmını kavradı. Onu çekip diğer tarafa geçti, kumaşı bacaklarımdan yavaşça aşağı doğru indirirken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Ve bu da altıncı."

Siyah pamuklu iç çamaşırı yığının üzerine atıldı ve o arkasını döndüğünde, önemli yerlerimin hepsinin kapalı olduğundan emin olmak için süveterimi düzelttim. Şanslıydım ki Dominic iri yapılıydı, bu yüzden süveterim dolabımdaki kokteyl elbiselerinin yarısından daha uzundu.

"İç," diye emrettim, o koltuğa oturmadan önce oburluk onunu masaya attım.

"Yine mi? Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

"Sarhoşken daha aptalsın, evet." O bir shot daha içerken ben yine elimdeki kartları inceledim. "Bunu içki oyununa çevirmeyi kabul etmemin tek nedeni bu diyebilirsin."

"Kabul etmenin sebebi bu değil." Oburluk beşlisi sahaya fırladı. "Ama kötü bir strateji değil. İç."

Tanrım/günlüğüm/tanrım.

Bitti. Öldük.

İki hafta önceki üzgün palyaço hayaleti şakasını hatırlıyor musun? Loch Ness bana intikam almak için geçen hafta sırt çantamın tüm ceplerine bir sürü şeker çubuğu doldurdu, böylece her şey yapış yapış oldu ve ben farkına bile varmadım.

Uzun lafın kisası, şimdi okulumuzda karıncalar var.

"ÖL, KÖYLÜ!"

Elimde elmas kupa kartını buruşturup, zavallı herifi ateşe attım. Sümüksü piç, görünmez bir kalkanın üzerinden sekip, halının üzerine dramatik olmayan bir şekilde düştü.

Ben de onu ezip geçtim.

Dominic, bir yudum almadan önce viski şişesine burnunu çektirdi.

"Ve *sen!*" Yarısı soyulmuş koli bandını suçlayıcı bir şekilde işaret ettim.

pembe yanağından sarkan bant. "Diliniz üç tur önce kesildi."

"Bu içki içemeyeceğim anlamına gelmez," diye işaret etti.

Elinden şişeyi kaptım ve bandı tekrar ağzına yapıştırdım. İki tur önce oburluk kartlarımız bitmişti. Ağgözlülük kartları da azalmıştı. Öfke kartları da sonuna gelmişti.

Koltuğuma geri oturdum ve elimdeki kartlara kaşlarımı çatarak baktım. Bir dört. Bir altı. Bir dokuz. Bir vale. Hepsi kupa.

Bir yudum daha aldım ve kanımda dolaşan viskinin sıcak, rahatlatıcı kucaklamasına biraz daha gömüldüm. "Tekrar çekeceğim."

Dom bandı çıkardı. "Reddedildi. Elinde üçten fazla kart var. Bir şey oynamak zorundasın."

"Değiştirebiliriz," dedim, bir kartın kenarını parmaklarımla okşayarak. "Ya bir şey oyna Lice, ya da pes et."

Ona yarı yürekli bir bakış attım. "Dili olmayan biri için çok konuşuyorsun, Dom. Atanan sonuçları yerine getirmediğinde kurallar neydi, hatırlatır mısın? Diskalifiye edilme sebebi olduğu gibi bir şey miydi...?"

"Kart çekebilirsin," dedi ve tekrar dudaklarına bant yapıştırdı. Gülümsedim ve azalan desteden başka bir kart çektim. İki kupa.

Kahretsin.

Yanağımın içini ısırarak kartı oynadım ve temsilcimin yanına koydum. "Kralım sıkıldı ve iki dakikalık bir mola istiyor. Onu eğlendirin."

Dom not defterine bir şeyler karaladı. *Daha açık ol.*

Yumuşak minderlere daha da gömüldüm, düşünmeye çalışırken yanağımı yumuşacık deriye dayadım. İçimi kaplayan baş döndürücü mutlulukla bu hiç de kolay değildi. "Bilmiyorum," diye mırıldandım, bir anlığına gözlerimi kapattım. "Ama iyi bir şey olsun. O kadar sıkılmış ki uykuya dalabilir."

Bir şey alnımı dürttü ve gözlerimi açmamı sağladı.

Saat neredeyse 4 oldu. Vazgeçelim da uyuyalım.

Ona bakarak iç geçirdim. "Sadece kalplerim kaldı."

Yavaşça, tembelce gözlerini kırptı, sonra elini çevirip bana gösterdi. Hepsi kalpler.

"Tamam, o zaman sen kaybettin."

Kartları bir kenara attı ve kalemmini aldı. *Tek istediğim bandajları çıkarmaman. Hepsi bu. Bırak artık.*

"Beraberlikte anlaşmazsak olmaz. O gece izin almam lazım."

Bir şey yazdı, sonra silip yerine şunu yazdı:

Perşembe gecesi ne var?

"Neden önemli ki?"

Çünkü eğer akşamını çocuk hastanesinde balon patlatarak geçirmeyi planlıyorsan, ben de katlanıp takım için fedakarlık yapmam gerekecek.

Bu kadar yorgun olmasaydım, gülümsememi biraz daha zor tutmaya çalışırdım. "Maalesef o kadar heyecan verici bir şey değil. Rachel aylardır iş arkadaşlarıyla içki içmeye gitmemi istiyor ve ben de neden gidemeyeceğime dair bahanelerim tükeniyor."

O burun kıvrıldı. Neden? Kendini kovdurmaya mı çalışıyor?

Göz kapaklarım yine ağırlaştı. "Tam tersi. Beni seveceklerini düşünüyor. Özellikle de patronu."

Ardından gelen sessizlik o kadar uzun sürdü ki, neredeyse bilincimi kaybediyordum ki, alçak, ipeksi bir ses beni geri getirdi. "O zaman randevu var."

Gözlerim zar zor açılıyordu; çok ağırlaşmışlardı. "Sayılır. Rach bizim iyi anlaşacağımızı düşünüyor ve o beni herkesten daha iyi tanır, umarım öyle olur..." Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Belki içkiden sonra benim daireme gideriz ve ben bir deste kart çıkarırım... Bu oyun sandığımdan daha eğlenceli."

Yine sessizlik. "Bu bizim oyunumuz."

"Bu bir seks oyunu," diye mırıldandım, filtremi düşünemeyecek kadar yorgundum. "Fatih kuralını hatırlıyor musun?"

Eğer iki delege aynı türün kralı ve kraliçesi ise, daha büyük mahkemenin komutasını ele geçirirler, türleri kanun haline gelir ve günahları her şeye bulaşır.

"Ben bunu ayarlayabilirim," diye devam ettim. "Ona kupa kralını çektireyim, kendime de kupa kraliçesini vereyim. Bu tam bir kaos olur."

Seksi bir kaos, ama yine de kaos.

"Bu oyunu lisede bulduğumuza inanabiliyor musun?" dedim, gözlerimi açmadan. "Kupa kuralı olduğunu ve sen bir gazap kartı oynadığını hayal et. Şehvet ve ceza birleşiyor, kaç dakika sürerse sürsün. Bu kritere uyan kaç tane PG-13 cesaret veya emir düşünebiliyorsun?"

Oburluk, vücuda içki dökülmesi anlamına gelir. Ya da vücut parçalarından yiyeceklerin yalanması.

Açgözlülükle, zevkle şımartılmayı talep edebilirsin.

Oyun o kadar R derecelendirilmişti ki, bunu halka açık bir yerde çok fazla düşünmek yanlış geliyordu.

Dom başka bir şey daha söyledi, kafamın unutulamayacak kadar önemli ve hayati olduğunu işaret ettiği bir şey, ama savaşı kaybetmeden ve rahat uykuya dalmadan önce tam olarak anlayamadım.

GÜNCELLEME: MÜDÜRÜN OFİSİNDEN
DÖNÜŞÜMÜZÜ YENİ YAPTIK VE ÖFKEDEN
ELLERİM TITRIYOR.

LOCH NESS BİR FELAKET VE BİR BELADIR VE
BEN YILIN GERİ KALANINDA KOKUYAN, KÜFLE
KAPLI BOK YIĞINININ YANIMDA OLMASINI TERCİH
EDERİM. ŞAKA YAPMIYORUM. HAYATIMDAKİ
YENİ HEDEFİM, BİLİM ADAMI OLMAK, BÖYLECE
BULAŞICI BİR HASTALIK BULUP ONA ALIĞE-LOCH
NESS ADINI VERMEK VE SONRA BAŞKA BİR
HASTALIK BULUP ONA LOCH NESS II ADINI
VERMEK, BÖYLECE YÜZLERCE HASTALIK
OLUNCA HERKES ONUN NE KADAR KÖTÜ
OLDUĞUNU ANLAYACAK.

YARIN MASALARIMIZ ARASINA BİR DUVAR
ÖRÜYÖRÜM. MS RIVERS NE DERSEN DERSİN,
UMURUMDA DEĞİL.
GÖRÜŞÜRÜZ.

Devasa, yumuşacık beyaz bir bulutun içinde uyandım.

O kadar kafa karıştırıcıydı ki, ama aynı zamanda o kadar rahattı ki, hemen paniğe kapılmadım. Bunun yerine, acele etmeden vücudumu gerip, kabarık yorgani nazikçe kenara çektim. Oturup, parlak gün ışığına gözlerimi kısarak etrafıma baktım.

Hâlâ Dom'un yatak odasındaaydım, yatağında, yalnızdım. Sabah geç saatlerdi ve dün geceki oyunun izleri, ben uykuya daldığımda geride kalmış olsalar da, çoktan yok olmuştu. Oda tertemizdi, giysilerim kurumuş ve düzgünce katlanmıştı, telefonum şarjda, komodinin üzerinde beni bekliyordu. Yanında bir not da vardı.

Dışarı çıktım.

Banyoda senin için ekstra diş fırçası, havlu ve banyo malzemeleri var. Evi yakacaksan, önce arabaları dışarı çıkar. İkimiz de çocukların masum olduğu ve bizim işlevsizliğimizin içine sürüklenmeyi hak etmedikleri konusunda hemfikiriz sanırım.

Neden bu olayın beni sonunda çileden çıkardığını bilmiyordum, ama öyle oldu.

Dudaklarımı ısırdım, zihnimde göğüs kafesimi saran kelekleri kovmaya çalıştım. Avuç içlerim terliydi, kalbim sudan çıkarılmış bir balık gibi çırpınıyordu ve baş döndürücü beklentinin korkunç, ürkütücü hissi beni hasta ediyordu.

Notu yırttım ve çöp kutusuna attım, şişmiş, çarpıp duran göğsümün ortasını ovuşturarak tuvalete doğru yürüdüm. Yüzüme soğuk su serpmenin bir faydası olmadı. Bandajları sökmek de unutmamı sağlamadı. Serin duş da hiçbir işe yaramadı. Nefes egzersizleri de faydasızdı.

Ne yaparsam yapayım, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kendimi toparlayamıyordum.

Cory'nin ofisinde geçirdiğim o günden beri, derimin altında derin, gizli bir heyecan ve korku hissi dolaşıyordu.

iki haftadır, ağlamanın eşiğindeydim. Ve gülmenin. Ve çılgılık atmanın, bağırmanın, zıplamanın, düşmenin, istemenin, inkar etmenin, inkar etmenin, inkar etmenin *ve inkar etmenin*.

Bu durum sinir bozucu ama kontrol edilebilir bir durumdu. Onu boyun eğdirmeyi başardım, her şeyi yok eden bir tayfun yerine sadece bir rahatsızlık haline gelene kadar bastırdım.

Ama o notta, son birkaç günle birleşince, beni çileden çıkaran bir şey vardı. Ve bu korkunçtu.

Bunun durması gerekiyordu. Hemen.

Dominic sonunda geri döndüğünde, "Burada olduğun için mutluyum" dedim, düz ve neredeyse profesyonel bir tonla. Öğleden sonra geç saatlerdi ve Rosie'nin her Çarşamba yaptığı gibi buzdolabını temizliyordum ki, ön kapı açıldı. Adımlarının hızlı yankıları ilk başta sessizleşmişti, sanki ters yöne gitmiş gibi, sonra durmuş ve isteksizce fikrini değiştirmiş gibi. "Konuşmamız gerek. Biliyorum, biz demiştik ki..."

"Sarhoş musun?"

Düşüncelerim bir anda durdu. Soruyu anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Ne?"

Beyaz, kırışık bir gömlek ve krem rengi kahve rengi özel dikim pantolon giymişti. Kolları sıyrılmıştı, ama tamamen düzgün değildi. Gömleği pantolonunun içine sokulmuştu, ama tamamen mükemmel değildi. Kemer yoktu. Saat yoktu.

Onu şimdiye kadar gördüğüm en rahat gündüz kıyafeti giymişti, ama yine de bir şekilde nefesimi kesmeyi başardı.

"Hala sarhoş musun diye soruyorum. Dün gecedен beri." Sesindeki keskinlik, sanki günlerdir uyumamış gibi, yorgunluğun ötesinde olduğunu gösteriyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, odaklanamıyor, ağırlaşmıştı ve bana yenilmiş bir adam gibi bakıyordu.

Buzdolabını kapattım ve elimi kot pantolonuma silerek onu inceledim. "Dört shot içtim, hem de uzun bir süre boyunca..."

"Ben de," diye boğuk bir sesle sözümü kesti, yarı gözlerini kırıştırarak bana yaklaştı. Telefonuna dokundu, sonra onu tezgahın üzerine attı. "Hâlâ sarhoşum. Aslında, zil zurna sarhoşum."

Ne oluyordu?

Aramızdaki mesafe kısaldıkça kaşlarım çatıldı, gözlerindeki yorgunluk göğsümde beklenmedik bir acı uyandırdı.

"O kadar sarhoşum," diye fısıldadı, "ki düzgün göremiyorum. Kim olduğunu bilmiyorum. Nerede olduğumu. Ya da ne yaptığımı." Bir adım daha attı. "O kadar sarhoşum Alice ki, bir saat sonra, yarın bırak, bunların hiçbirini hatırlamayacağım."

Elini uzattı ve parmağını nazikçe elmacık kemiğimde gezdirdiğinde, içimi hafif bir karıncalanma kapladı. Kalbim milyonlarca minik parçaya bölündü, hepsi de zıplıyor, dönüyor, çırpınıyor ve onun dikkatini çekmek için minik aptallar gibi patır patır ses çıkarıyordu.

"Kafam karışık, muhakemem bozulmuş ve dürtülerimi kontrol edemiyorum." Yüzümü avuçladı, nefes alacak kadar yaklaşarak başımı eğdi.

"Kupa onlu. Kupa beşi. Kupa üçlü," diye mırıldandı, ben uykuya dalmadan önce bana gösterdiği eli tekrar sayarak. "On sekiz dakikam var."

Başparmağı alt dudağımı okşadığında kirpiklerim titredi, ama umursayacak kadar enerji ya da irade bulamadım.

"Sadece on sekiz dakika. Sadece bir kez." Eğildi ve dudaklarıma, dizlerimi titretiren hafif bir öpücük kondurdu. Sonra, boğuk, yıkılmış bir ses tonuyla, "Lütfen," dedi.

Ağzım açık kaldı.

Aklım boşaldı.

Ve neler olduğunu anlayamadan, alt dudağım Dom'un dişlerinin arasına sıkıştı. Onu çekti, sonra dilini şakacı bir şekilde o noktaya değdirdi. O bir santim geri çekildiğinde dizlerim neredeyse tutunamadı.

Hareket etmedim. Tek kelime bile etmeye cesaret edemedim, nefes almaya bile cesaret edemedim.

Bekledi, gözleri yüzümde dolaşarak bir tepki bekledi. Geri çekilmediğimde, tekrar öne eğildi ve aynı yere nazik bir öpücük kondurdu.

Geri çekildi; bekledi.

İki eliyle yüzümü kavradı; daha derin bir öpücük verdi.

Çekildi; bekledi.

İlk dakika dolmadan kollarımı boynuna doladım ve ikinci dakika sonunda ayaklarım yerden kesildi. Beni duvara yasladı, bacaklarımı beline doladı ve yavaş yavaş, hala tutunduğum her türlü çekingenlik katmanları birer birer döküldü. Ta ki sadece ben ve o kalana kadar, ve yıllarca biriken gerginlik ve bastırılmış arzu doruğa ulaşana kadar.

Yanıyordum. Çılgındım. *Söndürülmüştüm.*

Sanki hayatım boyunca boş bir çölde dolaşmış, tam da bu vahayı aramışım gibi.

Ağızlarımız birbirine karışırken, dişlerimiz çarpışırken ve nefeslerimiz hızlanırken, saçları avucumda toplanmıştı. Sıcaklık, şehvet ve cinsel tatminsizliğin her şeyi yakıp kül eden cehenneminde yakılmış, kapana kısılmıştım.

O, sert ve sahiplenici bir yalamayla dilimi ele geçirdiğinde, dilimde havai fişekler patladı, kalan kıvılcımlar vücuduma serpilerek, içimde bir yığın cızırtılı karıncalanmaya dönüştü. Ağzına inleyerek, kalçalarımı onun kaya gibi sert uzunluğuna bastırdım, bir parça sürtünme için çaresizce.

O, memnun, neredeyse yırtıcı bir homurtuyla karşılık verdi ve benim çaresizliğimi bir yalamayla ödüllendirdi.

Ben bitmişim.

Her şey yanıyordu. Her şey aydınlanmıştı, canlıydı ve *acıyordu*. Ellerim, onun omuzlarının ve sırtının üst kısmındaki gergin kasları açgözlü bir kararsızlıkla dolaşıyordu, onun *bu kadar çok* şeyi varken bir yere yerleşmeyi reddediyordu.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ondan daha fazlasını, bundan daha fazlasını, patlamadan önce bana verebileceği her şeyden daha fazlasını istedim. Hayat memat meselesi gibiydi.

Onun dilinin yakıcı vuruşlarına karşı inleyerek, titrek kaslarına tırnaklarımı geçirip yalvardım. Kalçaları istemsiz bir sarsıntıya kapılmadan hemen önce, sesi onun penisini gerdi. Sürtünme, beni o kadar çaresizce muhtaç ve çaresiz bir iniltiye boğdu ki, hayatımın geri kalanında battaniyeleri tekmelemeye devam edecektim.

Bir parçam, öpücüğü kesip yüzüme çarpacağını düşündü. Bunun yerine, kalçaları tekrar benimkilere çarptı ve

alçak, işkence dolu bir inilti çıkardı ve bu ses, göbek deliğimin altındaki her şeyi titretti. Dilim tamamen içgüdüsel olarak hareket etti ve onu alışılmadık derecede nazik, tatlı bir okşama ile yatıştırdı.

Bu, onun içinde bir şeyi kırdı.

Dominic, kırık bir homurtuyla bir boğa gibi bana karşı direndi. Bu, acı verecek kadar sert, erimiş çekirdeğime bir yıldırım düşecek kadar güçlüydü ve ben de büyük, ihtiyaç duyulan, istemsiz bir kalça hareketiyle bu sürtünmeyi takip ettim.

Başka bir deyişle, *ona sürtündüm*.

Ve o bizi hemen duvardan uzaklaştırıp beni tezgahın üzerine yatırıp, dizimi kaldırıp, kalçalarımı öne doğru çekip, bacaklarımın arasında kıvılcımlar ve zevk patlaması yaratan acımasız bir itmeyle karşılık vermeseydi, bu durumdan çok daha fazla utanç duyardım.

Kemerini çekip kot pantolonumu aşağı indirme dürtüsü tsunami gibi üzerime çöktü. O anda, beni tezgahın üzerine eğip arkamdan becermesi anlamına geliyorsa, hayatımın en az yirmi yılını seve seve feda ederdim.

Gerilim gittikçe artıyor, beni yakıp kül ediyordu. Daha fazlasını isteme arzusu o kadar yoğundu ve o kadar derine işlemişti ki, rahatlamak için ağlamak istedim. Hayatımda hiç bu kadar güçlü ve ezici bir ihtiyaç hissetmemiştim.

Hareketlerimiz giderek daha çılgın ve çaresiz hale geldi, ta ki parmakları sonunda kot pantolonumun bel kısmına takılıp, onu kullanarak kalçalarımı yukarı doğru kaldırıncaya kadar... *Aman Tanrım, evet, tam orası*.

Bu açıda onu çok fazla hissedebiliyordum. Bu... Hiç... Tanrım, üç olsun. Onun bana bir kez daha girmesini sağlamak için hayatımın otuz yılını feda ederdim.

Kumaşın katmanlı bariyerlerinden bile, o kadar inanılmaz, akıl almaz derecede büyük hissettim ki...

BİP. BİP. BİP. BİP. BİP.

Ben irkildim ve içgüdüsel olarak geri çekilmeye çalıştım, ama Dominic öpücüğü sürdürdü ve dudaklarımızı birbirine yapıştırdı. Tezgâhın üzerinde bir şeyle uğraşırken omuzu avucumun altında birden titredi.

Alarmin aniden kesilmesini bırakın, çarpışmayı bile zar zor fark ettim, çünkü o, dudaklarıma fısıldadığı yumuşak "bir dakika daha" sözleriyle dikkatimi çok fazla dağıttı.

mırıldanmasıyla çok fazla dikkatim dağılmıştı.

Artık dayanamıyordum.

Fiziksel, duygusal, zihinsel olarak, kot pantolonumun üzerinden bir dakika daha alay edilmeye dayanamazdım. "Dom... biz..."

"Sadece bir dakika daha," diye mırıldandı. Ne olmuştu ona?

Ne zamandan beri böyle bir şey vardı?

Bana hiç bu kadar ilgi duymamıştı, *hiç*. Aslında, tam tersini hissediyordu ki, benim küçük aşkımı öğrendiği anda, bunu bana karşı son derece acımasız bir şaka yaparak silah olarak kullanmaya başladı.

Ama bunu taklit edemezdi. Bu imkansızdı.

Kalbinin düzensiz atışlarını ya da dokunuşumla kaslarının titremesini taklit edemezdi.

Parmaklarımı rahatlatıcı bir şekilde ensesinin arkasına kaydırarak saçlarına gömdüm. Sonra tırnaklarımı biraz batırıp *tamamen* geriye doğru sıyırdım. Dominic yaralı bir iniltiyle sıçradı, neredeyse tezgahın üzerine çıkıp bana ulaşmaya hazırdı ve içim sivilaştı. O, kavurucu bir sıcaklık ve titrek bir ıstırap duvarıydı ve bu beni güçle sarhoş etti.

Sonra o kot pantolonumu Çıkartıyor. Fermuarını açıyor. İç çamaşırımın kenarını okşayarak, sessizce izin istiyordu.

Onun bunu yapma şekli o kadar beklenmedik ve sevimliydi ki, öpüşürken istemeden gülümsedim. Ve yemin ederim, o tekrar karnımı okşamaya başlamadan önce, bana eridiğini hissettim.

Uyluklarım titredi, aralarındaki yalvaran acı dayanılmaz hale geldikçe onun için yarım inç daha genişledi. Kafamdaki alarmlar artık neredeyse duyulmaz hale gelmişti, sanki melasa batırılmış gibi.

Buna ihtiyacım vardı; ona ihtiyacım vardı.

Şimdi.

Yine boynuna tırmandım, bacaklarımı beline doladım. O da bu ipucunu heyecanla titreyerek anladı, ateşle ıslanmış parmaklarını külotuma soktu... ve onun ilgisini isteyen elektrikli sinir kümesine doğru bastırdı.

Cildimin altında yıldızlar patladı. Nefesim kesildi, parmaklarım ve ayak parmaklarım vücudumu saran ani elektrik akımına tepki olarak kıvrıldı. Bacaklarım titredi, ciğerlerim sıkıştı ve boğazımdan çıkan titrek iniltiyi kontrol edemedim. Zevk dalgaları cildimin altında yayıldı, akıl sağlığımı kuruttu ve sonunda çökmeme izin verdi.

Ve sonra her şey çok, *çok* sessizleşti.

Dominic bana yapışmış halde donmuştu. Hareket etmiyordu, nefes almıyordu ve teknik olarak dudaklarımız hala birbirine yapışık olsa da, bu daha çok gerçek bir şoktan kaynaklanıyordu.

Geri çekildim, başım o kadar dönüyordu ki, o beni tutmasaydı yere düşecektim.

Ne oldu lan?

Bu, benim düşündüğüm şey olamazdı. Bana neredeyse hiç dokunmamıştı. Eli henüz iç çamaşırımın içine bile tam olarak girmemişti.

Dominic'in şişmiş dudakları aralanmıştı, göz bebekleri tıbbi bir acil durumun habercisi olacak kadar büyümüşü ve bana, bir insanda gördüğüm en sarhoş, en şaşkın ifadeyle bakıyordu.

Nefesi kesilmişti, yanakları pembeleşmişti, göz kapakları ağırlaşmıştı ve vücudunun tekrar öne doğru kaymasını engellemek için durup durup durmak zorunda kalıyordu.

"Az önce..."

Kızıl bir utanç her santimimden yayıldı. Dişlerimi sıktım. Kafamı salladım. "Hayır."

Diliyle yastık gibi alt dudağını ıslattı ve birkaç kez gözlerini kırptı, sanki bu, az önce olanları anlamasına yardımcı olacakmış gibi. Sonra alnı kırıştı ve parmaklarını hareket ettirerek onları daha da aşağıya, ıslak merkezime daldırdı.

Sürtünme midemi buruştururken, ciddi bir ifade takınmaya çalışarak dilimi ısırdım. Ama tırnaklarım onun yuvarlak, kaslı omzuna batıyordu, vücudum yine titriyordu ve... *Oh. Kahretsin.*

O kadar ıslaktım ki parmağı hemen içeri girdi, sol dizimin istem dışı küçük bir tekme atmasına neden olacak bir açıyla kıvrıldı. Başımın arkası karıncalanıyordu. Görüş alanımın kenarlarında beyaz noktalar belirliyordu. Yine nefes nefese kalacaktım.

"Yani sadece boşalmadın," diye mırıldandı, avucuyla aşırı duyarlı her yerime nazikçe bastırarak.

Yine başımı salladım, dudaklarım kapalıyken parmağının etrafında titreyerek kendimi ele verdim. "Mm-mm."

Eli tekrar hareket etti ve ben neredeyse bedenimden çıkacaktım.

"On sekiz dakika oldu," diye patladım, ona verdiğim gücün büyüklüğünden tamamen, tüm kalbimle utanarak. "Ben... Artık sarhoş olduğumu sanmıyorum."

Bana bir an şüpheyle baktı, sonra elini nazikçe geri çekti. Parmakları, ikimizden birinin diğerini ne kadar çok istediğinin kanıtıyla ıslanmıştı.

Yere girip kapağı kapatmak ve bir daha asla çıkmamak istedim.

Dikkatimin, pantolonunu şişiren mantıksız derecede cömert şişkinliğe kaymasına izin vermeyerek, tezgahdan dikkatlice kalktım. Titrek adımlarla adanın etrafından dolaşıp kağıt havlu rulosundan bir parça kopardığımda gözleri beni takip etti. Onun bakışlarına karşılık veremeyerek, kağıt havluyu ona uzattım.

Parmaklarım titriyordu, cildim kızarmıştı, hızla atan nabzım beni tam bir sinir krizine sürüklemişti ve beynim ağlamayı bırakana kadar annemin kızlık soyadını hatırlayamayacaktım, ama yine de eylemlerimi, sözlerimi ve ona ne kadarını vereceğimi kontrol edebiliyordum.

Ve otuz günümüz bittiğinde benden ne kadar az şey kalırsa o kadar iyi olurdu.

O tekrar ağzını açtığında, "Çok sarhoştuk, hiçbir şey hatırlamıyoruz. Senin sözlerin." dedim.

Gözlerinde inatçı bir parıltı belirdi ve yumruğunda kağıt havluyu buruştururken bir nefes daha aldı... ama sanki bir şey fark etmiş gibi durakladı. "Bekle, bu koku da ne?"

Kafam o kadar karışmıştı ki, ilk başta neden bahsettiğini anlamadım. Ta ki kaşları çatılıp, "Yemek sipariş ettin mi?" diye sorana kadar.

Sonra hatırladım.

"Kahretsin."

Arkasındaki çekmecedен eldivenleri kaptım ve fırını açtım, kızarmış, altın rengi kenarları yanmaya başlamış, buharlı, köpüren yemeği çıkardım. Onu ocağın üzerine koyup, hızla kapıyı kapattım ve geri dönerek onun görüşünü engelledim.

"Burada işimiz bitti mi?" diye sordum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Alışverişı bitirip bahçede biraz çalışmak istiyorum, başka bir şeyin yoksa?"

Onun neye daha çok şaşırdığını anlayamadım — arkamda saklamaya çalıştığım yiyecek mi, yoksa az önce olanları tamamen ve kesin olarak reddetmem mi?

"Konuşmak istediğini söylediğini sanıyordum." "Bekleyebilir."

Başını yana doğru çevirdi, sanki düşünmek için zihnini boşaltmak istiyormuş gibi. Sonra bana doğru yaklaştımaya başladı, ben de parmak uçlarımda yükselip geriye eğilerek lazanyayı saklamaya çalıştım.

"Telefonuna bakmayacak mısın?" diye sordum, ikimiz de bunun bir anlamı olmadığını bilmemize rağmen. Ekranı onarılamayacak şekilde parçalanmıştı. Telefon mahvolmuştu.

"Bu koku da ne?" diye tekrar sordu ve göğsümün ortasında ağır bir düğüm oluşmaya başladı.

"Kekik. Acıkmıştım."

Birkaç saniye boyunca nefesimi keserek gözlerime baktı, sonra solumdaki çekmeceyi açıp bir çatal çıkardı.

Kalbim hızla çarptı. "Ben olsam riske girmezdim. İkimiz de biliyoruz ki ben pek iyi bir aşçı değilim. Elin hala çiğ olduğundan eminim."

"Ölmem," diye ısrar etti ve sırtım, garip bir şekilde eğilmekten dolayı o kadar ağrımaya başlamıştı ki, on, belki on beş saniye daha tartışmaya devam edebilirdim.

"Gerçekten yaşayamayabilirsin."

Onun için hiç çaba gerektirmedi. Beni belimden kaldırdı ve boş bir karton kutuymuşum gibi bir adım sola taşıdı. Yemek tam olarak görünür hale geldiğinde yanaklarım kızardı.

Ne düşündüğümü hiç bilmiyordum.

Yani, biliyordum, ama o beni parmağının tek bir dokunuşuyla çözülmeme neden olmadan önceydi. Şimdi, bu beni daha da savunmasız hissettiriyordu.

Boğazımı temizledim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve omuzlarımı dikleştirdim. "Önemli bir şey değil, o yüzden abartma. Kısasa kısas; artık ödeştik."

Dominic'in dudakları aralandı, gözleri pişmiş peynirin üzerine sığır eti şeritleriyle yazdığım iki kelimeyi takip etti: *TEŞEKKÜR EDERİM*.

Bu Rosie'nin bir geleneğiydi. Her ayın üçüncü Çarşamba günü, hepimize en sevdiğimiz yemeği pişirir ve malzemeleri kullanarak tabaklara isimlerimizi yazardı. Ya da küçük bir not.

Bazen, yazılanları o kadar çok severdim ki, mesajlarını mümkün olduğunca uzun süre saklamak için etraflarını yerdim.

Bazen, onun benim için yazdığı kadar çok kez onu sevdiğimi söylemiş olmayı dilerdim.

"Baharatlı donair lazanya. Biber az, peynir bol," diye fazla açıklama yaptım, sessizliği doldurmak için çaresizce. Hala en sevdiği yemek olup olmadığını bilmiyordum, ama kokusu bile onu salya akıtmaya yeterdi. Mülkte nerede olduğu önemli değildi. Havuzda yüzüyor olabilirdi, ama yine de kokuyu alır ve Rosie fırını kapatma fırsatı bulamadan eve koşarak girerdi. "Bunu bir teşekkür hediyesi olarak düşün," dedim. "Dün gece beni küvete ya da kaldırıma falan atmak yerine yatakta yatmama izin verdiğin için."

Beni uyandırabilir ya da kanepede bırakabilirdi. Ama yapmadı, bu yüzden...

Dom, çatalının ucuyla mektuplardan birine dokundu, sonra nazikçe batırdı ve bir buhar bulutu çıktı. Yemek için çok sıcaktı, servis edilmeden önce en az birkaç dakika soğuması gerekiyordu. Yirmi altı yıllık yemek yeme tecrübesi olan, tam işlevsel bir yetişkin insan olarak Dominic bunu biliyor olmalıydı. Yine de devam etti ve damlayan lavı çatalıyla ağzına attı.

Beklemeden.

Üflemeksizin.

Önce bir bardak buzlu suyla hazırlık yapmadan.

O bir kez, iki kez çiğnediğinde fiziksel olarak geri çekildim ve yüzümü buruşturdum, sonra ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı. Yüzü pancar gibi kızardı.

Buzdolabına koştum, sütü aldım ve ona uzattım. "Neyin var senin?" diye sordum, dilim hayali bir yanık hissiyle kaşınıyordu. "İki dakika bile bekleyemedin..."

"Aynı şey." Sütü dokunmadı. "Aynı şey. Nasıl tamamen aynı olabilir?"

"Çünkü ben *aslında* beceriksiz, cahil bir aptal değilim ve lanet olası bir tarifi takip edebilirim. Sıcak yemekle ilk kez mi karşılaşıyorsun? Neden beklemedin?"

"Nereden aldın bunu?" Sesi boğuktu, sanki şiddetli bir öksürük krizinin ardından gibiydi. Muhtemelen boğazını yakmıştı.

"Neyi nereden buldum?"

Oldukça sert bir şekilde yutkundu ve gözlerime baktı. "Tarifi. Nereden buldun?"

Midem düğümlendi. O... üzgün görünüyordu. Sanki bir sınırı aşmışım gibi. "Onun tarif kitabı hala bende. Neden sordun?"

Çatal elinden kaydı, inanamayan bir nefes verdi. "Ne? *Hala mı?* Onun tarif kitabı sende mi? *Hala mı?*"

"Erken bir mezuniyet hediyesiydi," diye açıkladım, en azından ona bundan bahsetmemiş olmasına biraz şaşırmıştım. "Üniversiteye gitmek için taşındığımda onun yemeklerini ne kadar özleyeceğimi söylemiştim, o da bana bunu hediye etti. Bizim..."

"Ne yapacaktınız?" diye ısrar etti. Oldukça yoğun bir şekilde, eklemeliyim.

Göğsümde hala yanan utançla birlikte yeni bir duygu dalgası yükselmeye başladı. Omuz silktim. "Hiçbir şey. O sadece... bir anlaşmamız vardı. Her pazartesi FaceTime'da görüşüp birlikte yemek pişirecektik. Haftada bir tarif. Ama, bilirsin."

Onun yerine, o ayrıldı ve numaramı engelledi, bu yüzden onun aceleyle yazdığı el yazısını deşifre etmede gerçekten iyi olmak zorunda kaldım.

Artık ona bakamıyordum.

Aslında hiçbir şeye bakamıyordum. Çevrem biraz fazla bulanıklaşmaya başlamıştı ve büyük bir kurbağa

boğazıma yerleşmeye çalışıyordu.

"Her neyse, ben... bahçeyle uğraşacağım, sen..." Cümleyi tamamlayamadan kurbağa kıpırdadı ve sesim kısıldı. Ben de arkamı dönüp gittim.

Neyse ki, tuzlu suyun bahçecilik için harika olduğu yaygın olarak biliniyordu.

RACHEL

Hey, bu akşam bizimle Underbite'a geleceğini hatırlatmak istedim.

Rezervasyon saat 7'de. Sana ne yapacağını veya hayatını nasıl yaşayacağını söylemek istemem ama kırmızı Givenchy mini eteği giy.

Lütfen.

Benim için.

Bahçe eldivenlerimi çıkardım ve toprağa çöktüm, alnımdaki teri sildikten sonra cevabımı yazmaya başladım.

BEN

Orada olacağım ama 7'den biraz geç kalabilirim. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim.

RACHEL

Tamam, harika! Sorun değil! Birazdan görüşürüz!

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım, bacaklarımı zorlayarak ayağa kalkmadan önce bir dakika dinlenmeye ihtiyacım vardı. Hayatımda ilk kez, vücudumdaki her bir kasın farkındalığını net bir şekilde hissettim. Her yerim ağrıyordu. Her yerim acıyordu.

Ama buna değecek kadar yeterince ilerleme kaydetmiştim.

Dominic Crawford'un karamsar ve öngörülemesiz kaprisleri tarafından sürekli olarak kesintiye uğramadan, bir insanın sadece iki günde ne kadar çok şey başarabileceği şaşırtıcıdır.

Çarşamba öğleden sonradan beri onu görmemiştim. Lazanyayı bitirip tek kelime etmeden ortadan kaybolmuştu. Not yoktu. Mesaj yoktu. Ne zaman döneceğine dair bir bilgi yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Bildiğim kadarıyla, herhangi bir hendekte ölüyor olabilirdi.

Muhtemelen ölmemişti. Ama olabilirdi.

Bu sorun değildi.

Anlaşmamızın şartları dışında birbirimize hiçbir şey borçlu değildik. Onu özlemiş değildim. Ya da bu yüzden uykularım kaçmamıştı.

Başım öne düştü, alnım dizime çarptı ve beni uyandırdı. Kalkmam gerektiğini biliyordum, ama gerçekten, gerçekten istemiyordum.

Bu gece yapmak istediğim en son şey bacaklarımı tıraş etmek, makyaj yapmak, topuklu ayakkabı giymek ve sarhoş bir grup yabancıyla sohbet etmekti.

Ter ve kirle kaplıydım. Vücudum bitkin düşmüştü. Kafam sönmüş bir balon kadar keskin hissediyordu. Sıcak bir banyo ve kestirmek için her şeyi verirdim.

Ama Rachel'ı hayal kırıklığına uğratamazdım. Son birkaç haftadır nerede olduğum ve ne yaptığım konusunda ona yalan söyledikten sonra olmazdı.

Bu yüzden yanaklarımı okşadım, öğle yemeğinden beri içtiğim büyük şişe suyu bir dikişte içtim ve kalktım. Tam da Dominic'in evinin arka kapısının açılmasını izlemek için zamanında.

Onu dışarı çıktığını gördüğüm anda kalbim hızla çarpmaya başladı ve kemiklerimden derin bir yorgunluk hissi uçup gitti.

Göğsüme sıcaklık yayıldı, cildimde gergin bir enerji hissettim ve sanki altı ay süren yağmurların ardından güneş çıkmış gibi hissettim. Bir yanım şarkı söylemek istiyordu. Diğer yanım ise ağlamak istiyordu. Ellerim saçlarımı düzeltmek ve yanaklarımdaki kiri silmek için kaşınıyordu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Durum

daha da kötüye gidiyordu.

"Hâlâ yakmadın," dedi rahat bir şekilde, evini işaret ederek.

Toprağı tekmeledim, yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemek için başımı eğdim. Özel dikim bir takım elbise giyiyordu. Soluk

Gri. Kravatsız. Beyaz gömlek. Üstteki üç düğme açık. İçimi kemiren kelebekler bu duruma çok kızmıştı. "Önce tüm arabaları çıkarmak çok fazla iş gibi geldi. Belki gelecek hafta."

Onun dikkatinin bahçeye yöneldiğini hissettim, yaptığım ilerlemeyi fark etmişti. Sonuçta, Adrien'in "bitki uzmanı" gerçekten mucizevi biriydi. Gampy'den eski bahçemizin (nihayet) (zahmetli bir şekilde) birkaç güzel fotoğrafını almayı başardığımda, hemen işe koyulmuş, her bitkiyi temin etmiş ve paylaşılan bir hesap tablosu aracılığıyla beni bilgilendirmişti.

Şu ana kadar toprağa sadece üç gül fidanı dikilmişti, ama katliamın neredeyse tüm izleri temizlenmişti. En zor kısmı bitmişti.

Dominic'in bakışları bana döndüğünde, sanki hala neden bunu yaptığımı anlayamıyormuş gibi sorgulayan bakışları, kalbimin atışını hızlandırdı.

"Hepsi performansımın bir parçası," dedim, ona yardım ederek. "Bu role gerçekten kendimi adadım. Şimdi, izin verirsiniz..."

"Annemi ziyarete gittim. Merak ediyorsan diye."

Göğsümde bir şey kıpırdadı. "Merak etmiyordum."

Bana inanıp inanmayacağına karar verememiş gibi görünüyordu. "Aç mısın?"

"Hayır, ama geç kaldım."

"Nereye

gidiyorsun?"

"Underbite. Bugün Perşembe. Sen ne yapıyorsun?" Ne zaman geçmeye çalışsam yolumu kesiyordu. Bu çok çabuk çok sıkıcı olmaya başlamıştı.

"Hile yapıyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım. "Anlamadım?"

"Taklit etmek sankisanki yapamayacakmış yemek gibi azalt yükünü iş yükünü

Hile yapmak."

"Kim taklit ettiğimi söyledi?"

"O lazanya mükemmel pişmişti, Alice. Ve tarifi resmini telefonuna kaydetmemişsen, o zaman hafızandan yapmış olmalısın." Elleri pantolonunun ceplerine kaydı, başı bir yana eğildi ve boynundaki etkileyici tendonları ortaya çıktı. "Garip, çünkü o yemeği çok sevdiğini hatırlamıyorum."

... *Kahretsin.*

"Sadece rolümün bir parçası," diye onu ikna ettim.

Gözlerime baktı. "Bu, üzerinde anlaştığımız şartların ihlali. Onun yaptığı her şeyi yapman gerekiyordu, ama annem bana, sana ya da başka birine asla yanmış, yenilmez balık yedirmezdi."

"Seni benim tanıdığım kadar tanısaydı yapardı."

Gözleri kısıldı, ama ağzının gülümsemeyi zorla bastırmaya çalıştığını fark ettim. "Sana başka bir teklifte bulunacağım."

"Yarın. Yirmi dakika önce taksiye binmiş olmam gerekiyordu."

"Taksiye alabileceğin kir miktarının bir sınırı olduğuna eminim."

"

Kendime baktım. "Üzerimde kir mi var? Nerede?"

Boğazı titredi, dudakları birbirine bastırıldı ve işaret parmağıyla burnunu sertçe ovuşturdu.

"Ne utanç verici. Hem de patronumun önünde." Tereddüt etmeden, onun bembeyaz gömleğinin bir kısmını tutup yüzümü sildim. Kahretsin, kokusu muhteşemdi. "Hepsi gitti mi?"

Dili yanağının içini dürtüyordu, gülmemek için çok uğraşıyordu. "Boynunda hala biraz var."

Onu tutup öne çekmek istedim, ama kas kütlesi farkımız bunu imkansız hale getirdi. Ben de ona yaklaştım ve yine gömleğini kullanarak kiri sildim. "İyi mi?"

"Mükemmel. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en temiz halin olabilir. Randevundan önce duş almaya ya da giyinmeye bile gerek yok."

Ben burnumu çektim ve onu hafif, şakacı bir itmeyle serbest bıraktım. "Hoşça kal."

O da hiç tereddüt etmeden yanıma geldi. "Teknik olarak, oyunu kazanmadın, yani teknik olarak, bu gece izinli değilsin."

"Evet, teknik olarak, bandı yırtıp konuşmaya başladığın anda diskalifiye oldun, bu da teknik olarak benim kazandığım ve bu gece izinli olduğum anlamına geliyor."

Boynunun arkasını kaşıdı. "Seni bırakayım." "Nereye?"

"Senin evine. Underbite'a. Nereye istersen. Böylece masum bir taksi şoförünün gününü mahvetmek yerine benim arabamı mahvedebilirsin."

Cazip. Gerçekten. "Senin çıkarın ne?"

Boğazını temizledi, kayıtsız görünmek için elinden geleni yapıyormuş gibi etrafına bakındı. "Yarın öğle yemeğinde spaghetti ve mantar dolması. Annemin tarifi."

Yürümekten vazgeçtim. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Haftalardır canım çekiyordu."

"Ve ziyaretine geldiğinde ona bunu yapmasını istemedin mi?" Son sekiz yıl içinde tam bir lobotomi ameliyatı geçirmemişse, muhtemelen bunu yapmaktan büyük mutluluk duyardı. Rosie'yi sevdiği insanları beslemekten daha mutlu eden neredeyse hiçbir şey yoktu.

"Hayatının yarısını başkalarının yemeklerini pişirip temizlik yaparak geçirdi Alice. Bana kalsa, bir daha kimse için parmağını bile kıpırdatmak zorunda kalmazdı, ben dahil. Üstelik üç haftadır onu ziyaret etme fırsatım ilk kez olmuştu, hemen ondan bir şey yapmasını isteyemezdim."

Oh. Peki.

Tamam o zaman.

Etrafına bakındı, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Bununla birlikte, tabii ki onun yemeklerini özlüyorum. İşte yeni teklifim: Ailenizin maaş bordrosunda bulunan özel şoförleri neden kullanmayı bıraktığını ya da neden bir araba galerisi kadar arabanın olmadığını bilmiyorum, ama güvenlik kameralarına ve yeni gece ekibine göre, ya her gün köşeden alınıp bırakılıyorsun ya da otobüse biniyorsun."

"Hangi dünyada otobüse binmeyi bilebilirim ki?"

Bunu görmezden geldi, çünkü durumu açıkça anlamıştı. "Seni arabayla götürürüm. Her gün evime ve evimden, ve ihtiyacın olan başka herhangi bir yere, karşılığında günde üç öğün ev yapımı yemek."

Bu hiç mantıklı değildi. Hiç mantıklı değildi. "Ne, bunu kendin mi yapmayı teklif ediyorsun? Beni gezdirmek için başka birini tutmak yerine mi?"

"Direksiyonda başka biri olsaydı, hayır derdin." "Nereden biliyorsun?"

Çenesi hafifçe aşağı indi. "Tamam, peki. Hey, Alice, sana şoför tutarsam bana günde üç öğün yemek yapar mısın?"

"Hayır," dedim ciddi bir ifadeyle. Eğer bunu bu kadar çok isteseydim, muhasebecimi arardım.

"Yazık. Seni istediğın yere, istediğın zaman, gün veya saat fark etmeksizin ben götürürsem yapar mısın? Tabii ki Divo ile."

Karnımda kötücül bir heyecan kıvılcımı çaktı. Dikkatimi çekmişti. "Birkaç öğün yemek için bunu gerçekten yapar mısın?"

"Bana onun eski tarif kitabını vermeye razı olana kadar, evet. Onun sahip olduğı tek şeydi. Sordum."

Bir şeyler tutarsızdı. Emeklilikte bol bol boş zamanının olduğunu düşünürsek, muhtemelen ona yeni bir tane yapmaktan mutluluk duyardı. Ya da en azından başlangıç olarak en sevdiği tariflerden birkaçını not ederdi.

Ya çok önemli bir şeyi atlıyordu ya da düpedüz yalan söylüyordu.

"Artık tuvalet temizlemek istemiyorum," dedim, onun tepkisini inceleyerek.

Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı ve düşünüyormuş gibi yaptı. "Tamam." "Bu, gezilere ek olarak."

"Anladım."

"Daha da iyisi, yemek pişirirken hariç, hiç temizlik yapmak istemiyorum." Gözlerimi kısarak, yüzündeki her küçük seğirmeyi ve hareketini dikkatle izledim. "Mutfakta değilsem, bahçede olmak istiyorum. Nokta. Artık saçma sapan işler, zaten lekesiz yüzeyleri gereksiz yere ovma, mobilya monte etmek ya da senin her kapisine uymak yok."

Düşünürken çenesini oynattı. "Ortada buluşalım. Şu anki günlük görev listeni iptal edip, yerine yemek pişirme ve bahçe işlerini koyayım, ama kapisler kalacak."

"Haftada bir kapis." "Beş."

"İki."

"Üç. Ama yarı makul olacaklar." Kaşlarımı kaldırdım. "Aşağılama yok mu?"

"Hiç. Sen anlaşmanın kendi kısmını yerine getirdiğın sürece."

"Tamam, ama gitmeden önce temiz bir gömlek giymen gerek." Gülümsayarak yanağını okşadım. "Arabadan inip

beni randevuma bıraktığında kapımı açmanı bekliyorum. İyi bir şoför gibi."
Onun tepkisini görmek için fazla oyalanmadım, ama tahmin etmek zor değildi.

Tamam. Durum şu.

Müdür Jalal karınca olayı yüzünden gerçekten çok kızmıştı, çünkü görünüşe göre bir grup ğretmen ona Loch Ness ile benim birbirimizi sevmediğimizi, sürekli şakalar yaptığımızı ve bunun diğer çocukların dikkatini dağıttığını söylemişlerdi. Annem okula çağrıldı ve şimdi "meditasyon" abası olarak Loch Ness ile birlikte çok büyük bir proje üzerinde çalışmak zorundayız ve teslim tarihi iki ay sonra.

Tam da doğum günümde.

Ve eğer bitiremezsek, partim iptal olacak.

KIRMIZI ELBİSE GİYDİM.

Kırmızı elbise giyme, tüm vücudumu tıraş etme, yüzüme makyaj yapma ve Brezilya fn için gereken kol bükme gücü ve enerjisini harcama havasında değildim. Zamanım da yoktu.

Bu yüzden uzlaşma yoluna gittim.

Uyluklarımın ortasına kadar tıraş oldum, birkaç nemli kök bırakarak tembel bir fnle yetindim ve makyajda daha hafif, daha çekici bir görünüm tercih ettim. Kırmızı topuklu ayakkabılar ve altın küpeler herhangi bir

eksikliği giderirdi, ama yine de her ihtimale karşı saç fırçası ve biraz makyaj malzemesi çantama attım.

Bu, alabileceğim en iyi karar oldu.

"Adı neydi? Rachel'in patronu olan adam."

Bu, Dom'un evinden ayrıldığımızdan beri bana söylediği ilk şeydi. Tabii, ben adresimi gevezelik ettim ve yolculuğun başında kısa bir şekerleme yaptım, o da ben duş alıp hazırlanırken arabada bekledi, ama yine de. Tek kelime etmeden geçen uzun bir süreydi.

Dominic'in aşırı klima kullanımına karşı ekstra koruma sağlayan trençkotumun eteğini oynattım. "Hiçbir fikrim yok. Beni bir iki blok ötede bırakabilir misin? Onun bizi görmesini istemiyorum."

"Adını nasıl bilmiyorsun?"

"Birkaç kez bahsetmişti ama aklımda kalmadı. Sanırım T ile başlıyor."

Araba bir metre kadar daha ilerlerken kısa bir sessizlik oldu. "En azından neye benzediğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Doğru." Parmakları direksiyona vuruyordu, dudakları sıkı bir çizgi oluşturuyordu. Yaklaşık bir dakika sonra, "Yani, kısacası, rastgele bir barda rastgele bir adamla buluşuyorsun, onun neye benzediğini bilmiyorsun, onun adını ya da arkadaşının patronu olduğu dışında onunla ilgili hiçbir bilgiye sahip değilsin ve içmeyi planlıyorsun. Doğru mu anladım?"

"Aynen öyle," diye sarkastik bir şekilde onayladım. O, arkamızdaki sürücüyü el salladıktan sonra boş bir yere geri geri park etti. Bar'a benim hoşuma gitmeyecek kadar yakındı ama neyse. Park yeri seçenekleri çok fazla değildi zaten. "Yani, 'rastgele' terimini kasıtlı olarak yanlış kullanman ve yalnız olmayacağımız kısmını atlamam dışında. Ama, bilirsin."

"Ya o bir sapıksa?"

"Öyle olsaydı Rachel beni onunla tanıştırmak için bu kadar uğraşmazdı herhalde."

"Ya o da bilmiyorsa?"

"O zaman kötü haberi veren ben olmak zorunda kalacağım. Kapıyı açabilir misin?" Neredeyse kırk dakika geç kalmıştım ve nasıl yapacağımı bilemiyordum.

"Önce onu araştır."

"Ne?"

"Önce onu ara, hiçbir listede olup olmadığını kontrol et." "Ne listesi?"

Kalabalık caddeyi tararken boynunu öne eğdi. "Bu yerin en az üç kilometre çevresinde okul ya da oyun parkı yok. Bu sana şüpheli gelmiyor mu?"

"Bu şeyin bir milyon düğmesi olması, ama hiçbirinin yolcu tarafındaki kapıyı açmaması daha şüpheli geliyor bana." Şimdiye kadar, pencereyi açmayı, koltuk başlığını eğmeyi, koltuğumun bir kısmını titreştirmeyi ve bacaklarım için bir fan açmayı başarmıştım.

"Rachel nerede çalışıyordu? Babasının yatırım şirketinde mi?"

Parmaklarım durdu, beynim geri sardı, hesaplamaya çalışarak Rachel'in babasıyla ilgili olay patlak verdiğinde onun çoktan ayrılmış olup olmadığını anlamaya çalıştım. "Hayır. Bir muhasebe firmasında çalışıyor, çoğunlukla kar amacı gütmeyen kuruluşlarla uğraşıyor."

Telefonunda onu bulması on saniyeden az sürdü. Durumu çok iyi olduğu için yeni bir telefon olduğunu düşündüm. "Boltcher & Co.? Trevor Boltcher mı?"

"Evet, bilmiyorum, muhtemelen. Kilit düğmesi bu mu?" Onun üzerinden uzanıp düğmeye bastım. Bagaj kapağı açıldı. O fark etmedi.

"En az senin iki katın yaşında."

"Kaba olma. Rachel'a göre o sadece otuzlu yaşlarında." Dom ikna olmuş gibi görünmüyordu. Aslında, oldukça *kendini beğenmiş* bir tavır sergiliyordu. "Ver şunu bana," dedim ve telefonuna uzandım. Ekranı baktığımda yanaklarım kızardı. Dom ağzını eliyle kapatıp kahkahasını tutamayınca yanaklarım yanmaya başladı.

Yaşımın *iki katı demek* oldukça cömert bir ifadeydi. Kendi telefonumu çıkardım.

"Alice! Yaşasın! Burada mısın?"

İçgüdüsel olarak kulağımı uzaklaştırdım ve yanlışlıkla hoparlörü açmadığımı kontrol ettim. Açmamıştım. O sadece bağıırıyordu.

"Dinle, seni pek duyamıyorum, ama biz arkadaki büyük grubuz. Neon badger'ın altında, bir metre uzunluğundaki esrarı içenler! El sallıyorum, beni görebiliyor musun? Seni göremiyorum."

Oh, iyi, o zaten sarhoştı.

"Hey, neredeyse geldim!" dedim, sesimi yükselterek. "Sana kısa bir sorum var, adı ne? Patronun mu?"

"Ne? Seni duyamıyorum."

"Patronunun adı," diye tekrarladım, hoparlöre neredeyse bağıırarak. "Trevor mu?"

"Bir saniye bekle."

Dom koltuğuna yaslanıp, beklenmedik olayların gidişatından sinir bozucu bir şekilde memnun görünce yumruklarım sıkıştı.

Arka plandaki konuşmalar ve müzik aniden kesildi. "Hey, pardon. Tuvalet çok daha sessiz. Ne dediğini tekrarlar mısınız? Buraya vardın mı?"

"Neredeyse, sadece önceden arayıp bir şeyi tekrar kontrol etmek istedim. Patronunun adı Trevor mu demiştin? Hatırlayamıyorum."

"Ne? Hayır, hayır, Trevor onun babası. Çok tatlı bir adam, ama çok yaşlı ve evli." Dom'a "*Gördün mü?*" bakışı attım, ama hala ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Seni Tristan'la tanıştıracayım. Biraz daha az tatlı, ama yaşına daha uygun ve biraz..."

Tam o sırada, camları tamamen koyu renkli siyah bir Cadillac önümüze park etti.

"Şey... sert görünümlü diyebiliriz? Ama sessiz ve çekici bir şekilde. Sanki her zaman özel dikim takım elbise giymiş ve sürekli biraz kızgın gibi görünüyor, ama o sadece... Bilmiyorum. Gözlemci? Utangaç? Tarif etmesi zor."

Kapı açıldı. Bir adam dışarı çıktı.

Koyu renkli, ütülü bir takım elbise giymişti, tuz serpilmiş sakalı çarpıcı bir mükemmellikle kesilmişti. Hiç tereddüt etmeden, sanki benim utanmazca meraklı bakışlarımın ağırlığını hissedebiliyormuş gibi, gözleri benimkilere dikildi.

Gerçekten yakışıklıydı. Korkutucu, sert bir baba gibi. Ona küçük bir gülümseme sundum. Karşılık vermedi.

"Onu anlamak biraz zor ve insanlara ısınması zaman alıyor, ama onu gerçekten seveceğini düşünüyorum," diye devam etti Rachel.

Adam kol düğmelerini düzeltti, arkasını döndü ve Underbite'a sanki orası ona aitmiş gibi büyük adımlarla girdi.

"Neyse, birazdan ne demek istediğimi anlayacaksın. Son toplantısı uzadı, ama sanırım neredeyse geldi."

Gülümsedim. "Harika, çok iyi. Birazdan görüşürüz."

Telefonu kapattım, telefonumu çantama koydum ve rujumun kapağını açtım.

"Ne yapıyorsun?"

"Oydu," diye açıkladım ve yolcu aynasını aşağı indirdim.

"Kimdi o?"

"Cadillac'tan inen adam. Takım elbiseli, sakallı, uzun boylu."

"Kabız gibi görünen mi?"

Makyajımı tazelemeye çok odaklandığım için buna cevap vermeyi uygun bulmadım.

"O, baktığımız dinozordan çok da genç değil." "En fazla otuzlu yaşların sonlarında," diye tartıştım, dudaklarımın arasından.

"Ayrıca, tuz ve biber sakalını da çok beğeniyorum. Belki bana izin verir—hayır, *bana*... ona baba dememi sağlar."

Dominic boğulacak gibi görünüyordu. "Bundan nefret edersin." "Ne kadar az şey bildiğini gösteriyor. Benim yaşlı erkeklere karşı büyük bir ilgim var."

erkeklerden çok hoşlanırım."

"Ne zamandan beri?!"

"Yetişkin olarak *Twilight*'ı ilk kez yeniden izlediğimde ve Charlie'nin en iyi karakter olduğunu fark ettiğimden beri." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, köklerini kabarttım. "Ayrıca, odun kesmede çok yetenekli görününen iri, kaslı erkeklerde gerçekten çekici bir şey var, biliyor musun?"

"Onun daha iri olduğumdan eminim."

"Alakası yok. Sen benim çocuklarımla gelecekteki babası olamazsın."

"Ben... gelecekteki *ne*..." Ceketimi açıp çıkardığımda sözünü kesti. Cekete ihtiyacım yoktu, ceket olmadan daha etkileyici bir giriş yapabilirdim.

Rachel elbise konusunda haklıydı. Onu bir an bile şüphe etmemeliydim.

"Tamam, hazırım. Kapıyı açabilir misin lütfen?"

Ardından gelen sessizlik yarım dakika fazla uzayınca, kendimi düzeltmeyi bıraktım ve başımı çevirerek ölümcül bir hata yaptım.

Kalbim durdu.

Beni baştan aşağı süzerken, gözlerinde taze ve yürek parçalayıcı bir acı belirdi. Sanki karnıma yumruk yemiş gibiydim, nefesim kesildi ve midem bulandı.

Her ne kadar bu saçmalık olsa da.

Böyle davranması için gerçek bir neden yoktu. Acı çekmesi, bana öyle bakması, hayatının buna bağlıymış gibi lanet bir öpücük için yalvarması için gerçek bir neden yoktu.

Beni reddetmişti.

Beni terk etmişti.

Yıllardır ona aşıktım. Gerçekten, derinden, anlaşılmaz bir şekilde, *mutsuz bir şekilde* aşık olmuştum.

Ve bu tür saçmalıklar - işkence gibi bakışlar, küçük kıskançlık gösterileri - benim küçük, acınası derecede naif ve umutlu bir parçamı, belki de bu duyguların tamamen tek taraflı olmadığına ikna etmişti.

O biliyordu. Anlamıştı ve beni lanet olası bir şakanın hedefi haline getirmişti.

Rachel bana söylemeseydi ve ben o maça onun kapüşonlu sweatshirtünü giyerek gitseydim ne olurdu? Bir buçuk saat boyunca heyecandan titreyerek, onun *beni* seçtiğini düşünerek geçirseydim ne olurdu?

Sonra, hakem son düdüğü çalsaydı, oyuncular uzun zamandır beklenen anı kutlamak için partnerlerinin yanına koşarken kalabalık bağırıp tezahürat yapardı. Telefonlar çıkarılır, her açıdan bize doğrultulurdu.

Ve o benim yanımdan koşarak geçip tribünlere tırmanır ve Harper'ı öperdi.

Ne kadar g leceklerini hayal edin. Ne kadar güleceğini hayal edin.

Siktir et onu. Bunu bir daha yapmayacaktım.

"Ne?" diye sordum, göğsümün sıkışmasından nefret ederek. "Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Yarım göz kırpma ile başka yere baktı, kapıları açarken boğazı hareket etti. "İşin bittiğinde ve eve gitmek istediğinde bana mesaj at. Telefonumun zil sesini açık tutacağım."

G zyaşlarımı tutmakla meşgul olmasaydım, belki de kafamdaki acımasız, kindar küçük yılan kazanmazdı ve ben de o kadar sert vurmazdım. "Zahmet etme. Bu gece eve gitmeyi düşünmüyorum. En azından seninle değil."

Arabadan indim, kapıyı çarptım ve gittim.

Aynı adam değildi.

Tristan takım elbise giyyordu (zengin, koyu lavanta rengi ve fildişi gömlek) ve uzun boylu, sessiz ve biraz kızgın görünümlüydü, "sert" sıfatını haklı çıkaracak kadar keskin yüz hatları vardı. Ama siyah Cadillac'tan inen adam o değildi.

Yine de onu sevdim. Rachel haklıydı.

Şey... çoğunlukla.

Komikti. Çekiciydi. İlk başta biraz utangaçtı, ama çok nazikti. Kibar, yakışıklı, başarılı ve tabii ki eşcinsel olduğunu da belirtmek gerek.

"O eşcinsel değil!" Rachel, ben bir başka bulanık şeftali shot'a uzanırken, defalarca tekrarladığı sözleri haykırdı.

Gürültüden uzak bir köşeye çekilmiştik ve fark edilip geri çekilmemek için biraz çömelmiştik. Sadece beş dakikaya ihtiyacım vardı.

Muhasebecilerin bu kadar gürültücü olabileceğini kim bilebilirdi?

"Rach, seni seviyorum ve kalbinin doğru yerde olduğunu biliyorum, ama o adamın kadınlara en ufak bir ilgi duyduğu bir evren yok."

"İç tasarım ve meyveli kokteylleri sevmesi onu eşcinsel yapmaz."

"Hayır, öyle değil. Onu eşcinsel yapan şey eşcinsel olmasıdır." "Onunla sadece yirmi dakika kadar konuştu!"

"Evet! Çünkü son iki saattir erkek barmenle flört etmekle meşguldü!" Barmeni işaret ettim, o gece bize muhasebecilerin sayabileceğinden daha fazla bedava içki ikram eden çok tatlı biriydi.

"Onlar arkadaş!"

Ona sert bir bakış attım. O da kıpırdamadı.

"Takımınızla içkileri her zaman burada içtiğinizi söylemiştiniz, değil mi?" O başını sallayınca, ona yaklaştım. "En son ne zaman barın doğrudan görüş alanı dışında bir masaya oturtuldunuz?"

"Bu bir şey ifade etmez. Tristan'ın sahibi ile bir bağlantısı var ve hızlı servis istiyorsan burası en iyi yer."

Omzumun üzerinden başparmağımı uzattım. "Peki, o barmen en son ne zaman..."

"Darius."

"Peki, *Darius* en son ne zaman sizin takım toplantılarınızda çalışmıyordu?"

"O her zaman buradadır, çünkü personel her zaman aynıdır, çünkü her zaman aynı gün, aynı saatte içki içeriz. Cuma günleri saat yedide."

"Bugün Perşembe."

Bir an durakladı. Gülümsedim ve bileğini tuttum.

"Doğru. Biliyorum, ama Tristan'ın randevusu var..."

"Ve birkaç hafta önce çakışan bir müşteri etkinliğinin vardı, değil mi? Orada olabilmen için içki içme etkinliği yeniden planlandı, değil mi?"

"Hayır, ama grup hesabını ben ödemiyorum. Genelde sadece o geliyorsa yeniden planlarız..."

Kalabalığın arasından geçip doğrudan bara doğru ilerlerken sesi giderek azaldı. Darius bizi gördüğünde pembe bir şişeye uzandı. Hiç tereddüt etmedi.

Gerçekten çok tatlıydı. Yirmili yaşların ortasında, çekici bir gülümseme, modaya uygun dağınık saçlar ve umursamayan bir tavır.

Tristan'ın zevki iyiydi.

"Sana bir sorum var," dedim, cilalı taş barın kenarına yaslanarak. "Yarın akşam çalışıyor musun?"

Hiç etkilenmeden iki pembe shot'ı önümüze kaydırды.

"Hayır, neden?"

"Bazı arkadaşlarla buraya gelmeyi düşünüyordum ve sen bu şehirdeki en iyi içki servisi yapan kişisin. Burada olacağından emin olmak istedim."

İşte oradaydı, o çekici, tembel gülümseme. Tristan da fark etti.

Ne fark etmedi biliyor musun? Beni ve Rachel'ı. Biz, onunla bir sonraki buluşması arasında duran iki geçici engelden başka bir şey değildik.

o gülümsemenin ardındaki neden olabilirdi.

"Bunu Bill'e söyle," dedi Darius, kokteyli uzun bir yudumla gülümsemesini gizlemeye çalışan Tristan'a küstahça bir bakış atarak.

Anlamadım. Rachel de anlamadı. İkimiz de Bill'in kim olduğunu bilmiyorduk.

"İçeriden şakalar," diye ona fısıldadım. Gözlerini devirdi.

"Onları gelecek hafta getir," dedi Darius. "Arkadaşlarını. Ben burada olacağım."

"Yarın ne yapacaksın?"

Rachel koluma hafifçe vurdu. Ben onu itekledim. "Bugün onun doğum günü," dedi Tristan dalgın dalgın.

Aynı anda iki şey oldu: Darius ona bakakaldı, tamamen şaşkın görünüyordu. Tristan ise gaf yaptığını fark edince donakaldı. Sonra yüzü kıpkırmızı oldu.

Gülümsedim.

Buradaki işim bitmişti.

"Peki, mutlu yıllar, Bay Barmen." Artık bize ihtiyaç olmadığına göre, shotlarımızı aldım ve Rachel'a bir tane verdikten sonra onu küçük köşemize geri götürdüm.

"Gördün mü? *Gördün mü?* Ne kadar tatlılar? Kim onların yoluna çıkmak ister ki..."

O kadar ani durdu ki, arkadan ona çarpmamak için kendimi durdurmaya çalışırken neredeyse takılıp düşüyordum. Bir saniye bekledim, yolumuzu tıkayan şey ortadan kalktığında tekrar yürümeye başlayacağını düşündüm. Ama o donmuş gibi kalmış, önündeki bir şeye bakıyordu.

"Rach?" Yanına yanaştım, dikkatini çeken şeyi görmeye çalıştım ama belirgin bir şey göremedim. Mekan hala sarhoş yabancılar ve hızlı yürüyen garsonlarla doluydu, hiçbiri tanıdık gelmiyordu. En azından bana. "Ne? Tanıdığın birini mi gördün?"

Kendine geldi ve başını hafifçe salladı. "Hayır, ne, pardon?" "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Bir şey gördüm sandım... boş ver." Pencereden ve kapıdan dışarıya bakmaya devam etti. Hareketleri neredeyse çılgınca görünüyordu

yanakları solgundu. "İçkimi ister misin? Sanırım içtiğimden fazla..."

Sertleşti, dudakları açıldı ve keskin bir nefes aldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Onu bu kadar korkmuş gördüğüm tek diğer zaman, babası kaybolduktan hemen sonraydı. Yetkililer hala kapıları yumrukluyor, özel dedektifler ve ödül avcıları onu aramak için döşeme tahtalarını söküyorlardı.

Kalbim güm güm atarken hızla döndüm.

Ama onu hayalet görmüş gibi donup kalmasına neden olan şey, kendi hayaletleri değildi.

Benimkilerdi.

"Telefonuna cevap vermiyorsun."

Solumdaki yarı boş masanın üzerinde duran tereyağı bıçağıyla öldürülmesine saniyeler kalmıştı, kelimenin tam anlamıyla *saniyeler*, ve o, son nefesini bunun için mi harcıyordu?

"Ne. *Yapıyorsun. Burada?*" Rachel'a bakmaya cesaret edemedi tısladım.

"Sıçmam lazımdı." Sağ tarafıma yarım bir bakış attı. "Rachel. Uzun zaman oldu."

Ona, "Açıklayabilirim," dedim.

Ona ise öfkeyle, "Sana geri dönmek için araca ihtiyacım olmadığını söylemiştim," dedim. "O, sarhoş olmadan önceydi."

"Sarhoş değilim." En fazla biraz çakırkeyif olmuşum. Bütün gece boyunca bize sürekli mezeler getirilmişti ve yarın akşamdan kalma olmamak için içkilerimi aralıklarla içmeye özen göstermişim.

Bahçecilik zor bir işti. Özellikle ne yaptığını bilmediğinde ve kasların eğilmeye, çömelmeye ve kök sökmeye alışkın olmadığına.

"Tamam. Yanlış adamı yakaladığının farkında mısınız? Çünkü onu araştırdım."

Şaka yapıyor olmalıydı.

"Ben..." Rachel çantasını kalçasına sıkıca tuttu ve kapıya doğru garip bir hareket yaptı.

"Rachel. Bekle. Rach." Onu takip ettim, çaresizce bir açıklama bulmaya çalışıyordum. Ama ağzımı her açtığımda zihnim boşalıyordu.

"Sorun değil. Açıklama yapmana gerek yok."

"Ama açıklamam gerek. Bu... Sana söylemediğim için özür dilerim..."

"Alice, *sorun değil*." Kapının yanında durdu ve beni sakinleştirmek için elimi sıktı. "Bunun için özür dilemene gerek yok. Sorun yok."

"Öyle mi?" Çünkü bu oldukça önemli bir konuydu. O ise sanki öyle değilmiş gibi davranıyordu.

"Öyle. Söz veriyorum. Sonra konuşuruz, tamam mı? Sanırım şu anda benim ihtiyacımdan biraz daha fazla sana ihtiyacı var." Dominic'e doğru başını salladı. Dominic, barı, sanki onun köpeğini bıçaklamış gibi buz gibi bakışlarla süzüyor ve ona en iyi şekilde acı çektirmek için en iyi yolu arıyordu.

"O iyi. Ceketimi alayım, sonra birlikte taksiye bineriz."

Kafasını salladı, ağzını açarak başka bir şey söylemek ister gibi yaptı. Bunun yerine bana sarıldı.

Gerçekten, *gerçekten* sıkı. Neredeyse çok sıkı.

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye mırıldandı. "Sen benim en iyi arkadaşımsın, dünyadaki en sevdiğim insansın ve seni seviyorum."

Kaşlarını çattım ve ona sarıldım. "Tabii ki seviyorum, Rach. Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm. Gerçekten nasıl söyleyeceğimi bilemedim..."

"Sorun değil. Anlıyorum." Geri çekilmeden önce bana son bir kez sarıldı ve bunun ışığın bir oyunu mu olduğunu yoksa gözlerinin çevresindeki halkaların gerçekten o kadar pembe mi olduğunu anlayamadım. "Bunu daha sonra, istediğin kadar konuşuruz. Ama şimdi değil, tamam mı?"

Eve vardığında bana mesaj atacağına söz vererek ayrıldı ve ben, onun tepkisinde temel bir terslik olduğu hissini omuz silkerek geçiştirdim.

Yarın onu ararım. Her şey yoluna girecek.

Yetişkin olarak iletişim kurmakta, gençken olduğumuzdan çok daha iyiydik. Bir çözüm bulurduk; her zaman bulmuştuk. Ama şu anda, uygulamam gereken bazı ani cinayet planlarım vardı.

Barın arkasına döndüğümde Dom'u gördüğümde yumruklarım sıkıştı. Tristan ile konuşuyordu.

Onlara doğru fırladım, tırnaklarım avuç içlerime batıyordu.

"Muhasebeye nasıl girdin?" diye soruyordu Dominic, gözlerini kısarak.

Tristan, onu sorgulayan öfkeli düşmüş meleğe bakıyor, ağzı açık şaşkınlık içinde, gözle görülür buffering. Bu arada,

Darius, Dom'un Tristan'a karşı sergilediği keskin bakışlarla Dom'a bakıyordu. Bu çok tuhaftı.

"Babam şirketin sahibi," dedi Tristan. "Bu bir aile şirketi. Sen nasıl finans sektörüne girdin?"

"Zorunluluktan," diye cevapladı Dom. "İlişki durumun nedir?" Aklını kaçırmıştı.

Bu, Tristan'ın boynuna yayılan zonklayan kırmızı renk kadar benim için açıktı, ama kimse fark etmemiş gibiydi. Darius, önündeki küçük siyah makineden yeni basılmış bir siparişi çıkarırken çenesini sıkıca kapatmıştı ve Tristan, kalp krizi geçirecekmiş gibi iki adam arasında bakışlarını gezdiriyordu.

"B-bekar." Bu, Dominic'in yüzüne bir arı sürüsü çağırarak meşgul olan Darius'a bir bakışla itiraf edildi.

Dom'un gözü seğirmeye başlamıştı. "Evlilik hakkında ne düşünüyorsun? Kaç çocuk..."

"Tamam, bu kadar yeter." Kendimi daha da yaklaştırdım, sesim öfkeden titriyordu. "Onun için çok üzgünüm. Bu sabah almayı unuttuğu bir sürü ilaç var."

Dominic, onun pazısına koyduğum uyarıcı eli, belime kolunu dolayarak beni kendine çekmek için bir izin olarak algıladı. Darius, son birkaç dakikadır *onun* erkeğine agresif bir şekilde asılan adamın gösterdiği kaba sahiplenme tavrına şaşırarak, içki doldurmayı yarıda bıraktı.

Tristan'ın yüzünde hafif bir rahatlama belirdi. "Oh, siz ikiniz...?"

"Hiç de bile," diye tıkırdattım. İkna olmuş gibi görünmüyordu. Muhtemelen gövdemin yarısından fazlası Dominic'in göğsüne yapışık olduğu içindi.

Bu cehennem gibiydi.

Ateş gibi yanıyordu ve şimdiye kadar işlemeyi düşündüğüm tüm günahların kokusunu taşıyordu. Hepsi onunla ilgili olduğu için bu çok uygun bir durumdu.

Ağzımı zorla gülümsemeye zorlayarak Dom'un elini tuttum. "Bir dakika izin verin."

Onu en yakın koridora ve kilitli olmayan ilk kapıdan geçirdim, o da hiç direnmedi.

küçük, özel bir yemek odası ve yakında bir suç mahalli olacaktı.

Ona dönerek pençelerimi çıkardım. "*Ne oluyor sana lanet olasıca?!*"

Elini kapalı kapıya doğru sinirli bir hareket yaptı. "Gelecekteki çocuklarının babası olarak düşündüğün kişi *bu mu? O adam mı?*"

"Aklını mı kaçırdın? Sen nasıl buradasın?"

"Anaokulundayken bana yemem için cesaret ettiğin yapıştırıcı çubuğu bile o adamdan daha lezzetliydi."

"Dominic, içeri girmemen gerekiyordu. *Neden içeri girdin!*"

"O bir muhasebeci, Alice. Her akşam yemeğinde oturup, QuickBooks ya da her ne haltsa onun hakkında sızlanmasını dinlemek zorunda kaldığını hayal edebiliyor musun?"

"Beni bırakıp eve gitmen gerekiyordu, *geri dönmemeliydin*. Sana arabaya ihtiyacım olmadığını söylemiştim!"

"Kullanılmış kürdanları toplayıp lezzetlerine göre sıralayan birine benziyor. Hayatımda bu kadar uyumsuz iki insan görmedim. Rachel ne düşünüyor musun?"

"Onunla otuz saniye konuştun Dom, kes sesini. Onu seveceğimi düşündü ve haklıydı. Onu seviyorum. Çünkü sakın, düşünceli ve *nazik* biri.

"Seni sıkıntıdan öldürecek."

"Ne olmuş yani!" Tamamen çileden çıkmış bir şekilde ellerimi havaya kaldırdım, görüşüm bulanıklaşmıştı. "Belki de sıkıcı şeyleri *seviyorumdur*. Belki de kolay, rahat ve... güvenli bir şey *istiyorumdur*. Buraya dalıp onu öyle sorguya çekmeye hakkın yoktu. Durum tersine dönseydi ne olurdu, düşünebiliyor musun? Senin romantik olarak ilgilendiğin birinin yanına agresif bir şekilde gidip, onun önünde seni o şekilde utandırsaydım ne olurdu?"

Yüzündeki gergin ifade bir anlığına kayboldu. "Demek ondan hoşlanıyorsun?"

"Mesele o değil!"

Yanakları benimkiler kadar kızarmıştı, aramızdaki gerginlik cildimi yakacak kadar güçlüydü. Uzun bir dakika boyunca

birbirimize baktık, etrafımızda konuşma ve müzik seslerinin karışımı yankılanırken nefesimiz ağırlaşmıştı.

"Sıkıcı. Rahat. Kolay. Gerçekten istediğin şeyin bu olduğuna kendini ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

Ne cüret! "Peki sence ben gerçekten ne istiyorum, Dominic? *Seni mi?*"

Sanki bu öneri tek başına mide bulandırıcı bir şey gibi, bir suçlama gibi tükürdüm.

Dom'un erimiş bal gibi gözleri kısıldı. Bir adım öne çıktı. "Hayır, Alice. O hatayı bir daha yapmaya cesaret edemem."

Dişlerimi sıktım, yumruklarımı yanlarımda sıkıca tuttum, omuzlarım arkamdaki duvara değiyordu. Boy farkını telafi etmek için başımı ne kadar geriye eğmek zorunda kaldığımı nefret ediyordum. En son istediğim şey, kendimi olduğumdan daha küçük hissetmektir.

Elini başımın yanına koydu. Eğildi. "Şu anda bana isteksizce ilgi duyuyor olabilirsin, seni öptüğümde tiksinti ile geri çekilmiyor olabilirsin, ama bunun ötesine geçtiğini düşünmek için ne kadar acınası bir durumda olmam gerektiğini bir düşün, özellikle de ilk seferinde beni reddetmek için ne kadar çaba harcadığını düşünürsek."

Tüylerim diken diken oldu. "Bu bir şaka mı lan?"

"Hayır, son üç saattir arabamda oturup, senin başka bir adamla randevuda olduğunu düşünerek hareketsiz kalmam bir *şaka*. *Beni bir şakaya* çevirdin." Çenesi gerildi, boğazı çalıştı. Sonra, alçak, neredeyse acı dolu bir fısıltıyla, "Senden nefret ediyorum," dedi.

Tekrar dişlerimi göstermeye hazırlandığım anda, parmaklarının yumruğumun yan tarafına hafifçe dokunduğunu hissettim. Ağzım gevşedi, dilimin ucunda ölen, cevap vermek üzere olduğum her neyse, o da öldü.

Gözleri benimkileri aradı ve ben elimi çekmediğimde, parmak eklemi gevşeyen yumruğuma hafifçe dokundu, sinayarak. "Varlığımın her zerresiyle senden nefret ediyorum, Alice."

Elini benimkinin üzerine kaydırıp açmaya çalıştığında nefesim kesildi.

"Senden o kadar nefret ediyorum ki, buradan ayrılamam, çünkü o zaman onunla eve gidersin ve ben de canlı canlı derimin yüzölmesini tercih ederim."

Parmaklarımız birbirine dolandı ve göğsümün ortasında bir balon patladı, binlerce kelebek daha serbest kaldı. Nefes almayı bıraktım. Kalıcı olarak.

El ele tutuşuyorduk. Dominic elimi tutuyordu. Başparmağı cildimi okşuyordu ve sanki... ilk ve son kez gün batımını izliyormuşum gibi hissettim.

"Sen her zaman oradasın, Alice. Her zaman. Her lanet günün her acı verici saniyesinde, gözlerimi kapatsam bile. Ne yaparsam yapayım, bunu durdurmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kaç yıl geçerse geçsin. Sen *her* zaman oradasın. Ve işte bu, *lanet* olsun, benim sorunum."

Dudaklarım açıldı, kaşlarım çatıldı ve olayları bir araya getirmeye başladım.

"*Evet*, aklımı kaçırdım. On yaşındayken, sen parlak ve muhteşem olan dudak parlaticısını keşfettiğinde ve onu bir günde sınırsız sayıda tekrar uygulayabileceğini fark ettiğinde, aklım başımdan gitti. Sen o boşluğu doldurdun ve o günden beri bir an bile huzur bulamadım." Yakıcı bakışları ağzıma indi, yüzünde gerginlik ve nefret belirginleşiyordu. Sonra bana yaklaştı ve ağzımın köşesine tehditkar bir şekilde nazik bir öpücük kondurdu. Sonra çeneme. Çeneme. Boynuma.

Boğazımın çukurunu yaladığında midem titredi, sonra da elimi başımın üstüne sabitlediğinde yine titredi. Parmakları uzandı ve benimkilerle birleşti, erimiş, yarı kapalı gözleriyle tam bir taktikle alt dudağımı dişlerinin arasına aldı.

Diğer eli çıplak uyluğumda ateşli bir iz bıraktı, elbisenin altına daldı, eteğini yukarı çekti.

Ama eli daha yukarı kaymadan kolunu tuttum.

"Az önce yaptığın şeyden sonra sana dokunmama izin vereceğimi sanıyorsan, sandığından daha da delisin." Tırnaklarım ceketinin koluna saplandı. Onun somurtkan bakışına kendi somurtkan bakışımla karşılık verdim, geri adım atmayı reddettim. "Benim özel hayatımı istediğin gibi karıştıramazsın, sonra kulağıma gizemli tatlı sözler fısıldayıp benim ayaklarına kapanmamı bekleyemezsin.

"Sana sıkıcı gelebilir Dominic, ve güvenli bir seçim olabilir, ama en azından ağzını her açtığında kendimi biraz daha kötü hissettirmiyor

. Beni bir insan olarak gerçekten *seven* birini istemem yanlış değil. Bana karşı sözde nefretini gizemli şiirler yazmak yerine, bana karşı dürüst olmaktan korkmayan ve benim akıllı, güzel ya da başka bir şey olduğumu düşündüğünü açıkça söyleyen biri, çünkü ikimizi de ne kadar sevdiğini..."

Ağır bir *gürültü* ve kapı kolunun çaresizce sallanmasıyla Dom'un bakışları yüzüme sabitlenmiş haldeyken, ben onun ellerini itip eteğimi aşağı çektim. Kapı açıldı... ve hemen tekrar kapandı.

"Darius, biz yapamayız..."

"Kapa eneni. Lütfen sadece *kapa. eneni*. Benim için çok yaşı değilsin. Babam bunu aşacaktır. Ama en önemlisi, bir tane daha şirket pisliğinin senin güzel kıçına benim önümde asılmasını izlemek zorunda kalırsam, kendimi kaybedeceğim. Hayatın boyunca bir saniye bile olsa her şeyi fazla düşünmeyi bırak, çeneni kapa ve beni öp, seni güzel, sinir bozucu..."

İki kişi kavga ederken bir sandalye devrildi ve duvara çarptı.

Bu konuşma resmen bitmişti. Dominic'e bir kez bile bakmadan, elbisesini düzelttim, saçlarımı omzumun üzerinden attım ve odadan ıktım.

Üç adamdan ikisi çok meşgul oldukları için bunu fark etmediler. Üçüncüsü ise yapabileceği en sinir bozucu şeyi yaptı.

Beni dışarıya kadar takip etti.

Sevgili ben/günlüğüm/tanrım.

Bu proje yüzünden aklımı kaçırmak üzereyim. Loch Ness ve benim birlikte çalışıp kavga etmediğimiz tek zaman, oyunlar icat ettiğimiz zamanlar, ama bunun tek nedeni, daha sonra birbirimizle oyun oynayabilmemiz, ki bu da bir nevi kavga etmek gibi, ama ailelerimiz bizi ispiyonladı ve artık oyun oynayamıyoruz çünkü bu çok kolay olurdu.

Bayan Rivers, bu icadın en azından birimizin hedefine ulaşmasına yardımcı olması gerektiğini söylüyor, ama Loch Ness'e oturup beyin fırtınası yapalım dediğimde, teslim tarihinden bir gece önce değil de şimdi başlamak istediğim için bana inek diyor.

Maxwell'i mısır gevreğine kakasını yapması için eğiteceğim.

"ALICE. ALICE."

Yavaşılamadan, yumruklarımı sıkarak bardan çıktım. "En azından seni eve bırakayım."

"Seninle aynı arabaya binmektense, canlı canlı derimin yüzölmesini tercih ederim," diye tükürdüm, onun daha önce özür dilemek yerine saçmalamaya karar verdiği sözleri tekrar ederek.

Çoğu insan bu imayı anlar ve geri çekilirdi. Dominic ise daha da ısrarcı oldu ve hızını artırarak yanıma geldi.

"Konuşmamız bitmemişti."

"Şu anda sana söyleyecek başka bir şeyim yok." "Harika, o zaman sadece dinle."

Kaldırımın kenarına doğru yöneldim ve sokakta boş bir taksi aradım.

"Özür dilerim. Orada olanlar için."

Burnumu çekerek, azalan trafiği görmek için boynumu uzattım. "Ve yalancı benim."

"Bana inanmak zorunda değilsin, ama ben öyleyim. Sınırı aştım ve pişmanım."

Dişlerimi sıktım, kollarımı kavuşturdum ve aramayı bırakıp ona sert bir bakış attım. "Yine yapar mıydın?" Ağzını açtığı anda elimi kaldırdım. "Onun ve Darius'un hakkında bilgin olmasaydı. Yine yapar mıydın?"

Bir anlık tereddüt, ihtiyacım olan tek şeydi. Gözlerimi devirdim ve dikkatimi hareket eden parlak farlara geri verdim.

"Jaxton'ın partisinden sonra bana ne dediğini hatırlıyor musun? Annemin suçlu gösterilmesinden bir hafta önce?"

Vay canına, durumu katlanarak daha da kötüleştirmeye kararlıydı, değil mi? "Son kez söylüyorum..."

"Sen dedin ki, aynen alıntı yapıyorum, 'Senden nefret ediyorum Dominic. Senden o kadar nefret ediyorum ki, boğuluyorum,'" diye yavaşça, metodik bir şekilde okudu, sanki bu sözler ruhunun en derinlerine kazınmış gibi. "'Sen, şüphesiz, hayatımın en kötü şeyisin — başıma gelen en kötü şey. Keşke seninle hiç tanışmasaydım. Keşke siktirip gitsen. Dört yıl daha seninle birlikte olmak zorunda kalacağım düşüncesi, içimden çıkmak istiyorum. *Princeton*'ı reddedip beni UVic'e takip etmenin sebebinin, her zaman babanın büyüdüğü yeri görmek istediğin olduğunu söylüyorsun, ama ikimiz de bunun, bana işkence etmeye devam edebilmek için olduğunu biliyoruz

beni işkence etmeye devam etmek için olduğunu biliyoruz, seni zavallı, sefil pislik. Seni bir daha görmek ya da konuşmak istemiyorum, o yüzden beni rahat bırak!

Boğazıma kalın ve ekşi bir şey takıldı, boğazımı tıkadı. Dişlerimi sıktım, dikkatimi arabalara verdim.

"Sonra öfkeyle çekip gittin," dedi, sanki benim sözlerimi kusursuz bir şekilde tekrarlaması tamamen normalmiş gibi, korkutucu bir sakinlikle. "Bir şey kaçırdım mı?"

Hayır, pek sayılmaz.

Tabii ki, bundan bir saat önce, neredeyse tüm sınıf arkadaşlarımızın önünde beni küçük düşürdüğü gerçeği hariç. Tüm futbol takımı gülmüş ve alay etmişti ve şişeyi çevirme sırası bana geldiğinde, şişe kalecilerinin üzerine düşmüştü. Kaleci, Dominic'e hızlıca bir bakış atmış ve "Kriketi de alacağım" demişti.

Hepsi yine kıkırdamışlardı. Jaxton bu deneyimi zorlukla atlatıp bir şişe birayı içtikten sonra, bana dik dik bakıp "Buna değdi" demişti.

Bu, bugüne kadar hayatımın en travmatik ve utanç verici deneyimlerinden biriydi.

Ağlamak üzere olduğum için Rachel ve ben kalkıp oradan uzaklaştık ve şoförümü arayıp bizi almaya gelmesini istedik. Dominic, benimle dalga geçemeyeceği için parti eğlenceli olmadığı için peşimden geldi.

Oh, ve bu, bana "şaka" olarak baloya çıkma teklifinden iki, belki üç hafta sonraydı.

Bu yüzden, ne demek olduğunu bile bilmeden önce aşık olduğu adam tarafından kalbi paramparça edilen on sekiz yaşındaki bir çocuk olarak, sonunda patlayıp, içimden gelen, yüreğimi parçalayan bir kalp kırıklığıyla, belki de istemediğim bir iki şey söylediğim için beni affedin.

"Daha açık olamazdın." Bir adım öne çıktı ve bana yaklaşarak, "Bu ve mektubuma verdiğin tepki arasında, bana olan tiksintini daha açık bir şekilde ifade edemezdin. Şu anda bana fiziksel olarak ilgi duyuyor olabilirsin, ama o zamanlar... Biz tesadüfen bir seks oyunu icat etmedik, Alice. İlk fikri ben ortaya attım çünkü sana öpüşmek için bir bahane, herhangi bir bahane arıyordum

seni öpmek için bir bahane, herhangi bir bahane istemiştim ve bunu dile getirmekten ya da sormaktan çok korkuyordum çünkü yüzüme güleceğini düşünüyordum. Ve senin bunu başka bir erkekle oynadığını düşünmek..."

Bir adım daha öne çıktı. "Bu hala devam ediyor. Senin istediğini gibi gittim, ama bu hala devam ediyor. *Beni uzaklaştırmak için annemi hırsızlıkla suçladın*, ama bu *hala* devam ediyor, Alice."

Çenem o kadar sıkıydı ki azı dişlerim ağrımaya başlamıştı. Öfkemin üstüne biriken gözyaşları yüzünden sokak bulanıklaşmaya başladı ve söyleyecek milyonlarca şeyim olsa da, hiçbirini halka açık bir yerde olay çıkarmaya değmezdi.

"Güzel mi?" diye sordu nefes nefese, sanki bu kelime bir hakaretmiş gibi. "Yalan söyleyip sana güzel olduğunu söyleyen bir pislikle yetinmeye razı mısınız? *Gerçek* dürüstlük mü istiyorsunuz? *Çiçekler* güzeldir. Yumuşak, sakın ve zararsızdırlar. Güzellikleri iz bırakmaz, uyanık olduğun her anı rahatsız etmez, ya da son bir kez daha tatmak için kırık camların üzerinde çıplak ayakla yürümeye razı olacak kadar kontrolünü kaybetmene neden olmaz. Sen *güzel* değilsin Alice. Sen yıkıcısın."

Nefesi zorlaşmıştı, etrafındaki hava çtırdamaya başladı, benim cildim de karıncalanmaya başladı. Yolda durup, Dominic'in gerçekten Dominic mi yoksa sadece çok ikna edici bir doppelganger mı olduğunu anlamaya çalışır gibi fısıldaşan küçük bir grup genci fark etmemişti.

İçlerinden biri telefonunu çıkardı.

Yüzümü objektiften çevirip kolunu tuttum. "Gitmeliyiz."

"Henüz bitirmedim."

Onu geriye doğru itmeye başladım ve aynı anda parmaklarımı ceketinin ceplerine soktum. "Anahtarların nerede?"

Arka cebinden anahtarları çıkardı ve arabanın kilidini açtı. İçeri girmeden önce başımı eğdim ve saçımı geçici bir perde olarak kullandım.

Hemen hemen her açıdan aşırı bir tepkiydi, özellikle de ilginin hedefi ben olmadığım için. Kardeşimin PR şirketinde, Dominic ile ilgili

Dominic ile ilgili çok sayıda anahtar kelimeyi izlemek ve başka bir medya saldırısı durumunda misilleme amacıyla onun hakkında kirli bilgileri toplamak için bir ekip kurmuş olması dışında.

Fotoğrafım herhangi bir yerde yayınlanırsa, içlerinden sadece biri beni tanıyacak. Ailem çılgına dönecek.

"Ve akıllı mı?" Dominic devam etti, ben yüzümü saklamaya çalışırken uzanıp emniyet kemerimi göğsümün üzerinden çekti. "*Akıllı mı*, Alice? Son iki haftadır *hiçbir* şey planladığım gibi gitmedi çünkü sen her seferinde beni alt ettin. Seni işkence etmem gerekiyordu, ama bir şekilde, beni *yine* parmağında oynattın, öyle ki, eğer isteseydin, dizlerimin üzerine çöküp lanet bir köpek gibi havlayabilirdim, yeter ki sen başka biriyle eve gitme. Sen akıllı değilsin. *Benim* aptal kafam akıllı," diye tükürdü adeta. "Kendini küçümseme. Sen çok tehlikelisin."

"Yola dikkat et, olur mu?" diye şikayet ettim.

Trafik işaretlerinden çok benim yüzüme odaklandığı için, kendi şeridine girmeye çalışan bir arabayı geçip gitti.

"Bu akşamki randevunu mahvetmiş olabilirim, ama inan bana, sen benim hayatımı *mahvettin*." Direksiyonu, parmak eklemleri beyazlaşacak kadar sıkı tutuyordu, kasları şişmiş ve gergindi, bir sonraki cümleyi söylemek için durakladı.

"Ancak," dedi sonunda, ses tonu oldukça daha sakin, neredeyse azarlanmış gibiydi. "Bunların hiçbirisi bu geceki davranışımı mazur göstermez. Yaptığım şeyi yapmamalıydım ve özür *dilerim*. Gerçekten, özür dilerim ve bir daha yapmayacağım. Ben... senin özel hayatın beni ilgilendirmez ve asla ilgilendirmeyecek."

Ona baktım, öfkemin keskin kenarları biraz yumuşadı. "Yani, kazara seks oyunumuzu istediğimle oynayabilirim. Umurunda değil."

Boynu gerildi, azı dişlerini gıcırdatıyordu. Direksiyonu koparacak gibi görünüyordu. "Bu seks değil..." Sözüünü kesti. Nefes aldı. "Tekrar söylüyorum, beni ilgilendirmez."

"Peki ya icat ettiğimiz diğer oyunlar?" Onlardan birkaç yüz tane vardı. En azından.

"Bu senin hakkın," diye dişlerini gıcırdatarak, acı çekiyormuş gibi seslendi.

"Hm." Sırtımın üst kısmındaki gerginlik biraz azaldı ve koltuğuma çöktüm, pencereye doğru döndüm. Birkaç dakika sonra ağzım seğirdi. "Yıkıcı, değil mi?"

Dom, sanki o tek cümle ile dünyanın tüm yükünü omuzlarına yüklemişim gibi uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Hafif tabirle."

Yanağımı ısırdım ve kafamda onun sözlerini tekrar ettim. "Ve ölümcül." "Maalesef," diye onayladı, sanki sonunda yakıtı bitmiş gibi.

"Ve on yaşından beri mi? Gerçekten mi?"

"Bunları sanki yeni öğrenmiş gibi davranmayı bırak." Ama öyle değil miydi?

Elbisemin eteğini oynatarak, tüm bu yeni bilgileri zaten sakladığım bilgilere uydurmaya çalışarak düşünüyordum. Uymuyordu.

Araba binamın önünde yavaşlayarak durdu. Bu sefer Dominic, ben sormadan kapıyı açtı. Parmaklarım kapı koluna dokundu, ama bir şey beni hemen çekmekten alıkoydu.

"Başka ne var?"

Bunu söyler söylemez içimden bir ürperti geçti. O da beni yanıltmış gibi baktığında yine içimden bir ürperti geçti.

"Boş ver." Kapı kolunu çektim. "Beni bıraktığın için teşekkürler."

Yanaklarımın kızardığını görmeden arabadan indim, taş merdivenleri hızlı ve kararlı adımlarla çıktım.

"Sen de komik değilsin."

Aniden durdum ve dönüp onun sürücü kapısının yanında durduğunu, gözlerini bana diktiğini gördüm.

Çenesiyle beni işaret etti. "Ve onların seni 'çekici', 'esprili' veya 'büyüleyici' gibi tanımlamalarla sulandırmasına izin verme. Bu aşağılayıcı."

Başımı eğdim. "Kime hakaret ediyor?"

Sanki çok açık olduğu için söylemeye gerek yokmuş gibi, doğrudan cevap vermekten kaçındı. "Zeka gibi sıradan bir şey için bu kadar kafayı yemem, Alice. Sen tarif edilemez birisin ve sana aksini inandırmaya çalışanlar ya benden daha büyük aptallar ya da körler."

Bunu düşünerek kollarımı kavuşturdum. "Başka ne var?"
Sonrasında olanlar için savunmam gerekirse, o nefes almadan on beş dakika daha konuşmaya devam etti.

25

SIRTIM ön kapıya o kadar sert çarptı ki, acıtması gerekirdi. Ve belki de acıttı.

Her şeyi yutan ateşin içinde hiçbir şey hissedemiyordum. Kafamı dumanla dolduruyor, vücudumun her santimetresine lav püskürtüyordu.

Pençelerim Dominic'in kafa derisine ve omzuna daha da derinlemesine saplanırken, bacaklarım onun ince beline dolanmıştı. O ise boynumu sanki son yemeğiymiş gibi yiyip bitiriyordu. Beni istediği yere getirene kadar yaladı, ısırды, öptü ve kemirdi: ölümden bir santim uzakta sallanıyordum.

"Yatak odası," dedim, nefes nefese olduğum için başka bir talimat veremedim.

O bunu anlayabilirdi. Körü körüne.

Ağzlarımız birbirine yapışırken.

Saçlarını yumrukladım ve başını geriye doğru eğerek hayatımla oynadığı için onu cezalandırmak istedim. Ama şaka bana döndü. Derin ve uzun inlemesi bir göstergeyse, o bundan hoşlanmıştı. Bu sefer daha sert bir şekilde onu ısırдыm ve neredeyse devriliyorduk.

"Siktir. Üzgünüm," diye nefes nefese söyledi, dengesiz bir şekilde duvara çarptığımızda.

Çılgınca kıpırdayan uzuvlar, titrek nefesler ve içimizi kemiren açlık içinde yatağıma düştük. Açlıktan ölüyordum. Susamıştım. İhtiyacımdan titriyordum.

Önce onun gömleği çıktı.

Zorlu bir mücadeleleydi. Son düğme de açılana veya atılana kadar tırmaladık, çektik, el yordamıyla aradık.

"Sadece açıklığa kavuşuralım," diye mırıldandım, lezzetli şişmiş dudaklarına, ağgözlü ellerimle çıplak göğsünün geniş sertliğini keşfederken, "bu, yaptığını affettiğim anlamına gelmez."

"Biliyorum."

"Ve bunu tekrar yaparsan, ben..."

"Acı. Şiddet. Keskin bir silahla ve en az bir hayati organımla ilgili bir şey. Biliyorum."

"Güzel."

Kemerini kopardım. O da fermuarımı indirdi.

Ben çektim. O itti. Kavga ettik. Halım kumaş parçalarıyla dolana ve ben onun altında sıkışana kadar, uyluklarım onun lezzetli ağırlığını taşımak için açılmıştı.

Hâlâ iç çamaşırı giyiyor muydu? Yoksa sadece benimki mi hâlâ yoluma çıkıyordu? Onun tutuşuna karşı mücadele ettim, cildimi yakmadan önce sütyenimi ve külotumu çıkarmam gerekiyordu. Ama o çoktan harekete geçmişti, boynumdan, köprücük kemiğimden aşağıya doğru yakıcı öpücükler bırakarak dikkatimi dağıtırken, parmakları sütyenimin kopçasını açıp odanın diğer ucuna fırlatıyordu.

Sonra kendini benden ayırdı ve bana bakarak.

"Vay canına," diye fısıldadı, titrek nefesler ve yavaş, yarı kapalı göz kapakları ile. Elini uzattı ve titrek parmaklarıyla sağ göğsümü okşadığında kalbim neredeyse durdu.

Kafasındaki ışıklar tek tek sönüyor gibiydi, ta ki öne doğru yığılana kadar, yakıcı ağızla meme ucumu içine alana kadar.

Dişleri devreye girdiğinde beklenmedik bir zevk *dalgası* içimi kapladı ve farkına varmadan, kaslı kollarının sınırlarına karşı kıvranmaya başladım, parmaklarım saçlarına gömüldü, dili hareketleriyle giderek daha yaratıcı hale geldi.

Beni müstehcen, ıslak *bir sesle* serbest bırakarak, diğer meme ucumu hafifçe çimdikledi ve başını kaldırarak, beni kızaran, nefes nefese, kafası karışmış bir hale getirdiği halimi inceledi.

"Seni böyle çıplak olarak altımda hayal ettiğim kaç kez olduğunu biliyor musun? Kafamda sana yaptığım şeyleri?" Boynumun eğimine sıcak, iffetli bir öpücük kondurdu. "Hayal bile edemezsin, Alice."

Parmaklarım yorganın üzerinde kıvrıldı, karnımda kavurucu bir istek dönüyordu.

"Ama en azından tahmin edebilecek misin, bir bakalım," diye mırıldandı, avucunu yan tarafımdan aşağı kaydırarak, kalçamın kıvrımlarında takdirle oyalanıp, sonra bacaklarımın arasına kaydı.

Gözlerimi kapattım, dişlerimi alt dudağıma batırdım, o parmağının ucuyla kaygan girişimi daireler çizerek okşarken. "Barda isteseydin dizlerimin üzerine çöküp köpek gibi havlayacağımı söylemiştim. Şimdi, o hale gelen bir adam, senin amını bir kez tatmak için ne verirdi sence?"

Ben cevap veremeden göğsüme ve karnıma ateşli öpücükler kondurmaya başladı, başım dönüyordu. Yorganı kavradım, o hedefine ulaştığında sırtım yataktan kalktı.

Hiç vakit kaybetmedi. Ekstra alay ya da konuşma yoktu. Sadece kollarını uyluklarımın etrafına doladı ve kırık bir iniltiyle dikişimi yaladı. "Evet, lanet olsun," diye fısıldadı, sözleri biraz peltek çıkıyordu. Sonra dilinin düz kısmını kullanarak beni açtı ve ben zevkten inlemeye başlarken, ıslak girişime bir parmağını soktu ve klitorisimi emdi.

O kadar hızlı orgazma ulaştım ki, ellerim tutunmak için yorganı tırmalamaya başladı.

"*Vay canına*," diye nefes nefese kaldım.

Dominic inleyerek dilini bana değdirdi. Birkaç saniye içinde, onun altında kıvranmaya başladım, kalçalarımı hareket ettirerek ritmi kontrol etmek istedim ve saçlarını tuttum.

O bizi ters çevirdiğinde buna hiç hazırlıklı değildim, neredeyse yana devriliyordum. Ama o beni sabitledi, uyluklarımı yerinde kilitleyerek gözlerime baktı, gözleri meydan okurcasına parlıyordu.

Ne? Bunu yapamayacağımı mı
düşündü? Çok utangaç
olduğumu mu düşündü?

Kaşlarımı kaldırdım ve kalçalarımı tekrar salladım. Sadece bir kez. Gözleri bir anlığına kapandı ve midemi karıncalandıran hoş bir ısırik attı. Tekrar yaptığımda, beni daha sıkı kavradı ve neredeyse pozisyondan pişman olmama neden olacak kadar açgözlü bir iştahla beni yalamaya başladı.

O dilini *böyle* kullanmaya devam ederken nasıl dik durabilirdim ki?

"Dominic... Ben... tam orada. Tam..." Derin, boğuk bir iniltiyle sözümü kestim, kalçalarımı daha hızlı sallayarak ondan daha fazlasını istedim. Yıldızlar görmeye başlamıştım. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin, tam... Aman Tanrım, evet."

Heyecan, parmak uçlarımdan başlayıp içime doğru ilerleyerek, neredeyse ihtiyaçtan kendimi kaybedecek hale gelene kadar işkence gibi yavaştı.

Sonunda beni bitiren ısırmasıydı. Dişleriyle sertçe ısırды, ardından dilini coşkuyla gezdirdi ve ben parçalanmış bir çığlıkla yere yığıldım. Benimle birlikte yuvarlandı, yüzünü bacaklarımın arasına sıkıştırdı, dili orgazmın sonuna kadar ve hatta biraz daha ötesine kadar beni ikna etti, ta ki sonunda kafasına hafifçe vurup merhamet dilemek zorunda kalana kadar.

Açıkça isteksizce geri çekildi, dudaklarını yaladı ve sanki tüm eğlencesini elimden almışım gibi bana öfkeyle baktı.

"Vay canına... sen... bu konuda... *gerçekten* çok iyisin," diye nefes nefese söyledim.

Cüzdanından bir prezervatif çıkardı ve dişleriyle yırttı. Ben onu, şimdiye kadar gördüğüm en iri ve en öfkeli görünümlü penise takmasını izlerken, bacaklarım biraz daha açıldı.

Yine üstüme uzandığında, kulağıma burnunu sürttü. "Seni sikmek için can atarken yavaş yavaş ölmeseydim, gecenin geri kalanını seni yalayarak geçirmekten mutluluk duyardım. Tadının ne kadar güzel olduğunu biliyor musun, Alice? Bu çok müstehcen." Kulak mememi ısırды, kalın sikinin küt başını klitorisime bastırdı, beni inlemeye ve kıvranmaya zorladı. Sonra yukarı çekti. Aşağı. Yukarı. Aşağı. Patlayacaktım. "Yarın. Ve bayılmak üzere değilsen beni kesmeni istemem. Henüz doymadım bile."

Sonra içeri girdi.

Sonunda. Sonunda.

Sonunda.

Yüzümü boynuna gömdüm, o gittikçe daha derine inerken iniltiyi bastırarak, küfredip, nefes nefese kalarak ve kulağıma yumuşak bir şekilde inleyerek. Ta ki tamamen içime girene kadar, beni hayatımın en zor anına kadar gerene kadar. Bu saf, hayal edilemez bir mutluluktu.

Ve o anda aklımdaki diğer tüm düşünceler, endişeler ve arzular eriyip gitti.

Vücudum mırıldanırken düşüncelerim kalın bir sisle kaplandı; nefesim kesilmişti.

O benim adımı fısıldayana kadar kendime geledim. O kadar yumuşak ve kırık bir sesle söyledi ki, dikkatimi çekti ve beni sesine çekti.

Parmaklarımız bir şekilde yine birbirine dolanmıştı. "Alice."

Yine o ses tonu.

Bir iç çekerek göz kapaklarımı kırıştırdım, kalçaları nihayet tekrar hareket etti, birkaç santim geri çekilip tekrar içeri girdi. Ayak parmaklarım kıvrıldı.

Sanki göğsüne bıçak saplamışım gibi kulağıma inledi.

"Siktir, hissettiğim şey... Ben zaten..."

Bir kez daha ittiğimde, ikimiz de zayıf, buruşuk bir ses çıkardık. Biraz tutarlı bir ritim yakaladığımızda başım dönüyordu, vücutlarımız mükemmel bir uyum içinde çırpınıyordu. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Penetrasyondan bu kadar çabuk doruğa ulaşmamıştım ya da onu engellemek için bu kadar uğraşmamıştım, o anın biraz daha uzun sürmesini istiyordum, *ihtiyacım vardı*.

Çaresizlik ve ıstırap nefeslerimize hakim oldu, derinin deriye çarpmasının ince, müstehcen sesleri yatak odamın duvarlarına yapışıp, burada yaşadığım sürece beni rahatsız edecekmiş gibi geliyordu.

Yine de buna değdi.

"Siktir, ben... bırak, Alice," diye Dom kulağıma yalvardı. Elimi bıraktı ve parmaklarını bacaklarımın arasına kaydırды. "Hadi. Benim için gel. Yapabileceğini biliyorum."

Alt dudağıımı dişlerimle ısırdım, içimde kopan fırtınaya karşı mücadele ediyordum.

Henüz değil...

"Hadi." Başparmağı ve işaret parmağıyla klitorisimi okşadı, yuvarladı, çimdikledi ve çimdikledi, ta ki uçurumun kenarına tutunmak için harcadığım çaba dayanılmaz hale gelene kadar.

İnledim, zevk beni canlı bir tel gibi sararken ona karşı direndim.

"İşte böyle," diye homurdandı, kendi hareketleri giderek daha vahşi ve düzensiz hale geldi. Ta ki beni yatağa sert ve kontrolsüz bir şekilde sikene kadar. "Benim için gel, Alice. Lütfen. Yapamıyorum... Ben... *Siktir*."

Beni uçurumun kenarına sürükleyen, onun acımasız homurtusu, kaslarının gerilmesi ve kalın, zonklayan boşalmasıydı. O son bir kez daha içime girerken, parmakları acımasızca hareket ederken, ben parçalanmış bir  ı lık atarak b k ld m.

Beyaz sıcaklıkta bir zevk içimde patladı, ateşli dalları vücudumun her köşesine ulaştı. Kaslarım gerildi, titredi ve sarsıldı, bayılacağımı sandım. Sonra her şey bitti ve ben, işe yaramaz, doymuş bir çamur gibi yere y ğıldım.

 kimiz de tek kelime etmedik.

 kimiz de birbirimizden ayrılmak, onu içimden çıkarmak ya da seks sonrası garip bir durumla uğraşmak için k p rdamadık. Sadece orada, mutlulu umuzun içinde yatıp kaldık, ta ki sonunda o, yana ıma, çeneme, boynuma ve omzuma öpücükler kondurmak için yeterli enerjiyi toplayana kadar.

"Lanet olsun," diye m r ldandı.

Ses tellerim yanmıştı, kalbim kadifemsi yumuşaklıkta ve korkutucu derecede bağımlılık yapan bir şeyin nazik m r ldanmasıyla dolup taşıyordu ve kafam şeker gibi tatlı, karıncalanan pamuk şekerle doluydu. Bu yüzden tek yapabilece im şey gözlerimi kapatıp nazikçe onaylayarak m r ldanmaktı.

Sonra beni öptü, sıcak, aldatıcı bir şekilde, saatlerce sürmüş gibi hissettiren bir sevgiyle.

 kinci kez benimle sevişt ğinde, ilkinden daha da şefkatli, yumuşak ve yürek burkan bir sevgiyle yaptı. Elimi tuttu. Beni yumuşakça, derinlemesine öptü ve sanki beni içmeden çok uzun süre kalırsa ölecekmiş gibi bana baktı.

Ağzından kirli sözler çıkmadı. Rol yapmadı. Planlad ğım gibi şakacı bir işkence, yalvarma ya da yakarma yoktu. Duvarlar yoktu, saklanacak bir yer yoktu, bakacak başka bir yer yoktu. Ne zaman denesem, avucuyla yana ımı tutup bana dönmemi sağlıyordu.

   nc  turda gerçeklik ortaya  ıktı.

Ama zarar çoktan verilmişti ve ikimiz de bunun farkındaydık.

Kahve almaya gittim. Hemen dönerim.
Konuşmamız lazım.

Tamam, benim aksime Dominic derin bir uykuya dalmamıştı. Aksi takdirde bu kadar erken uyanmazdı, işlevsel olmayı bırakın.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp dolabımdan büyük beden, soluk kömür rengi bir tişört ve temiz iç çamaşırı aldım, sonra banyoya doğru sürünerek gittim, kafam mutlu bir yanılsama ve coşkunun pembe bulutları üzerinde süzülüyordu.

On dakikalık bir duş olması gereken şey, yarım saatin büyük bir kısmını yuttu.

Sürekli dalıp gidiyordum, dün gecenin sıvı anılarına geri dönüyor ve sanki aşıkımız gibi duvara gülümsüyordum, fayanslara ve kendime.

Sonunda dışarı çıktığımda Dom hala dönmemişti ve kendimi zorla oturup onu beklemek zorunda kalma düşüncesi dirseklerimi kaşındırıyordu. Bu yüzden Rosie'nin tarif kitabını çıkardım, sayfaları dikkatlice çevirdim (birkaç yıl önce yanlışlıkla üzerine kahve döktükten sonra laminat kaplatmışım), Dominic'in her cumartesi sabahı çizgi film izlemek için kavga ederken (iki evimizde bu kadar çok televizyon varken bu çok saçmaydı; kimse bizi birlikte izlemeye zorlamıyordu), kitabı özel yapım su geçirmez kılıfına nazikçe geri koydum ve işe koyuldum.

Soyup, doğradım, çırptım, haşladım. Patateslerin kabukları tamamen soyuldu ve tavaya atılmadan önce ve sonra baharatlandı, çünkü o, tadındaki farkı anlayabildiğini iddia ederdi. Pastırma dalgalı bir şekilde çıtır çıtır pişirildi ve nostalji uğruna dalgalı mutfak makasıyla kesildi, ilk iki yumurta

yumuşak pişirildi, ikinci ikisi standart orta pişirildi ve hollandaise sosu için üç deneme yapmam gerekti, ama sonunda bilek ağrısına rağmen çırpmayı başardım ve mükemmel bir sonuç elde ettim.

Senaryodan saparak trüf mantarı ekledim, çünkü onun bu tadı seveceğini biliyordum, hatta yemeği süsledim, ikiz seramik kaselerin kenarlarını sildim ve yapışkan altın rengi sosun üzerine dikkatlice küçük yenilebilir yapraklar ve ince doğranmış yeşil soğan serptim.

Toplamda, yapmam iki saatten az sürdü. Ama o hala dönmemişti.

Yanağımın içini ısırarak, yemek takımıyı dürtüp durdum, bacaklarım huzursuzca sallanırken, masanın karşısındaki dokunulmamış kaseden yavaşça buharın yükseldiğini izledim.

Yarım saat daha geçti.

Neden orada oturmaya devam ettiğimi bilmiyordum. Beklemeye devam edersem ne olacağını düşündüm.

Dairemden arabayla beş dakika uzaklıkta en az on farklı kahve dükkanı vardı. En az üç saattir ortada yoktu.

Kucağıma bakarak gözlerimi kırptım, boğazım bir anda kaldıramayacağım kadar çok duygu ile dolmuştu. Hıçkırarak çatalımı aldım, hak etmeyen erkekler için ağlamamalıyım diye kendime moral verdim ve kahvaltı kaseme çatalımı batırdım.

Ağzımı bir lokma almaya ikna etmek için birkaç deneme gerekti, ama sonunda başardım. Patatesler soğuktu, neredeyse bileğimi inciterek çırpıtığım sosun üzerinde sert bir tabaka oluşmuştu. Islak yanaklarımı kolumla sildim ve çiğnemeye başladım.

Sorun değil. Gerçekten harika bir iş çıkardın. Hollandaise bu kadar uzun süre bekletilmemeliydi.

Bir çatal dolusu daha ağzıma attım, bacaklarım titriyordu, burnumu çekip yanaklarımı sildim.

Sorun yok. Rachel'a randevusu iptal olsaydı ona ne derdin, bir düşün. Sorun sende değil. Sorun yok. O senin gözyaşlarına değmez. Her şey yoluna girecek.

Kasenin yarısını bitirmiştım, bir lokma daha almadan önce yutkunmaya bile fırsat bulamıyordum.

Sorun yok. Sen iyisin. Her şey yoluna girecek.

Son sekiz yılı onsuz geçirdin. Yapabilirsin...

Çatalım masaya çarptı, titrek parmaklarımla tekrar çatalı almaya çalışırken çenem kontrolsüzce titriyordu. Bir patates daha çatalımla deldim, gözyaşlarım boynumdan aşağı akıyordu. Titreyen bacağımda karıncalanma hissettim ve midem bulandı.

Denedim, gerçekten denedim. Ama fiziksel olarak kendimi bir lokma daha yemeye zorlayamadım.

Çatalımı tam da ön kapının kilidi hafifçe bir kez *bip sesi çıkardı*. İki kez. Dört kez.

Tık.

Bir parçam ayağa kalkıp hızla dönmek istiyordu. Gözyaşlarımın tüm izlerini silmek, omurgamı güçlendirmek ve denenmiş, kanıtlanmış, alıştırılmış kayıtsızlık maskesini takmak istiyordu.

Diğer bir parçam ise — daha büyük, çok daha gürültülü olan parçam — basitçe söylemek gerekirse, gerçekten çok yorgundu.

Çok yorgun, kimsenin umursamayacağı kadar yorgun.

Görse ne olur? Bu noktada ne önemi var ki?

Buna bir cevap bulamadım, bu yüzden oturmaya devam ettim.

Gözlerimiz buluştuğunda ilk fark ettiğim şey, teorimin doğru olduğuydu. Uyumamıştı.

İkinci şey mi? Sanki endişe, pişmanlık ve hissedilir bir öz nefretle dolu bir traktörün altında kalmış gibi görünüyordu. Bu, gözlerinin altındaki yumuşak cilde kazınmış, siyah ve morarmış bir bulut gibi üzerinde asılı duruyordu.

Beni görünce aniden durdu, yüzündeki yorgunluk ve pişmanlık, lekeli cildimi ve gözyaşlarımı fark edince daha da derinleşti.

Kapı kapandı.

"Ağlıyorsun."

"Hayır," dedim, kollarımı kavuşturarak, "Ağlamıyorum."

Soğuk bir gözyaşı çenemi gıdıkladı ve parmaklarım o yeri kaşımak için kaşındı. Ama bekledim ve sonunda düştüğünde rahatladım.

Dominic deri bağcıklı ayakkabılarını çıkarmak için eğildi ama v a z geçti. Görünüşe göre bu uzun sürmeyecekti.

"Kahvaltı hazırlamışsın."

"Gözlem yeteneğin harika, Dommy," diye sırtarak, alaycı bir gülümsemeyle, sesimi bir çocuğa konuşur gibi alçaltarak söyledim. "*Başka* ne fark ettin?"

Dudaklarını sıkıca kapattı. Çenesini indirerek onayladı. Bunu hak etmişti.

"Kahvaltıyı hazırladım çünkü anlaşmamız böyleydi," dedim, ses tonumu normal seviyeye indirerek. Ayağa kalktım ve kullandığım çatal bıçakları kaseye attım. "Dün beni arabayla götürdün, bugün sana üç öğün yemek borçluyum."

"Doğru."

Her şeyi lavaboya attım, bununla sonra ilgilenmeye karar verdim. Hâlâ kapının birkaç adım uzağında duruyordu, elinde iki kapaklı bardak vardı, sanırım kıtayı aşarak getirdiği kahveydi.

Gömleğinin iki düğmesi eksikti.

Komik görünüyordu.

"Al." Bana birini uzattı, bakışları gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıma takıldı, sonra kendini zorlayarak başka yere baktı, çenesi gerildi.

"Vay canına, teşekkürler." Onu elinden aldım ve hemen kapağını açarak bir yudum aldım. Sıcak ve taze tadı vardı. Bir an durup ilk yudumu tadını çıkardıktan sonra sordum: "Bu kadar uzun süre sıcak tutmayı nasıl başardın?"

Bana bakamadı bile.

Kahrolası korkak.

"Yani, on, on beş dakikalık bir gecikmeyi anlayabilirim - uygun bir çift kılıf veya bardak tutucunuzda yerleşik bir ısıtıcı sizi bu gecikmeyi atlatır - ama *üç saat, bu gerçekten* etkileyici." Bir elimi kalçama dayayarak bir kez daha büyük bir yudum aldım ve volta atmaya başladım. "Başka bir anlaşmaya ne dersiniz? Siz sıcaklık kontrol sırlarınızı açıklayın, karşılığında ben de örümcek yumurtalarını sizin..."

"Sen kazandın."

Yürürken durdum. "Anlamadım?"

"Sen kazandın," diye tekrarladı sert bir sesle, elini koyu saçlarının arasından geçirdi. "Benden bu kadar."

Bekle.

Bu ne anlama geliyordu?

"Ben kazandım, yani..."

Uzun, yenilmiş bir nefes verdi. "Kardeşin için kamuya açık bir özür mektubu yazacağım, karalama kampanyasını kabul edeceğim ve... yarın annemi görmeye gidebiliriz, böylece ikiniz sohbet edebilirsiniz. Sen kazandın."

Kalbim ağır ve uyarıcı *bir şekilde attı*.

"Sonra ne oldu?" diye aptalca sordum.

Çenesi hareket etti, yorgun gözleri tekrar benimkilere baktı. "Sonra senin dediğini yaparız. Artık bu... her neyse, devam etmez. Artık takip edemiyorum." Kahvesine baktı, kapağını parmağıyla çevirdi. "Birbirimizi rahat bırakırız. Bu sefer kalıcı olarak. Seninle hiçbir ilgim olmayacak. Senin de benimle hiçbir ilgin olmayacak." Tereddüt etti. Yutkundu. "Yabancı gibi davranabiliriz."

Ne...

Ne oluyor lan?

"Hayır."

Reddetme sözcüğü ağızımdan fırladı, beynimden önce geldi, çünkü beynim tutarsız, panik dolu düşüncelerle meşgul olduğundan, yirmi dört saat boyunca izlemesi gereken filtreyi kontrol edemiyordu.

Dominic birkaç saniye durakladı, ağzı sessizce seğirdi. Sonra, "Ne?" dedi.

Bir daha söyleme.

Sakin...

"Hayır. Kabul etmiyorum."

"Sen... kabul etmiyorsun," diye tekrarladı, inanamıyormuş gibi. "Ben vazgeçiyorum. Ve sen kabul etmiyorsun."

Nabzımın endişe verici hızına rağmen kahvemi uzun bir yudumla içtim. "Hayır, çünkü mesele şu, Dom. Seninle benim aramda hala bir sürü yarım kalmış iş var. Neden biliyor musun? Çünkü hala oturup *konuşmadık*. Birbirimizi her yönden çileden çıkarıyoruz, ama *hala konuşmadık*. Artık on sekiz yaşında değiliz. Sen bir yetişkinsin, ben de bir yetişkinim; öyleyse neden beş dakika çenemizi kapatıp, kafamızı kığımızdan çıkarıp, gerçekten *konuşamıyoruz*?"

"Çünkü bir şey daha var dostum: bir şeyler tutarsız. Ve eğer bu sabah burada olsaydın, *tek bir soruya cevap verseydin...*

Sen beni lanet olası bir veda bile etmeden terk ettikten sonra yaptığım telefon görüşmelerinden birinde, planladığım gibi konuyu açardım ve güzel bir fincan kahve eşliğinde oturup, normal insanlar gibi sorunlarımızı çözüp, günü bitirirdik. Ve sana soracağım her soruya net bir cevap vermeden seni tekrar kaçırmaya izin vereceğimi düşünüyorsan, karşındakini çok yanlış değerlendirmişsin demektir.

"Çünkü bir de başka bir şey var, hazır olun, çünkü bu çok şaşırtıcı: sen benden nefret etmiyorsun. Gerçekten etmiyorsun. Ve artık benden hiç nefret ettiğinden de emin değilim, ki... Biliyorum, akıl almaz, değil mi? Benden ne kadar nefret etmediğin için *kendinden* nefret ediyor olabilirsin, ama benden kesinlikle nefret etmiyorsun.

"Ve ne düşündüğünü biliyorum - bu nasıl mantıklı olabilir ki? Tam olarak nasıl? On yaşından beri mi? *On* mu, Dominic? Ve *seni* reddettiğim ve kalbini kırdığımla ilgili tüm bu saçmalıklar? Aynı liseye mi gittik lan? O aptal, üzgün palyaçoysun senin maçına senin aptal kapüşonlu sweatshirtünü giyip gelmesi için tutmamın tek nedeni, ona senin mektubunla aptal, üzgün palyaço gözyaşlarını silmesini istememin tek nedeni, *bilmemdi*, aptal. Rachel bana bunun bir şaka olduğunu söyledi ve sen, benim durumu tersine çevirip *seni* küçük düşürmem yerine, istediğin kadar sinirlenebilirsin..."

"Bekle, bekle, dur biraz." Avucunu kaldırdı, gözlerinde yorgunluk ve pişmanlıktan başka bir şeyin parıltısı belirdi. Bir yaşam belirtisi. "Geri al. Az önce söylediğini tekrarla."

Dudaklarımı yaladım, ciğerlerim fazla mesai yapıyordu. "Ne, palyaço mu? Evet, hala pişman değilim. Kısasa kısas. Sen onların bana gülmesini istedin, ben de senden önce davrandım." Öğretmenler olaya karışıp sorular sormaya başladığında Dominic beni ispiyonlasaydı, uzaklaştırma cezası almaya değerdi.

Lise hayatında ilk kez, şakanın hedefi o olmuştu. Ve bu, sahadan fırlayıp gitmesine neden olacak kadar büyük bir darbe olmuştu, ama ancak Sad Clown'un elinden mektubunu kapıp aldıktan sonra.

"Hayır. Diğer şey." Bir adım öne çıktı. "Bir şakadan bahsettin. Ne şakası?"

Gözlerimi, bağlantılı olduklarını bilmediğim kasları zorlayacak kadar sertçe devirdim.

Onu eğlendirmek için karar vermemin *tek* nedeni, iletişim eksikliğimiz hakkında uzun uzun konuşup, sonra da o soru sorduğunda alay edemememdi. O soru, yukarıda bahsedilen alaycı tavrı hak etse de. "Hoodie'ni ve el yazısı aşk mektubunu dolabıma bırakıp, beni maça gelmem için tuzağa düşürmeye çalıştığın, ama sonra Harper'ı öperek beni küçük düşürdüğün olay."

Mata onu giymemişti. Aksi takdirde, haber yayılırdı.

Benim teorim mi? Planı öğrenmemi istememişti, bu yüzden ona maçın sonuna doğru çıkarmayı söylemişti. Benim dikkatim başka yerdeyken falan.

Dominic ağzı açık, tamamen şaşkın bir şekilde bana bakıyordu, sanki cümlelerin ortasında hiyerogliflerle konuşmaya başlamışım gibi. "şaka yapıyorsun."

"şakalarım komiktir. Bu komik değil. Dolayısıyla, sen bir pisliksin ve dün gece bana söylediklerinin nasıl *bu* noktaya geldiğini *ok net* bir şekilde açıklamak zorundasın. Çünkü benim için mantıklı gelmiyor."

Aniden patlayan kuru kahkaha, başladığı kadar ani bir şekilde sona erdi. Dikleşti. Öne eğildi. Kaşlarını attı. "Alice, bu komik değil. Söyle bana..."

"Dominic, yemin ederim, şu anda beni yalan söylemekle suçlarsan, bu ikimizin arasında yedi farklı müebbet hapis cezası ve senin erken mezarına dikilmiş bir pisuarla sonuçlanacak. şaka yapmıyorum."

Sabırım kalmamıştı. Hiç kalmamıştı.

Gözleri kısıldı, uzun bir nefes alırken odaklanıp odaklanamıyordu. Ağzımı açtığımda elini kaldırdı, düşünmek için bir dakika daha sessizliğe ihtiyacı olduğu belliydi. Sonunda, "Tamam, hafızam beni oldukça hayal kırıklığına uğrattığı için hızlıca hatırlatayım... Sana balo teklifimle *şaka yaptım*, Rachel sana ipucu verdi, bu da seni..."

"Senin süveterini giyen üzgün palyaoyu benim adıma maça gönderip, bana bıraktığın 'aşk mektubu' ile gözyaşlarını silmesini sağladın."

Hâlâ kısık olan sol gözü seğirmeye başladı.

"Ve sonra... parti," dedi.

"Şişe bana geldiğinde beni küçük düşürme fırsatını yakaladın ve bunu değerlendirdin." Ben de aynısını yapardım. Ama bu bilgi acıyı azaltmadı.

"Ve sonra da bağırıp çağırman. Bana gitmemi söylediğin zaman."

Yutkundum, tırnaklarım avucumu ısıırıyordu. *Dürüst bir konuşma yapmak istediğine göre, dürüst bir konuşma yapalım.*

Bu noktada kaybedecek neyim vardı ki?

O kapıdan çıktı ve büyük olasılıkla bu gerçekten bitmişti.

"Gitmeni istemedim, Dominic." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, sanki bundan sonra söyleyeceklerim o kadar da önemli değilmiş gibi omuz silktim. "Sadece artık seni sevmek istemedim."

Hiç kimsenin yüzünün bu kadar çabuk solduğunu görmemiştim.

DOMINIC neredeyse üç dakikadır hiçbir şey söylememişti.

Ve hala nefes alıp almadığını anlayamıyordum.

Sonunda, sessizlik o kadar garip bir hal aldı ki, elimi yüzünün önünde sallamaya başladım. "Merhaba? Ne oluyor?"

Yazılımı mıydı? Takılmış mıydı?

"Dom?"

Parmaklarımla şıklatmaya veya yanağını dürtmeye başlamadan önce, kapı zili çaldı. Kim olabileceğini bilmiyordum, ama daha kötü bir zamanlama olamazdı. Bu yüzden onları görmezden gelmeye karar verdim.

"Alice. Aç kapıyı. Evde olduğunu biliyorum," tanıdık, parazitli bir erkek sesi kapının diğer tarafından seslendi ve ruhum neredeyse bedenimden ayrılacaktı.

Tık tık tık.

Bu ses, Dominic'i transından uyandırdı... sayılır. Kendine geldi, sayılır, ve tekrar nefes almaya başladı, sayılır. "Bu..."

Adrenalin damarlarımdan akarken kolunu tuttum. "*Saklan*," diye fısıldadım.

"Henüz işimiz bitmedi."

"Hemen! Kilit şifremi biliyor ve sınırlar konusunda hiçbir kavramsal anlayışı yok. Git."

Neyse ki beni dinledi ve ben de onun dokunulmamış kahvaltısını buzdolabına koyup, en yakın aynaya koşmadan önce ayakkabılarını çıkarmadığından emin olmak için iki kez kontrol ettim.

Gözlerim şişmiş, yanaklarım renksiz ve yüzümün tamamı biraz sulu görünüyordu, ama sorun olmazdı.

Sadece hasta olduğumu söyleyebilirdim. Çok bulaşıcı bir şeyden. Bu yüzden, onu görmek ne kadar güzel olsa da, muhtemelen içeri girmemeliydi.

Tık tık tık. "Orada dolaştığını duyabiliyorum, seni hantal küçük turp."

Lanet olsun ona ve süpersonik işitme cihazlarına. Adrien bu hediyeği gerçekten iyi düşünmemişti.

"Geliyorum! Bir saniye!" Yüzümde kocaman, hiçbir şey yokmuş gibi bir gülümsemeyle kapıyı açtım. "Gampy! Ne, uh, senin burada olduğunu fark etmemiştim..."

Sol omzundaki büyük, gri leke tam boyuna yükselip çığlık attığında, benim dikkatsiz selamlamam yarıda kaldı ve pençeleriyle yüzüme doğru fırladı, bu hareket ancak haksız fiziksel saldırganlık olarak yorumlanabilirdi.

"*Maxwell!*" diye bağırdım, havayı tokatlayarak geriye doğru sendeledim. "Çekil üstümden seni küçük pislik!"

Gampy, Afrika gri papağanı dev kanatlarını çırpmayı bırakıp başımın tepesine konduğunda, tırnaklarını saçlarıma ve kafa derime geçirerek destek almak için öne doğru eğildiğinde tsk diye ses çıkardı. Bir sonraki hatırladığım şey, ters dönmüş, boncuk gibi küçük gözüne doğru nefes nefese bakarken, ona öfkeyle bakıyor olduğumdu.

Bu sadece üç saniye sürdü. Kendi ağırlığını hafife almış ve benim karışık saçlarımdan iki pençesiyle ne kadar destek alabileceğini abartmıştı.

Aptal gibi öne doğru düştü, tam zamanında toparlanarak tişörtümü yakaladı ve gagası neredeyse burnuma değecek kadar yukarı tırmandı.

Sonra kanatlarını açtı, pençelerini göğsümü kapatan kumaşa geçirdi ve yüzüme bağırdı. "*GÜNAYDIN, GÜZEL ÇOCUK.*"

Yanağım seğirdi. "Sevimli olmaya çalışma. Az kalsın gözümü oyuyordun."

"*SEN KES SESİNİ!*"

"Sürtük, *pardon?*"

Alnımı ısırdı ve endişe verici bir cıvıldaama sesi çıkardı. "*Yaramaz çocuk, Maxi. Mango ikramı ister misin?*" Sonra işine koyuldu ve kaşlarımı düzeltmeye çalıştı.

"Sana seni özlediğini söylemiştik," dedi Gampy.

Başımı bir santim geri çekmeye çalıştım ve bir sürü kabarık tüy ve çok yüksek, çok sinirli bir ciyaklama ile azarlandım.

Göğsümden uzun, pes etmiş bir nefes çıktı. Bu bütün gün sürecektir bir şey olacaktı. Bir tsunami bizi vursa bile, o hala orada, gömleğime tutunmuş, ruhsuz küçük gözleriyle tehditkar bir şekilde bana bakarken, ben körü körüne bizi güvenli bir yere yüzmeye çalışacaktım.

Ağızma giren yaramaz bir tüyü tükürdükten sonra, uzattığım ellerimle buzdolabına doğru yolumu buldum ve bir çilek alıp onu omzuma çıkması için küçük canavarı rüşvetle ikna ettim.

Bu arada, Gampy yardım etmek yerine, altmış yedi yaşında (*aslında* seksenli yaşların ortalarında) buraya nasıl geldiğini anlatmaya başladı. Ailem, tek kızlarını "kaybettikleri" için ağlamayı kesmiyordu, çünkü başka türlü neden haftada "sadece" bir kez onları arasın ki?

Görünüşe göre, Adrien'in haftada "sadece" iki kez araması ve "sadece" üç ayda bir onları görmeye gelmesi de bir işe yaramamıştı. Ve "seni terk edecekler ise çocuk sahibi olmanın ne anlamı var ki?"

"Ben de onlara susmalarını ve bir bebek daha yapmalarını söyledim." Koltuk altlarım gerildi. "Ne yaptın?!"

"Bu fikirden çok etkilendiler, bu yüzden buradayım. Adrien'in Ria'yı eve ilk kez getirdiğini hatırlıyor musun?" Titreyerek, bastonunun lastik ucuyla kapıyı kapattı. "O da öyle, ama daha kötüsü."

"Aman Tanrım, *Robert!*"

"Evet, taşıyıcı anneliğin böyle işlemediğini biliyorum, ama annenin yaşını ben söylemeyecektim. Uçağa binmekten başka seçeneğim olmadığını anlayabilirsin. Kahvaltıda ne var? Açlıktan ölüyorum."

Ben ise bir daha hiçbir şeyi midemde tutamayacaktım. "Sokağın aşağısında *You Should've Called First, I'm Busy* adında sevimli bir lokanta var. Orayı deneyebilir misin? Benim bir randevum var."

Tek teselli edici şey, yanında çantası olmamasıydı, yani ya bizim amiral gemisi otelimizde ya da Ria ve Adrien'in yanında kalıyordu.

"Öyle mi? Ne tür bir randevu?" Oturma odasına girip etrafa bakındı. Üst bedenim artık büyük bir düğüm haline gelmişti.

Dominic'in koridordan yatak odalarına doğru kaybolduğunu görmüştüm, ama hangi kapıyı seçtiğini bilmiyordum.

Maxwell omzumu pembe çilek suyu ile lekelerken, en azından yarım günlüğüne kendimi mazur gösterebilmek için ne söyleyebileceğimi düşünmeye çalışırken onun boynunu kaşıyordum. "Sadece spa ile ilgili şeyler. Bütün gün sürecektir bir şey. Kendimi biraz halsiz hissediyorum ve bazen sauna iyi geliyor, o yüzden..."

Ceket dolabını açtı, kafasını içeri soktu ve etrafa bakındı. Donakaldım.

Bu, onun için bile normal bir davranış değildi.

"Her şey yolunda mı?"

"Hmm? Oh, evet. Tamam." Kapıyı kapattı, sonra kalın, yere kadar uzanan perdelerime doğru dolaştı... ve bastonuyla birini bıçakladı. "Spa kulağa hoş geliyor. Manikür zamanım geldi, ben de katılabilir miyim?"

Uh... "Zaten bir arkadaşım ile gideceğim."

"Hangi arkadaşın? Rachel mi?"

"Hayır, o işte." "Ria?"

Jamie?"

"Hayır. Onlar da işte. Neyin var senin?" diye sordum, o banyo kapısını açarken kalbim ürkek bir tavşan gibi atıyordu. Maxwell duş perdesini duyduğu anda kaçtı. Ne ben ne de yerdeki yarıya yenmiş çilek, banyo zamanıyla rekabet edemiyorduk galiba.

"Bu arkadaşın Bugatti mi sürüyor acaba?" Bu soru misafir odasının derinliklerinden geldi.

... *Kahretsin.*

"Hayır, sanmıyorum," diye sakın bir şekilde cevap verdim. "Neden sordun?"

"Oh, hiçbir şey, hiçbir şey." Araştırdığı odada ağır bir şey gürültüyle düştü. Panik duygusu içimi kaplarken tüylerim diken diken oldu. "Sadece

bu oldukça özel bir model. Çok nadir. Dünya çapında elliden az üretildi."

Dominic'in ayakkabılarını elinde tutarak karşı kapıdan gizlice çıktığını gördüğümde kalbim çoktan deli gibi atmaya başlamıştı.

Gampy'nin süpersonik işitme cihazlarının, sert ahşap zeminde çoraplı ayakların sürünmesini duyma ihtimali ne kadardı?

"Ve elliden az üretilen bu modellerden," dedem devam etti, "sadece biri bu şehirde görüldü. Kime ait olduğu söylentileri dolaşıyor, tahmin edebiliyor musun?"

Hay sıçayım.

Gözlerim Dominic'e çevrildi, elim ona daha hızlı hareket etmesi için işaret etti. Gampy onu görürse, işler kötüye giderdi. Ama Maxwell fark ederse? Cehennem azabı çekerdim.

Afrika gri papağanları aşırı algılayıcıydı, olağanüstü hafızaları ve duygusal zekalarıyla biliniyorlardı. Maxi'nin tüm insan dünyasında en sevdiği insanı tanımaması kesinlikle imkansızdı.

Onu en sevdiği aktiviteyle tanıştıran en sevdiği insan: "Aggressive Eminem" adlı özenle hazırlanmış bir çalma listesi eşliğinde ıslık çalmak ve dans etmek.

En sevdiği insan, onun ani ve beklenmedik ortadan kayboluşuna o kadar derinden üzülmüştü ki, "Dominic" ve "Rosie" isimleri ailemin evinde kalıcı olarak yasaklanmak zorunda kalmıştı.

Maxwell'in benim fiziksel yokluğuma gösterdiği iddia edilen tepki, Dominic'in yasını tuttuğu şekildeki tepkisiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Dominic gittikten sonra aylarca ev onun ağlamalarıyla çınladı. Hiçbirimizle oynamadı, bizimle konuşmadı, her zamanki en sevdiği aktivitelere ilgi göstermedi, sadece en iyi arkadaşını aramaya ve çağırmaya devam etti.

Hafif tabirle, bunu izlemek gerçekten çok zordu. Dominic'in bu daireden hemen gitmesi gerekiyordu. *Şimdi*. "Gamps, ne demek istediğini anlamadım, ama

bu konuda bana güvenmen gerekiyor. Kal..." *"Dumb Dumb."*

İğne düşse duyulurdu. İçi mden küfrettim, gözlerimi bir an için sıkıca kapattım.

Dominic olduğu yerde donakaldı, dudakları düzleşirken yüzündeki ifade yavaşça "*siktir*" kelimesinin insanlaştırılmış haline dönüştü.

Onun sert, kambur sırtının altı fit arkasında, Gampy şimdi hareketsizce duruyordu, Maxwell sol omzuna tünemişti.

Papağan tüm boyunu dikleştirip başını eğdi. "*Aptal aptal.*"

Sessizlik. Kimse

kıpırdamadı. Dominic'in

yüzü bembeyazdı.

Cevap gelmemesi karşısında şaşkınlık içinde, Maxwell yumuşak bir cıvıldağa çıkardı. "*Meyve halkası ister misin? Sen bir meyve halkasıydın.*" Vücudu, uçmak istiyor ama bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilmiş gibi hafifçe sallandı.

Gampy hiçbir şey söylemedi, Dom'un sırtına bakarak gördüklerine inanamıyormuş gibi ağzı açık kaldı. Ben nefes almayı tamamen kesmiştim.

"*Seni özleyeceğim dostum. Uslu dur.*"

Buna kaşlarımı çattım. Onun bunu daha önce söylediğini hiç duymamıştım. "*Seni seviyorum, Fruitloop. Seni özleyeceğim dostum. Uslu dur.*" Maxwell daha da öne eğildi ve sorgulayan bir şekilde küçük bir sıçrama yaptı. Bu işe yaramayınca, zavallı şey küçük, kalbi kırık bir ses çıkardı. Soru işareti ile biten, çok karışık ve emin olmayan bu ses

boğazım tamamen düğümlenmişti.

Dominic beş saniye daha dayandıktan sonra küfretti, gözlerini kapattı ve yavaşça arkasını döndü. "Buraya gel, Maxi."

Maxwell hemen havalandı, Gampy ise Dom'a anlam veremediği bir hayaletmiş gibi bakmaya devam etti.

Uzun bir şaşkınlık sessizliğinden sonra, Dom sonunda cesaretini toplayıp kuştan gözlerini ayırdı. "Robert."

Gampy bir adım öne doğru sendeledi. Sonra bir adım daha. Gerçekten ağlayıp Dom'a sarılacağını sandım; vücut dilinin her şeyi bunu ima ediyordu.

Hatta kollarını birkaç santim kaldırdı... ama sonra iki eliyle bastonunu kavradı, bıyıklı bir hırıltıyla dudaklarını geriye çekti ve Dom'un bacağına vurdu.

"ROBERT? ROBERT?! SEKİZ YIL BOYUNCA ARAMALARIMI GÖRMEZDEN GELDİKTEN SONRA BANA SÖYLEYECEĞİN TEK ŞEY BU MU, SENİ ÇÜRÜMÜŞ, NİHMETÇİ KÜÇÜK PİSLİK?" *Vur.*

Dominic karşı koymadı. Gampy bağırp vururken, köşeye sıkışmış halde her darbeyi engellemeye çalıştı.

Ve bağırdı ve vurdu. Ve bağırdı. Ve vurdu.

Ta ki Maxwell, Dominic'in sarsıntılı blok hareketlerini oyun zamanı olarak yanlış yorumlayıp, tüm bu kaosun içinde uçup zıplarken o kadar heyecanlanıp, heyecandan Dom'un kafasına kakasını yapana kadar.

Kaka şakağına, yanağına kadar aktı ve Gampy sonunda durup nefes nefese memnuniyetle onu işaret etti. "Ve bu, seni küçük pislik, karma denen şey."

Güller kırmızı,
Menekşeler
mavi,

Gampy, Maxwell'i Alice'in mısır gevreğine kaka yapması için eğitmeye çalışırken beni yakaladı ve şimdi 82 yaşına kadar evden çıkmam yasak.

GAMPY, Dominic ve benim cezalandırıldığımız kanepenin önünde bir ileri bir geri yürüyerek öfkeyle nefes alıp veriyordu. O sakinleşene kadar, onun süpersonik işitme cihazlarının "duyulabilir" olarak algıladığı herhangi bir şekilde konuşmamız, hareket etmemiz veya nefes almamız yasaktı.

Bu biraz zaman alacaktı.

Bu arada Maxwell hayatının en güzel anlarını yaşıyordu. Dom'un omzuna tünemiş, saçımı tımarlamakla meşguldü. Başlangıçta kanepenin iki ucuna oturmuştuk, ama aldığımız şikayet dolu cıvıltıların yoğunluğu bu kararı çok çabuk düzeltmişti.

Maxwell'in katı ve son derece spesifik talimatına göre, başımı hafifçe Dom'un omzuna yaslayarak neredeyse ona yapışmış durumdaydım. Ve her seferinde, en azından birbirimize dokunmamak için gizlice aramızda yeterince mesafe bırakmaya çalıştığımda, Maxwell uzanıp gagasıyla kulağımı yakaladı ve beni geri çekti.

Ancak, her temas noktasında ısırgan ateşböcekleri sürüsü dışında, o kadar da kötü değildi. Dom yeterince sıcak ve rahattı

sonunda göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı. Gampy bastonuyla parkeye vurduğunda irkildim.

Dominic, bunu kendini açıklamak için bir fırsat haline getirmeye çalışarak hata yaptı. "Sadece şunu söylemek istiyorum..."

"Kapa çeneni," diye bağırdı Gampy, bıyıkları mutsuz bir şekilde kıvrıldı. "Sen söyleyeceklerini söylemek için bolca fırsatın oldu. Şimdi sıra bende." Dudaklarını sıkıca kapatarak tekrar duraklamak zorunda kaldı. "Sekiz yıl, Dominic. Üç yüz kadar telefon görüşmesi. Yüzlerce e-posta. Birkaç düzine mektup. Ne sen ne de annen bunlardan tek birine bile cevap verme zahmetine girmediniz."

"Evet, ama söyleyecek ne kadar şey kaldığını tam olarak bilmiyorum, Robert."

Maxwell kendini tımarlamayı yavaşlattı. Gampy titrek parmağıyla Dom'u işaret ederken, onun dikkatini dağıtmak için göğsünü kaşıdım. "Kendini bu çukura gömmeye devam ediyorsun Dominic, ve sonunda orada senin için hiçbir şey olmadığını fark ettiğin gün, başını kaldırıp baktığında, seni çıkarmaya yardım edecek kimse kalmayacak."

Dom çenesini oynattı, ama Gampy ikimizin arasında eliyle işaret ederken, karşılık vermeyi yuttu. "Bana burada neler olduğunu anlat. Bununla ilgili."

"Görüldüğü gibi değil," diye denedi Dom.

"Tabii ki öyle değil," dedem, sanki daha önce hiç kimsenin ağzından bu kadar aptalca bir şey çıkmadığını duymamış gibi bağırdı. "O senin için fazla iyi ve bunu bilecek kadar akıllı."

Sırıttım ve avucumu uzattım. Yukarı, aşağı.

"Ve sen." Aynı eliyle beni işaret etti. "Bu kadar kolay kurtulacağını sanma. İkinizin ne yaptığından bağımsız olarak, bu... buradaki görüntü... senin daireninde gizlice dolaşması Adrien'e anında yirmi yıldan müebbede kadar hapis cezası kazandırır. Bu da aklıma geldi," dedi Gampy, Dom'un bacağına bir kez daha sertçe vurmadan önce. "*Bu* torunum için."

Bu darbe Dominic'i yüzünü buruşturacak kadar sert vurdu ve bunu hak etmiş olsa da, midemi bulandırdı.

"Bence anladı." Bacağıma onun bacağını korumak için uzattım. "Lütfen ona vurmayı bırak."

Dominic bana şaşkın bir bakış attı. Bu sırada Gampy, öfkeden kıpkırmızı oldu ve sanki benim yaptıklarım onun suçuymuş gibi Dominic'e öfkeyle baktı. Sonra, dişlerini sıkarak, "Alice, bir dakika?" dedi.

Maxwell, kalkmak için hareket ettiğimde kafama daha da yaklaştı, keskin bakışları ve kabarık tüyleriyle beni tehdit etti.

"Sakin ol," diye mırıldandım, kulağımı ısırınca. "Sen de gelebilirsin."

Dom'un omzuna atlayarak grubun dağılmasına ilişkin şikayetlerini cıvıldayarak dile getirdi.

Dilimi şaklattım. "Maxi, ahududu ikramı ister misin?"

Birkaç saniye sürdü, ama rüşvet işe yaradı.

Gampy ön kapıya doğru ağır adımlarla yürürken, ben buzdolabından bir ahududu aldım. "Unutmadan, bu senin." Bastonunun ucuyla karton kutuyu kapının önüne itti. "Geride bıraktığın bir sürü eski çöp. Alice'e ulaşmak zorlaştığında ortaya çıkacağını hissettim ve hepsini senin için bir kutuya attım."

Dom kaşlarını çatı. "Neden onları atmadın?"

"Ben senin hizmetçin miyim?" diye bağırdı Gampy, öfkeli alnındaki damar tekrar ortaya çıktı. "Onları kendin dışarı at. Ve hazırken buradan defol! Özür dilemeye hazır olduğunda konuşabiliriz."

Ne yazık ki, Maxwell bunu kabul etmedi. Dominic kalkıp gitmek için ayağa kalkar kalkmaz, yüksek *sesle ciyakladı* ve tüylerini kabarttı. Bu, elbette, Gampy'yi son derece öfkeliendirdi. Büyükbabamı tanıdığım yirmi küsur yıl boyunca, onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Kan basıncını düşünmeseydim, bu durum biraz komik bile olabilirdi.

"Bir saniye bekle, görmesin," dedim Dom'a, öfkeli dedemi alt üst ettiği misafir odasına götürürken. "Hey, bir saniye durup birkaç derin nefes alabilir miyiz?"

Gampy'nin eli bastonunun kavisli sapını sıktı, bıyığı seğirdi. Gözlüklerini çıkardı ve arka cebinden çıkardığı mendille sulanan gözlerini sildi.

Bu, göğsüne saplanan bir bıçak gibiydi.

"İnatçı, dik başlı velet," diye homurdandı. Ancak bu sefer, ses tonundaki sevgiyi fark etmek zor değildi. "Bunca zaman sonra."

Maxwell'in boynu komik bir şekilde uzamıştı ve Gampy gözlerini silmeyi bitirir bitirmez omzumdan uçup gitti. "Oh, ben iyiyim, iyiyim. Telaşlanma."

"*Aferin oğlum, mango ister misin?*" Gampy'nin yanağına gagasıyla dokundu ve dramatik bir şekilde "*MWAAAH*" diye uzatarak geri çekildi.

Ve tamam, evet, bu çok sevimliydi — Gampy'nin sulu bir gülümsemesini ve her şeyi hak etti.

Kapıya yaslandım ve kollarımı kavuşturdum, ne söyleyeceğimi bilemedim. Ailemin bunu öğrenmesini istemememin bir nedeni de buydu. Bazı yaralar, ne kadar zaman geçerse geçsin, açık ve taze kalır. Çok derindirler.

Maxwell telaşlanmaya ve cıvıdamaya devam ederken, Gampy kendini topladı. Gözlüklerini tekrar takması birkaç dakika sürdü. Sonra, "Bana gerçekte neler olduğunu anlatmak ister misin?" dedi.

Cevabımı düşünürken yanağımın içini ısırdım. "Hayır. Ama sana yalan da söylemek istemiyorum, o yüzden... bana başka bir şey sor, ben de ona cevap vereyim."

O tekrar başını salladı ve Maxwell'in boynundaki o tatlı noktayı kaşdı. "O zaman bir iyilik yapar mısın?" Ben devam etmesi için omuz silktiğimde, "Zamanı geldiğinde onu affetmeye karar verirsen, aynı cömertliği bana da gösterir misin?" dedi.

Onun söylemesini beklediğim onca şeyin arasında, bu en sonuncu idi. "Ne?"

Gözlüklerini düzeltti. "Dinlemedi, değil mi?
Sen açıklamaya çalıştığında."

Benim kalbim durdu bir uyarı bir sonra girdi tam
tamamen çıldırdı. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Mendilini cebine geri koydu, masumiyet timsali gibi.
"Dediğim gibi, sadece eşyalarını geri verdim."

Kapıya doğru koştum, kapı kolunu tutmuşken o, "Alice," dedi.
Yumuşak ve düzgün ses tonu beni durdurdu ve ona dönüp baktım.
"Sıra onda," dedi.

Parmaklarım kapı kolunu bıraktı. "Ama ben..."

"İstersen onu takip edebilirsin. Seni engellemeyeceğim." İki elini bastonunun üzerine koydu, gözleri sevgiyle yumuşadı. "Ama bunu yapmadan önce şunu bil ki, sevgili kızım, sen... sen onun sana son birkaç yıldır verdiği değerden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Bu sözler burnumu acıttı, gözlerim yaşlarla doldu. "Sıra onda," diye yumuşak bir sesle tekrarladı. Sonra, derin bir nefes alarak taze bir nefes aldı ve omuzları dikleşti. "Az önce spa'ya gitmekten bahsetmiştik, kaslarım derin doku masajı istiyor. Ria ve Jamie'nin işten biraz erken çıkıp çıkamayacaklarına bak. Kızlar günü yapmayalı uzun zaman oldu."

Burnumu çekerek, yumruğumu kapı koluna dayadım. "Önce kutunun içinde ne olduğunu söyle."

Onun hakkını vermek gerekirse,
bana gerçeği söyledi. Ben sadece
inanmamayı seçtim.

DOMINIC

Kutuyu açmamam gerektiğini biliyordum.

Yine de açtım.

Beni mahveden sabırsızlığımdı. En büyük düşmanıyla yarım kalan bir konuşmanın ardından gelen, mideyi bulandıran bir huzursuzluktu bu. Hayatının karşılıksız aşkı, tek bir cümle ile tüm dünyanı yerle bir etmişti.

"Artık seni sevmek istemiyordum."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, göğsüm hissetmeme izin verilmeyen duygularla yanıyordu.

Yalan söylüyor olabilirdi. Ya

da söylemiyor olabilirdi.

Sonunda pes edip mutfakta dolaşmayı bırakıp kartonu yırtmak için dilimi üst dişlerimin üzerine vurdum.

Başkalarının çöpünü atmaya bu kadar isteksiz biri için, Robert'ın çöp kutularını karıştırmaya şaşırtıcı derecede az çekincesi vardı. Çeşitli çöplerin üstünde duran buruşuk kağıt topunu çıkarırken göğüs kafesim çarpıyordu. Kağıdı açtım.

Lekeler hala oradaydı. Palyaço sahte gözyaşlarını onunla sildiği zamandan kalma.

Komik, değil mi?

Alice, benim düzenli küçük yığının eksik olduğunu fark etmediğim birkaç fasulyeyi dökene kadar şakayı tam olarak anlamamıştım, ama belki de ne olup bittiğini anladığımda şakayı anlayabilecektim.

Mektubu çöpe attım ve tekrar kutuya uzandım.

Sönmüş bir futbol topu (atıldı). Solmuş bir beyzbol şapkası (atıldı). Mikrofonu bozuk oyun kulaklığı (atıldı).

Okul tiyatrosu için buruşuk bir program.

Gözlerim, bir kelebek ışığa çekilir gibi hemen ona yöneldi. Kameraya gülümsüyordu, uzun saçları parlak kadife Rönesans elbisesinin yanından dökülüyordu ve o sırada, adını hatırlayamadığım, çekingen bir esmer olan rol arkadaşlarından birinin hayatını sıkıyordu.

Ağzım seğirdi.

Alice'in Juliet yorumu, eski cesaret oyunlarımızdan çıkan en komik sonuçlardan biriydi. Bunun önemli bir nedeni, beni seyirciler arasında hemen fark etmiş olması ve repliklerini ve sonsuz aşkını ilan ederken, ses çıkardığını duyduğunda, ses çıkaran ben olmasam bile, hiç tereddüt etmeden durup bana bıçak gibi bakmasıydı.

Romeo öldüğünde salondan atıldım ve seyirciler sonunda alkışlamaya başladığında hala dışarıda nefes nefeseydim. O gece geç saatlerde Alice yatak odamın penceresine vurarak intikam alacağına yemin etti ve aynen şöyle dedi: "Onun kusursuz performansına o kadar çok güldün ki, abartısız, seyirciler arasında bir kaz boğuluyormuş gibi sesler çıktı."

O olaydan sonra haftalarca, onun rol arkadaşının ölümü için tek bir gözyaşı bile dökmeye çalışmasını düşünerek rastgele histerik krizler geçirirdim.

İntikam sözüne gelince, büyük bir maçtan önceki gece spor çantama girip futbol şortumu kendi minik spor şortuyla değiştirmişti. Ona galibiyet vermek istemediğim için, onu gururla giydim ve muhteşem bacaklarımla birlikte sergiledim.

Tribünde gülmekten neredeyse bayılacaktı, Douchebro Romeo için akıtamadığı tüm gözyaşları yüzünden akarken, nefes almaya çalışıyor ve telefonu şarjı bitene kadar fotoğraf çekiyordu. Fotoğraflardan biri bir süre dolabının içine yapıştırılmıştı.

Orada, ailesinin standart, gülümseyen bir fotoğrafı, annemle birlikte çekilmiş bir fotoğrafı ve Rachel ile birlikte çekilmiş bir fotoğrafı yapıştırılmıştı. Geri kalan

alan, onun kirli ellerine geçirebildiği tüm çirkin fotoğraflarımla doluydu.

Birinci sınıfta erkek arkadaşı bundan nefret etmişti. İlişkileri kısa sürdü, ancak daha sonra lise tiyatrosunda Shakespeare'in en ünlü komedisi *Romeo ve Juliet*'te onun partnerini oynadı ve o, onun için gözyaşı dökmeye çalışırken neredeyse damarları patlayacaktı.

Ağzımı ovuşturarak gülümsemeyi silmeye çalıştım.

Ama gülümseme kaybolmadı.

Çöp.

Hepsi.

Robert'ın manipölasyon kutusunu bir saatten fazla karıştırdıktan sonra, eski çöp kutumu hiçbir değeri olmayan şeylerin yığınınına boşaltmanın yanı sıra, Robert'ın eski evimizin her santimetrekaresini büyüteçle aradığına, bulabildiği en gereksiz, değersiz eski çöpleri özenle seçtiğine ve benim atmam için ülkenin öbür ucuna kadar uçurduğuna hiç şüphem kalmamıştı.

Örneğin, arkasına sarı sakız yapışmış, yarısı yırtılmış eski bir sınav programı.

Ya da Robert'ın saçma YouTube videolarını çekmek için ısrarla kullandığı eski kamera, çünkü "telefonlar bunun için yapılmamıştı. Benimle tartışmayı bırak Dominic. Onlar icat edildiğinde ben oradaydım." Bu arada, ben de aktarma, dönüştürme, düzenleme ve yükleme gibi sinir bozucu ve zaman alıcı işlemlerle uğraşmak zorunda kalmıştım.

Diğer dikkat çekici derecede gereksiz eşyalar şunlardı:

Alice'in sevdiği Cristiano Ronaldo posterine sakal çizdiğim için Alice'in tahrip ettiği birkaç eski çizgi roman. (Bilinmeyen nedenlerden dolayı ona takıntılıydı. Sekiz yaşındaki bana göre o kadar da iyi bir oyuncu değildi.) (İki hafta sonra, kayıt süresini kaçırmış olmama rağmen

koç Mittal'ı, kayıt süresi geçmesine rağmen beni futbol takımına almaya ikna ettim.)

Adrien yanlışlıkla üzerine bastıktan sonra dört gün boyunca yapıştırarak birleştirdiğim deniz kabuklarıyla dolu bir kese. On üç yaşındaki Alice, yıllarca bu koleksiyonu oluşturmak için uğraştığı için bu duruma oldukça üzülmüştü. O ana kadar gittiği her plajdan en az bir tane vardı. Keseyi ona geri vermek istemiştım, ama cesaretim kırılmıştı, çünkü benim beceriksiz yapıştırma işimi görünce güleceğinden emindim.

Onun on altıncı yaş günü için aldığım kolye için de aynı şey oldu. Heathrow'da telefonunun şarj olmasını beklerken bir dergiyi karıştırıyordu, narin bir gül altın kolyenin resmini görünce durdu ve neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle "çok şirin" diye mırıldandı. Ben de özel ders vermeye başladım ve birkaç ay para biriktirdim... ama onun muhteşem on altıncı yaş günü partisinin ortasında, onun bunu beğeneceğini düşünmenin ne kadar gülünç bir saflık olduğunu fark ettim. Birinin ebeveynlerinin asistanının onun için satın alıp paketlediği üçüncü Cartier bileziği açıp coşkuyla tepki verdiğinde, ben sessizce hediymeyi yığından aldım ve arka kapıdan dışarı çıktım.

Ancak benim ayrılışım fark edilmeden geçmedi. İnsanlar partinin "sıkıcı" olduğunu söyleyerek kısa süre sonra ayrılmaya başlamışlardı. Alice o günden sonra neredeyse iki hafta boyunca benimle konuşmadı, sonunda sessizliğini bozarak bana acilen saçımı kestirmem gerektiğini söyledi, çünkü insanların, alıntı yapıyorum, "onun mop köpeği olan türden bir insan olduğunu düşünmesini istemiyordu. Ya da yak ya da ne dersiniz deyin, o tüylü kaşlı ineklerden."

Barış teklifinde bulunmak için, benim için randevu almaya karar verdi.

Bu bir evcil hayvan kuaförüydü. "Dommy with a u" adında siyah bir Silkie tavuğu getirmediğim için çok şaşırmışlardı.

Dediğim gibi, çöp.

Bu boku geride bırakmamın bir nedeni vardı.

Çenem çalıştı, tanıdık bir yanma hissi damarlarımdan geçip kaburgalarımın ortasında toplandı, kutuyu eğip içine baktım.

Yarısı boş bir paket tarçınlı sakız, yıpranmış, su lekeli bir telsiz kullanım kılavuzu, Alice'in ailesi ona bu kadar kanlı bir oyunu oynamak için çok küçük olduğunu söyledikten bir yıl sonra Noel'de "bana" "hediye" ettiği *Mortal Kombat* oyunu ve Alice'in ben onu kovalamaca oynarken yendiğim için parçaladığı eski, kırık bir aksiyon figürü.

Yedi yaşında (şüphesiz en cinai ve kana susamış olduğu yıl) plastik bıçaklarla onun bacağını kesmiş, kesik uzvu acı sosla kaplamış ve bana doğrudan bir tehdit olarak yastığımın üzerine bırakmıştı. Konuyla yüzleştirildiğinde, beni sıkıcı bulduğu bir palyaçoya bakacakmış gibi baştan aşağı süzdü ve beni kovalamaca oyununda hile yapmakla suçladı.

Çünkü ben hızlı büyüyorduk.

Tekrar ediyorum, o yedi yaşındaydı.

Henüz çöpe atmadığım her şeyi kutuya geri koymaya başladım. Kutuyu karıştırmak zaman kaybı olmuştu. Aslında ihtiyacım olan şey Alice ile konuşmaktı.

Son eşyayı kartona atmak üzereydim ve telefonumu arka cebimden çıkarmak üzereydim ki, avucumun içi garip, beklenmedik bir dokuya değdi.

Eski video kameraya baktım ve elimi kaydırarak kapalı LCD ekranından dışarı çıkan keskin, parlak bir üçgen gördüm. Ekranı açar açmaz katlanmış bir Polaroid fotoğraf düştü ve ben de içgüdüsel olarak ayağımın üstüyle ona çarptım ve yere düşmeden onu yakalamak için eğildim.

Arka tarafında, Robert'ın dalgalı el yazısıyla şu sözler yazıyordu: 22 Mayıs. Balo gecesi. İyi tarafı, neredeyse bir haftadır ilk kez uyumuştum.

Kaşlarımı çatarak filmi ayırdım. Fotoğrafta Alice, annemin eski yatak odasındaki döşemeli kanepede kıvrılmış, göğsüne küçük sarı bir cihaz sıkıca tutunmuş halde yatıyordu. Uyuyordu, yanakları kurumuş gözyaşları ve maskarayla lekelenmiş, alnı kötü bir rüya görüyormuş gibi buruşmuştu.

Benim futbol kapüşonlu sweatshirt'ümü giyiyordu.

Göğsümde bir ayı tuzağı kapandı. Resmin kenarını parmağımla okşayarak, çok uzun süre ona baktım.

"Bir şeyler tutarsız" demek, yüzyılın en hafif tabiri olabilirdi.

Fotoğrafı dikkatlice cüzdanıma koyduktan sonra, dikkatimi Robert'ın PLAY ME etiketi yapıştırdığı kameranın açık ekranına çevirdim. Etiketı yırttım ve talimatlara uyarak, kalbim nefes almamı engelleyerek beni boğmaya çalışırken, talimatlara uyarak yaptım.

Sahne bir bakışta tanınabilir bir sahneydi. Alice ve Robert, videolarını çektikleri özel yapım, korunaklı bir verandada, çeşitli bitkilerle çevrili, yanık turuncu renkli bir kanepede yan yana oturuyorlardı. Ham çekimlere bakarak, bu sahneyi daha önce görmediğimi düşündüm.

Kesinlikle onu düzenlediğimi hatırlamıyordum.

Ya da Alice'in hiç bu kadar... morali bozuk olduğunu gördüğümü. Kamera önünde ya da arkasında.

"Merhaba. Gampy's Gummies'in yeni bölümüne hoş geldiniz. Bu programda yenilebilir ürünleri yiyip, bazıları sizlerin sorduğu, bazıları ise sizlerin sorduğunuzdan daha iyi olan çeşitli soruları yanıtlıyorum," diyerek Robert, kalın çerçeveli gözlüklerini iterek söze başladı. "Ama önce, paylaşmamız gereken üzücü bir haber var. Güvenilir kameramanımız Dominic artık bizimle değil. Ölmedi, sadece yaklaşan sınavlarına çalışmak için bu zamanı ayırmayı tercih etti. İkinci sınıftan beri A eksi'den daha düşük bir not almadığını belirtmek gerekir.

"Ama endişelenmeyin, çünkü tesadüfen, ikinci sınıftan beri Dominic ile ev ödevi matematik sınavını değiştirdiğinden beri A eksi'den yüksek not almamış olan sevgili torunum Alice'in böyle bir endişesi yok ve videonun tamamında bizimle olacak."

Bunun üzerine Alice, yüzünü senaryosuyla kapatarak zayıf bir kahkaha attı. Benim dudaklarım da gülümsemeye başladı. Robert, karakterine sadık kalmaya devam etti, ancak Alice güldüğünde omuzlarının gevşediğine yemin edebilirim.

"Her neyse, Dominic bizden ayrılmadan önce, kanalın resmi olarak 189 aboneye ulaştığını bana bildirdi, bu da listeyi tekrar eleme yapacağım anlamına geliyor. Sosyal medya sevgilisi en iyi Yeni York Times

Çapraz bulmaca serisi. Bazılarınız bot, bazılarınız ise gerçek insanlar, ama bu benim yapmaya hazır olduğum bir fedakarlık. Lütfen silindikten sonra bu videoları izlemek için geri gelmeyin. İzlenme sayım sürekli artıyor ve bu durum beni oldukça kızdırıyor. Ŗimdi, daha fazla uzatmadan sorulara geçelim. Alice?"

Alice boğazını temizledi, ama sesi hala bir oktav daha sessiz ve benim alıştığımdan daha az kendinden emin çıkıyordu. "Tamam, bugünkü ilk sorumuz Isnoozetolose22'den geliyor. 'Merhaba Robbie (sana Robbie diyebilir miyim?). Öncelikle Ŗovu çok sevdiğimi söylemek isterim, ama bunu ne kadar sevmediğini biliyorum. O yüzden hemen konuya gireceğim: Afrika gri papağanı almayı düşünüyorum. İyi fikir mi, kötü fikir mi?"

"Ŗey, Maxwell'in bu sabah kahveme sıtığını ve dört aydan fazla bir süredir bizi ilk kez ziyaret eden torunum gülmekten sandalyesinden düşene kadar fark etmediğimi düşünürsek, kötü bir fikir olduğunu söyleyebilirim. Ve kendine bir iyilik yap, torunlarını da bu işin dışında tut."

Alice yine zayıf bir kıkırdama attı.

"Sıradaki soru Goosevomit'ten. 'Sevgili Gampy. Sana Calgary'den yazıyorum ve sadece senin en büyük hayranın olduğumu söylemek istedim! Abone listenden 3 kez çıkarıldım! Sana sorum şu: cilt bakım rutinini bırakabilir misin?" Alice'in gülümsemesi genişledi. "Gerçekten harika bir cildin var."

Robert, "ırkçı olmamak"ın yaşlanmayı geciktirici faydalarından bahsetmeye başladığında, Alice'in dikkati kamera dışındaki bir şeye kaydı ve gözlerindeki azıcık neşe anında kayboldu.

Boğazını temizledi, kulaklarının arkasına sarkan saçlarını düzeltti ve gözlerini notlarına dikti. Tüm tavırları utangaç, neredeyse utanmış bir savunmacılığa dönüştü, bu da onunla ilgili anılarımla bağdaşmıyordu.

Sonra Robert, "Oh, bakın kim erken dönmüş. Merhaba Dominic. Bir şey mi unuttun?"

Görüntü kesildi, ekran karardı ve sonra tekrar aydınlandı. Bu sefer Robert kameraya tek başına bakıyordu. Bugün onda gördüğüm yeni gözlükleri takıyordu.

"Gördün mü?" diye kameraya sordu. "Hala buradasın, demek ki görmedin. Tekrar deneyelim, olur mu? Bu sefer kafanı kışından çıkar ve gerçekten dikkatini ver."

Orijinal görüntü tekrar oynatıldı. Ortamı, arka planı inceledim ve daha dikkatli dinledim. Ama hala neyden bahsettiğini anlamamıştım.

Video aynı noktada kesildi.

"Hala anlamadın mı? Daha açık anlatmam mı gerekiyor? Al bakalım." Bıyığını öfkeyle kaşıyarak, Alice'in saçını kulağının arkasına koymak üzere olduğu anı yakalayan videonun basılı bir karesini kaldırdı. "Şirket, bu resim ile bu resim arasındaki farkı bulmanı istiyor."

İkinci resim, kanımı donduran bir fotoğrafın ikiz kopyasıydı. Bir çift yeşim küpe, bir elmas bilezik ve annemin eski Hyundai'sinin torpido gözüne saklanmış eski bir Rolex.

Omuzlarım gerildi, aniden gelen öfke, görüş alanımın kenarlarını doğal olmayan bir kırmızıya boyadı. Eli tam oradaydı, annemin ona on yedinci doğum gününde hediye ettiği Polaroid kamerayla fotoğraf çekerken gösterge panelini açık tutuyordu.

"Son dakika haberi, aptal," diye bağırdı Robert, fotoğrafları kameraya yaklaştırarak lensin yeniden odaklanmasını sağladı. "Aynı fotoğraflar."

Ne halt ediyordu bu adam? Yaşlı adam, bu ikisinin bir ilişkisi olduğunu düşünüyorsa aklını kaçırmıştı...

Ve sonra gördüm.

Ve zihnim karardı.

DOMINIC

Hayatımda tam olarak bir kez karnıma tekme yemiştim.

Bu, nefesimi kesmiş, görüşümü morarmış gölgelerle kaplamış ve anında beni ikiye katlayan mide bulantısı geçirmişti. Ve bu hissi bir daha asla yaşamamak için binlerce kez karnıma tekme yemeye razı olacağımı tüm güvenimle söyleyebilirim.

Nefes alamıyordum.

Yanık gibi olan ciğerlerim aşırı kullanımdan çökmek üzereydi, ağzım içine ve dışına itilen fazla havadan kurumuştu ve sınırda histerik halim, onun için kazara inşa ettiğim lanet olası ibadet mihrabının duvarlarında yankılanıyordu, ama nefes alamıyordum.

Ve Robert telefonuna cevap vermiyordu.

Boynumun arkasında ter toplandı, nabzım bir uçtan diğer uca atarken, körü körüne tekrar arama tuşuna basarak, bir yük treninin çarptığı bir adamın kendini toparlamaya çalışması gibi kendimi toparlamaya çalışıyordum.

Dokuz okunmamış mesaj, on dört cevapsız arama ve üç cevaplanmamış sesli mesajdan sonra, sonunda telefonu açtı.

"Alo?"

"Selam. Benim. Konuşmamız lazım."

"Kimsiniz?"

"Dominic."

"Hangisi?"

Havamda değildim. "Buluşabilir miyiz?"

"Sen bir robottun, değil mi? Torunumun bana bahsettiği yapay zeka seslerinden biri. Numaramı

Prickly & Pedantic'e vermemem gerektiğini biliyordum, ama bu ekonomide süveter yelek aboneliğinde %5 indirim teklifini kim reddedebilir ki?"

"*Robert.* Odaklan."

"Benim adımı nereden biliyorsun? Kimsin sen?"

Tanrı aşkına. Alice bunu tam da buradan almıştı. Onun mizahı daha incelikli ve keskin olsa da, uyandırdığı kan emici hayal kırıklığı neredeyse aynıydı. "Ben Dominic Crawford."

"Bu imkansız. Dominic öldü." Onun için.

Şaka, benim onun için öldüğümdü.

"Konuşmamız lazım. Alice hakkında."

"Hangisi?"

Gözlerimi kapattım, nefes aldım ve üçe kadar saydım, boğazıma takılan kırık cam parçalarını yutmaya çalıştım. Onun memnuniyetle sırtışını neredeyse duyabiliyordum.

"Tamam, dinle. Kızgın olduğunu biliyorum ve ulaşılması zor olduğum için üzgünüm, ama biz... Alice değildi, değil mi? Fotoğraflı çeken o değildi."

O olamazdı. Arabanın gösterge panelinde gösterilen saat ve tarih, saçını kulağının arkasına koyduğunda akıllı saatinde gösterilen saat ve tarihle aynıydı. Aradaki fark iki dakikaydı ve videonun meta verilerini iki kez kontrol ederek üzerinde oynama yapılmadığından emin oldum. O olamazdı.

Beni tam bir dakika bekletti. Sonunda, "Eğer söylediğin kişiysen, öğleden sonra çay için benim her zamanki mekanımda buluşalım. O zaman konuşabiliriz." dedi.

"Eminim ki, şu anki CEO'nun izniyle, otellerinizin yakınlarına adımımı bile atmam yasaklanmıştır..."

Telefonu kapattı.

"Vay vay vay. Sanırım robot değildi." "Burada kuşlara izin var mı?"

Robert'ın omzuna rahatça yerleşmiş olan Maxwell, beni gördüğünde canlandı, kanatlarını ve kuyruğunu açarak, başını heyecanla sallamaya başladı.

Robert hafifçe burnunu çekerek çayına bir şeker küpü ekledi. "Bu benim otel. Beni kim durduracak?"

"Öncelikle sağlık bakanlığı."

Maxwell uzun bir ısıklık çaldı ve yakındaki masada oturan ailenin eğlenceli dikkatini çekti. Çocuklardan biri, Maxwell uçuşunda irkildi ve eğildi, ama onun peşinde olduğu bendim.

"Selam, Maxi." Omzuma konduğunda boynunun yanını nazikçe kaşıdım, ağızımda isteksiz bir gülümseme belirdi. Bu küçük teröristi özlemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Uzun zamandır, ortak düşmanımıza karşı karmaşık duygularımızla birleşmiştik.

"Merhaba, Fruitloop. Sen bir fruitloop'sun."

"Bu sabah olanları unutmadığımı sanma," diye hafifçe azarladım onu. "Sadece bir kişiye 'kazara' kaka yapabileceğine dair bir anlaşma yapmıştık, hatırladın mı?" Ve o kişi ben değildim.

"Kızma, tamam mı? Kötü çocuk oluyorsun, Maxi. Mango zamanı geldi."

Robert'ın karşısındaki koltuğa oturdum. "Kilo vermiş," dedim ve Maxwell'e, sırf onun için sipariş edildiğini düşündüğüm küçük sebze ve meyve kasesinden bir dilim salatalık uzattım.

Robert dilini şaklattı. "Alice taşındığından beri, bu küçük adrenalin bağımlısı kimse onu iyi bir kızartma ile tehdit etmedi. Ölümün heyecanı ortadan kalktığı için artık yemek çalmakla ilgilenmiyor."

Göğsümde küçük bir sızı hissettim. "Onu özlüyor."

Gampy beni uzun bir süre düşündü. "Seni daha çok özlüyor."

Suçluluk duygusu içimi kapladı ve Maxwell masanın üzerine atlayıp kasesinden küçük bir böğürtlen alıp

ve onu önüme koyarken gözlerimi indirdim. "*Aferin oğlum, mango ister misin?*"

Beni daha çok üzenin, bu jest mi yoksa Robert'ın yüzünde beliren hüznün mü olduğunu bilmiyordum. Bu kadar lezzetli ve cömert bir ikramı kabul etmekte tereddüt etmemden şaşkına dönen Maxwell, berry closer with his beak, then tilted his head

beni görmek için başını hafifçe eğdi. "*Uslu çocuklar mango ikramı alır. Okuldan sonra görüşürüz, Fruitloop.*"

"Teşekkürler dostum," diye mırıldandım ve meyveyi aldım. Boğazım kapanmış ve yutmam imkansız hale gelmiş olmasına rağmen, onu ağızıma attım.

Maxwell kasesine geri atladı, başka bir meyve aldı ve önüme koydu. "*Okuldan sonra görüşürüz, Fruitloop.*" Dümdüz ayağa kalkarak ısıklık çaldı.

Hediyeyi kabul ettim. "Teşekkürler, Maxi."

O daha da yükseldi, beni izleyerek bekledi.

"Senin söylemeni istiyor," diye ekledi Robert.

Bunun farkındaydım. Benim "eve" döneceğime dair güvence istiyordu, ama bu olmayacaktı. Kendimi zorlayarak yutkundum ve ona bir kez daha hafifçe kaşımaya başladım. "Ona gideceğimi söylemeye çalıştım."

"Ama geri kalanımız aynı nezaketi hak etmemiştik."

"Annemizi hırsızlıkla suçladın, Robert. Bu en büyük ihanetti..."

"Oh, kes şunu," diye alay etti. "Kimse, evimizdeki tek bir kişi bile, annenin mücevherleri aldığını düşünmedi. Hiçbir suçlama yapılmadı ve lanet telefonu açsaydın bunu bilirdin."

İçimdeki direnç daha da karardı, daha da acı hale geldi. Ama bir kez olsun, bunun ne olduğunu kabul ettim: altta yatan korkunun maskesi. O haklıydı. O kadar derine batmıştım ki, artık çıkışını göremiyordum. Nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

Robert stratejik olarak sessizliği uzatırken, dişlerimi üst dudağıma geçirdim.

Düşüncelerimi topladıktan sonra cüzdanımı çıkardım. Fotoğrafın kenarları kıvrılmıştı ve bir tarafında pürüzlü beyaz bir çizgi vardı. Son sekiz yıldır neredeyse her gün, neden devam etmem gerektiğini hatırlatan görsel bir hatırlatıcı görevi görmüştü. Yapmaya devam et. Toplamaya devam et. Öfkeli kal.

Fotoğrafı masanın üzerine koydum.

"Gerçekten onun olduğunu sandım," dedim sonunda, sesimin alçak tonuna şaşırmadan.

Robert gözlüklerini düzeltirken fotoğrafa uzandı. "O değildi, ama biz öyle düşündüğümüzde beni ya da ailesini düzeltmek için hiç acele etmedi."

Çenemi ovuşturdum. "Nedenini biliyor musun?"

Maxwell, atıştırmalarını bitirince, ön koluma atladı ve kolumdan yukarı tırmanmaya başladı.

"Hayır, ama bu, fotoğrafı çeken kişinin annenizin arabasının içinde izinsiz olarak bulunması ve muhtemelen onu sürmesi ile ilgili olabilir. Alice onların başının belaya girmesini istemediği için suçu üstlendi. Tabii Rosie, bizim bilmediğimiz bir ortak anahtar seti saklamıyorsa."

Tutmamıştı. O arabayı kullanan tek kişi annemdi, bu da onu suçlamak için "çalınan" mücevherleri saklamak için mükemmel bir yer yapıyordu.

"Kim olduğunu biliyorsun," dedim. Maxwell saçımı taramaya başlamış ve banyo sırasında uslu duran iyi çocukları öven neşeli bir şarkı mırıldanıyordu.

Robert'ın ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Ben de senin gibi bilgili bir tahminde bulundum."

Tek bir ortak payda daha vardı ve Robert'ın da aynı şeyi düşündüğünden emindim, ama Alice'in buna inanmaktansa yılanların yuvasına atlamayı tercih edeceğini hissediyordum.

Bu teori pek iyi karşılanmayacaktı, özellikle de bunu söyleyen ben olursam. Harekete geçmeden önce haklı olduğumuzdan emin olmam gerekiyordu.

Ama dünyadaki tüm kanıtlara sahip olsam bile, Alice çöktüğünde ve benden gitmemi istediğini söylediğinde yanında olan en yakın arkadaşının, gözlerimin içine bakarak Alice'i bunu yapmaktan alıkoymaya çalıştığını, annemin arabasına girip fotoğrafı almaması için ona yalvardığını söyleyip durduğunu ona nasıl anlatabilirdim? *"Ama dinlemedi ve bence... seni o kadar çok gitmeni istiyor ki, mantıklı davranamıyor. Annenin sözüne karşı onun sözünün geçeceğini biliyordu. Ve işler zorlaştığında ailesinin kime inanacağını da biliyordu."*

Ne söyleyeceğimden ve sesimin ne kadar yüksek çıkacağından korktuğum için çenemi sıkıca kapattım.

Robert bir parmak sandviç aldı. "Eğer hak ettiğini düşünseydim sana birkaç teselli sözü söyledim, ama Adrien'e yaptıklarından dolayı oldukça kızgınım, çünkü bildiğim kadarıyla onun bu olaylarla hiçbir ilgisi yoktu." Dünyada hiçbir şeyi umursamayan birinin telaşsız enerjisiyle çayını yudumladı. "Torunlarımla uğraşmaktan bahsetmişken. Sen ve Alice'in birbirinizi kızdırmaktan hoşlandığınızı biliyordum, ama bu her zaman acımasızlıktan çok şakacı bir tavır olarak algılanıyordu. Bu kadar ayrıntılı ve acımasız şakalar düzenlediğini bilmiyordum Dominic. *Arkadaşının*, onu yarı yarıya öldürdüğünü düşündüğü bir kıza duygularını nasıl açığa vuracağı konusunda benden tavsiye almaya gelerek beni bile ikna etmiştin."

Masayı ters çevirmek istedim. "Neden ona bunun şaka olmadığını söylemedin?"

O, küçümseyerek elini havada salladı. "Karışmayı sevmediğimi biliyorsun."

Bunu ciddi bir yüz ifadesiyle söyledi.

Dişlerimin ağzımda toza dönüşmemiş olması bir mucizeydi.

"Son birkaç haftadır ikinizin davranışlarından bir şeyler olduğunu anlamıştım," diye devam etti Robert. "Ev çok sessizdi. Alaylar, tartışmalar ya da oyun konsolları yüzünden şiddet içeren tehditler yoktu. Ama ikinizin sonunda sorunu çözeceğinize güvenerek, bu konuyu görmezden gelme hatasına düştüm."

"Onun yanlış yönlendirildiğini öğrendiğinde ona söyleyebilirdin."

"Ne söyleyecektim?" diye meydan okudu. "Kesin bir kanıt olmadan, onu tekrar serbest düşüşe geçirmemek için ne söyleyebilirdim? Sen orada değildin Dominic. Bunun ona ne yaptığını görmedin. Yapabileceğim en iyi şey dinlemek ve durumu daha da kötüleştirmemek için elimden geleni yapmaktı."

Sonunda sakinliğini kaybetmişti, lekeli yüzü birkaç yerinden seğiriyordu. Midem bulandı.

"Komik olan ne biliyor musun?" diye devam etti. "Ontario'ya geri dönmek istediğine dair hiçbir ilgi göstermedi, hiçbir işaret vermedi, 'mali bağımsızlık' uğruna miras kalan servetinden vazgeçmek bir yana, Sen ortaya çıkıp, bir dergi için yüz yüze röportaj yapmayı kabul edene, kişisel hayatını açığa vurana ve evlenecek olursan, senin gibi kendi başına 'başarılı olmuş' biriyle evleneceğini söyleyene kadar. Her fırsatın gümüş tepside sunulduğu zengin çocukların arasında büyüdüğün için, kayırmacılığa *tahammül* edemediğini. Ve hiçbir şey, kendileri için hiçbir şey yapamayacak kadar şımarık olan insanlar kadar seni tiksindirmiyordu.

Ağzımın tadı buruklaşmıştı.

O röportajı hatırladım. Hala kızgın olduğum için acı bir kinle söylemiştim. Hala kalbi kırık. Hala onu unutamamıştım.

Ve bunun için kendimden nefret etmiştim.

"Bir hafta sonra, taşınmanın zamanının geldiğini geçirtilerek söyledi. Bundan iki hafta sonra, Adrien'e Cloutier otellerinde çalışmak konusunda fikrini değiştirdiğini, kredi kartlarını kestiğini ve Ria ve Jamie ile birlikte, ailesinin etkisinin dışında, soyadını umursamayan bir patronun olduğu bir sektörde iş bulmak için komplo kurduğunu söyledi.

"Ne olduğunu bilmiyorum Dominic. Onu sen mi buldun, yoksa o mu sonunda seni buldu, bilmiyorum, ama sözlerimi iyi dinle evlat, onun ışığını bir daha elinden almaya kalkışırsan, önce ben ölürüm." Kısa bir süre durakladı, sözlerinin etkisini hissettirmek için. "Ve inan bana, tek ben değilim."

Sertçe başımı salladım, gözlerimi indirdim. "Anladım."

"İyi." Maxwell beni tımarlamaktan vazgeçip kucaklayarak uykuya dalarken, o da arkalarına yaslanıp sakinleşmek için kendine bir dakika verdi. Sonunda, "Şimdi sıra bende mi? Soru sorma sırası?" dedi.

Elimi saçlarımın arasına soktum, evet dediğimde pişman olacağımı biliyordum. Ama en azından ona bunu borçluydum. "Ne bilmek istiyorsun?"

İkimize de taze çay doldurdu, sonra arkasına yaslanıp ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "Başlangıç olarak, bana annen hakkında anlatmak istemediğin şey neyse

bana anlatmak istemediğın şey."

ALICE

Gece yarısı çoktan geçmişti ve ben hala uyanıktım, yatak odamın düz, beyaz tavanına boş boş bakıyordum.

"Sıra onda."

Telefonum yanımda yatakta duruyordu, şarjı tamdı ve zil sesi açıktı. Mini spa günü, bir süreliğine kafamı boşaltmamda mucizeler yaratmıştı (Gampy, manikürün ortasında, mırıldanarak duyulmaz bir bahaneyle bizi terk etmesine rağmen), ama sonra eve dönmüştüm. Artık Jamie ve Ria'nın sürekli sohbetleri beni oyalayamıyordu. Ve bu işkence gibiydi.

Bu oda, Dominic ve benim dün gece yaptıklarımızla sonsuza kadar lekelenmiş olacaktı. Bu yatakta bir daha uyuyabileceğimi, hatta ona bakabileceğimi düşünürsem, her acı verici anı yeniden yaşamadan, kendimi kandırmış olurum. Ve bunu her düşündüğümde, kendimi bir sarmalın içinde buluyordum.

Avuç içlerimle gözlerimi ovuşturarak, pes etmiş bir şekilde iç geçirdim, yastığımı aldım ve misafir odasını denemeye karar verdim. Bu gece bana mesaj atmayacağı belliydi, çünkü benim gibi bu olaya takıntılı değildi. Öyleyse burada yatıp, üzgün, aşk acısı çeken bir aptal gibi onun ilgisini çekmek için can atmanın ne anlamı vardı?

Onun beni daha ne kadar acınası hissettirmesine izin verecektim?

CRRRRK.

Düşüncelerim aniden kesildi. Yürüyüşümü durdurdum, yarı dönerek açık yatak odamın kapısına baktım, yastığı kalçama sıkıca tutturmuştum.

CRRRRK.

O zaman, bunu hayal bile etmemiştim. Statik elektrikten kaynaklanan çatırtı sesinin ardından kısa ve derin bir gürültü geldi, bu ses beni odaya geri koşturdu ve dolabımın önünde durmamı sağladı.

CRRRRKKK.

Ne oluyor?

Kalbim hızla çarparak kapıyı açtım. Bu ses bana inanılmaz derecede tanıdık ve nostaljik geliyordu. Neredeyse bana şunu hatırlatıyordu...

CRRRRK. "... gel..."

Olamaz.

Yastığımı düşürdüm, ışıkları açtım ve giysilerle dolu tünelin derinliklerine adım attım. Satın aldığımı hatırlamadığım giysiler ve ayakkabılarla dolu küçük bir dizi ambalajsız kutuyu kenara iterek, en arka köşede unutulmuş küçük bir kutunun üzerine çöktüm. *CRRRK. "...or musun?"*

Titrek parmaklarla kapağı kaldırdım, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Noel, doğum günü ve Sevgililer Günü kartları ile teslim edilmemiş mektupların altında küçük, sarı bir telsiz yatıyordu.

CRRRK. "Hüzünlü Palyaço'dan Loch Ness'e, duyuyor musun? Tamam."

Kalbim durdu, sonra birden hızla çarpmaya başladı. Kalbimi keskin bir acı sardı ve uzun, düzensiz bir nefes verdim.

İki yüz on dört.

Bu, tam da bu sözleri duymak umuduyla, bu şeyi göğsüme sıkıca bastırarak uyuduğum gece sayısıydı.

CRRRK. "Loch Ness, orada mısın? Tamam."

Boğazımdaki gevşek, titrek mermeri temizleyerek düğmeye bastım. "Dom?"

CRRRK. "Oh, iyi, uyanmışsın."

"Saat... neredeyse sabahın biri değil mi?"

CRRRK. "Evet, ben de uyuyamıyorum."

"Neden buradan bana ulaşıyorsun?"

CRRRK. "Bu sabah yaptığım saçmalıkların ardından numaramı engellediğini düşündüm. Buradan sana ulaşmanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Ben... şey, uyumaya çalışıyordum," diye cevap verdim, başka ne diyeceğimi bilemeden.

CRRRK. "Bu bizi daha önce hiç durdurmadı." Cihaza bakarak, nutkum tutuldu. *CRRRK*. "Alice?"

"Evet?"

"Hoodie'mi çaldın."

Yüzüme bir lehim lambası tutmuş gibi, aniden alev aldı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Benim fark etmeyeceğimi düşünerek onu replikayla değiştirdin. Neredeyse paçayı kurtarıyordun da. Kaputtaki küçük çizik ve maviyi soluklaştırmak için aşırı yıkama iyi bir fikirdi, ama önemli bir ayrıntıyı unuttun."

Ağzımı kapalı tuttum. Dilimde dolanan soruyu sormak, itiraf etmekle eşdeğerdi.

Yine de, bu beni çok rahatsız ediyordu. Çok dikkatliydim, hatta etiketleri kontrol edip eşleştikten emin olmuşum.

"Tahmin etmek ister misin, yoksa sana söyleyeyim mi?"

"Tahmin edecek bir şey yok. Kapüşonlu sweatshirt'ünü ben almadım."

"Tamam, o zaman söyleyeyim. Bir yeri atlamışsın ve ben zehirli sarmaşığa ölümcül derecede alerjim var."

Dudaklarım gülümsedi. "Bana bıraktığın solmuş güllerden oluşan buketi tutarken üzerine hiç bulaşmamış olması ne kadar da şanslı."

"Değil mi? Görünüşe göre, en ufak bir iz bile beni tabuta sokabilir."

"Walkie-talkie'den konuştuğun yer orası mı?"

Hoparlörden bir iç çekme sesi geldi. "Evet, telefonumu yanıma almama izin vermediler. Meğer sonsuz lanet, ağ bağlantısını da içeri yormuş. Senin yerinde olsam, çok geç olmadan davranışlarımı düzeltirdim. Tüm günahlarını itiraf et. Çaldığın eşyaları geri ver."

Yanağımı ısırarak halının üzerine oturdum ve duvara yaslandım. "Geri vermeyeceğim."

"Tamam. Peki. O zaman gel de bunu düzelt." "Nesi var?"

"Senin kokun yok."

Benim kalbim patladı, kelebekler kelebekler ve konfeti her yere uçuruyor. "Ne,  u anda mı?"

"Evet."

"Saat neredeyse bir oldu," dedim tekrar. "Yarına kadar bekleyemez mi? Yorgunum ve  u anda hiçbir yere gitmek istemiyorum."

"Ben sana gelirim."

"Sanırım bu, senin ölümden dirili inin ilk  rne i olmayacak." "Bu kadar çok yarım kalmış için olduğunda için olduğunda böyle olur."

Bir dakika öylece oturdum,  ortumdan çıkan gevşek ipliği oynayarak. "Yirmili ya larında biri için çok fazla pişmanlık."

Bir süre sessizce oturdu umuzda, aramızda milyonlarca s ylenmemi  söz asılı kaldı.

Sonra, " z r dilerim."

Kıvrımlı mermer geri gelmişti,  i mi  bo azımda takırdamaya başladı. "Ne için?"

"Her şey için. Gerçekten çok  zg n m, Alice."

 pli i çekip çıkardım ve bir kenara attım. "O kutuda ne vardı?"

"O benim evimde. İstediu ın zaman gelip bakabilirsin."

"Gampy bana çöp ile doldurdu unu söyledi."

" yle yaptı."

Dudaklarımın içini ısırdım, ellerim başka bir şeyi parçalamak için ka ınıyordu. "Telsiz de içinde miydi?"

"Hayır."

"O zaman yanında mıydı?"

"Diğer bazı eşyalarla birlikte kutulanmı tı, ama evet."

Kuca ıma doğru başımı salladım, gözlerim yanmaya başlayınca sinirlendim.

"Seni duymadım," dedi yumuşak bir sesle. "Buradan bana ulaşmaya  alı ırsan, duymadı ımı bil."

"Telefonları da almadın, değil mi?" diye sordum, sesimdeki hafif acı, titremesiyle g lgelenmi ti. "

yeni adresin olduğunu düşündüğümüz yere gönderdiğimiz mektupların hepsinin gönderene iade edildiğini ve e-postaların ve mesajların geri döndüğünü biliyorum, bu yüzden sanırım sen... kapıdan çıkmadan önce tüm numaralarımızı engelledin."

Onun tarafında uzun bir sessizlik oldu. "Dediğim gibi, iki ömür boyu sürecektir pişmanlık."

Alternatifin tartışmak ve ağlamak olması ve benim de hiç havamda olmamam nedeniyle güldüm. "Buraya yaklaştın mı? Yorgunum."

"Asansördeyim."

Ayağa kalktım. "Tamam, peki ne yapmam gerekiyor? Parfümümü üzerine sıkayım mı?"

"Öyle bir şey."

En sevdiğim parfümümü aldım ve o kapıyı çaldığı sırada yatak odamdan çıktım. Ama kapıyı açtığımda kimse yoktu.

"Bu ne?" dedim telsizden, alnımı çatarak koridora uzanan gül yaprakları yoluna baktım.

"Mum yakmama izin vermediler. Yangın tehlikesi ve bina sahiplerinden izin alınması gerektiği gibi bir şeyden bahsettiler..."

"*Biz* bu binanın sahipleriyiz. Ailem bu binanın tamamına sahiptir."

"Ve eminim ki kardeşin de bugün o telefonu almaktan çok memnun olurdu almak isterdi."

"Haklısın." Ayaklarımı bir çift sandalete soktum. "Eleştirmek için söylemiyorum ama neden gece yarısı büyük jestler yapıyorsun, neden günün başka bir saatinde yapmıyorsun?"

Cihazdan onun sıcak, alaycı kahkahası geldi. "En azından hoş bir sürprizmiş gibi davranabilir misin?"

"Hoş bir sürpriz *olmadığından* değil. Ama aynı zamanda uykuluyum ve... Bekle, kıyafet kuralı ne?"

"Ne giyersen giy, gayet uygunsun. Sadece yaprakları takip et."

"Başka insanlar da olacak mı?" Çünkü sütyen giymemiştim.

Ama sanırım bu önemli bir sorun değildi. Siktir et patriarkayı.

"Evet, ama söz veriyorum, hiçbirisi senin ne giydiğini umursamayacak ve sen de onların ne giydiğini umursamayacaksın. Asansörlere vardın mı? Bu koridor ne kadar uzun?"

"Buradayım. Asılı olan notu okumam mı gerekiyor? Yoksa henüz okumamalı mıyım?"

"Evet, ama önce düğmeye bas."

Katlanmış kağıtlara uzanırken dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

"Talimatlarını bana veren sen olduğun için çok mutluyum."

"Bütün bu alaycı sözlere rağmen, düğmeye basmadan önce sayfaları açıyorsun."

Oh. Oops. "Bekle, yukarı mı aşağı mı?" "Fark etmez."

Arkamdaki asansörün kapıları düğme yandığında hemen açıldı ve arkamı döndüğümde asansörün kırmızı güllerle dolu olduğunu gördüm. Güller dev taş çiçek vazolarından taşıyor, her duvarı ve her köşeyi süslüyor ve tek bir istisna dışında tüm düğmeleri kaplıyordu: tavan.

"Çok güzel," dedim.

"Teşekkürler."

"Bu iltifat, dekorasyonu yapan kişiye yönelik."

"Bunu mutlaka iletceğim," dedi, sesinde sıcak bir gülümseme vardı. Krem rengi kağıtları açtım ve sol kenarlarında pürüzlü yırtıklar olduğunu fark ettim.

Ve neredeyse telsizi düşürüyordum.

Tanıma anında oldu ve içimi sıcak bir acı kapladı. Sınav sırasında kaç kez gizlice bakarak deşifre etmeye çalıştığımı düşünürsek, o beceriksiz tavuk tırnağı gibi el yazısını her yerde tanırdım.

Nefesimi tutarak okumaya başladım.

Sevgili ben/günlüğüm/tanrım.

Bugün gerçekten çok kötü bir gündü.

Süper güçler hakkında sunum yapmamız gerekiyordu ve benimki pek iyi gitmedi. Loch Ness zihin kontrolünü seçti ve herkes

Bunu gerçekten çok seviyorum, ama onun bunu sadece beni tüm sınıfın önünde burnumu karıştırmak gibi utanç verici şeyler yaptırmak için istediğini biliyorum. Hatta bana birkaç kez baktı ve olasılıkları hayal ediyormuş gibi geniş bir gülümsemeyle sıırtmaya devam etti.

O çok korkutucu.

Onu her gördüğümde korkudan midem bulanıyor.

Her neyse, uçmayı seçtim çünkü böylece babamı ziyaret edebilirdim. Onu hiç görmedim, ama annem onun beni çok sevdiğini ve tüm futbol maçlarımı gökyüzünden izlediğini söylüyor. Arkadaşım Peter annemin yalan söylediğini düşünüyor, ama annem yalancı değildir ve Gampy'ye sorduğumda o da bunu doğruladı, o her şeyi bilir, bu yüzden bunun doğru olduğunu biliyorum. Eğer uçabilirsem, babamla bir fotoğraf çekilip Peter'a kanıtlayabilirim diye düşünüyorum.

Onu da görmek güzel olurdu, belki konuşabiliriz falan. Kasten gitmediğini biliyorum ama bazen onu o kadar çok özliyorum ki, hiç tanışmadığın birini özlememelisin diye düşünsem de çok üzülüyorum. Genelde bununla başa çıkabiliyorum çünkü çok dayanıklıyım, Adrien bile öyle diyor, istersen ona sorabilirsin.

Ama bu sefer farklıydı.

Troy başlattı. Annem Bay ve Bayan Cloutier'in evinde temizlikçi olduğu için beni pek sevmiyor. Annem onların tuvaletlerini ve diğer yerleri temizliyor ve Troy, bunun doğru olmadığını defalarca söylememe rağmen, annemin kirli olduğunu ve üzerinde kaka olduğunu söylüyor. Yanımda durmak bile istemiyor çünkü kokuyu aldığını söylüyor ve ben yanından geçtiğimde burnunun önünde elini sallayıp duruyor, bazen diğer çocuklar da gülüyor.

Her neyse, sunumumun yarısını bile bitirmeden elini kaldırdı ve tüm sınıfın önünde çok yüksek sesle babamın beni hiçbir yerde beklemediğini, çünkü onun mezarda olduğunu ve muhtemelen çoktan kurtçuklar ve solucanlar tarafından yenildiğini söyledi.

Bayan Rivers ona çok kızdı ama o beni yanlış bilgi yaymakla suçladı ve ailesine anlatacağını söyledi. Sonra Loch Ness ona aptal ağzını kapatmasını söyledi ve kapatmazsa kurtçuklarla doldurmakla tehdit etti ve Bayan Rivers ikisini de müdürün odasına gönderdi.

Yazdığım notları okumaya geri dönmeyi denedim ama sanki göğsümde devasa bir bowling topu varmış gibi hissettim ve konuşamayacak hale gelene kadar gittikçe büyüdü.

Hiçbir kelimeyi göremiyordum. Kağıtlarımı yere attım, sınıftan koşarak çıktım ve tuvaletin bir kabinine kilitlendim.

Birkaç öğretmen beni kontrol etmeye geldi ama kimseyle konuşmak istemiyordum, bu yüzden kapıyı kapalı tutarak beni rahat bırakmalarını rica ettim. İçlerinden biri, ofis çalışanlarının annemi beni almaya çağırdığını söyledi ve o ayrıldıktan birkaç dakika sonra, parlak sarı bir çift ayakkabının kabinimin önünde durduğunu gördüm.

Loch Ness'in müdürün odasından nasıl bu kadar çabuk kaçtığını ya da oraya gittiğini bile bilmiyorum, ama soracak vaktim olmadı. Ben bir şey söyleyemedim, kapının altından sürünmeye başladı, burası erkekler tuvaleti olmasına rağmen.

O benim kadar kurallara önem vermiyor.

O da gerçekten çok sert. Belki Adrien kadar sert değildir, ama ben bunu kabul etmek istemem de, benden daha serttir. Benim gibi böceklerden korkmaz ve Troy ona kötü bir şey söylese bile ağlamaz. Ona siktirip gitmesini söyler ve hiçbir şey olmamış gibi devam eder.

O ayağa kalkıp beni görmeden önce yüzümü çabucak sildim ve ona orada ne yaptığını sordum. Sonra her şeyi milyonlarca kat daha kötü hale getiren bir şey yaptı. Birdenbire bana sarıldı!

Bu, şimdiye kadar yaşadığım en tuhaf kucaklaşmaydı. Sanki artık yerde durmuyormuşum gibi hissettim. Sonra bana Troy'un kafasının kurtçuklarla dolu olduğunu ve onun söylediklerine asla kulak asmamamı söyledi, ama ben tüm bu süre boyunca tek düşünebildiğim şey, onun karamel kreması ve şeker çubukları gibi koktuğunu bilip bilmediğiydi. Konuşamıyor, hareket edemiyordum. Sonunda kollarımı tekrar hareket ettirebildiğimde, ona sarılmak için, sarılma bitmişti ve o omuzlarımı tutmuş, onu kızdırdığımda bazen takındığı o öfkeli, inatçı ifadeyle bana bakıyordu.

Sonra "İcat projemiz için ne yapacağımızı biliyorum" dedi.

Hâlâ konuşamıyordum, bu yüzden ona aptal gibi bakakaldım.

"Yaşlı adam, çocuk ve balonlarla dolu evin olduğu filmin fragmanını izlediğimizi hatırlıyor musun?"

Neyse, harçlıklarımızı birleştirip bir çocuk havuzu ve on bin

balonluk helyum alacağız. Loch Ness elimi tutup bizi tuvaletten dışarı çıkardıktan sonra bana böyle söyledi, annemi dışarıda bekleyebilmemiz için.

Bizi izlemeye devam edin.

"On bin balon ya da ocuk havuzu yok, ama yine de eğleneceğini düşündüm."

Göğsüm o kadar genişlemiş, boğazım o kadar sıkışmıştı ki, mantıklı bir cevap verecek durumda değildim. Tek yapabildiğim, açık asansör kapılarının hemen dışında duran, elinde kırmızı gllerden oluşan bir buket tutan adama bakmaktı.

Onun arkasında, apartmanımın çatısına bağlı, ateş püskürten dev bir sıcak hava balonu vardı.

ALICE

Orada donakaldım, rüyayı bozmamak için nefes almaya ya da tek kelime etmeye korkuyordum.

"Özür dilerim."

Dominic hareket ederek aramızdaki mesafeyi kapattı. Açık asansör kapılarının hemen dışında duruyordu, hala elinde bir buket tutuyordu, hala altın kahverengi gözleriyle bana yumuşak, neredeyse kederli bir bakışla bakıyor, tepkimi bekliyordu.

"Bunu zaten söyledin," diye mırıldandım sonunda, bu sözler beni rüyadan hemen çıkarmadığı için rahatladım.

Kalbim birkaç saniye durmuş gibi hissettiğim bir an boyunca gözlerime baktı. "Yeterli miydi?" Cevap vermediğimde, "Bin kez daha söylesem, yeterli olur mu?" diye sordu.

"Ne için yeterli?"

Kalıcı bir ateşkes mi? Bir dostluk mu? Yoksa tamamen başka bir şey mi? Benden ne istediğini bilmiyordum.

Ben de ondan ne istediğimi bilmiyordum.

Cevap yerine, bana zarifçe paketlenmiş gülleri uzattı. "Senin için."

Kabul ettim ve karşılığında ona parfümümü verdim. "Ve sana."

Dudakları kıvrıldı. "Kapüşonlu sweatshirt'ü yanımda getirmedim. Benim evime gelip spreyle temizlemelisin." Elini uzattı. "Gidelim mi?"

Dev balonu ve arka planda kaybolmak için ellerinden geleni yapan üç görevliyi gözden geçirdim. "O şeyle şehirde dolaşırsak kaç tane yasayı çiğneriz?"

Elini reddedercesine salladı. "En fazla bir düzine."

"Onu buraya nasıl getirdin ki?" Onları yönlendirebileceğin bir şey değildi. Yukarı, aşağı ve rüzgârın

karar verdiği yere giderlerdi; bu yüzden geniş açık alanlarda uçmakla sınırlıydılar ve yoğun nüfuslu kentsel alanlarda uçamazlardı.

"Bu bir prototip. Sepetin yanında birkaç motor var ve balon, seçtiğimiz iniş rampasına otomatik olarak yönelmek üzere programlanmış." Dramatik bir etki yaratmak için bir süre durakladı. Sonra, "Neredeyse bir mıknatıs gibi." dedi.

Dudaklarını aralandı. "Bizim icadımızı siz mi icat ettiniz?"

"Hayır. Airiem Floats adlı bir şirket icat etti."

Küçük bir gülümsemeyi geri yutarak başını eğdim. "Peki, bu kadar parayı böyle niş ve kârlı olmayan bir şeye harcamak iyi bir fikir olduğunu kim söyledi?"

Boğazını temizledi, eğlencesini gizleyemedi. "Hadi ama. Bunu yapmak için son dakikada izin almak için hayatımı feda etmek zorunda kaldım ve zaman kısıtlamaları var. Pilot bizi daha fazla bekletirsek bizi uçurmayacak."

"Bu şeyi şehrin üzerinde uçurmak için izin aldığınıza inanmamı mı bekliyorsunuz? Hem de gece vakti."

Omuz silkti. "Işıkları var."

"Oh, peki, o zaman sorun çözüldü." Bir avuç yaprak ve çiçek yaprağını kenara süpürdüm ve Kapıyı Kapat düğmesine basmaya başladım. Ama işe yaramadı.

Dominic güldü ve kolumu tutarak beni kaçınılmaz ölüme doğru nazikçe yönlendirdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu deneyim herhangi bir can kaybına yol açmadı.

Yolculuk büyüleyici olduğu kadar pürüzsüzdü, rüzgârın olmaması, berrak, yıldızlı gökyüzünde kesintisiz bir rahatlıkla süzülmemizi sağladı. Şehrin silüetinin parıldayan güzelliği beni o kadar büyülemişti ki, farkındalığımın bir ürpertisi dikkatimi sağ tarafıma çekene kadar omuzlarıma sarılmış yumuşacık kaşmir battaniyeyi fark etmedim.

Dominic'in bakışları birdenbire başka yöne çevrildi ve dikleşti, ama bu yarım saniye geç kalmıştı. Bir gülümsemeyi bastırarak, öne eğilip

ön kollarımı sepetin kalın kenarına dayadım. "Bu gerçekten inanılmaz, kabul ediyorum."

O da benim eğilme hareketimi taklit etti ve kolu koluma değdiğinde sırtımda ılık bir sıcaklık hissettim. "Baş ağrısına bile değmiş olabilir."

Balon, parıldayan sokak lambaları, arabalar ve tanıdık binaların üzerinde süzülürken, biz de huzurlu bir sessizliğe büründük ve manzarayı içimize çektik. Dominic'in arazisindeki geniş, açık bir çim alana yumuşak bir inişe başladığımızda, ben tamamen Zen durumundaydım. Ne çok heyecanlıydım, ne de çok yorgundum. Kendimi... iyi hissediyordum. Dengeli. Sakin. Rosie'nin bahçesinin yakınındaki parıldayan noktaların yoğun kümesi şekillenmeye başladığında bile, hiç şaşırmadım. Sadece sıcak, rahat bir sıvının damarlarımdan tembelce akıp gittiğini hissettim.

damarlarımda dolaşan sıcak, rahat bir sıvı hissettim.

Beni akıllı bir sıcak hava balonuyla şehrin üzerinde uçurmuştu. Parlak, lüks bir şekilde dekore edilmiş açık çadır, buna kıyasla neredeyse antika sayılabilirdi. Gecenin sonunu geçirmek için mükemmel bir rahatlık.

"Sevimli," diye mırıldandım, o beni sepetten indirirken. Çadırın içinde, tombul, hamur gibi görünen bir kanepenin etrafına fenerler ve çiçekler serpiştirilmişti, küçük bir sehpa bizi bekleyen iki bardak taze doldurulmuş en sevdiğim şampanya, meyveler, çikolatalar ve büyük bir projeksiyon perdesi vardı.

Bir filmi sonuna kadar izleyecek kadar dayanıklılığım olduğunu sanmıyordum, ama o bu kadar zahmete girmişti ve kanepede çok rahat görünüyordu... "Ne izleyeceğiz?"

Ben marshmallow yumuşaklığındaki minderlere gömüldüğümde bana baktı, benim alışılmadık uysallığımın bir tür tuzak mı olduğunu yoksa planının gerçekten işe yarayıp yaramadığını merak ettiği belliydi.

"Çok yorgun ve sakinim, kavga edecek halim yok," dedim. "Aferin sana."

Dominic bir gece kuşuydu, ama benim zihinsel keskinliğim akşam saat sekiz civarında körelmeye başlıyordu ve onun zamanlama ve ulaşım seçimlerinin o kadar da tesadüfi olmadığını hissediyordum. İzleyeceğimiz şey ne olursa olsun, benim sakin ve uysal olmamı istiyordu.

Oturmadan önce avuçlarını kot pantolonunun üzerinde gezdirdi. "Şampanya?"

Sakin, dost canlısı ve sarhoş olmamı mı istiyordu? Bu çok iyi olacaktı.

Ona sunulan flütü elinden aldım ve gece havasının keskin soğuğuna rağmen koyu kaşlarının üzerinde biriken ince ter damlalarını fark ettim. Balonla uçarken onun sessizliğini, manzarayı izlemekten keyif aldığı için önemsememiştim. Ama birkaç kez, yanımda bir şey söyleyecekmiş gibi hareket ettiğini hissetmiştim, ancak sonra vazgeçmişti.

İnce cam kadehimin zarif kenarını onun kadehine hafifçe vurdum ve bir yudum aldım.

Bir yudum aldım.

"Haklıydın," diye başladı, biraz dikleşerek kendini benim bakışlarımla yüzleştirdi. "İletişim kurmadığımızı söylediğin şey. Seninle iletişim kurmakta hiç iyi olmadım ve burada oturup bunun nedenini açıklamaya çalışmayacağım, ama ben... bazen bazı şeyleri o kadar uzun süre söylemezsin ki, onlar..."

"Ne?"

"Bu bir şaka değildi. Rachel yalan söyledi."

O kadar düz ve sarsılmaz bir inançla söyledi ki, bir an için ona inanmaktan başka seçeneğim yoktu. Ama sonra beynim durumu kavradı ve şüphecilik tüm gücüyle ortaya çıktı, beni içine çekilmiş olduğum tembel ve tatminkar sersemlikten çıkardı.

Göğsümde bir öfke kıvılcımı çaktı ve Rachel'ı korumak için anında bir his uyandırdı. "Affedersin?"

"Mektup sahte değildi, Alice. Şaka ya da gizli bir amaç yoktu. Ben, sana duygularımı yüzüne karşı söylemeye cesaret edemeyen on sekiz yaşında bir çocuktum, bu yüzden yerine mektup yazdım."

Kalp atışlarım rahatsız edici, uykulu bir tıkırtıya dönüşmüştü. Bu beni başımı döndürüyordu. "Bana inanmamı mı bekliyorsun..."

"Hayır, inanmıyorum," diye cevapladı. "Bir daha ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmanı beklemiyorum. Ancak bunu kanıtlayabilirim."

Projeksiyon ekranında renkler ve ışıklar parladı ve dikkatimi çekti. Whatever objections I may have had about our

konuşmamızın kesintiye uğraması, görüntü kaydedildiğı anda anında çözüldü.

Görüntü bozuk videodaki kadın kameraya geniş, dişli bir gülümsemeyle bakarken nefesim kesildi. Bir eliyle coşkuyla el sallarken, diğeri eliyle doğurduğu huysuz, yaramaz çocuğun vahşi buklelerini düzeltmeye çalışıyordu.

Rosie.

"Altıncı sınıfın ilk günü için kim heyecanlı?" Annemin neşeli sesi çadırdaki yankılanırken, Rosie sonunda pes etti ve ergenlik çağındaki gremlin'in saçlarının istediğı gibi dalgalanmasına izin vererek ocağı geri döndü.

Dominic ve ben, annemin eski mutfağındaki ada masasında oturuyorduk, anneme veya kamerasına dikkatimizi verecek kadar meşgul değildik.

"Yanağında salya var," diye on bir yaşındaki ben, on bir yaşındaki Dominic'e haber verdim. O yaşta, sabahın erken saatlerinin onu kızdırmak için en iyi zaman olduğunu çoktan anlamıştım.

"Kimin umurunda," diye homurdandı Dominic, yeni üniformasının ütölü koluyla salyayı silerken.

Mükemmel düzgün at kuyruğumu düzelttim. "Mmm, sanırım haklısın. Zaten sadece Rosie'nin sevebileceğı bir yüzün var. Salyayı temizlemek bunu düzeltmez."

"Senin de kimsenin sevmeyeceğı bir kişiliğın var," diye homurdandı. "İkimiz de yaşlandığımızda ve annem seni dışlanmış hissetmemem için benimle evlenmemi istediğinde çok sinir bozucu olacak. Yine Sevgililer Günü gibi olacak."

Rosie onu azarlamak yerine güldü ve fırından yeni pişmiş bir tepsi kurabiye çıkardı.

"Kimse sana o aptal Sevgililer Günü kartını vermene gerek olmadığını söyledi!" diye bağırdım, taburede dönerek.

"Bu doğru değil. Annem söyledi. Çünkü kendini dışlanmış hissedeceğinden endişelendi."

"Evet, çünkü üzerinde kalp şekilleri çizilmiş, salya lekeli bir kart ve senin "bunu istemeden yazıyorum" notun olmasaydı, bu çok üzücü bir trajedi olurdu." Oturduğum sandalyede düzeldim.

tekrar oturdu, dik oturdu. "Ayrıca, kiminle evleneceğimi zaten biliyorum ve kesinlikle sen değilsin."

Annem muhtemelen kamerayı yere koydu ve mutfağın tamamını gösterecek şekilde döndü, bu sırada video açısı değişti. Sonra kadrāja girdi ve Rosie'ye kahvaltımızı tabağa koymasý için yardım etmek için acele etti.

İkisi, bizim görmediğimiz eğlenceli bakışlar değiştirdiler, gülmek için yanaklarını içe çekerek.

"Cristiano Ronaldo ile evlenemezsin," dedi Dominic, gözlerini devirerek. "Senin için çok yaşlı ve eminim dil engeli de olacaktır."

"İspanyolca öğrenebilirim."

"Portekizce, aptal. Sen İngilizceyi bile zar zor anlıyorsun."

Rosie yaptığı işi bırakıp ona uyarıcı bir bakış attı, artık gülümsemiyordu. "Özür dile. Hemen."

O da fısıldayarak özür diledi. Sonra, Rosie memnun bir şekilde işine dönene kadar, bu sefer daha yüksek sesle özrünü tekrarladı.

"Onunla nasıl tanışacaksın ki?"

Omuz silktim. "Babamdan, on sekiz yaşına bastığımda doğum günüm için onun takımını satın almasını isteyeceğim. Samira'nın ailesi bir hokey takımı satın aldı, o kadar da zor olamaz."

"O kadar da iyi değil ki," diye mırıldandı Dominic, dokunulmamış portakal suyu bardağını iterek.

Sırt çantası barın altında yan yattı ve benimkine değdi. Annem ve Rosie'nin görmediğinden emin olmak için onlara bir göz attıktan sonra çantayı tekmeledim.

"O senden daha iyi."

"Ben on bir yaşındayım!" diye bağırdı, sanki bu, onu tüm zamanların en iyi futbolcularından birini geçmekten alıkoyan tek şeymiş gibi. "Ve biliyor musun, bahse girerim sen takımını satın aldığında o çoktan evlenmiş olacak, o zaman ne olacak?"

"Öyleyse, sanırım gerçekten benimle evlenmek zorunda kalacaksın, Dommy." Rosie buna güldü ve annem koluna hafifçe vurdu,

kendi gülümsemesini bastırdı. Bütün zamanlarını sessizce birbirleriyle konuşarak, gizli bakışlar atarak ve bizim duymamamız gereken küçük sözler söyleyerek geçirmişlerdi.

İkisini izlerken göğsüm sıkışıp çatlayacak gibi oldu.

"Her neyse." Dominic bardağını kenara itti, bebek yanakları biraz kızardı. "Öpüşmek ve benzeri şeyler yapmak zorunda kalmadığımız sürece."

Annem ve Rosie, şimdi bir köşede toplanmış, kahkahalarını bastırmaktan bayılacak gibi görünüyordular.

Ne Dom ne de ben bunu fark etmiş gibi görünmüyorduk.

Yüzüm buruşmuş, sanki o bir kurbağayı yalamış gibi ona bakıyordum. "İğrenç! Kim *öpüşmekten* bahsetti ki?"

"Annen ve baban sürekli öpüşüyor!" diye yüksek sesle karşılık verdi, suçlananlardan biri nefes alamadan gizlice mutfaktan çıkarken. "Buna öğrenilmiş davranış denir, ben de sadece senin istemediğinden emin olmak istedim!"

"Tabii ki istemiyorum! Özellikle de seninle!" "Tamam, peki, öyleyse. Sadece emin olmak istedim!"

Gözlerimi ona dikerek baktım. "Bu yüzden mi bana Sevgililer Günü kartı verdin?"

Ekmek bıçağını Rosie'ye doğrulttu. "ANNEM YAPTIRDI! SANA MİLYONLARCA KEZ SÖYLEDİM!"

Rosie tısladı. "Dominic. Bağırmayı kes."

"*Milyonlarca* kez mi? *Ben* İngilizceyi zar zor anlıyorum?"

Tabureden kalkıp sırt çantasını aldı, yüzü agresif bir kırmızı renge bürünmüştü. "Verandada bekleyeceğim. Bugün okulda benimle konuşma."

"Okulda seninle ne zaman konuşuyorum ki?" "SADECE EMİN OLMAK İSTİYORUM."

"Dominic, lütfen önce kahvaltını yap," dedi Rosie makul bir şekilde, iki büyük tabak dolusu kahvaltıyı bara koydu.

"Aç değilim."

"Onun yaşına geldiğinde Ronaldo'dan daha iyi olmak mı istiyorsun? Otur ve kahvaltını yap," dedi.

"Onunla evleneceğim," dedim ikisine de, Dom sırt çantasını yere attı, tabağını aldı ve benden en uzak tabureye oturdu. "En geç yirmi beş yaşında."

Dom sinirli bir ses çıkardı ve sanki bir yemek yarışmasıymış ve zamanlayıcı yeni başlamış gibi, çırpılmış yumurtaları ağzına tıktırtmaya başladı.

"Peki, o zaman karar verildi," dedi Rosie, ellerini önlüğüne silerek. "Yirmi beş yaşına kadar parmağında yüzük yoksa, ikiniz evleneceksiniz."

"Endişelenmene gerek yok, Rosie. Dommy'nin salya akıtma sorunu ve genel olarak sevimsizliği nedeniyle yalnız kalacağını düşündüğünü biliyorum ve bu açıkça doğru, ama Ronaldo oldukça zengin ve benim de güven fonum var, yani oğluna bakılacak. Bizimle yaşayabilir ve..."

" HAYATIM DAHA DAHA DAHA DAHA DAHA Yumurtalar. Her yerde. Her yere saçmıştı.

"Dominic!" diye bağırdı Rosie. "Bu son uyarın olsun." "O başlattı!"

"Dediğim gibi, bizimle yaşayabilir ve ona birkaç arkadaş alabiliriz. Başlangıç olarak keçiler ve domuzlar. Zaten ahır gibi koktuğu için onlarla iyi geçinecektir..."

"Sen de, Alice. Yeter. Kahvaltını yap." Arkasını döndü ve ortalığı toplamaya başladı, biz yemeğe odaklanıp onun gülümsemesini fark edemeyecek hale gelene kadar gülümsemesini zorlukla bastırdı.

Ekran bir anlığına karardıktan sonra tekrar aydınlandı.

"Bak ne kadar güzel," dedi annem, yeni sahne netleşirken. Burada önceki videodaki yaşımızla aynı yaşta görünüyorduk. Aynı yıl çekilmiş olmalıydı.

Rosie saçımı son rötuşlarını yaparken, ben kameraya gülümsüyor ve eksik ön azı dişimi gösteriyordum.

"Alice, tatlım, bize bu gece neler olacağını anlatır mısın?" diye sordu annem.

O anda babam ve onun eski karakteristik sakalı, üniversite çağındaki Adrien, zinde görünen, bastonsuz Gampy ve çok huysuz Dominic'in hepsinin arka planda komik bir şekilde sinirli bir şekilde durduklarını fark ettim.

"Daha yüksek sesle, tatlım, kamera bunu yakalamamış galiba."

"Randevuya gidiyorum!" diye geniş bir gülümsemeyle duyurdum, çenemi yukarı kaldırdım ve parmaklarım huzursuzca arkadaşlığımın

bilezik—yeni en iyi arkadaşım Rachel Jones'un hediyesi.

"Bir *randevu* mu?" Annem, sahte, neşe dolu bir şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Benim küçük kızım mı? *Kiminle*?"

Hellraiser arka planda anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve Gampy'den saçlarını karıştırıp "şşş" diye bir tepki aldı.

"Adı Finley." "Ve?"

Annem ısrar etti.

"Ve eğer bana dokunursa, o sıska tavuk boynuna ayağımı basacağım... *Ah!*" Gampy, Adrien'e hiç de nazik davranmadı. Uzun bir tıslama çıkaracak kadar sertçe kolunu çimdikledi.

Bu etkileşim Dominic'i, özellikle o yaşta, güldürmeliydi, ama o neredeyse farkında bile değildi. Gözleri yerdeydi, yumrukları ceplerine sokulmuş, ben hangi *Buz Devri* filmi izleyeceğimizi anlatıyordum.

Ben konuştukça, onun duruşu gittikçe çöküyor gibiydi. Rosie, kameranın görüş alanından çıktığını düşündüğünde omzunun üzerinden ona birkaç kez bakış attı ve video boyunca gülümsese de, bu gülümseme yapmacık geliyordu.

Hiçbir fikrim yoktu.

Babam ve ben ayrıldıktan sonra kamera Gampy, Adrien ve Dominic'e döndü. Rosie, hala kamera arkasında duran annemle bakışlaştıktan sonra oğluna sarıldı ve başının üstüne sıcak, rahatlatıcı bir öpücük kondurdu.

Adrien boğazını temizledi ve Dominic'e seslendi. "Şeker alıp *FIFA* falan oynamak ister misin?"

Dominic'in mırıldanarak verdiği cevabı duyamadım, ama o zamanlar kardeşimizi ne kadar idolize ettiğini düşünürsek, beklediğim gibi "*tabii ki*, evet" diye bir cevap değildi.

"Dışarı çıkacaktım ama şimdi canım istemiyor," diye cevapladı Adrien. "Seninle burada takılmayı tercih ederim."

Bu, Dominic'i nasıl havaya uçurmadı? Adrien, o yaşta isteyebileceği her şeyi ona sunmuştu.

"Ne dedin?" diye sordu Rosie, onun asi buklelerini okşayarak. Başı o kadar eğikti ki, bir şey söylediğini fark etmemiştim bile. "Yorgun musun? Tamam, peki, neden bir..."

Kayıt kesildi.

"Açıkça söyleyeyim, ben ağlamadım," dedi Dom şakacı bir şekilde, omzuma hafifçe çarparak, "annemle görüştüğünde ne derse desin."

Başka bir video oynatılmaya başladı.

"Adrien, şunu kapat," diye Rosie kameraya bağırdı ve sonra mutsuz bir şekilde oğluna döndü. Elindeki kırmızı kaplı spatula ve lekeli önlüğüne bakılırsa, bu konuşmayı yapmak için akşam yemeği pişirmeyi bırakmıştı. Durum kötü olmalıydı.

Hellion, çamurlu futbol formasıyla, öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle duruyordu. "Bu bir kazaydı! Kaç kez söylemem gerekiyor!"

"Dom, çabucak, kameraya ne olduğunu açıklayabilir misin?" Adrien'in neşeli sesi arka plandan duyuldu. Rosie, gülümsemesini zorla bastırmaya çalışmasaydı, onu öldürebilecek bir bakışla tehdit etti.

Dominic, bunu kendini affettirmek ve durumu düzeltmek için mükemmel bir fırsat olarak gördü ve kameraya dönerek durumunu açıkladı. "Bugün futbolda bir çocuğu tekmeledim ve binlerce kez kaza olduğunu söylememe rağmen cezalandırıldım ve evden çıkmam yasaklandı!"

"Hangi çocuk?"

Dominic'in yanakları daha da kızardı. "Finley." "O kim? Onu nereden tanıyoruz?"

Dom yana baktı. Omuz silktili.

"Alice'i ağlatan aynı küçük pislik mi?" Kısa bir duraklama. Sonra, "Evet."

"Dostum," Adrien güldü, yumruğunu kadrāja soktu ve Dominic'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Rosie, spatulasıyla kardeşimin bileğini vurduğunda sos her yere sıçradı. "Bu evde şiddeti teşvik etmiyoruz. Şimdi, şunu kapat!"

"Ama o bunu hak etti!" Dominic, Rosie kamerayı Adrien'den alıp kapatırken tartıştı.

Büyülenmiş bir şekilde, ağızım açık kalmış, her videoda biraz daha yaşlandığımızı, biraz daha uzadığımızı izliyordum. Onun kaykay dönemini unutmuştum. Ve kısa saç kesimini. On altıncı yaş gününde, babasının eski kırmızı Camry'sinin anahtarlarını nihayet aldığında yüzünde beliren kocaman, sulu gülümsemeyi.

on altıncı doğum gününde, babasının eski kırmızı Camry'sinin anahtarlarını nihayet aldığı anda yüzünde beliren.

Gömülü bir anı yeniden su yüzüne çıkınca göğsüm sıkıştı.

O gece, Gampy'nin viskisini çalıp göle gizlice gitmiştik, su kenarında oturup sokağa çıkma yasağı geçene kadar konuşmuştuk. Bir ara polo gömleğinin yakasıyla gözlerini silmiş ve babasının ölümüyle ilgili hala hissettiği öfkeyi anlatmıştı. Neden öfkeli olduğunu ve bu öfkenin geçip geçmeyeceğini bilmediğini söylemişti.

Kimsenin suçu olmamasına rağmen, suçlayacak birini arıyordu. Babası iş yerinde kalp krizi geçirmişti ve herkes - iş arkadaşları, acil tıp teknisyenleri, hemşireler ve doktorlar - ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Ama bazen, her şey yeterli olmuyordu.

Üç hafta sonra Rosie hamile olduğunu öğrendi.

Dominic'in onun için mükemmel bir mucize olduğunu, rahmetli kocasının ona verdiği bir hediye olduğunu, her şeyin yoluna gireceğini garanti ettiğini, her ne kadar kararlaştırdıklarından çok daha erken ayrılmak zorunda kalmış olsa da, hep söylerdi.

O gece onunla birlikte ağlamıştım, onun adına içimi kemiren öfke alevlenmişti.

Bu kadar bastırmak için çok uğraştığım yumuşak anlarla yüzleşmek gerçeküstüydü - sadece ikimizin arasında olan anlar, çünkü onları hatırlamak çok acı vericiydi. Kendime yalan söylemek ve sanki hep kavgaya etmiş gibi davranmak daha kolaydı.

Neredeyse her klip, en az bir unutulmuş anıyı tetikliyordu. Bazıları zihnimde canlanacak kadar somuttu; diğerlerini ise sadece kalbimde hissedebiliyordum.

Sonra, olan oldu.

Beni hipnotik durumdan çıkaran şey, bu değişiklikti. Jaxton Kim'in sırtışlı gülümsemesi titrek ekrana çıktığı anda düşüncelerim durdu. Midem düğümlendi.

Nefes nefeseydi, anladığım kadarıyla eski okul koridorunda koşuyordu. "Buldum," diye fısıldayarak bağırdı, telefonuyla uğraşarak selfie modundan çıkmaya çalışıyordu. "Buldum, onun doğum günü değil. 8108."

Aşırı miktarda hışırtı ve fısıltıdan sonra, kamera nihayet yere bakmayı bıraktı.

"Bunu ilk kez burada gördünüz, millet!" dedi Arjan, arkasında Jaxton ve Dominic'in gümüş bir kilidi kurcaladıkları bir dizi dolabı işaret ederek. Benim gümüş kilidim. O benim eski dolabımdı. 8108 benim eski şifremdi. "Dominic'in testisleri sonunda indi."

Dominic, Arjan'ın kafasına bir kalem fırlattı ve etrafında toplanan beş gencin kahkahalarına neden oldu. Bu gençlerin hepsini, kıdemli erkek futbol takımının üyeleri olarak tanıdım.

Arjan yılmadı. "Evde izleyen tüm izleyiciler için, Dom bu kıza sekiz yaşından beri aşık, değil mi?"

Dominic, dolabıma koyduğu küçük eşya yığını karıştırmakla meşgul olduğu için soruyu görmezden geldi. Gülleri bir santim sağa, iki santim sola kaydırды, sonra geri adım attı.

Bir kez sinirli bir şekilde nefes aldıktan sonra, gülleri tekrar eline aldı ve işlemi baştan başlattı.

"Dostum, olduğu yerde gayet iyi. Bırak şunu... Hepiniz bu saçmalığı görüyor musunuz?" Jaxton, Dominic'i işaret parmağıyla göstererek kameraya dedi. "Alice, bunu görüyor musun?"

Dom tekrar düzenlemeye uğraşırken kalbim hızla çarpmaya başladı ve göğsümde bir boşluk oluştu. Parmakları titriyordu.

O kadar ki, kamera bunu yakalamakla kalmadı, aynı zamanda onların dengesizliği de nefesimi kesen tüm dikkatimi çekti.

"Dostum, telaşlanmayı bırak. Zil çalmak üzere, sorun yok..." Arjan Dominic'i uzaklaştırmak için döndüğünde görüntü kesildi.

Nefes alamıyordum.

Başım dönüyordu, görüş alanımın köşelerine gölgeler çöküyordu.

"Bu bir şaka değildi."

Ona döndüm, kalbim hızla atıyor, düşüyor, uçuyordu.

"Sana o kadar derinden, o kadar ölçülemez bir şekilde aşkıttım ki, doğru düzgün göremiyordum, Alice." Elini uzattı ve alnımdan sarkan bir saç telini nazikçe çekti, sıcak, gergin bakışları benimkilere kilitlendi. "Ve o zamandan beri, hiçbir şey elde edemedim, yerinde sayıyorum."

Dün okuldan çıktıktan sonra Loch Ness'in Troy'a ne dediğini bilmiyorum ama bir erkeğin gözlerinde onu gördüğümde duyduğu korkuyu biliyorum.

Ayrıca bugün bana rastgele on dakika boyunca özür diledi ve ona bunu yaptığını söyleyeceğime dair yemin ettirip durdu. Muhtemelen bir sürü kurtçuk bulmuş ve onun beynini kesip oraya doldurmakla ya da başka bir iğrenç ve şiddetli şeyle tehdit etmiştir.

Ne korkunç bir tehdit.

Onun terörünün hedefi ben olmadığım için biraz komik, ama yine de. Şimdi yatmadan önce odamı kontrol etmeliyim, Troy'un paçayı kurtardığına göre, kurtçuklarla ne yapacağı konusunda komik fikirler aklına gelmiş olabilir.

Güncelleme: Bir daha düşündüm de, belki de bu gece annemin yatağında uyuyacağım.

Sanki beni bekliyormuş gibiydi.

Binanın ön kapısından çıkıp taş merdivenlerde oturan beni gördüğünde adımlarında kısa bir duraklama oldu, ama çabucak toparlandı ve derin, pes etmiş bir nefes alarak yanıma oturdu.

O bana pembe bir kahve bardağı uzattığında, ben de onu aldım ve bir süre sessizce oturduk, kahveyi birbirimize uzatarak, insanların işe gitmek için hızlıca yürüdüklerini ve sırt çantaları olan küçük çocuklarını arabalara bindirdiklerini izledik.

"Bana olanları bir daha anlatabilir misin?" dedim sonunda, çeneme dökülen kahveyi silerek. "O kadar uzun zaman oldu ki, bazı ayrıntılar biraz bulanık ve bu beni rahatsız ediyor."

Ne demek istediğimi belirtmeme gerek yoktu.

"Hangi kısmı?"

"Hepsi." Onu bakamadan, hayır, bakmak *istemedim*, dümdüz önüne baktım. "Baştan başla."

Düşüncelerini toparlamak için biraz zaman aldıktan sonra, "Sana ne kadar kötü olduğunu hiç anlatmadım... babamla olanları." dedi.

Hayal kırıklığıyla ciğerlerimden bir nefes çıkardım.

"*Rachel...*" "Bu önemli. Söz veriyorum."

Kupayı aldım ve ağzımı kapalı tutmak için bir yudum aldım.

"Okul masraflarımı karşılayamadık." Elleri dizlerinin üzerinde nazıkçe birleşmiş, sesi o kadar düzgündü ki neredeyse sakın denilebilirdi. "Her şeyini kaybetti. Başlangıçta ne kadar çok şeyi olduğunu düşünürsek, bunun nasıl mümkün olduğunu hala bilmiyorum, ama *her şeyini* ve daha fazlasını kaybetti. Dizüstü bilgisayarımı aldılar. Giysilerimi. Yatağımı. En azından... ihlal ediciydi."

Dişlerimi gıcırdattım, öfkemin keskin kenarları sağduyuma karşı eriyip gidiyordu. Olanlar yaşanırken bana hiçbir şey söylememişti. Ailesinin istediği şeyi yapmış ve her şeyi gizlemişti, oysa ben yardım edebilirdim. Ailem yardım ederdi.

Bunun yerine, herkesle aynı anda öğrendim. Bir sabah uyandığımda, haberlerde onun yüzü her yerdeydi. RCMP

bir dizi finansal suç işlediği ve müşterilerinin yatırımlarının performansı hakkında onlara yalan söyleyerek milyarlarca dolarını kaybettiği xml-ph-0008@deepl.internal şüpheli xml-ph-0009@deepl.internal olduğu xml-ph-0009@deepl.internal iddia ediliyordu. Halk, onun nerede olduğu hakkında herhangi bir bilgiye sahipse polise başvurması için çağırılmıştı.

O zamana kadar onun haftalardır ortadan kaybolduğunu biliyorlarsa da, bundan bahsetmediler.

"Bir şey söyleyebilirdin. Ailen sana söylememeni istemiş olsa bile, sen ve ben birbirimize her şeyi anlatırdık, değil mi?"

Dizlerine baktı. "Neden sana sadece kafamda olan bir şeyi anlatayım ki? Okul benim gerçek hayatımdı. Sen benim gerçek hayatımdın. Evim ise... alternatif bir gerçeklikti, hayal gücümün bir ürünüydü. Durumun ne kadar kötü olduğunu itiraf etmek boyutlar arasındaki engelleri yıkardı ve o zaman ben kapana kısılırdım. Kaçacak başka bir yerim kalmazdı." Nefesini verip bacaklarını uzattı. "Gerçeklik beni yakalamaya devam etti, eğer bu seni rahatlatacaksa. Bir gün, okul taksitlerim gecikmiş olduğu ve idare benim aileme ulaşamadığı için müdürün odasına çağırıldım. Onların ödemediğini fark etmemiştim bile... Neyse, ona bunun sadece bir yanlış anlaşılma olduğunu söyledim, babamın muhasebe firmasını değiştirdiği bahanesini uydurdum ve hemen halledeceğime söz verdim. Bana on gün süre verdi." Bir an durakladı ve ellerini uyluklarının altına kaydırды. "Okul ücretimiz neredeyse yüz bin dolardı. Biliyor muydun? Bu rakam sana çok gelmeyebilir, ama iki haftadan kısa bir sürede bu parayı bulmak herkes için zor, on yedi yaşındaki bir çocuk için ise imkansız. Sana para istemek için cesaretimi topluyordum, ama ben... Ben sadece..."

Karanlık ve mide bulandırıcı bir korku içimi kapladı. "Lütfen yapmadığını söyle."

Boğazı hareket etti, gözleri ise dümdüz ileriye bakıyordu. "Bütün bunların en kötü yanı neydi biliyor musun? Para ve sahip olduğun şeyler, her türlü lüksün, senin için doğal olan her şeyin elinden alınması olduğunu düşünürsün, ama öyle değildi. En kötü yanı, sonunda şu gerçeğe yüzleşmektir: Ben... Sen her şeye sahiptin, Alice. Benim istediğim ya da hayal ettiğim her şeye, *sen* sahiptin.

Babam bizi terk etmeden önce bile, bana doğrudan bakmadıkça gözlerimin rengini söyleyemezdi. Senin baban senin doğum gününü ezbere bilirdi. Seni öylece terk etmezdi; senin adına kredi kartı açmaz, hesaplarını boşaltmaz ve bir not ya da veda bile etmeden ortadan kaybolmazdı. Annen, babamın iflasıyla başa çıkmak için kendini haplarla uyuşturup, hissetme yeteneğini tamamen yitirene kadar devam etmeyi seçmezdi." Yutkundu, çenesi hafifçe titredi.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Onlar da senin gibi onu seçerlerdi. Ve bu... bana adil gelmedi. Her şeye sahiptin, bir de onu elde etmen adil gelmedi." Yanağından süzülen bir gözyaşını sildi ve boğazını temizledi. "Yas tutuyordum, korkuyordum ve on yedi yaşındaydım, ama bu bir mazeret değil. Neden böyle olduğunu bilmeni istiyorum, çünkü onun *bana* sorduğunu sanmıştım. Öğle yemeğinden sonra yardımcı spor salonunun dışında buluşmamızı söyleyen bir not bırakmıştı ve sonra Nat kapüşonlu sweatshirt'üyle gelip futbol takımının balo için seçimlerini yaptığını söyledi, ben de... Onun beni seçtiğini sandım. Ama ben oraya gittiğimde o orada bile değildi. Takımdan birkaç başka çocuk vardı ve senin dolabının şifresini istiyorlardı.

Burnum kaşınmaya başlayınca burnumu sildim ve ondan uzaklaşarak gözlerimi kırıptım.

"O zamana kadar neredeyse beş yıldır ona aşıktım, bu ne anlama geliyorsa," diye devam etti. "Sonunda ağlamayı bırakıp içeri girdiğimde, onun kapüşonlu sweatshirtini elinde tuttuğunu gördüm ve... Bilmiyorum, içimde bir şey kırıldı. Yıllar boyunca biriken tüm kin ve kıskançlık dışı vurdu ve senden ne kadar nefret ettiğimi fark ettim. Senden o kadar nefret ediyordum ki, senden para istemeyi, sana sahip olduğun her şeye ek olarak benim üzerimde de bu gücü vermeyi düşünmek, kendi derimi yüzmek istememe neden oldu.

"Sadece bir kez olsun, benim hissettiklerimi hissetmeni istedim. Benim acı çektiğim gibi acı çekmeni istedim, böylece dünyanın senin etrafında dönmekten başka bir amacı olmayan, güneş ışığı ve güllerle dolu büyük bir top olmadığını sonunda anlayabilirdin. Bu kadar sevilme ve değer görmek için ne yaptın ki, ve... sen özel değildin. hiçbir şey

olağanüstü bir şey yoktu, öyleyse neden, anne babamın ikisi de doğum günümü hatırlamaya tenezzül etmediği için doğum günlerimi yalnız geçirmek zorunda kaldığım halde, sen her yıl hayatını kutlamak için bir hafta boyunca kutlanıyordun?"

Çenem ağrıyordu, sıcak, öfkeli gözyaşları lekeli yanaklarımdan akmak üzereyken görüşüm bulanıklaşıyordu. "Ne boktan bir durum biliyor musun, Rach? Eğer yalan söylediğini sonradan itiraf etseydin, bana neler olduğunu anlatsaydın, ben..."

"Biliyorum," diye sözümü kesti, dudakları titriyordu. "Mesele de bu, Alice. Beni affederdin. Ailene gider, bana aptalca okul parasını bulmakla kalmaz, diğer her şeyi düzeltmeye de çalışırdın. Ve bunun ne kadar *sinir bozucu* olacağını anlamazdın. *Hala* anlamıyorsun."

Haklıydı. Anlamıyordum. Gerçekten anlamıyordum.

Yıllar boyunca birkaç kez kavga etmiştik. Elbette etmiştik. Ama her zaman *biz* olmuştuk. O benim en iyi arkadaşımdı, kardeşimden daha yakın biriydi. Onun için her şeyi yapardım ve bunu anlamadım.

"Plan kendiliğinden oluştu. Rosie'ye zarar vermeye çalıştığını düşünürse seni asla affetmeyeceğini biliyordum ve acilen paraya ihtiyacım vardı. O her zaman biraz dağınık ve unutkan biriydi ve senin ailenin bunun daha da kötüye gittiğini konuştuklarını duymuştum... Onların onu kovmayacağından emindim ve... Bilmiyorum, öylece oldu."

"Öylece *mi* oldu?" diye bağırdım, göğsümdeki sert ağrı asit gibi sızıyordu. "Rosie'yi, *benim* Rosie'mi hırsızlıkla suçladın, beni, *hepimizi* sırtımızdan bıçakladın, Dominic'e her şeyin benim yaptığım olduğunu söyledin, onun babamın saatini kendi gözleriyle gördüğünü *söyledin*, lanet olası anahtarlarını çantasından çaldın, arabasına gizlice girdin, arkamdan iş çevirip, benim "kanıt" dediğin şeyi aileme gösterdin, *oysa* ben sana bekle demiştim, çünkü başka bir açıklama olması gerektiğini biliyordum, ve *bu öylece mi oldu?*" Bir şey fırlatmak, bağırarak ve zaman geriye dönüp benden çaldığı onca yılı telafi edene kadar ayaklarımla yere vurmak istedim. "Gerçeği itiraf etmek için sekiz yılın vardı, Rachel. Bunun yerine,

Dominic geri döndükten sonra, yakalanmak istemediğın için beni manipüle ederek onunla iletişimi kesmemi sağladın.

Bu kişiyi tanıımıyordum.

Rachel, en iyi arkadaşım, diğer yarım, asla böyle bir şey yapmazdı. Böyle bir şey yapmayı *aklının ucundan* bile *geçmezdi*. O böyle bir şey yapabilecek biri değildi. Altı saat önce, bunun için hayatımı ortaya koyardım.

"Biliyorum ve gerçekten çok üzgünüm Alice. Öyleyim. Çocuktum ve bir hata yaptım ve o günden beri her gün pişmanlık duyuyorum. Suçluluk duygusu çok uzun zamandır beni yiyip bitiriyor. *Hiç* bilemezsin..."

Elime uzandığında geri çekildim. Buna rağmen incinmiş gibi davranma cesaretini gösterdi.

Üzgün müydü? *Üzgün* müydü? *Bir hata mı yapmıştı?* Ayağa kalktım.

"Alice, bekle..."

"*Yapma*," diye bağırdım, kolumu onun elinden çekerek, "bana dokunma. Bir daha asla. Bana dokunma. Benimle konuşma. Yapma... Sen, şimdiye kadar tanıdığım en iğrenç, en *bencil* insansın... Kim olduğunu bilmiyorum Rachel, ya da kendini kim sanıyorsun bilmiyorum, ama *yapma*."

Kör edici öfke beni ele geçirip pişman olacağım şeyler söylememe neden olmadan önce oradan uzaklaştım.

Dominic, dün gece beni daireme bıraktıktan sonra eve gitmesi talimatını almıştı. O zaman dinlemeyi reddetmekle kalmamış, kendi evimde "ihtiyacım olursa diye" kanepemde uyumakta ısrar etmiş, bu sabah da nereye gittiğimi, ne kadar uzak olduğunu ve yürüyerek gitmeyi planladığımı söylediğimde beni arabasına zorla bindirmişti.

Bir uzlaşmaya vardık: Arabayı o sürecekti, ama beni iki blok ötede bırakıp *gidecekti*.

Ama o hala oradaydı. Arabasının önünde huzursuzca volta atıyordu. "Başka ne var?" diye sordum, o benim yaklaştığımı fark etmeden.

Hızla döndü. "Ne?"

"Başka neyi bilmiyorum?" diye sordum, öfkeden ciğerlerim şişiyor, cildim durmadan kaşınıyordu. Birkaç adım uzaklıkta durdum. "Daha fazlası var, değil mi? Bana söylemediğin daha fazlası var."

Dilinin ucu alt dudağını yaladı. "Belki de biz..."

"Hayır, Dom. Yapmamalıyız. Yapmamız gereken tek şey, ve yapacağımız tek şey, bu lanet olası şeyin nasıl olduğu hakkında konuşmak."

Sırlardan bıktım.

Yalanlardan bıktım.

Oyunlardan bıktım.

Midem bulandı.

"O on yedi yaşında bir çocuktu," dedim, çenemin titremesinden ve öfkemi zayıflatmasından nefret ederek. "*Hizmetçinin mücevher çalması* olayı, olabilecek en klişe şeylerden biri, öyleyse nasıl olur da tam anlamıyla bir çocuk bu işten paçayı sıyrabilir? Anlamıyorum. Rosie'nin neden inkar etmediğini ya da *benimle* nasıl *aşık* olup bunu bu kadar iyi saklayabildiğini anlamıyorum. Beni bu kadar çok nefret eden birine nasıl bu kadar körü körüne güvenebildiğimi anlamıyorum. Bunların hiçbirini nasıl göremedim, ve ben... Bu kadar aptal mıyım? Sebep bu mu?"

Yüzündeki ifade yumuşadı ve bir adım öne çıkarak kollarını bana doladı. Ben de buna izin verdim ve yüzümü onun sıcak, geniş göğsüne gömdüm.

"Sen aptal değilsin."

"Saçmalık."

"Alice, sen aptal *değilsin*. Sen de bir çocuktun, hatırladın mı? Bu senin suçun değil."

" , , , , , " , , , daha fazlası var, değil mi?
Benim bilmediğim başka bir şey daha mı var?"

O içini çekti. "Sonra. Oturup, biraz uyuduktan sonra sana her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum."

Ona daha da yakınlaştım, ona daha sıkı sarıldım. "Lütfen. Beklemek, olan biteni yaşamaktan daha kötü olacak, o yüzden lütfen bana anlat. Daha da iyisi, anneni ara. Onunla konuşmama izin ver."

Tereddüt etti. "O kadar basit değil."

Onun bunu söyleme şekli, göğsümde bir panik hissi uyandırdı. Ona bakabilmek için geriye yaslandım. "Bu ne anlama geliyor? Neden olmasın?" Onun yüzündeki ifade değiştiğinde kalbim durdu ve ani bir şok ve bitkinlik içinde, olabilecek en kötü sonuca vardım. "Dominic, yemin ederim, eğer ona bir şey olduysa ve tüm bunlar bittiğinde benden intikam almak için bana bir tür boktan bir açıklama yapmayı planlıyorsan, lütfen, *lütfen...*"

"O ölmedi," diye sözümü kesti, elini saçlarının arasından geçirdi. "Eğer düşündüğün buysa."

Baş döndürücü rahatlama, erken olduğu kadar ani de oldu, o cümleyi bitirmeden beni vurdu.

Bu, sonunda gerçeği itiraf ettiğinde, gerçeği kabul etmeyi çok daha zor hale getirdi.

ALICE

Dominic'in iki saatlik araba yolculuğu sırasında durumu açıklamamış olsaydı ve demir kapının önünde duran büyük, süslü tabela olmasaydı, sarmaşıklarla kaplı İngiliz tarzı malikaneyi Rosie'nin göl evi sanabilirdim.

O hep böyle bir ev istemişti. Tabii ki, bizim geldiğimiz otel benzeri mülkün daha küçük, daha şirin bir versiyonunu hayal etmiş olabilir, ama bu abartılı ve bolluk, onun *Downton Abbey*'ye olan bitmek bilmeyen takıntısı ve oğlunun ölçülü olmaktan uzak tavırlarıyla açıklanabilirdi.

O burayı çok sevecekti.

Ya da belki hala seviyordu. Belki onu geçmiş zamanda düşünmek yanlıştı, ya da insanlık dışıydı, ya da... Ne düşüneceğimi, nasıl davranacağımı, ellerimle, yüzümle ya da sesimle ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Dom valeye bahşiş verirken, kısa kesilmiş gri saçlı orta yaşlı bir kadın bizi karşılamak için dışarı çıktı. Sıkı, boğucu ve sert görünen kızıl kahverengi yünlü bir balıkçı yaka giyiyordu ve belki de bu yüzden acı çekiyormuş gibi kambur duruyor ve cenazelerde insanların yaptığı gibi gülümsüyordu.

insanların cenazelerde yaptığı gibi gülümsüyordu.

Bu rahatsız edici ve itici bir durumdu, ve o bizi büyük kapılardan geçip büyük fuayeye, büyük merdivenlerden yukarı, büyük kütüphaneyi geçip malikanenin tamamen ayrı bir büyük kanadına götürürken, sadece onun boynuna batmış kaba lifleri izlemek bile cildimde kızarıklık ve kaşıntıya neden oluyordu.

Aydınlatma, dekor, tasarım... Hiçbiri farklı değildi. Porselen vazolara tıka basa doldurulmuş taze çiçekler, soluk mavi duvarlara asılmış yağlı boya tablolar ve yüksek, dokulu tavanlardan sarkan vintage avizeler

ama nedense, kapının bu tarafında her şey çok daha sönük geliyordu.

Hava daha boğucuydu.

Hayalet yün, dikenli tel gibi boynuma sürtünüyordu ve ben kaşınıyordum, Dominic'in varlığını tamamen unutmuştum, ta ki o omzumu okşayıp beni neredeyse uçuracak kadar şaşırtana kadar.

"Hey," diye fısıldadı, bizi durdurarak, sabırlı gözleri ve rahatsız edici kazağı olan Sage'i kaybedeceğimizi umursamadan. "Bir saniye durup nefes alalım."

Nasıl? Burada oksijen yoktu.

"Amgood." Boynumun arkası garip bir şekilde soğuk ve nemliydi, özellikle de vücudumun geri kalanı yanarken, ama onun dışında iyiydi.

Kaşları çatıldı. "Terliyorsun."

Boğazımdan tıkırdayan bir ses çıktı. Onun endişelerini gidermek içindi, ama sanki bir uzaylı insan kahkahasını taklit etmeye çalışıyormuş gibi geldi.

Çenesini çalıştırarak, Sage'in ellerini önünde gevşekçe kavuşturmuş bir şekilde sabırla beklediği koridora bir bakış attı.

"Bugün bunu yapmak zorunda değiliz. Birkaç günlüğüne kaldığımda genellikle gittiğim küçük bir oda ve kahvaltı yeri var; caddenin hemen aşağısında. Geceyi orada geçirebiliriz ve yarın, uyuduktan, yemek yedikten ve... bilirsin, olanları sindirdikten sonra geri dönebiliriz."

"Uyumaya ihtiyacım yok. Ya da yemeğe. Ya da sindirmeye." "Benim var," diye yalan söyledi.

"Tamam, o zaman git. Birazdan orada görüşürüz." Sage'e yetişmek için yarı koşarak gittim ve onu beklettiğim için hızlıca özür dileyerek kekeledim. Sonra bayıldım, kendi kafamın derinliklerine gömüldüm, hangi köşeleri döndüğümüzü veya ona ulaşmak için hangi kapıları açtığımızı fark etmedim.

Sadece gözlerimi kırptım ve o oradaydı.

Onunla ilgili anılarımda Rosie tamamen renklidi. O kadar çok pembe, kırmızı ve sarı giyerdi ki, ona bakınca bazen canım şeker çekirdi. Onu tamamen siyah giyinmiş gördüğüm tek diğer zaman

, büyükannemin cenazesindeydi. O zaman da şimdi olduğu kadar şaşırtıcıydı.

"Rosie, tatlım, yeni bir ziyaretçin var. Merhaba demek istemez misin?" Sage, onun dikkatini önündeki tavla tahtasından uzaklaştırmaya çalışarak onu dürttü.

Dominic boğazını temizleyene kadar onun odada olduğunu, yanımda durduğunu ve bana destek olması için bana yaslanmama izin verdiğini fark etmemiştim.

Rosie sonunda başını kaldırdı ve ben ihtiyacım olduğunu fark etmeden kolunu belime doladı, beni sakinleştirdi. Aynı görünüyordu, ama farklıydı. Son sekiz yılın izleri gözlerinin çevresine, ağzına ve gülümsemesinin dokunduğu her yere kazınmıştı.

"Adı Alice," dedi Sage nazikçe.

Bir an sonra, Rosie'nin yüzü aydınlandı. Sırıtarak sandalyesinde döndü. "Gerçekten mi? Benim de Alice adında bir kızım var," diye gururla açıkladı.

"Öyle mi? Bunu ilk kez duyuyorum," dedi Sage, bana toparlanmam için birkaç saniye daha zaman kazandırarak.

"O benim kanımdan değil, ama benim kalbim. Çok sevimli, çok sevimli bir kız."

Dudaklarımı zorla gülümsemeye zorladım, boğazım düğümlenmişti, gözlerimin arkasında iğneler batıyordu.

Rosie'nin dikkati Dom'a kaydı. Aynı nazik nezaketle, "Adın ne?" diye sordu.

Arkasındaki büyük cumbalı pencere, soluna doğru bulanık bir adım attıktan sonra tekrar yerine oturdu.

"Dominic," diye sakın bir şekilde cevap verdi. Parmakları kalçama bastırdı ve ben düşünmeden onlara uzandım, elini benim elimle kapattım.

O, kendisine verilen isimden memnun olarak başını salladı, sonra tekrar tahtayı incelemeye başladı. Sage, Dominic'e ve bana sıcak, rahatlatıcı bir gülümseme gösterdi ve Dominic ona başını sallayınca, hızla kapıdan çıktı.

"Bu ne?" Parmakları hala benimkilerle iç içe, bizi masaya yaklaştırdı. "Tek başına tavla mı oynuyorsun?"

"Oh, hayır. Kocamla oynuyorum. O az önce gitti..." Sesi kesildi. Sonra, "Bir dakika içinde geri dönecek."

"Yine sana çiçek almaya gitti, eminim," diye Dom hafifçe alay etti ve kadın güldü, oyulmuş yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi.

"Bana çiçek almayı çok sever."

"Ne tür çiçekler?" Solundaki sandalyeyi çekerek bana oturmam için işaret etti. Benim yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Her türden," diye övündü.

"Peki bugün seni hangi çiçeklerle şaşırtacak sence?"

Düşünmek için bir an durdu, beklenmedik çabayla gülümsemesi biraz soldu. Sanki çiçeklerin adını hatırlayamıyormuş gibi.

"Zambaklar olabilir mi?" diye önerdi.

Yüzünde rahatlama belirdi. "Oh, evet, zambaklar. Zambakları çok severim." "Ya da belki laleler olur."

Kadın tekrar başını salladı. "Evet, laleler de iyi olur."

O heyecanla etrafına bakındı. "Onları nereye koyacaksın? Zaten çok fazla buket ve bitkin var."

Haklıydı. Süit, taze çiçekler ve saksı bitkileriyle doluydu. Mini bir kapalı bahçe merkezi gibiydi.

"Burada Adrien'i utandıracak kadar yeşillik var," diye mırıldandım, bir şeyler söylemem gerektiğini hissederek.

O, kesin bir cevap vermeden mırıldandı ve ben de konuyu orada bıraktım. Arabada brifing verirken Dominic, ona olayları, yerleri veya insanları hatırlayıp hatırlamadığını sormamamı nazikçe söylemişti. "Bu onu strese sokabilir," demişti. "Çoğunlukla çaresizlikten denerdim ve bu... bu konuda bana güven."

Masada onun elini sıktım ve gözlerime baktığında gülümsedim. O da parmağımı okşayarak beni sakinleştirdi ve sonra dikkatini tekrar Rosie'ye verdi. "Babam mesaj attı ve biraz gecikeceğini söyledi, o zaman üçümüz biraz oynayalım mı? O gelene kadar."

Koyu renkli bluzunun dalgalı fırırlarını avuçlarıyla düzeltti ve başını salladı. "Tabii. Tamam."

"İtiraf etmeliyim ki, tavla oynamakta pek iyi değilim. Kart oynamaya geçsek sorun olur mu?" Ağzı seğirdi. "Böylece

Alice'e karşı takım olabiliriz."

"Harika bir fikir. Onu ara, bize katılmasını söyle. Bana telefon kullanmama izin vermiyorlar."

"İzin vermiyorlar mı?" Tahtayı temizlemeye başladı, yer açmak için telefonunu kenara itti. "Emin misin?"

"Evet, eminim. Oğlumu aramam için ihtiyacım olmasına rağmen, bana telefon vermiyorlar." Koyu kahverengi saçlarını kulağının arkasına attı, dudakları mutsuz bir şekilde büzüldü.

"Çocuğun olduğunu bilmiyordum."

"Var. Sadece bir tane, ve bence bu kadarı yeterli."

O burun kıvırdı ve omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı.

Yanağını ısırdım. "Epey yaramaz, değil

mi?" "En iyisinden."

"Adı ne?" diye sordu Dom.

Kız düşünerek kucağını incelerken kısa bir sessizlik oldu. "Unuttum."

"Önemli değil," dedi Dom rahat bir şekilde, "ben de bazen unuturum." "Her şeyi hatırlamak zor," dedim, umarım

"Çoğu insan için öyle," diye kabul etti, "ama benim oğlum için değil."

"Çoğu insan için öyle," diye onayladı, "ama benim oğlum için değil."

Dominic katlanmış tahtaya gülümsedi ve göğsümde sıcak bir ısıltı yayıldı. "Öyle mi?" diye alay etti.

"O çok zeki," diye gururla söyledi. "Dürüst olmak gerekirse, fazla zeki. Bu yüzden bazen başı belaya giriyor."

"Nasıl yani?" diye sordu.

Dominic uygunsuz bir şaka yaptığında onu azarlamak üzereyken yaptığı gibi yanaklarını içe çekti. "Kısa süre önce kart saymayı öğrendi."

İçimden patlayan kahkaha o kadar ani ve beklenmedikti ki ikisi de irkildi. Avucumu ağızma kapattım, gözlerimi özür dilercesine genişlettim.

Dominic'in kart sayma dönemi efsaneviydi. On beş yaşındayken, okulda bir grup çocuğu dolandırarak kendine yeni jantlar alacak kadar para kazanmıştı... en yaşlı, en zengin ve en aptal olanından dolandırdığı araba için.

Ehliyet bile almadan yedi hafta boyunca o arabayı sürdü, sonunda yakalandı ve beni de onunla birlikte batırdı.

Evet, arabayı biliyordum, onu nasıl aldığını ve nerede park ettiğini biliyordum.

Evet, onu defalarca kullanarak sokağa çıkma yasağını çiğneyip gece geç saatlerde taco almaya gitmiştik ve yol boyunca hangi müziği dinleyeceğimiz konusunda şiddetli tartışmalar yaşamıştık. Ve evet, taco'larımızı en güzel manzaraya karşı yiyebilmek için bir iki çiti atlamıştık. Tamam, teknik olarak, açıkça görmezden geldiğimiz çok sayıda tabelaya göre, bu özel mülke izinsiz girmeydi.

Ama *üç hafta* boyunca sosyal medya, arkadaşlar ve partiler olmadan geçirmek, *en fazla* üç yasayı çiğnemek için aşırı derecede ağır bir ceza olduğunu savunmuştum.

Dominic masanın altında ayağımı dürttü, gözleri parıldayarak bilmiş bir gülümsemeyi bastırdı. Ona kıyasla ben kolay kurtulmuştum. Rosie, polis bizi sabah 2'de bıraktığında cinayet işler gibi öfkeliydi. Onu kulağından tutup misafir evine sürükledi ve ikimizi de öldürebileceğini haykırdı.

Onun cezası benimkinin iki katı ve üç kat daha ağırdı. Telefon kullanmasına hiç izin verilmedi. Ama telsizi elinden almayı akıl etmemişti.

"O iyi bir çocuk, yanlış anlama," diye devam etti, kendine güveni artarak. "Ama sıkılıyor ve onun ilgisini çekmek istiyor. Bu yüzden kendini türlü türlü durumlara sokuyor."

Tiyatral bir merakla çenemi avucumun içine dayadım. "Kimin ilgisini?"

Dominic yine ayağıma dokundu ve ben gülümsemeyi zor tuttum. "Annem, patronunun kızına aşık olduğumu düşünüyor galiba."

"Öyle mi?" diye alay ettim.

"Hayır. O, bana acı çektirmekten sadistçe zevk alan, geveze, şımarık bir velet."

"Çok güzel birine benziyor," dedim.

O gülerek, hafif bir öfkeyle başını salladı ve sonunda kartları dağıtmaya başladı. "Ve o da bunun çok iyi farkında."

"Aferin ona."

Elimi kaldırdım ve memnun bir gülümsemeyle geriye yaslandım, gösteri bitene ve kaçabileceğime kadar saniyeleri saymaya başladım.

Kapıyı kilitle.

Ve ciğerlerim patlayana kadar çığlık at.

ALICE

"O noktada hafızasına olan güvenini kaybetmeye başlamıştı bile. Bence mücevherleri aldığını inkar etmemesinin bir nedeni de buydu," dedi Dominic, arabasına bindiğimizden beri kullandığı aynı yumuşak, mesafeli ses tonuyla. "Buna bir de tüm o kafa karışıklığı ve paranoya eklenince... insanı gerçekten mahvediyor. Özellikle paranoya. Çoğu insanda bu durum daha geç aşamalarda ortaya çıkar, ama çoğu insan kırk üç yaşında erken başlangıçlı Alzheimer teşhisi almaz. Onda ise aynı şey iki kez yaşandı."

Yirmi dakikadır benim binamın önünde park halindeydik. Yolculuk iki saatten biraz az sürmüştü ve benim *hala* sorularım vardı. O birine cevap verdiğinde, üç tane daha ortaya çıkıyordu.

"Bu yüzden ayrıldık. İster inan ister inanma, bunu öneren ben değildim. Okuldayken beni aradı ve onu hapse attırmak isteyenlerin tuzağına düştüğünü söyleyerek histerik bir şekilde ağlıyordu... İlk başta ne dediğini bile anlayamadım. Ama bana Polaroid fotoğrafını gönderir göndermez anladım... En azından anladığımı sandım. Senin beni hayatından çıkarmak için o kadar istekli olduğunu, bunu gerçekleştirmek için onun peşine düşeceğini düşündüm. Onun tepkisi bana bir işaret olmalıydı. Eve geldiğimde evin darmadağın olduğunu görünce bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. Gizli kamera arıyordu ve bana gerekli eşyalarımı toplamam için bir saatim olduğunu söyledi. O zaman... Bilmiyorum, sanırım ailenin polise haber vermeden önce eşyalarımızı toplamamız için bize verdiği süre bu kadardı.

Saçımı yolmak istedim.

"Senin ayrılacağını bile bilmiyorlardı." Bilselerdi, Dominic ve Rosie kapılara yaklaşmadan

ve konuşmaya zorlanmadan kapılara yaklaşamazlardı.

Ertesi sabah gittiklerini fark ettiğimizde, hepimiz bunun geçici olduğunu düşündük. Gampy, ikisinin sadece biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi.

Gerçeklik, birkaç hafta sonra, onlar hala geri dönmemişken ve aramalarımız hala doğrudan sesli mesaja yönlendirilirken tam olarak anlaşıldı.

"Gururu incinmişti," dedi Dominic. "Semptomlar ve diğer her şey bir yana, suçlama onu hazırlıksız yakalamıştı. Sizi ailesi olarak görüyordu ve bu... Özellikle ilk birkaç ay boyunca bu konuda sürekli tartıştık. O sizi affetmek, konuşmak istiyordu, ama ben... en azından öfkeliydim. Telefonlarımızda numaralarınızı engelledim, onu ortadan kaldırmak istediğiniz için kasten ona komplo kurduğunuzu kafasına soktum. Bence, bu kadar hazırlıksız yakalanmamış olsaydı, gururu bu kadar büyük bir darbe almamış olsaydı, bana inanmazdı. Ama inandı. Sonunda tartışmayı bıraktı." Yine direksiyonu avuçladı. "Şunu söylemeliyim ki, teşhisinden sonra bir an, içimden bir ses, belki de mücevherleri o sırada almış olabileceğini düşündü... Aniden kafası karıştırdı ve ben de belki de olanın bu olduğunu düşündüm. Gözüm üzerindeydi, ama aksesuarlara veya parlak nesnelere hiç ilgi göstermedi."

Elimi yüzümden akan yeni gözyaşlarını silmek için kaldırdım, ama dizimden bir santim bile kalkamadan tekrar yere düştü. Hiçbir anlamı yoktu. İki saatten fazla bir süredir aralıklı olarak ağlıyordum, yüzüm kızarmış ve şişmişti, tüm vücudum ağrıyor ve bitkin düşmüştü, ve bunun bir anlamı olduğunu göremiyordum.

"Sanki bir otobüs çarpmış gibi hissediyorum," diye mırıldandım, şakaklarımı serin yolcu penceresine dayayarak.

Saat geç olmuştu, neredeyse on bir. Sage bizi nazikçe dışarı çıkarmak zorunda kalana kadar, konuk evinde misafirliğimizi fazlasıyla uzatmıştık.

"Bir gün için çok şey oldu," dedi anlayışla, uzanıp yanağımı silerek.

Onun dokunuşuna yaslandım, gözlerimi kapatıp istem dışı yumuşak bir mırıldanma çıkardım. "Devam et."

"Başka ne bilmek istersiniz?"

Her şeyi, ama başka soru sormak için enerjim kalmamıştı.

"Sormayı unuttuğum her şeyi."

Onun El düş uzaklaştı. "Nasıl ne buradan buradan burayı kalan yarın bırakalım mı? Çok yorgunsun."

"Şimdi yapmayı tercih ederim." "Uykuya dalıyorsun."

"Uyumuyorum. Sadece gözlerimi biraz dinlendiriyorum."

Adam içini çekti. "Bir içki içmeye ne dersin? Yoksa uyuyakalacağım."

Bir içki iyi olurdu. Her türlü kafein çok, çok iyi olurdu.

Arabadan çıkıp merdivenleri tırmanırken tüm vücudum ölü ağırlık gibi hissettim. Sonra o oradaydı, tüm ağırlığımı üstüne alarak beni taşıdı.

"İşte oldu," diye mırıldandı Dom, yirmi yıl sonra nihayet yatak odama vardığımızda. Bir çorabımı çıkardım, sonra yatağa çöktüm ve onu güldüren acınası bir inilti çıkardım.

"Al." Düşen bacaklarımın önüne diz çöktü, diğer ayağımı nazikçe tuttu ve kalan çorabı çıkardı. "Daha iyi mi?"

Biraz. "Sıcak hissediyorum."

"Klimayı açayım."

"Hayır, çünkü o zaman üşüyorum. Sadece..." Kazakımı çıkarmaya uğraşırken, o aptal şeyi bir kenara atmayı başardığımda nefesim tamamen kesilmişti. "Neyim var benim? Neden bu kadar yorgunum?"

"Belki de dün gece uyumadığın içindir."

"Sen de uyumadın." Ve o, sözlerini tutarlı ve net bir şekilde söylemek için çaba sarf etmiyor gibiydi.

"Evet, ama ben şokta değilim."

Kaşlarımı çattım. "Ben şokta değilim. Neden şokta olduğumu düşünüyorsun?" "Arabadan indiğimizden beri gözlerin odaklanıp odaklanamıyor."

"

Öyle miydi? Belki de kot pantolonum yüzündendi. Denim kumaşı cildime sürtünüyordu ve her yerim nemliydi, ve neden

burada bu kadar sıcak?

"Yardım edin," diye zayıf bir sesle yalvardım. Eklemlerim endişe verici bir hızla yapısal bütünlüğünü kaybediyordu. Kaslarım jelatin gibi erimişti.

Ne oluyordu?

"Sorun değil, ben hallederim." Parmakları belimin altından geçince rahatladım, içimi taze ve daha hoş bir sıcaklık dalgası kapladı. Sertçe yutkunarak bacaklarımdan pantolonumu çıkardı ve bakişlarını komodinin üzerinde sabit tutarak kot pantolonumu katladı.

Hay aksi.

Gözleri üzerimdeyken gerçekten hoşuma gidiyordu. "Dom?"

"Ne?" Sesinde yeni, neredeyse acı dolu bir ton vardı. Buraya gelmesini istedim, böylece durumu düzeltebilirdim.

"Benden sakladığın başka sırların var mı?" "Birkaç tane," diye itiraf etti ve katlanmış giysilerimi yakındaki koltuğa koydu. koltuğa koydu. "Ya sende?"

"Birkaç tane." Başımı eğdim, neredeyse ona hayran hayran bakıyordum. "Ne olduklarını bilmek ister misin?"

Kaşlarını kaldırdı ve sonunda gözlerime baktı. "Bunun bir karşılığı var mı?" "Hayır." Bir kez olsun, bir karşılığı yoktu. Bir kez olsun, onun tam olarak ne düşündüğümü ve hissettiğimi bilmesini istedim. Çünkü ilk kez korkmuyordum.

Olabilecek en kötü şey zaten olmuştu.

"Artık sır saklamak istemiyorum," diye fısıldadım. "Bu... bugün gerçekten çok korkunç bir gündü ve bir daha böyle bir şey yaşamak istemiyorum, o yüzden sana her şeyi anlatacağım."

Kendi egomu korumak için tüm bu aptalca, önemsiz sırları saklayarak onu bir kez kaybetmiştim ve aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktım.

Çenesini kaşıdı. "Şokta olmadığını düşündüğünü biliyorum..."

"Şokta değilim."

"Doğru. Ama bilgin olsun, öz sansür eksikliği, birinin öz *sansür* uyguladığının belirtisi olabilir."

Yumuşak ay ışığında onu inceledim, parmaklarımla karnımı ovuşturuyordum. "Şokun olası belirtileri hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Gözleri yere düştü ve elini ensesine koydu. "Saat geç oldu, ben artık... Seni yalnız bırakmak iyi bir fikir değil, o yüzden misafir yatağından birini ya da kanepeyi kullanacağım, eğer sen..."

"Hangileri vardı? Yani hangi belirtiler?"

Dudaklarını bir an için birbirine bastırdı. Elini indirdi. "İnkar en önemlisiydi. Ama bu, şey, onun teşhisi konulmadan önce başladı ve... itiraf etmek istemediğim kadar uzun sürdü. Şok sadece bunu daha da şiddetlendirdi."

Biraz bekledim, sonra "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" dedim.

Sert, kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Bunu duymak isteyeceğini sanmıyorum."

"Deneyin bakalım."

Birkaç dakika sürdü, ama sonunda pes etti ve yavaşça yatağın kenarına oturarak yanıma geldi. "İlk uzmana inanmadım. O sadece kırk üç yaşındaydı; bu mantıklı gelmiyordu. Bu yüzden ikinci bir görüş aldık. Sonra üçüncü. Dördüncü ve... Üniversiteyi bıraktım, kendi araştırmamı yapabilmek için, çünkü ülkedeki tüm doktorların ya kafalarını kışkırlardan ayıramayan beyinleri yıkanmış aptallar ya da bize yalan söyleyenler olduğuna ikna olmuştum. Bu bir takıntı haline geldi. Uyumayı bıraktım, onu dünyanın dört bir yanındaki bir sürü denetimsiz hafıza kliniğine sürükledim, istemediği testlere soktum ve tüm birikimlerini, onunla birlikte olmak, hala kendisiyken onunla konuşmak yerine, olmayan bir tedavi bulmaya çalışarak harcadım."

Çenesi aşağıya doğru eğildiğinde keskin bir acı göğsümü sıktı. Vücudumun hareket ettiğini fark etmeden önce oturmuş, başımı omzuna yaslamış ve kollarımı beline dolamıştım.

"O kadar para varken... en azından onun hayatının tadını çıkarmasına izin verebilirdim. Ama dinlemedim. O denedi, ama ben dinlemedim... sonra durum o kadar kötüleşti ki, artık inkârın arkasına saklanamazdım. Bir sabah duştan çıktığımda anahtarlarım yoktu. Onun arabasını, benim

hatırlamıyorum bile artık. Ama neyse, o... babamın Toyota'sı bir direğe çarpmıştı. Dürüst olmak gerekirse, kolu kırık dışında başka bir şeyi olmadan oradan nasıl çıkabildiğini bilmiyorum. Gerçekten çok şanslıydık."

Düşüncelerini toparlamak için bir dakika durdu. "Ayakkabılarını ve gözlüklerini almadan evden çıkmıştı. Hastaneye vardığımda, hemşireyle tartışıyor ve uçağını kaçıracağını söylüyordu. Kocasının onu beklediğini, o gün balayına çıkacaklarını tekrar tekrar söylüyordu. Sonunda dikkatini çekmeyi başardığımda, sanki beni görmezden geldi. O ana kadar ne kadar kötüleşmiş olursa olsun, beni her zaman tanıyabilmişti. Ve o ana kadar, içimden bir ses onun her zaman tanıyacağına inanıyordu. Benim bir şekilde bağışık olduğuma..." Sesi kesildi. Boğazını temizledi. "Her neyse, sonunda beni kendime getiren şey buydu. Bana onun tam zamanlı bakıma ihtiyacı olduğu söylendi, ama ben tüm parasını denemeler için harcamıştım... Yemin ederim, neredeyse Robert'ı arayacaktım. Hala beş ya da altı aylık yemek ve kirayı ödeyecek kadar paramız vardı, ama onu yalnız bırakamazdım, bu da dışarı çıkıp iş bulamayacağım anlamına geliyordu. Bu yüzden onun numarasını engellemeyi kaldırdım, ne söyleyeceğimi prova ettim ve... hiçbir şey yapamadım. Kendimi düğmeye basmaya ikna edemedim. Bunun yerine, özellikle o yaşta yapabileceğim en aptalca, en pervasız, en salakça şeyi yapmaya karar verdim: Kendime opsiyon ticareti yapmayı öğrettim.

O gülümsedi, ama ben ona karşılık veremedim. On dokuz yaşındaki bir çocuğun bu kadar stres ve sorumluluğu üstlenmeye hakkı yoktu. Zavallı çocuk çok korkmuş olmalıydı.

"Küçük adımlarla başladım, temel bilgileri öğrendim, biraz para kazandım. Ama sonra kibirli oldum, başlangıç şansını beceriye bağladım. İki kötü karar... Kalan birikiminin yüzde 70'ini kaybetmem için bu kadarı yetti."

"Dur tahmin edeyim," dedim, "yine de devam ettin."

Hafifçe güldü, sonra geriye yaslanarak yatağa uzandı, bir kolunu başının altına koydu. "Yapmak zorundaydım, yenilgiye uğrayamazdım."

Ağzım seğirdi. Yanına uzandım, yan dönerek onun profilini doyasıya seyredebilirdim.

"İşe yaradı," diye devam etti. "Sonunda. Kendimi buna adadım, başka bir takıntı haline getirdim, öğrendim ve..."

"Ve *Midas Touch Kid* oldu," diye bitirdim. Yüzü internetin her yerindeydi, manşetler arka arkaya, ticaret yaparak kazandığı küçük servetle, kimsenin dokunmak istemediği, batmakta olan medya şirketini satın alan 21 yaşındaki üniversite terkinin konuşuyordu. Söylentilere göre, kendi kendini yetiştirmiş, ancak kendi iyiliği için fazla hırslı biriydi. İlk haftasında şirketi o kadar acımasızca mahvetti ki, eski bir çalışan kameraya yakalanarak arabasına yumurta attı. İkinci haftanın sonunda, şirketin varlıklarının çoğunu tasfiye etti ve tutmaya karar verdiği az sayıdaki çalışana, tüm motoru ve temel algoritmayı silip sıfırdan yeniden inşa edeceklerini bildirdi.

İkisi ayrılmıştı.

Diğer herkes onun bu işi kaldıramayacağını söyledi.

Ama o başardı. Yeniden yapılandırdı, markayı yeniledi ve henüz kimsenin düşünmediği bir şey yaparak şirketi kârlı hale getirdi.

Dominic dedikoduyu oyunlaştırmamanın bir yolunu buldu.

Birdenbire, kullanıcılar o gün öfkeye susamış algoritmaların ve botların onlara zorla yedirmeye çalıştığı şeyleri tüketmekle sınırlı kalmadılar. Hikayenin aktif katılımcıları oldular ve neyin doğru olduğuna inandıklarına veya bildiklerine bağlı olarak hikayeleri destekleme veya bastırma yeteneği kazandılar. Platform, Whispers'ta ticaret yapmalarına, yanlış söylentileri çürütmelerine, yanlış ve zehirli anlatıları kısaltmalarına ve kitlelerin görmesi gerektiğini düşündükleri veya direnilemeyecek kadar ilgi çekici buldukları her şeyi uzatmalarına olanak tanıdı.

Sonra dallara ayrıldı, daha fazla şirket satın aldı, onları içini boşalttı ve sıfırdan yeniden yapılandırdı. Her seferinde, yapabileceğinden fazlasını üstlendiğini söylediler. Ve her seferinde onların yanlış olduğunu kanıtladı.

"Gerçekten harika bir iş çıkardın," dedim sessizce, "henüz kimse sana bunu söylemediyse diye. Dünyanın yükünü omuzlarında taşımak kolay olmamıştır."

Ağzında yavaşça, inanamayan bir gülümseme yayıldı. Yanına döndü, öne doğru eğildi, böylece neredeyse burun buruna geldik. "Alice Cloutier, bu gerçek bir iltifat mıydı?"

Ben de gülümsedim, uzandım ve parmak uçlarımla elmacık kemiğini okşadım. Dokunuşuma tepki olarak göz kapakları biraz düştü. Nefesi hırıltılıydı. "Daha fazlası var. Çoğu sır gibi gizlenmiş. Ne olduklarını bilmek ister misin?"

O, parmaklarımı dişleriyle şakacı bir şekilde ısırды, ben geri çekildiğimde onları yakaladı ve yumuşak, eğlenceli bir homurtuyla parmak uçlarına nazik bir öpücük kondurdu. "Sabah pişman olacağın bir şey söylemeni istemiyorum."

"Yani... benim seni ne kadar güzel bulduğumu duymak *istemiyorsun*," diye alay ettim.

Kaşları kalktı. "Ben *öyle* demedim." Sonra, "Beni güzel mi buluyorsun?"

"Bu şaşırtıcı olmamalı. Herkes senin güzel olduğunu düşünüyor."

"Sen herkes değilsin."

Bir şekilde bacaklarımız birbirine dolanmıştı ve tuttuğu elim göğsüne yaslanmıştı. Göz teması çok fazlaydı. Bu beni başımı döndürüyordu, ama gözlerimi kaçıramıyordum. Bu yüzden eğildim ve alt dudağına rahatlatıcı, narin bir öpücük kondurdum. İçgüdüsel olarak onu takip etmek için bir çekim hissettiği gibi seğirdi, ama kendini durdurdu.

"Annen hakkında daha fazla konuşmak ister misin?" diye fısıldadım.

"Başka sorunuz varsa memnuniyetle cevaplarım." Sesi yorgun geliyordu, son yirmi dört saatin ağır yükü gözlerinin altındaki yumuşak cildi morartmıştı.

Aklımda milyonlarca soru vardı, ama o zaten bitkin düşmüşken onu zorlamaya devam etmek biraz bencilce geldi. Ayrıca, yarın da vardı.

Ben tereddüt edince, "O mutlu, Alice," diye mırıldandı. "Onu tam zamanlı bakıma verdiğimde ilk başta çok suçluluk duydum. Planım, ev bittiğinde, işler daha istikrarlı hale geldiğinde ve ona bakacak küçük bir ekip tutabildiğimde onu yanıma almaktı. Eski bahçesinin bir kopyasını yaptırmamın nedenlerinden biri de buydu. Ama bunu sürekli erteliyorum çünkü o... orada arkadaşları var. Sen

sonunda onlarla tanışacaksınız. Haftaları ilgi alanlarına uygun grup etkinlikleriyle dolu, ülkedeki en iyi ve en nitelikli doktorlar ve hemşireler tarafından bakılıyor ve o... Şu anda ne kadar zor olduğunu biliyorum, ama öyle değil. Elbette kötü günleri de oluyor, ama hepimizin olduğu gibi. Sana söz veriyorum, o mutlu ve onunla biraz daha zaman geçirirsen, bunu kendin de göreceksin."

Burnumu çekip, hızla yanağımı sildim.

Peki ya o? Mutlu *muydu*? Soru ağzımdan çıkmadan dilimi ısırımdı. Şimdi bunun sırası değildi.

"Tamam mı?" diye fısıldadı ve ben ulaşmadan diğer gözyaşlarını sildi.

"Tamam," diye pes ettim. "Peki diğer neden neydi? Eski bahçesinin bir kopyasını yaratmak için." Söyleyiş şekli, birden fazla neden olduğunu ima ediyordu.

Bir süre sonra, "Bencilce, onun bir parçasını yanımda tutmak istedim. Onu özlüyorum. Teknik olarak hala burada olduğunu biliyorum, ama bu farklı bir şey ve ben... Annemi özlüyorum. O bahçeyi çok severdi ve onun bir parçasını hayatta tutabilirsem kendimi daha iyi hissedeceğimi düşündüm. Muhtemelen kontrol meselesi. Keder insanları garip şekillerde etkiler." Başını öne doğru eğdi ve burnumun ucuna tatlı bir öpücük kondurdu. "Sen uyuyana kadar burada kalacağım. Yarın istediğin kadar konuşabiliriz."

"O kadar yorgun değilim."

"Bunu söylerken neredeyse uyuyakaldın."

Yutkundum, gömleğini tutup kendimi öne doğru çektim, böylece tamamen kontrolümü kaybedip ağlamaya başlamadan önce göğsüne sokulabilirdim. "Gerçekten çok üzgünüm, Dominic. Her şey için."

Ve en kötüsü, bunu nasıl düzelteceğimi hiç bilmiyordum.

Beni kollarına aldı, sıkıca sarıldı ve saçlarıma yatıştırıcı sözler fısıldadı, ta ki sonunda bilincimi kaybedip karanlığa dalmaktan başka seçeneğim kalmayana kadar.

Ne kadar çok düşünürsem, Loch Ness'e beni koruduğu için teşekkür etmek için bir şeyler yapmam gerektiğini o kadar çok hissediyorum. Bunu yapmak zorunda değildi.

Onu brokoli yemeye ikna ederek iskorbüt hastalığından ölmesini engellediğimi biliyorum, ama Gampy onun gerçekten hoşuna gidecek bir şey yapmam gerektiğini söylüyor ve brokoli kesinlikle hoşuna gitmiyor.

Loch Ness'in sevdiği şeyler listesi:

Şiddet

Kan

Benimle dalga geçmek

Video oyunları (şiddet ve kan içeren ve kazandığında benimle dalga geçebileceği oyunlar)

Şeker

Oje ve küpe gibi kızlara özgü şeyler

Battaniye kaleleri (Stacy C. geçen ay onun doğum günü için büyük bir tane yaptı ve Alice onu ne kadar sevdiğini durmadan anlatıp durdu)

Sanırım ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Gece boyunca uyudum. Sabah boyunca uyudum. Öğleden sonraya kadar uyudum.

Rüyalar yok, huzursuzca dönüp durmak, yastıkları sinirli bir şekilde çevirmek yok. Sadece karanlık var — mutluluk verici, sessiz ve o kadar sonsuz derin ki, sonunda etkisini yitirip yeniden yüzeye çıkmama izin verdiğinde yönümü kaybetmişim.

Nerede ve kim olduğumu anlamam bir dakika sürdü.

"Dom?" Sonunda, bulanık odaya gözlerimi kısarak seslendim. Bu sadece kafamda mıydı, yoksa gözlerimin ışığa alışması normalden çok daha uzun mu sürüyordu? "Dominic? Hala burada mısınız?"

Kimse cevap vermediğinde, göğsümde sıkıcı bir hayal kırıklığı hissi uyandı. En son geceyi birlikte geçirdikten sonra beni terk ettiğinde, işler pek de iyi bitmemişti. Bu sefer de bir not bırakmamıştı, bu yüzden en azından bir mesaj falan göndermiştir diye düşünerek telefonuma uzandım.

Aile grubu sohbetinde elli üç okunmamış mesaj vardı. Rachel'dan bir cevapsız arama ve üç mesaj. Jamie ve Jackson'dan bir brunch daveti. Ama Dom'dan hiçbir şey yoktu.

Yataktan kalktım, kıyafetlerimi çıkardım ve yağmur duşuna girdim. Bu, benden büyük bir çaba gerektirdi. Kemiklerim, ıslak kum torbalarıyla ağırlaştırılmış paslı metal gibi sert ve ağırdı.

Sıcak su yardımcı oldu. Banyo kapısının beklenmedik bir şekilde çalınması ise yardımcı olmadı.

Omuzlarım gerildi ve şampuan şişesi elimden kayıp taş fayansların üzerine düştü.

Yalnız yaşayan bir kadının dairesinin duvarları içinde duymak isteyeceği tüm sesler arasında, duşta çıplakken banyo kapısını çalan biri, listenin en altında yer alır.

"Alice?"

Rahatlama, adrenalininle çarpışarak bacaklarımı karıncalandırdı. Cam kapıyı yana kaydırıp kafamı dışarı çıkardım. "Dom? Gittiğini sanıyordum."

"Nereye gidecektim ki?" "Eve mi?"

"Ne yapmaya?"

Kapıya kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum. Normalde boş zamanlarında ne yaparsın?"

"Eskiden çok dolaşır ve hayatımın düşmanı olan kişiye tatlı bir intikam planları yapardım, ama artık bunu yapamıyorum, bu yüzden biraz kaybolmuş hissediyorum."

Bu kadar moralim bozuk ve keyifsiz olmasaydım gülümserdim. *Acaba bugün yine Rosie'yi ziyaret edebilir miyiz?* "Birazdan dışarı çıkacağım, birlikte beyin fırtınası yapabiliriz. Sana yeni bir hobi bulabiliriz."

"Şimdi yapabilir miyiz? Aklıma birkaç fikir geldi." "Duş alıyorum."

"Sorun değil."

Dudaklarım seğirdi. "Oh, o zaman, tabii ki."

Kapı açıldı.

Ve çenem yere düştü.

Gözlerimi kırdım, yarı yarıya halüsinasyon gördüğüme ikna olmuşum.

Dominic Crawford, çocukluğumun kabusu, gençlik aşkı ve eski düşmanım, banyomun kapısında duruyordu, üzerinde siyah dar bir pantolon, siyah papyon ve *başka hiçbir şey yoktu*.

Gömleksizdi. Papyon takmıştı.

Striptizci gibi.

"Ne," diye nefes nefese, çok şaşkın ama bir şekilde gülümserken, "ne giyiyorsun?"

"Bu benim uşak üniformam," dedi kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Sen ve ben sahte bahanelerle bir anlaşma yaptık ve skoru eşitlemeden tamamen yolumuza devam edebileceğimizi sanmıyorum. Sen yaklaşık iki hafta boyunca benim hizmetçim olarak çalıştın, sana verilen üniformayı giydin ve sana söylenen her şeyi yaptın, şimdi sıra bende. Kısasa kısas."

Söylediklerini zar zor duydum. "Dominic, pantolonunu gerçekten yırtıp çıkaracakmış gibi görünüyorsun."

O, kasıklarının yakınındaki kumaşı tutup çekince, şaşkınlık ve zevkin karışımıyla çığlık attım. Pantolonun tamamı bir anda çıktı. Düğmeler açıldı, kumaş uçtu ve sonra o, gergin külotuyla lezzetli bir şekilde gülünç bir şekilde orada duruyordu.

Bu özel senaryonun onu neden tahrik ettiğini asla bilemeyeceğim.

"Ne oluyor böyle?" diye fısıldadım, gözlerimi onun yarı çıplak vücuduna dikerek.

O, benim bakışlarımın tadını çıkarırken kollarını kavuşturup sırttı, hem kendiyle hem de yıllar boyunca biriktirdiği kaslarıyla gurur duyuyordu. Adam kaslıydı.

Ve akıllara durgunluk verecek kadar çekici. En çekici, diyebilirim. Tıpkı kafamdan çıkmaya çalışan mağara kadını gibi, ağzından köpükler saçarak ona tırmanma arzusuyla.

Boğazımı temizledim ve salya akmadan önce başka yere baktım.

"Hoşuna gideceğini hissetmişim," diye övündü.

Gözlerim, sanki bütün hafta boyunca gördüğüm en ilginç şey gibi tavanı dolaşıyordu. "Tabii ki beğendim. Çok komik. Bu jestini çok takdir ediyorum ama seni benim uşağım olmaya zorlamayacağım."

"Beni hiçbir şeye zorlamıyorsun. Ben kendim teklif ediyorum."

"Yine de." Cildim erimeden önce su sıcaklığını düşürmem gerekiyordu. Buhar düşüncelerimi bulanıklaştırıyor, onları anlamayı zorlaştırıyordu. "Bu doğru gelmez."

Bana kalırsa, o bir ömür boyu yeterince acı çekmişti.

Başını eğdi, ses tonunda o çok tanıdık rekabetçi tavır vardı. "Emin misin?"

"Evet, oldukça eminim."

"Bahse girmek ister misin?"

Onunla bir ömür boyu rekabet etmenin keskinleştirdiği içgüdülerim, gözlerimi kısarak ona doğru kaydırды. Genişleyen, yırtıcı gülümsemesi tüylerimi diken diken etti. Sıcak bir öfke içimi kapladı, tam da bacaklarımın arasında. Bacaklarımı birbirine sıkıştırdım. Ama bu, orada oluşan sıvı ağrıyı önlemeye yetmedi.

"Bugünün geri kalanını bana ver," dedi, ilerleyerek. "Önümüzdeki iki haftanın neler getirebileceğini göstererek argümanımı sunmama izin ver, ve hala ikna olmazsan, vazgeçerim. Zamanlayıcı gece yarısı durur." Yarı açık duş kapısının hemen dışında durdu, bana sinsi sinsi bakarak. "Lütfen."

Parmaklarım kapı kolunu sıktı, boynum gerildi, göz teması kurmak için çenemi yeterince yukarı kaldırdım. "Kabul etmezsem bu konuyu bırakacak mısın?"

"Şüpheliyim."

Ona baktım. "Şu anda saat kaç?" "Bir buçuk."

Yani, fikrimi değiştirmem için on saati mi vardı? O kadar da kötü değildi. "Tamam, ama gece yarısı ne dersem o olacak. Tartışmaya gerek yok."

Yüzünde kurt gibi bir sırıltış vardı, sanki çoktan kazanmış gibi parıldıyordu. "Anlaştık." "Anlaştık."

El sıkıştık. Tam o sırada, başparmaklarını külotunun bel kısmına takıp onu çıkardı. Bir eliyle külotu bir kenara attı, diğer eliyle cam kapının kenarını tutup onu itti.

İçeri girdi.

Kollarımı kavuşturdum, göğüslerimi saklamak için değil, ayaklarım onun iri cüssesine uyum sağlamak için geri çekilirken ona yönelttiğim yargılayıcı bakışı vurgulamak için. "Ne yapıyorsun?"

"Saçını düzeltmeye bile yardım etmeyen bir uşak ne işe yarar?"

"Uşağın ne olduğunu biliyor musun?" diye alay ettim, o da ıslak bir köpek gibi başını sallayarak saçlarını alnından geriye itti.

"Bu güzel bir duş, çok geniş," dedi yağmur yağarken. Sağındaki gömme taş bankı işaret etti. "Bu çok işimize yarayacak, eminim."

"Çabuk ol, bana 'uşak'ın anlamını söyle," diye ısrar ettim.

Beni görmezden gelerek, ürünlerin etiketlerini tarayabilmek için onları çevirdi. "Vücut köpüğü var ama şampuan yok mu?"

"Düşürdüm. İşte."

Ben eğilip onu almadan önce beni belimden tuttu. "İzin verin."

Çömelerek, şişeyi yerden aldı ve plastik kapağı açtı.

"Papyonunu çıkarmayı unutmuşsun." Islanmış, sarkmış kumaşı parmağımla çırpıttım.

O güldü. "Onları hep nefret ederdin."

"Daha aptalca bir erkek aksesuarı düşünemiyorum. Tabii ki fötr şapkalar hariç." İlham geldiği anda parmaklarımı şıklattım ve ona işaret ettim. "Fötr şapka takma."

O küstah gülümseme bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

"Dominic, birden fazla kilidi olan metal bir iffet kemeri takacağım ve her bir anahtarı farklı bir tuvalete atacağım." Ve bu sadece yarı blöftü.

Yine derin, sıcak bir kahkaha attı. Avucunun ortasına bol miktarda beyaz bir sıvı sıkıp ellerini ovuşturdu. "Yine de seni boşaltırım."

Ben burnumu çektim, o da bunu elbette bir başka meydan okuma olarak algıladı. "Bahse var mısınız?"

Yağmur durdu, yerine hoş bir sis çöktü ve sonra parmakları saçlarıma dokundu, ıslak saç tellerimi kokulu bir sıvıyla kapladı. "Evet, Dominic. Benim vajinama erişimin yoksa beni orgazm edemeyeceğine bahse girerim."

O yılmadı. Kibirli bir şekilde sırtımasından bunu anlayabiliyordum. Ama saç derimi masaj yapmaya başlamıştı ve bu o kadar iyi geliyordu ki, endişemin pürüzlü kenarlarını eritiyordu. Buna alışabilirdim.

O saç kremini sürmeye başladığında gözlerim kapanmıştı ve farkına varmadan, o saçımı nazikçe okşarken ben ona yaslanmış, yanağımı göğsüne dayamıştım.

"Uykuya dalabilirim. Gerçekten," diye mırıldandım, o da ayrı duş başlığından biriyle saç kremimi durularken.

"Sana bankın işimize yarayacağını söylemiştim. Buraya gel."

Ayaklarım yerden kesildi ve kucağına oturtuldum, sırtım göğsüne yaslandı. Kendini ayarladıktan sonra kalçalarımı geri çekti. "Rahat mısınız?"

"Çok."

Köpüklediği lif kolumu okşadığında ona daha da yakınlaştım. Daha önce hiç böyle şımartılmamıştım. Tamamen cennetti. Dün yaşanan olayların ağırlığıyla kemiklerim artık gıcırdayan tahta gibi hissetmeyene kadar vücudumun her santimini okşayarak beni bu tarafa, o tarafa çevirdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım sonunda, başımı çevirip yanağına sıcak bir öpücük kondurdum. "Bu gerçekten çok güzel."

"Bu, kazandığım anlamına mı geliyor?"

"Hayır." Önümüzdeki iki hafta boyunca bana böyle şefkat göstermesini ne kadar *istesem* de, bu fikir bana pek uymuyordu.

Ona yalan söylenmişti ve çok öfkeliydi, ve ben onun yerinde olsaydım aynı şekilde davranmayacağımı kesin olarak söyleyemezdim. Artık ona kızgın değildim. Rachel'a ve biraz da kendime kızgındım, ama ona kızgın olmaya gücüm kalmamıştı.

Dominic lifleri bir kenara attı ve ellerini karnımdan kaburgalarım ve göğüslerime doğru kaydırды. "Çok yazık. Seni şimdiye kadar ikna etmiş olmayı umuyordum."

Gülerek, "Daha yirmi dakika bile olmadı," dedim.

"Aynen öyle. İki hafta boyunca ne kadar eğlenceli vakit geçirebileceğimizi bir düşün."

Göğüslerimi köpürttüğünde, bu sırada gizlice meme uçlarımla oynarken nefesim kesildi. "Peki iki hafta bittikten sonra ne olacak?"

"Dizlerimin üzerine çöküp senden af dileyeceğim. Hayır dersen, yalvarma planımın ikinci aşamasına geçeceğiz. Evet dersen, yine de yalvarma planımın ikinci aşamasına geçeceğiz, ama buna ek olarak, Rachel'ın hayatını nasıl mahvedeceğimi planlayacak kadar zihinsel kapasitem de olacak."

Gerildim. "Peki ya onu rahat bırakmanı istersem?"

Elleri dondu. "İki hafta sonra, onun yaptıklarını tam olarak sindirdikten sonra tekrar konuşalım."

"Devam etmek istediğini söyledin. Geçmişte olanlarla kendimizi sürekli uğraşırsak, bu bizim için nasıl sonuçlanacak sence?"

Hemen bir cevap gelmedi. Haklı olduğumu biliyordu.

"Onu bir daha görmek istemiyorum," diye fısıldadım. "Onunla konuşmak, onu düşünmek ya da hayatımda daha fazla yer kaplamasına izin vermek istemiyorum. Kızgın olmaktan çok yoruldum. Ben sadece... Devam edemem..."

Sesim titrediği anda, beni sahiplenircesine göğsüne sıkıca sarıldı. "Tamam. Peki," diye yatıştırıcı bir ses tonuyla mırıldandı. "Bırakacağım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Söz veriyorum."

Boğazımdaki düğümü yuttum ve başımı onun omzuna yasladım. "Üzgünüm, duygusal davranmak istemedim. Dün çok yoğun bir gündü. Hâlâ biraz hassasım." Tabii, aileme bu haberi nasıl vereceğimi hâlâ bilmiyordum. Burnumu çekerek elimi kaldırdım ve sevgiyle onun başının arkasını kaşıdım. O da inleyerek boynuma burnunu sürttü. "Bu çok yardımcı oluyor. Teşekkür ederim."

Bir gün, kendimi bu kadar kırılgan hissetmediğimde, bu iyiliğin karşılığını ödeyecektim.

Ama birlikte bankta oturmayacaktık. O tek başına bankta uzanırken, ben dizlerimi mahvedip onun beynindeki hücreleri penisesinden emiyor olacaktım. Onun fazlasıyla yetecek kadar hücresi vardı; muhtemelen sorun olmazdı.

Bu düşünceyle kalbim hızla çarpmaya başladı. *Acaba şimdi yapmama izin verir mi?*

"Dom?"

Sesi hafifçe değişmiş gibi, sanki bunu fark etmiş gibi, penisi sırtıma bastırdı. Ağzım sulandı.

Sözlü bir cevap yerine omzumun kıvrımını öptü. "Bu tam olarak nasıl olacak? Görevlerin neler?"

Çünkü yapmam gereken bir görev listesi var."

Elini karnımın alt kısmına kaydırıp ve aşağı doğru indirdi. "Ne istersen o. Ne istersen yaparım. Mesele bu."

Yutkundum. "Ne demek 'ne istersen'?"

Cildime gülümsedi, sonra yanan dilini boynumun yanından yukarı doğru sürükledi. Titredim ve o istem dışı bir şekilde kalçalarını salladı. "Sorun olmazsa sana göstermek isterim. Ama önce burada işimizi bitirelim

burayı bitirip önce kurulanalım, olur mu?" Sabunlu eli bacaklarımın arasına girdiğinde nefesim kesildi. Parmakları kaygan merkezimin üzerine kayınca saçlarıma inledi. "Tanrım, bankın her yerine damlıyorsun."

Dişlerim alt dudağımı sıkıca ısırmasaydı cevap verirdim.

"Bacaklarını aç."

Söylediği gibi yaptım, o tekrar ayrılmış duş başlığına uzandığında kalbim hızla çarpmaya başladı. Duş açıldı.

"Daha fazla aç," dedi.

Su yön değiştirence, boşuna sıkı sıkı tutunarak inledim. Dominic parmaklarıyla beni açarak klitorisimi alaycı su akışına tamamen maruz bıraktı. O anda gözlerim başımın arkasına çarptı.

"Şu anda bir ayna için ne verirdim," diye homurdandı ve başını yaklaştıırken beni daha da genişçe açtı.

Basınç değiştiğinde, suyun çoğu daha yoğun bir alana itildiğinde hafifçe artınca çırpındım. Bacaklarımı kapatmaya çalıştım, ama o sol uyluğumun altına kolunu geçirip yukarı çekti.

"Dikkatli olmalıyız," diye kulağıma fısıldadı ve sonra nazikçe ısırıldı. Parmakları iç uyluklarımın üzerinde kaydı ve parmakları kaygan merkezime girip keşfe çıktığında inledim. "Önce bunu yıkamazsak iç çamaşırını mahvedeceksin."

Başım omzuna çarptı, zevk üst üste yığılmaya başladıkça dişlerimi sıktım.

"Bacaklarını tamamen aç," diye emretti Dominic. "Ayaklarını bankın üzerine koy." Sonra, benden çok kendine seslenircesine, "Yarın buraya bir ayna taktıracağım."

Bacaklarımı açarken titredim ve o ayaklarımın yukarı kalkmasına yardım etmeseydi, onun istediği gibi onları bankın üzerine dayayamazdım.

Su kapandı ve parmakları beni yoklayarak incelediğinde inledim. "Hâlâ damlıyor," diye azarladı. "Dürtülerinizi kontrol etmeye çalışın Bayan Cloutier. Aksi takdirde, bütün gün burada kalırız."

Su tekrar açıldı ve ben eğildim, o da beni yakalayıp geri çekti. Göğüs ucumu bir kez çimdiklediğinde boğuk bir inilti çıkardım. Zevk gittikçe arttı, arttı ve arttı. Ve tam da tünelin sonunda ışığı görebildiğim anda, basınç tekrar kesildi.

"Bakalım..." Şu anda cinsel ihtiyaçlarına köle olduğum titrek sinir yumağını görmezden gelen Dominic, kalın orta parmağıyla zonklayan merkezime girdi ve onu sonuna kadar itti.

"Aman Tanrım," diye inledim.

Parmağını çıkardığında damlıyordu. Hayal kırıklığıyla tısladı. "Bu olmaz. Su yetmez. Ayağa kalk."

Kuru dudaklarımı yaladım. "Emirleri benim vermem gerekmiyor mu?"

Dudakları seğirdi. "Yapmam gereken bir iş var, Bayan Cloutier, ve bunu çok ciddiye alıyorum." Kalçalarımı kavradı ve beni kucağından kaldırdı. "Öne eğil ve ellerini duvara dayayın."

Yine, *ona* ne yapması gerektiğini söylemesi gereken *ben* değil miydim?

Yarı gülümseyerek talimatlarını yerine getirdim ve dengesiz dizlerimi birkaç santim daha ayırmasına izin verdim.

"Güzel."

Başımı eğdiğimde onun alt vücudunu görebilecek kadar eğilmiştim. O, iri aletini kavrayıp iki kez okşadıktan sonra avucunu sızan başının üzerine yuvarlarken, ben büyülenmiş bir şekilde onu izledim. Nefesi kesildi ve sonra bana dokunmaya başladı, diğer eliyle beni açarak izleme zevkini yaşadı.

"Bu senaryoyu kaç kez hayal ettim... Nasıl bu kadar güzel olabilirsin, Alice? Bundan sonra başka bir şey yapmam nasıl mümkün olabilir ki?"

Parmaklarım duvara kıvrıldı. Son iki haftayı işini ihmal ederek geçirdiği hakkında bir şaka vardı, ama ben onu bulamadan eğilip merkezimi öptü.

Onun yumuşak dudaklarının tatlı, iffetli baskısı bir saniyeden az sürdü. Yine de bir şekilde eklemlerimi çökertmişti.

"Fikrimi değiştirdim," diye mırıldandı ve ben nefes almaya çalışırken onun penisini sıktım. Dilini çıkarıp beni hafifçe yaladı ve ben

neredeyse dengemi kaybettim. "İki hafta yetmez. Bir ay yapalım."

Ciğerlerimden kırılğan bir kahkaha çıktı. "Sen benim uşağım olmazsan da seks yapabiliriz."

"Evet, ama başlangıçta, günde sekiz saat dilimi senin amına sokmamın sebebinin teknik olarak işim olduğu izlenimine kapılırsan, benim doyumsuz, obur bir canavar olduğumu kabullenmen daha kolay olur. Aksi takdirde, seni korkutup kaçıracağım." Yine yumruğunu taç kısmına vurdu. "Yanlış anlama, Alice. Motivasyonlarım çoğunlukla bencilce. Seninle günde yirmi dört saat geçirmek için vermeyeceğim çok şey yok. Bana dokunmamı istemesen bile. Tek istediğin konuşmak ya da sessizce oturmak olsa bile. İstersen sana evimin anahtarlarını veririm."

Düşecektim.

Bacaklarım titriyordu, sevgi ve şehvet beni boğmak üzereyken beni ayakta tutmak için çabalıyordu.

"Bu arada," diye mırıldandı, "başka bir sır daha öğrenmek ister misin?"

"Evet" diye boğuk bir sesle cevap verdim ve yere yığılmamak için dizlerimi kilitledim.

"O şeyi yanlışlıkla senin için yaptım." "Ne?"

Bu ne anlama geliyordu?

"Ne yaptığımı fark ettiğimde neredeyse bitmişti." Bir kez daha hafifçe yaladı. "En sevdiğin mimarı tutmuştum... Seyahatlerimizde hayran kaldığın her mimari detayı uyguladım... Geçerken bahsettiğin her küçük rüya evi hayalini..."

Zihnim hızla çalışmaya başladı, ama sanki tekerlekler yere değmeden motoru çalıştırmak gibi bir his vardı. Düşüncelerim dönüyordu, ama hiçbir yere varamıyordu.

"Roma tarzı hamamlar... Fransız pencereleri ve kapıları... İtalyan Juliet balkonları... İspanyol çeşmeleri... Görünüşe göre, hayatım boyunca senin için zihnimde bir liste tutmuşum."

"Dom..." Gerçekten bayılmak üzereydim.

"İki dakika daha," diye nazıkçe yalvardı ve bana bir kez daha hafifçe yaladı. "Vay canına, Alice. Hiç bilemezsin... Bununla yaşayabilirim."

Dudaklarını yine klitorisime bastırđı, geçen seferki kadar nazikçe, sonra pcklerini yukarı, yukarı, yukarı doğru sürdü. Nefes nefeseydim, gözlerim kapanıyordu, dizlerim titriyordu, bakışlarım damarlı penisinin üzerinde ve bankın üzerinde akan ağız sulandıran n sıvıya kilitlenmişti.

Dudaklarımı yaladım. *Ne israf.*

Ağız tekrar klitorisime döndü ve öpücükleri yeniden başladı. Bu sefer, ağzını açarak beni öperek şımarttı.

"Dom... Yatak. Lütfen." Artık kendimi tutamıyordum.

O sefer beni duyduğunu sanmıyordum. Parmakları gergin tenime batıyordu ve göğsünden derin, boğuk bir ses çıkıyordu. pckleri dağınık hale geldi, gevşek dili sanki susuzluktan ölüyormuş ve ben onun tek su kaynağımışım gibi girişimi yalıyordu.

Havaya doğru itti. "*Dominic,*"

diye yalvardım. "Yatak."

Penisi seğirdi. Bir kez daha itti.

Sonra ağzının tamamı devreye girdi, daha da geniş açıldı, bencilce, tamamen ahlaksız bir şekilde yalayıp, sıyırıp, emdi, sanki sadece kendi zevki için, sadece kendi zevki iinmiş gibi... Sanki ne kadar uğraşırsa uğraşsın benden doyamıyormuş gibi, benim ne hissettiğimin önemi yokmuş gibi. İnledim, geriye uzanıp saçlarını tutup onu kendimden uzaklaştırmak istedim.

Ama o benim bileğimi yakaladı ve baş döndürücü bir hareketle sırtım soğuk cam kapiya bastırıldı, Dominic önümde diz çöktü ve bacaklarımdan biri omzuna asıldı. Hayır, her iki bacağım da omzuna asılmıştı.

Aman Tanrım.

Tanrım, bu his...

Hareketlerinde tutarlı bir ritim yoktu. Vahşiydi, altın rengi gözleri yüzüme kilitlenmiş, elindeki her aleti - dudakları, dili, dişleri - kullanarak beni yutuyordu.

Dişleri.

Kalalarımın ne zaman hareket etmeye başladığını tam olarak bilmiyordum, ama onun yüzüne neredeyse srtndğm fark ettiğimde, artık çok geç olmuştu

Bakışlarımız birbirine kilitlendi. Bir elim saçlarında, diğer elim duvara dayanmış durumdaydı.

"Dom, bu his... sen bu konuda çok iyisin..."

Övgüye karşılık daha da kızardı, kararmış gözleri, benim onun için çaresizce nefes nefese kalışımı izlerken parıldıyordu.

Eğer günde sekiz saatini böyle geçirmek istiyorsa, öyle olsun. Ben de sekiz saatimi ona karşılık vermek için harcayabileceksem sorun yoktu. Bunu başarabilirdik. Yemek yemek, duş almak ve uyumak için hala bolca zamanımız kalırdı.

"Aynen böyle..." Zevk doruğa ulaşırken kalçalarım sallanıyordu. Cildim karıncalanıyordu, parlak beyaz noktalar görüşümü bozuyordu. "Devam et... Ben... Dominic, ben..." Artık düşünemiyordum. Tüm düşüncelerim buharlaşmıştı. O kadar güzeldi ve ağzıyla o kadar iyiydi ki. Aklımı kaçıırıyordum ve ben sadece... Ben... "Güzel... çok güzel... bu... oh tanrım, ben..."

Volkan patladı. Şiddetli bir sarsıntı Dominic'i sarstı, ben çığlık attığımda ciğerlerinden yarı vahşi, yarı zafer dolu bir homurtu çıktı. Hiçbir şeye doğru itiyordu, parmakları iz bırakacak kadar sert bir şekilde bana gömüldü. Benim orgazmım beni sararken, kalın sperm ipleri ondan fışkırdı ve tüm vücudumu sıvı elektrikle kapladı. Dalga dalga zevk kaslarımı sardı, beni duyularımdan kopardı.

Sonra jelatin gibi oldum.

Kendime geldiğimde, ikimiz de duşun zeminindeydik. Ben onun kollarında gevşemiştım, o ise başımın arkasını okşuyor, şakağımı öpüyor ve zar zor anlayabildiğim bir dizi övgü fısıldıyordu.

Gözlerimi kapattım ve ona daha da yakınlaştım, onun taze, erkeksi kokusunu içime çekerek. Beni yatak odasına taşımadan önce, kollarımı yumuşak beyaz duş bornozuna sokacak kadar beni kendinden uzaklaştırmayı zar zor başardı. Sonra dudakları dudaklarıma değdi, vücudunun sıcak, ağır ağırlığı beni yatağa bastırdı.

Parmaklarımız yatakta birbirine dolandı. Dillerimiz şefkatle birbirine sarıldı. Ve eğer bu cennet değilse, cennet neye benziyor görmek istemem.

Kale hazır. Atıştırmalıklar ve video oyunları da var. Gampy beni mağazaya götürdü ve doğum günü paramla Skittles, Starbursts ve PlayStation'ım için ikinci bir kumanda aldım, böylece Loch Ness ile birlikte oynayabileceğiz. O kırmızı aromalı olanları (özellikle çilekli) çok seviyor, ben de onları onun için ayırdım.

Sadece ikimiz olacağız ve bu beni geriyor, çünkü ne hakkında konuşacağımızı bile bilmiyorum. Bazen böyle durumlarda paniğe kapılıp hoş olmayan şeyler söylüyorum ve bu sefer öyle bir şey olmaması için gerçekten umuyorum, çünkü teşekkür etmek istediğim için bu durum her şeyi mahveder. Belki de önceden konuşabileceğimiz bazı konular bulurum, böylece riske girmiş olmam.

Oh, ve sanırım ona bundan bahsetmeli ve cumartesi günü boş olup olmadığını sormalıyım. Dün bunu yapmam gerekiyordu ama her denediğimde avuç içlerim terlemeye başladı ve kalbim, Koç Mittal'ın bize burpee ekleyerek intihar egzersizleri yaptırdığı zamankinden bile daha hızlı atmaya başladı.

Sanırım bana bunu yapmamam için uyarıyor ama ben çoktan bu işe bulaştım.

ALICE

O cennet değildi. Aceleci davranmıştım.

Hayır, cennet Dominic Crawford'un saçımı taraması, sonra hayatımın en iyi orgazmıyla zihnimi eritmesinden iki saat sonra nazikçe saçımı kurutmasıydı.

Cennet, ben hala bornozumla onun kucağında otururken, o bana şefkatli öpücükler, çikolata kaplı meyveler ve kalan tüm sırlarını yavaşça fısıldarken.

Ve sekiz yıllık cehennemden sonra, bunu hak ettiğimi söyleyebilirim.

"Seninle bir randevuya çıkmak istiyorum," diye fısıldadı yanağıma. "Lütfen."

Ağızımdaki bitter çikolata ve taze çileğin tadını çıkarırken, o da çenemden damlayan meyve suyunu yaladı. Göğüs uçlarım hemen sertleşti.

Bana kalsaydı, tüm kapıları kilitler ve önümüzdeki on yıl boyunca kendimizi yatağıma zincirlerdik.

O ise *beni* korkutup kaçıracağından endişeleniyordu. "Tamam," dedim sonunda. "Ne zaman?"

"Yarın gece. Birkaç saatliğine uşak işini askıya alabiliriz."

"Gece yarısından sonra da devam etmeyi kabul edeceğimi varsayman cesurca."

Boynumu öptü. "Gerekirse yalvarırım."

Gülümsedim. "Bana bir ay boyunca hizmet etmek için *yalvaracak* mısın?" "Zevkle."

Onu bir an inceledim, sonra çenesini avuçladım ve başparmağımla elmacık kemiğini okşadım. Kirpikleri titredi ve bu beni ölmek istememe neden oldu.

Parmağımı yumuşak alt dudağına kadar indirdim, sonra kucağından kayarak pozisyonumu değiştirip kanepede üzerine oturdum. O da aynı beyaz bornozu giymişti, ancak kemeri oldukça gevşemişti. Küçük bir çekişle çıplak kalacak ve benim merhametime kalacaktı. "Bana başka bir sırrını söyle."

Bakışları bornozumun derin V yakasına odaklandı, elleri hemen uyluklarımın üzerine kaydı.

Tatlı yaz çocuğu, yarın evden ayrılacağımızı gerçekten düşünüyordu.

"Göbek deliğini deldirdiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum." On sekiz yaşına girmenin muazzam başarısını kutlamak için kendime verdiğim bir hediyeydi.

"Tesadüfen, o ay ben de sikimi yıpratmıştım çünkü sen, şüpheli havalarda yatak odamın penceresinin önündeki havuzda, 700 dolarlık parçalanmış kumaştan yapılmış giysiler giyip tembellik ediyordun. Ve tişört giydiğinde, göğüs kafesine kadar kısaltılmıştı."

Omuz silktim. "Kumaş sürtünüyor ve tahriş ediyordu."

Ayrıca, eski havuzumuz ısıtmalıydı ve o bahar tatili, şimdiye kadar geçirdiğimiz en sıcak bahar tatillerinden biriydi. Bundan yararlanmamam mı gerekiyordu?

"Alice. Penisim neredeyse düşecekti. Durum o kadar kötüleşti ki, en ufak bir klor kokusu bile beni sertleştiriyordu." Sesi ciddiydi. Ve biraz da kızgındı. "Her neyse, önemli olan şu ki, senin lanet meme uçlarını görebiliyordum ve bu bir güvenlik tehlikesi oluşturuyordu, bu yüzden mavi örgülü olanı çalmak zorunda kaldım."

Ağzım açık kaldı. "Benim özel Missoni'mi mi aldın?"

"Sen onu son giydiğinde burnum kanadı ve neredeyse bayılıp kafamı vuruyordum. *Evet*, onu aldım."

Buna gülmemeliydim. "Dominic! O benim en sevdiğim mayomdu!" *Aylarca* onu aramıştım.

"Ve bu da en sevdiğim penis. Yapmam gerekeni yaptım." Ona şüpheyile baktım. "Hâlâ sende mi?"

Bana tamamen pişmanlık duymayan, ifadesiz bir bakış attı. "*Hâlâ sende mi?*"

"Ayrılmadan önce panik içinde onu çantama koydum. Yapmak zorundaydım. Kaç kez yıkarsam yıkayayım, DNA'm o şeyin her bir lifine kalıcı olarak işlemiştir. Suçlayıcı bir kanıttı."

Nefes nefese, göğsünü iterek, "Dominic!" diye bağırdım. Eğer inci takmış olsaydım, onları sıkıca tutmuş olurdum.

O gülerek, avuçlarını uyluklarımdan yukarı kaydırıp bornozumun altına soktu. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, her seferinde seni düşündüm."

Bu gerçekten kendimi daha iyi hissettirdi. Ama bunu itiraf etmeyecektim. Başımı eğdim. "Tam olarak ne yapıyordum?"

"Her türlü şeyi. Fantazi Alice yaratıcı olmaktan başka bir şey değil. Ve ağızla çok, çok iyi."

Gözlerimi kısarak baktım. "O benden daha mı güzel?"

"Kimse senden daha güzel değil," dedi soğukkanlılıkla. "Ama o kesinlikle daha sürtük ve bana karşı olağanüstü nazik. O ve ben çok iyi anlaşıyoruz."

Elini sehpa uzattığında elini itip bana çikolata kaplı başka bir ikram getirdi. Boğazı, eğlencesini yutarken titredi. "Onun benden daha sürtük olduğunu nereden biliyorsun? Bunu bilemezsin."

"Alice, bu konuda bana güvenmeni rica etmek zorundayım. Aralarında büyük fark var."

Gözlerim artık yarık gibiydi. "Ve o, senin bir sürü fantezinde aktif bir rol oynuyor mu?"

"Hepsinde."

Dominic'in kucağında oturup, hayali bir versiyonumdan kıskançlık duyduğuma inanamıyordum, ama işte buradaydık. "Onunla konuşmama izin ver."

O gülümsedi ve öne eğilerek beni öpmek istedi. Dudaklarımdan küçük bir gülümseme kaçtı, ama hemen onu bastırıp onu yastığa geri ittim. O buna bayıldı. Gözleri eğlenceyle parlıyordu ve ağız bastırılmış kahkahalarla titriyordu.

"Onun neyi bu kadar hoşuna gidiyor?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar vaktin var?"

Oh, bunun bedelini ödeyecek.

Onun sözlerini yutmasını sağlamak için rekabetçi bir dürtü göğsümde alevlendi. Gülümsedim. "Biliyor musun, *bu kadar* cömert davrandığın için

Bu sabah tüm sırlarını açığa vurduğuna göre, ben de sana benim sırlarımdan birini vereceğim. Aslında sen piercingimden bahsedene kadar bunu unutmuştum, ama piercing yaptırmaya gittiğim yerde oldukça geniş bir fiziksel sağlık seçeneği sunan ayrı bir alan vardı.

Bu sefer iki kaşı da birden yukarı kalktı.

"Bir anlık hevesle oraya uğramaya karar verdim. Küçük, göze çarpmayan altın bir mermiyle çıktım; kullanımı kolay, saklaması daha da kolay. Ama vay canına, ne kadar da etkiliydi. İlk kullandığımda yıldızlar gördüm ve... Şöyle diyelim, o bir ayda ortalama bir insanın bir yılda kullandığından daha fazla pil harcadım."

Gözleri buğulanmaya başladı, dudakları aralandı. "Ve tahmin et kimin suçu olduğunu..." Yavaşça kemerini çözdüm.

Sözlü bir cevap beklemiyordum. Yüzünden zeki bir yaşamın tüm belirtileri kaybolmuştu. Hiçbir düşünce yoktu. Sadece şehvet vardı.

Sert, kavisli penisi karın kaslarına bastırılmıştı, kibirli baş kısmında çok küçük bir damla ön sıvı birikmişti. Gözlerim üzerinde durduğunda ve dudaklarımı ısırduğunda tekrar sallandı. Ağzım tekrar sulanmaya başladı.

"O şeyi çok sevdim," diye devam ettim, parmaklarımı karın kaslarına doğru kaydırarak. Dokunuşumla gerildiler ve irkildiler, ve o istem dışı bir homurtu çıkardığında gülümsemem genişledi. Bana kızgın ve açmış gibi bakıyordu ve susmamı ve konuşmaya devam etmemi istiyordu. "Her kullandığımda sessiz olmaya çalıştım, ama o kadar iyi geliyordu ki. İnemelerimi bastırmak için yüzümü yastığa gömmek zorunda kaldım."

Titrek bir nefes verdi, bacaklarımı sıkıca kavradı. "Tanrım."

Dudaklarımı yaladım, sonra parmağımı onun penisinin ucuna sürerek, boşa gitmeden damlayan ön sıvıyı topladım. Sonra dilimi çıkardım ve parmağımı temizledim.

Onun tadı içimi titretti. Aşırı güçlü bir afrodizyak gibiydi.

Bayılacak gibi görünüyordu, ama ben daha en iyi kısmına gelmemiştim bile.

"Bazen üniformamı bile çıkarmadan yapardım," diye mırıldandım ve daha fazlası için geri döndüm. "Özellikle de senin oyunlarından birini izledikten sonra

maçlarından birini izledikten sonra. Kapımı kilitler, yüzümü yastığa gömer, eteğimi kaldırır ve... yıldızları çağırırdım."

Yumuşak bir küfürle gözlerini kapattı, başı kanepeye yaslanırken göğsünden düşük bir homurtu yükseldi.

"Hala onun benden daha sürtük olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. "Devam edeyim mi?"

Cevap vermek için yeterli beyin hücresi toplamak ve yeterli oksijen çekmek bir dakikasını aldı. "Hala o kazanıyor."

"Nasıl? Neden?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda ateş ve mürekkep gibiydiler. "Çünkü o benim kucağıma oturup, küçük bir baştan çıkarıcı gibi bu hikayeyi anlatmazdı. Yatağa çıkar, bacaklarını açar ve bana gösterirdi."

Bir heyecan beni sardı, uzuvlarımda titremeler yarattı. "Yeni oyun," diye karar verdim, "Rol yapma oyunu. Kimin hayal gücü diğerinden daha fazla ise o kazanır. 'Pes etmek' oyunu durdurur. Bir kişi yenilgiyi kabul edene kadar gerçek seks ya da mastürbasyon yok; aksi takdirde oyun asla bitmez."

Tek bir amacı olan psikolojik bir savaştı: hayal gücünü kullanarak diğer kişiyi o kadar sınırına kadar zorla ki, boşalmazsa ölecekmiş gibi hissetsin.

Gülümsemesi heyecanlı olduğu kadar sinisterdi. "Kazanırsak ne alacağız?"

Ellerimi çıplak göğsüne kaydırđım ve ona yaklaştım. "Sen kazanırsan, uşaklık işini kabul edeceğim. Ben kazanırsam, benim daha sürtük olduğumu kabul edecek ve onunla ya da ona yaptığın her şeyi bir listeye yazacaksın. Bunları tek tek ele alacağız, böylece benim ondan ne kadar daha iyi olduğumu görebileceksin."

Dilini ağzından çıkardı ve penisini kavradı. "Peki ya berabere kalırsak?"

"İkisini de yaparız." Sonra eğildim ve kulağının kepeklerini ısırdım. "Elinden geleni yap, Crawford. Aklına gelen her türlü uygunsuz şekilde bana dokun."

O ısırdı. "Odana git, yapman gerekeni yap. Hazır olup yatağa gelmen için sana beş dakika veriyorum."

Göğsümde heyecan patladı ve onu itip yatak odama koşarken gerçekten kıkırdadım.

DOMINIC

Şansıma inanamıyordum.

Bir şekilde, rüyalarımın kızını benimle bir oyun oynamaya ikna etmişim ve onun tek amacı, benim hak etmediğim, aptal kıcıma, benim hayal gücümünden daha "sürtük" olabileceğini kanıtlamaktı.

Alice Cloutier o kapının diğer tarafındaydı ve bana aslında büyük bir sürtük olduğunu kanıtlamaya hazırlanıyordu.

Bu sefer kazanıp kazanmamam umurumda bile değildi. Aslında, kazanmamayı dilemişim.

Tek bir hedefim vardı: bayılmadan veya kalp krizi geçirmeden oyunun sonuna kadar dayanmak.

Saatime tekrar baktım, pantolonumu gerginleştiren sızıntı yapan şişkinliği avucumun içine aldım ve uzun, derin bir nefes aldım. Kendisi için ne tür bir rol düşündüğünü bilmiyordum, ama tamamen giyinik olursam uyum sağlamanın daha kolay olacağını düşünmüştüm. Tabii ki, hayatımın en uzun beş dakikasını geçirirken ellerimi meşgul tutmam gerekiyordu.

Bip bip bip bip.

Nabzım boğazıma kadar çıktı.

Dokulu, bronz kapı koluna uzandım, başparmağımla desenini izledim, kanım ateşli bir beklentiyle uğulduyordu. Son bir derin nefes aldım ve içeri girdim.

O yatakta, telefonunda gezinirken, neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen dantelli ve ince siyah bir sütyen ve var olan tüm kıyafet kurallarını çiğneyecek kadar yukarıya kadar kıvrılmış tanıdık bir ekose etek giyiyordu.

Fermuarım patlayacak gibiydi.

Bana "şaşkın" bir bakış attı, sonra ruhani yeşil gözlerini kısarak "Kimse sana kapıyı çalmanı öğretmedi mi?" dedi.

Kan akışım kesilmiş beynimin bu kelimeleri anlaması o kadar uzun sürdü ki, o karakterinden çıktı, güzel pembe dudakları "iyi misin?" diyen bir gülümsemeye dönüştü ve kaşlarını çatı.

Kendine gel.

Kollarımı sıvadım ve sesimi normalde yönetim kurulu toplantılarında kullandığım sakin ve otoriter tona getirmeye çalıştım. "Bu evdeki kapıları neden çalayım ki? Burası benim evim."

Gözleri kısa bir süre parladı, eğlenceyle ışıldadı. "Saygısızlık etmek istemem Dominic..."

"Sizin için Bay Crawford, Bayan Cloutier. Etkileşimimizin nerede gerçekleştiğine bakılmaksızın."

Gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama başaramadı. "*Bay Crawford*, hem ailem hem de ben sizin cömertliğinizi ve lisansüstü staj fırsatını takdir ediyoruz, ancak eminim onlar da benim temel düzeyde mahremiyet hakkım olduğunu kabul ederler."

Odaya girdim, kapıyı kapattım ve kilitledim. "Evet, öyle görünüyor ki, Bayan Cloutier, yüksek lisans stajyerliği olarak evde kalarak asistanlık *yapabilmek* için, ara sıra *yardım* etmeniz gerekiyor."

O da oturdu. "Peki, cumartesi gecesi saat 10:45'te size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Crawford?"

Kafamı yorarak, seçeneklerimi gözden geçirdim ve şok faktörünü tercih ederek kararımı verdim. "Eşim için bir hediye seçmemde yardıma ihtiyacım var."

Alice dilini üst dişlerinin üzerinde gezdirdi ve benim sikim, dışarı çıkmak için can atarak, daracık yerinde gerildi.

"Bir ilişki ortağı tavsiye ederim. Onu gerçekten tatmin edebilecek biri." Gülümsedi ve etrafını işaret etti. "Duvarlar ince."

Ona sert bir bakış attım ve yavaşça yatağa yaklaşarak tam karşısına durdum. Yutkundum ve bakışları pantolonumun şişkinliğine kaydı. "Evimde saygısızlığa tahammülüm yoktur, Bayan Cloutier. Bunu sisteminizden atmak için son şansınız olduğunu düşünün."

Kaşlarını kaldırdı. "Yoksa ne olur?"

Bakışlarım onun mükemmel göğüslerine kaydı. "Sonuçları. Biraz disiplinli davranmak sana iyi gelebilir."

Masum bir gülümsemeye, "Ve hayatında en az bir kez orgazm olma şansı, karınıza çok iyi gelecektir. Tavsiyem hala geçerli. Konuşmamız bitti mi?" dedi.

Ellerimi ceplerime soktum, dudaklarımı sahte bir hayal kırıklığıyla sıkıştırdım. "Oyuncaklarınızı nerede saklıyorsunuz, Bayan Cloutier?"

"Anlamadım?"

"Oyuncaklarınız. Onları nerede saklıyorsunuz?"

Kollarını kavuşturdu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Başımı eğdim. "Komik. Özgeçmişinde, para için kamera karşısında seviştiğini hiç belirtmemişsin."

Gözleri parladı. Rolünden çıktı, bana "oooh, skandal" diye fısıldadıktan sonra ifadesini yeniden kontrol altına aldı. "Hesabımı buldun mu?"

"Duvarlar ince, unuttun mu?" Ona ne kadar bakarsam, yanakları o kadar kızarıyordu. Ben de daha fazla eğildim. "Ben olsam işbirliği yapardım, Bayan Cloutier. Tabii, gelecekte referans için benimle iletişime geçen her işverene, bahşiş için kendini parmakladığın videonun linkini vermemi istemiyorsan."

Ağzı açık kaldı. "Çok mu ileri gittim?" diye sordum.

Kafasını salladı, şoku hızla bir gülümsemeye dönüştü. "Yatağın altında."

Ona kısa bir gülümsemeye karşılık verdim. "Aferin kızım. Şimdi, neden onları çıkarıp bana göstermiyorsun?"

Söyleneni yaptı, sahte bir alçakgönüllülükle mükemmel kışını eliyle kapatarak yatağının altından küçük bir kutu çıkardı. Yatağın kenarına tekrar otururken kutuyu koruyucu bir şekilde karnına sıkıca bastırdı ve alt dudağını dişleriyle ısırdı.

Tanrım. O ağza bir kez olsun sikimi sokmak için seve seve bir organımı feda ederdim.

"Aç şunu."

Kapağı açtı ve bu sefer karakterimi bozma sırası bendeydi. "Ciddi misin lan?" diye sordum, kaşlarım saç çizime kadar kalktı.

Omuz silktilti. "Çoğu erkekle seks yapmanın, tüy ile kaşıntıyı gidermeye çalışmak gibi olduğunu çok çabuk öğrendim. Bu yüzden işi kendi ellerime aldım."

Kutu, farklı şekil, renk ve boyutlarda bir dizi oyuncakla doluydu. Her birini kullandığı görüntüler kafamda canlandı ve neredeyse bayılacaktım.

Boğazımı temizleyerek, bakışlarımı ondan ayırdım ve kendimi tekrar rolüme odakladım. Bir dakika sürdü.

"En sevdiğin hangisi?" diye sordum.

"Patronumun bunu bilmesi neden gerekli ki?"

"Eşime hediye seçmek için yardımına ihtiyacım olduğunu zaten söyledim." Bir sandalyeyi yatağın yanına çekip oturdum ve dizlerini kendi dizlerimin arasına sıkıştırdım. "Kaç kez daha tekrar etmemi bekliyorsunuz, Bayan Cloutier?"

Kutunun içine uzanıp kırmızı bir gül çıkardı. "Peki. İşte. Benim tavsiyem bu olur. Yarın sizin için bir tane sipariş edeceğim. Anlaştık mı?"

"Önce küçük bir ürün tanıtımı istiyorum. Gerçekten işe yaradığından emin olmam lazım."

Yutkundu, yanakları kızardı, gözleri heyecanla parıldıyordu. "Ya biri içeri girerse?"

"Kapı kilitli ve eşim bu sabah iş gezisine çıktı. Önümüzdeki haftaya kadar dönmeyecek. İşinizi doğru yapıyorsanız bunu bilmeniz gerekir."

O kıvrandı. "Ama... öğrenirse kızmaz mı?" "İşini yapmayı reddeden geveze bir stajyeri cezalandırıyorum

Aynı zamanda ona bir hediye seçiyorum. Yanlış bir şey yapmıyorum, bu yüzden *öğrenecek* bir şey yok." Geriye yaslandım ve şişkinliğimi kavradım. "Şimdi, lanet olası bacaklarını aç."

Yine kıvrandı, tereddüt ederken biraz nefes nefese kaldı. Öne doğru eğildim ve başparmağımla yanağını okşadım. "Hey. İyi misin?"

O gülümsemesi, doğru zamanda yaparsa bütün bir krallığı yerle bir edebilirdi. "Evet. Bu eğlenceli. Beklediğimden daha eğlenceli."

Saçını kulağının arkasına koyarken içimden bir kahkaha çıktı. "Güzel."

"Peki ya sen?" diye sordu. "Eğleniyor musun?"

Kalbim sıkıştı. "Uzun zamandır hiç bu kadar eğlenmemiştim."

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Tamam."

"Tamam," diye fısıldadım. "Devam edelim mi?"

O başını salladı ve ben pozisyonumu yeniden almadan önce hızlıca bir öpücük çaldım. "Bacaklarını aç. Bir daha sormayacağım."

Yavaşça titreyerek bacaklarını birbirine sıkıştırdı. Sonra, dikkatlice bacaklarını açtı ve eteğini aşağı çekerek kendini örtmeye çalıştı.

"Eteğini kaldır."

Kumaşı sıkıca kavradı, sonra yukarı kaldırarak mükemmel, ağız sulandıran koyu pembe amını ortaya çıkardı.

Öne eğildim ve bacaklarını daha da ayırdım. O kaçmaya ve kendini tekrar örtmeye çalıştı, ama ben tutuşumu sıkılaştırdım ve onu yerinde sabitledim. Başımı döndüren bir iniltiyle karakterinden çıktı.

"Neden bu kadar sırlıslıksın lan?" diye suçlayıcı bir şekilde homurdandım.

"Üzgünüm. Elimde değil."

Ben başparmağımla onun yarık kısmını okşarken, o başını yorgana gömerek inledi. "Bu tamamen uygunsuz bir davranış, Bayan Cloutier. Ben evli bir adamım."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Bir yastık alıp belinin altına koydum, vücudum onun titreyen, sikimi isteyen halini görünce titremeye başladı. "Özür dilemek yetmez," dedim, kemerimi çıkararak. "İş yerinde nasıl davranmanız gerektiği konusunda birkaç ders almanız gerekiyor, Bayan Cloutier. Aslında birçok ders. Staj sorumluluklarınız resmi olarak iptal edildi; bunun yerine, önümüzdeki bir yıl boyunca davranış düzeltme yoluyla itaat odaklı yoğun bir PA eğitimi alacağız. Karım işe gider gitmez ve yatmaya gittikten sonra ofisime rapor vereceksiniz."

Titrek bir nefes verdi, yanakları kızardı ve fısıldayarak, "Bu konuda garip bir şekilde iyisin," dedi.

Şakağımı okşadım. "Sürtük beyni."

O, öfkeli bir kahkaha atarak yatağına geri düştü. "Bu hikayeyi önümüzdeki bir yıl boyunca sürdüreceğiz. Bu eğitimi gerçekten çok istiyorum. Hepsini."

Ve işte böylece, zaferini garantiledi.

ALICE

Eh, yanılmışım.

Dominic'in hayal gücü benimkinden çok daha üstündü, o kadar ki oyunun amacını geçici olarak unutmuştum. Rol yapmanın bana göre bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Bunu sadece, başka insanlarmış gibi davranırsak kendimizi daha rahat bırakabileceğimizi düşündüğüm için önermiştim.

Ama vay canına, çok eğlenceliydi.

Şaka yapmıyordum. Bunu tekrar yapacaktık.

"Ayaklarını yatağa koy. Ellerini kullanarak dizlerini olabildiğince aç."

Heyecanla titreyerek emri yerine getirdim.

"Misafir yatağımın her yerine sıçırıyorsun," dedi Dominic'in yeni alter egosu, öfkeyle dolu bir ses tonuyla. "Yaşının iki katı olan evli bir adam tarafından sikilmeyi istiyorsun. Bunun ne kadar uygunsuz olduğunu biliyor musun?"

Parmağını yarıklarımın içine kaydırduğında inlemekten boğuldum. "Eğitim için etek giymen gerekecek. Bunu üniforma olarak düşün. Gün boyunca rastgele kontroller yapacağım, amcığın yaramazlık yapmadığından emin olmak için. Bir daha böyle bir pislik yaptığını görmek istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Biliyor musun? Belki de bu konuda biraz *fazla* iyiydi.

"Ya elimde değilse?" Nefes nefese, şehvetin yoğun sisini aşarak üstünlüğü nasıl geri kazanabileceğimi bulmaya çalışıyordum.

"O zaman sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsınız, Bayan Cloutier." Parmak eklemine klitorisime bastırdı ve keşfedilmemiş bir mor renk varyasyonu kafamda patladı. "Evin her yerinde böyle bir karmaşa yaratmanıza izin veremeyiz, değil mi?"

Ani bir hareketle, onun yakıcı dilinin benim açıklığının üzerinde kaymasını hissedince nefesim kesildi, tırnaklarım dizlerime batıyordu. O inledi, alnı karnıma bastırılırken bir anlığına karakterini kaybetti.

Bir dakika boyunca nefesine odaklanarak küfretti. "İstem dışı boşalırsam ne olur? Kim kazanır?"

Gerçekten, tüm kalbimle, artık umursamıyordum. Sadece bu oyunu mümkün olduğunca uzun süre devam ettirmek istiyordum.

"Eğer istem dışıysa, hiçbir şey olmaz," diye karar verdim, önce düşünmeye bile gerek duymadan. "Sadece devam ederiz."

Rahatlamış bir nefesin sıcaklığı tenime yayıldı ve başını tekrar kaldırarak, sarhoş ve sersem bir ifadeyle bacaklarımın arasındaki tepeye bakmaya başladı.

Onun tarafından bu şekilde arzulanmak, bağımlılık yapan, baş döndürücü bir şeydi. Yarım şişe şampanya içmişim gibi sersemlemiş ve sarhoş hissediyordum.

"Bana ne yapmaya zorladığını bir bak," diye homurdandı ve klitorisimi dişlerinin arasına alıp emmeden önce uzun ve derin bir yalama daha yaptı. Sırtım yataktan kalktı ve dizlerim tutunamadım. "Bana ne yapmaya zorladığını bir bak."

"Aman Tanrım, aman Tanrım."

Sonra dilini içeri soktu.

Görüşümün sağ üst köşesi kıvılcımlarla doldu. Kalçalarımı yatağın kenarına doğru çekti ve içime inleyerek, ağzı ve dili ruhumu parçalayan bir ritme girdi.

Nefes nefeseydim, yorganı tırmalıyordum, daha yükseğe, daha yükseğe, daha yükseğe tırmanıyordum. Midem titremeye başladı, ayak parmaklarım acı, gerginlik ve zevk çarpışırken kıvrıldı. Birbirine dolanıyorduk. Daha sıkı dolanıyorduk.

Daha

sıkı.

Daha

sıkı.

Beni dağın zirvesine çekiyordu. O çekilmeden önce.

Acı içinde nefes almaya çalışarak inledim.

"Bundan sonra her sabah bana kahvemi getireceksin. Kahveyi doğrudan bana vereceksin, sonra masamın üzerine eğilip

sabah kontrolümü yapabileyim. İç çamaşırı giyme. İhtiyacın olmayacak."

Bununla birlikte, klitorisime vurdu. Acıtmayacak kadar nazikti, ama içimde ateşli bir zevk patlaması yaratacak kadar da sertti. Nefesimi tuttum, yorganı yumrukladım. Tamamen toparlanamadan tekrar yaptı, bir eliyle beni açık tutarak, cezamın tüm sertliğini hissetmemi sağladı.

Ağladım, ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Tanrım, bundan çok zevk alıyorsun, değil mi?" diye homurdandı. "Kamera karşısında kendini tatmin eden, muhtaç bir fahişe gibi davranıyorsun, diğer erkeklerin benim paramla sana bakarak mastürbasyon yapmasına izin veriyorsun. Bana bir tazminat borçlusun, sence de öyle değil mi?"

Bir sonraki tokatla ruhum bedenimden ayrıldı. Bir tane daha. Sadece bir tane daha lazımdı.

"Sik emmede ne kadar iyisin, Bayan Cloutier?" Onun fermuarını açtığını duyduğumda titredim. "Gelecek ay potansiyel yatırımcılar gelecek ve onların kendilerini rahat hissetmelerini sağlamanı bekliyorum. Birkaç gün boyunca ellerin ve dizlerinin üzerinde olacaksın ve bunu yapabileceğinden emin olmam gerekiyor."

Lanet olsun, bu oyunu kazanacaktı. Beynim bu kadar şehvetle doluyken yaratıcı olabilecek zihinsel kapasitem yoktu.

"Kaç... tane..." En azından ilgilenmeye çalışarak, zorlukla söyledim. "Altı. Her toplantıya, her akşam yemeğine, ve

sunumlara katılacak, ya masanın altında sakso çekecek ya da masanın üzerinde sikileceksin. Gerçi bu adamların çoğu sabırlarıyla tanınmıyorlar. Büyük olasılıkla çoklu görev yapman beklenecek.

İnlememi bastırmak için dilimi ısırdım. Elbette gerçek hayatta bunu asla yapmazdım, ama bu senaryo, farkında bile olmadığım, derinlerde saklı bir kaşıntıyı kaşıyordu.

"Bunu kaldırabilir misin? Erkekler sırayla seni sikerken o kadar çok spermi yutabilir misin?"

Uzun, titrek bir nefes verdim ve ona kaşlarımı çatarak baktım. "Tanrı aşkına, Dominic."

O, biraz şaşkın bir ifadeyle yutkundu. "Siktir. Üzgünüm. Çok mu abarttım?"

Kafamı salladım. "Teorik olarak, çok seksi. Ama sadece... açık olmak gerekirse... aslında ben öyle şeylerden hoşlanmıyorum."

Dudaklarını yaladı, iç uyluklarımı okşayarak başını salladı. "Başkasının sana dokunmasını izlemektense köpekbalıklarıyla dolu sulara atlamayı tercih ederim. Ama bu oyunun sınırları içinde konuşmak?"

"Çok, çok seksi," diye onayladım. "Devam edelim mi?"

"Tabii ki."

"Otur," diye emretti, ayağa kalkarken pantolonunu düzeltmeye çalışıyordu. "Bunu senin oryantasyonun olarak düşün. Ben sana bu yılın geri kalanının nasıl geçeceğini anlatırken, sen de bana sakso çekmede ne kadar iyi olduğunu göstereceksin."

O kadar hızlı oturdum ki, başımın üstünden koyu renkli, parlak tüylerden oluşan bir bulut geçti. Dudaklarımı ıslattım ve o, öfkeli ereksiyonunu okşarken ben de ona bakakaldım.

"Göğüslerini göster bana."

Braletimin askılarını aşağı çektim, sonra o ince şeyi hemen çıkardım.

O inerken, penisinin ucundan bir damla ön sıvı aktı ve ben öne eğilip onu yaladım.

"Aferin kızım," diye mırıldandı karanlık bir coşkuyla. "Bir damla bile sperm boşa gitmesine izin vermeyi asla istemiyorum, anladın mı?"

"Evet, efendim."

Başparmağıyla alt dudağımı çekiştirdi. "Başlangıç olarak günde iki saat ağız ve boğaz eğitimi yapacağız. Kramp oluşmasını önlemek için öğürme refleksini kontrol etmeyi ve çene kaslarını güçlendirmeyi öğrenmen gerekecek. Bu adamların çoğu ikinci kez geri gelecek, Bayan Cloutier. Beni utandırmanı istemiyorum." O ağızımı açtığı anda, dudaklarım onun başını sarmadan önce onu alaycı bir şekilde yaladım.

Coşku.

O, ben saf mutluluk içinde gözlerimi kapatırken, saçımı avuçlayarak tısladı. İç uyluklarım sıırılsıklam olmuştu. "*Oh, lanet olsun.*"

Emmeye başladım.

Ondan çıkan çaresiz inilti neredeyse insanlık dışıydı. Hayatımda daha tatmin edici bir ses duymamıştım.

Kalçaları hareket etmeye başladı. "Aferin kızım, işte böyle. Onlara çok iyi hissettireceksin, değil mi?"

O konuşurken, ağrıyan merkezime dokunmak için sabırsızlanarak onun etrafında mırıldandım.

"Emmeye devam et. Aynen öyle. Mümkün olduğunca derine al."

Gözlerim yaşardı, öğürme refleksim tetiklenmek üzereydi ve o daha üçte birini bile sokmamıştı. Saçlarım geçici bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, onun yumruğu ile bir arada tutuluyordu. Başımı geriye doğru çekip, dilimi onun başının hemen altındaki hassas noktada gezdirdim, testislerini avuçladım ve emmeye başladım.

"Siktir. Mola, mola, mola." Çekildi, bitirmemeye çalışarak penisini sıkarken inliyordu. "Siktir beni. Tanrım."

Ona sırtarak baktım.

"Bana bir dakika ver," diye nefes nefese söyledi.

"Bir ricada bulunabilir miyim?" Nefesini biraz toparladığında sordum. "Biraz daha aşağılayıcı davranabilir misin?"

"Tabii ki. Ayrıca şaşırtıcı derecede seksi. Kim bilebilirdi ki?"

Avuç içlerimi yatağın arkasına dayadım ve onlara yaslandım.

"Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?"

"Hiç. Sen yaptın mı?"

Başımı salladım.

Bakışlarımız birbirine kilitlendi, aramızda sessiz bir anlayış geçti. O eğildi ve bana yumuşak bir öpücük verdi.

"Peki ya sen?" diye sordum, elimi uzatıp yanağını okşayarak.

"Daha az ya da daha çok istediğin bir şey var mı?"

Gözlerinin köşeleri sevgi dolu bir gülümsemeyle yumuşadı. "Sen mükemmelsin. Hiçbir eleştirim yok."

"Tamam, ama bunu senin için daha iyi hale getirecek *bir* şey seçebilseydin. Sadece bir tane. Dürüst ol."

Beni düşünerek tereddüt etti.

"Söyle," diye fısıldadım. "Daha da iyisi, göster. Görmek istiyorum. Lütfen?"

Yutkundu. "Eğer hoşuna gitmezse, bana söyleyeceğine yemin et." "Yemin ederim."

Yüzü karardı ve yavaşça kendini okşadı. "Erkekleri tahrik etmekten hoşlanıyor musun, Bayan Cloutier?"

A ırpınma filizlendi içinde benim ve ve
okula okula ifademi kontrol ettim ve ona somurtarak
baktım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Belimi kavradı. Bu, beni ters
Çevirip yatağın daha yukarısına fırlatmadan önce bana verilen tek
uyarıydı. Dominic bir anda üstüme çıktı ve beni yerinde tutan, krler
olsun ki ezici ağırlığı

beni yerinde tuttu.

"Neden bu gece kapını kilitlemedin?"

Eteğim yukarı çekildi ve onun uzunluğu çıplak kııma bastırıp
beni yere yapıştırdığında inledim.

"Unuttum."

"Saçmalık. Seni duvarlardan duyabiliyorum, unuttun mu? Sadece
o geç saatlere kadar çalışırken ya da evde yokken oyuncaklarıyla
oynadığını biliyorum. Sen bunu istiyorsun lan."

Kahretsin

. Evet.

Hadi gidelim.

"Ne olacağını sanıyordun?" diye kulağıma homurdandı. "Bir aydır
buradaki küçük eteklerinle dolaşıp bana laf atıyorsun. Beni sürekli tahrik
edersen ne olacağını sanıyordun?" Kulak mememi ısırđı. "Beni buna
zorluyorsun, anlıyor musun? Tıpkı damlayan amını yalamamı sağladığın
gibi. Beni zorluyorsun."

Onun altında neredeyse mırıldanıyordum.

"Nasıl?" diye nazikçe sordu. "Harika."

"Gerçekten mi?"

Hevesle başımı salladım. "Bundan daha fazlasını. Ve yatırımcı
işlerini. Ve aşığılayıcı davranışlarını. Ve hemen hemen her şeyi."

O gülerek boynuma tatlı bir öpücük kondurdu. "Ne

ağzlsn." "Sana sylemiştım."

"Vazgeç. Seni tutmak ve şimdi sikmek istiyorum."

Uyluklarım daha da açıldı. "Bunu yaptığında, bunu hak ettiğimi
söyleyebilir misin?"

Saçlarıma doğru inledi. "Sen nasıl gerçek olabilirsin ki?"

Başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. "Eğer
vazgeersen, bunu tekrar yaparız ve fantezi dilek listesindeki her şeyi
gerçekleştirebiliriz."

fantezi listesindeki her şeyi yapacağız. Bu ikimiz için de daha iyi bir seçenek." "Bir ay istiyorum."

"Dominic, gerçekten gerek yok..."

"Ben istiyorum," diye mırıldandı. "Gerçekten istiyorum, Alice. Sana düşkün olmak, sana bakmak ve her günün her dakikasını boktan davranışlarımı telafi etmek için harcamak istiyorum, çünkü eninde sonunda ailene söylemek zorunda kalacağız ve senin bana yeterince güvenmeni istiyorum... Sensiz sekiz yıl daha geçiremem, bir ömür boyu geçiremem. Lütfen. Gerçekliğe geri dönmeden önce en azından bazı günahlarımı telafi etmeme izin ver."

Onun yalvarışıyla yüzündeki ifadenin yumuşadığını görünce kalbim sıkıştı. Yanağına, dudaklarının köşesine öptüm. "O zaman berabere kalalım mı?"

Rahatlama ve eğlence dudaklarını kıvrımlaştırdı. "Açgözlü ve azgın." "Ve sürtük. Kabul et."

Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Son derece sürtük. Anlaştık."

Onun altında kıvrandım. "Harika. Artık oyunu bitirebilir miyiz?"

Güzel ağzının köşesinde bir sırıtiş belirdi, sonra kendini tekrar rolüne zorladı. "Ağız eğitiminin yanı sıra, düzgün bir sikiş için hazır olduğundan emin olmamız gerekecek." Kulağıma burnunu sürttü. Kumaşın üzerinde derinin tanıdık bir sürtünme sesi duyuldu, sonra bacaklarım kapatıldı ve Dominic kemerini uyluklarımın etrafına, onları sıkıca birbirine bastıracak kadar sıkı bir şekilde doladı. "Asistanım olarak göreviniz, Bayan Cloutier, bana *yardımcı* olmak olacak. Stresli bir işim var ve stres atmak için yardıma ihtiyacım var. Bu senin zevkinle ilgili değil, benim zevkimle ilgili. Sen benim ihtiyaçlarımı karşılamak için buradasın ve ben amciğimin ekstra sıkı olmasını seviyorum." O prezervatifi çıkarıp ambalajını yırttığında, beklentiden kontrolsüz bir şekilde titriyordum. Ucunu benim merkezime kaydırıp kendini hizaladığında inledim. "Oh, ve yarın sabah resmi eğitiminizin ilk gününe rapor verdiğinizde, o hesabınızın gitmiş olması iyi olur. Sıkı küçük kışınız artık bana ait, Bayan Cloutier. Sadece ben izin verdiğimde sikilebilirsin. Ve bir daha bahşış için kendinle oynarken yakalanırsan, bir sonraki özel etkinliği benim

beyefendiler kulübü bağlanmış ve bir glory hole olarak hizmet ediyor. Anlaşıldı mı?"

Yutkundum. "Evet, efendim."

"Güzel." Dişlerini sıkarak içeri girdi. Yorganı yumrukladım, o acımasız bir güç ve kuvvetle içime girmeye başladığında nefes nefese kaldım.

Zevk ve acı birbirine karıştı, beni coşkuyla sarhoş etti.

"Siktir, evet, al şunu." Derinin deriye çarpmasının kaba yankıları odayı doldurdu. Ayak parmaklarım kıvrıldı. "Senin tek iyi olduğun şey bu, değil mi? Benim gibi erkekler tarafından kullanılmak. Bacaklarını açıp sik emmek. Beni bunu yapmaya zorluyorsun, anlıyor musun? Seni sikmek istemedim, ama bana başka seçenek bırakmadın."

Gözlerim dönüp duruyordu, inlemelerim ve çığlıklarım Dominic'in sert darbelerinin ıslak sesleri ve sarhoş edici sözleri tarafından bastırılıyordu.

"Sakın boşalma," diye kulağıma homurdandı, ben onun etrafında titremeye başladığımda.

"Aman Tanrım, Dom!"

Elini ağızıma koydu. "Karım evdeyken böyle bağıırırsan, ağızını sikik bir dildoyla doldurup bantla kapatırım."

Tanrım.

Beyninin tüm beyinler arasında en sapık olanı olabileceğini düşündüm. Adamın hayal gücü *çok müstehcendi*.

Ayak parmaklarım karıncalanıyordu, midemde bir kasırga kopuyordu. Bu oyun ya da sonra icat edeceğimiz başka bir oyun olsun, onunla sonsuza kadar oynamak istedim.

Elinde inledim, zevk dalgaları beni boğarken sırtımda ter damlaları birikiyordu.

Onunla çok güzeldi. Çok güzel hissettiriyordu.

Tam orada. Tam orada. Tam...

Orgazm o kadar sert bir şekilde içime girdi ki, kasılmalar geçirdim. Vücudum sarsıldı, eklemlerim kıvrıldı, sanki binlerce havai fişek aynı anda içimde patlamış gibiydi. Bir saniye bayıldım.

"Sana boşalma demiştim," diye dişlerini sıkarak, bana daha sert bir şekilde çarptı. Bu olaydan en azından bir tane çirkin morlukla çıkmazsam, çok hayal kırıklığına uğrayacaktım. "Sırf bunun için, yarın seni kışından sikeceğim. Aynen böyle."

Merhamet yoktu. Bana nefes alıp toparlanmam için bir saniye bile zaman tanımadı.

Bu yüzden orgazm devam etti. Ve devam etti. Ve devam etti. Sonra tekrar hızlanmaya başladı.

"Belki de bunu yaparken kışını değerli oyuncaklarından biriyle doldururum. Seni aynı anda iki sik almayı öğretirken, seni benim kişisel titreşimli Fleshlight'ım haline getiririm." Sesi yeni bir keskinlik kazanmıştı, kalçalarının sert hareketleri giderek daha düzensiz hale geliyordu. "Böyle bir sik baştan çıkarıcı olduğun için bunu hak ediyorsun. Sen benimsin, anladın mı? Ne istersem yaparım, çünkü sen benimsin."

Vücudumun her santimi cehennem gibi yanıyordu. İkinci orgazm, dünyayı sarsan bir zevk tsunamisiydi. O kadar zevkliydi ki, acının sınırına kadar vardı.

Çığlık attım, yorganın yarısını yataktan yırttım, uyluklarım bağlandıkları yerden kurtulmaya çalışıyordu.

Dominic avucunu ağzımdan boğazıma kaydırды. "Sen benimsin. Sen benimim, Alice. Benim için yaratılmışsın. *Benim için yaratılmışsın.*" Dilini yanağımın kenarından geçirdi, ben onun etrafında titrerken, ondan inilti, inilti ve inilti sıkıştırıyordum. "Bir daha asla... seni bırakmayacağım... mükemmelsin... sen mükemmelsin... her şeyi... her şeyi yaparım... sana çok iyi bakacağım, bebeğim... ben... sen... siktir. Siktir. *Siktir.*"

Acı dolu, sert bir iniltiyle gerildi. Sonraki birkaç itiş sert, kontrolsüz ve morartacak kadar sertti. Testislerine kadar girmişti, küfrediyor ve titriyordu. O kadar uzun sürdü ki, onun altında yarı ölü olmasaydım, iyi olup olmadığını kontrol etmek için arkama bakardım.

Sonunda üzerime yığıldığında göz kapaklarım titredi. Ağırlığı ezici olduğu kadar rahatlatıcıydı da.

"S... Siktir, özür dilerim," diye inledi, kendini itmeye çalışarak. "Yapma," diye yalvardım. "Henüz değil."

Bir dakika kadar sonra, gözlerim hala kapalıyken, parmaklarının yüzümdeki saçları nazikçe okşadığını hissettim. "Vay canına, Alice."

"Mmmm," diye onayladım. "Bu..."

"Mmmm."

Omzumdan ve boynumdan yukarıya doğru öpücükler yağdırdı. "Sen inanılmazsın, biliyor musun?"

"Teşekkürler, evet," diye mırıldandım.

O güldü. "İyi misin? Bir şey ister misin?" "Gitme."

"Gitmeyeceğim. Sen gitmemi söylemedikçe." Bu olmayacaktı.

Kulağımı ısırduğında inledim ve onun tekrar hareket ettiğini hissettiğime yemin edebilirim. Kalçamı salladım ve tabii ki tepki verdi.

Şimdiden mi?!

"Sohorny," diye suçladım, gülümseyerek.

"Sen söz konusu olduğunda doyumsuzum." Daha fazla öpücük tenime yağdı. "Alice?"

"Mmmm?"

"Seni tekrar becerebilir miyim?"

Gerçekten güldüm. "Ölebilirim. Gerçekten."

"Yavaş olacağım."

"Tamam. Ama konuş. Çok konuş." "Ne tür?"

"Müstehcen. Güzel."

Sonra başka bir prezervatif buldu ve beni tekrar sikti. Yavaşça. Bütün bu süre boyunca kulağıma en tatlı, en baş döndürücü iltifatları fısıldayarak. Banyoya girdiğimizde işlevsel değildim, ama olmama da gerek yoktu.

Söz verdiği gibi her şeyi halletti.

Sevgili ben/günlüğüm/tanrım.

Buraya yazmayalı birkaç gün oldu, ve benim teşekkür jestime ne olduğunu merak ediyor olabilirsiniz. Kısacası... hiçbir şey.

Görünüşe göre Finley Alice'i çok sevmiş. Ve onu davet edeceğim gün, Finley ona sinemaya gitmeyi teklif etmiş. Şimdi sanırım onlar sevgili oldular ve Loch Ness cumartesi günü onunla randevusu var ama Anthony, onun eşlik etmesi halinde gidebileceğini söyledi. Annem ona hazırlanmasına yardım edecek.

Sanırım saçlarının çok parlak olmasını falan çok seviyor ve ondan hiç korkmuyor.

Gampy kaleyi yıkmama yardım etti ve sonra bana tavla oynamak isteyip istemediğimi sordu ama ben pek havamda değildim. Dışarı çıkıp tek başıma futbol antrenmanı yaptım.

"Böl" — *SLAP* — "ve fethet. Tek şansımız bu."

Alice, duvara yapıştırdığı büyük kağıdı işaret ederken, ben kahvemi yudumlarken onu baştan aşağı süzdüm. Bu kağıt, geçici bir beyaz tahta görevi görüyordu. Nasıl tutunduğunu tam olarak bilmiyordum. Gözlerimi ondan ayırıp kontrol edecek kadar uzun süre bakamamıştım. "Sanırım kütüphaneci ve öğretmen karışımı bir şey alıyorum. Cetveli tekrar duvara vur."

Parmağını yüzüme doğru şıklattı. Harika parmaklardı. Güzel, bakımlı ve penisi okşamakta inanılmaz derecede ustaydı. "Dominic. Odaklan."

Deniyordum. Ama o, çok büyük ve çirkin bir Noel kazağı, lekeli kargo pantolon, uyumsuz yün çoraplar giymişti ve saçları başının üstünde dağınık bir topak haline getirilmişti. Gördüğünüz en sevimli taç gibi. Nasıl sertleşmemem mümkün olabilirdi ki?

"Seksi görünüyorsun. Benim suçum değil."

"Kelimenin tam anlamıyla sahip olduğum en çirkin kıyafetleri giyiyorum." "Yine de seksisin."

"Az önce seks yaptık."

Ben kaydardım, yeniden ayarlayarak benim şişkinliğimi düzeltmeye bulgumu bulmaya daha daha rahat bir oturma pozisyonu bulmaya çalışıyordu. "Benden ne istediğini bilmiyorum." "*Odaklanmanı*. En zayıf halkadan başlıyoruz."

Cetvelin ucu, annesinin adının siyah kalemle daire içine alındığı yere kaydı. "Julie Cloutier. Yorumlu dansı, Montreal bagellerini ve çocuklarını şımartmayı sever. Moda zevki mükemmeldir. Müzik zevki berbattır."

Kupama gülümsedim. "Bizi o serbest stil caz festivaline gitmemiz için kandırdığı zamanı hatırlıyor musun?"

Alice burnunu çektirdi. "Şaka ona döndü."

Yetişkinler ikinci şarap şişesini açtığında, biz de gizlice kaçmayı başarmıştık. Sonuçta, on altı yaşındaki iki gencin caz festivalinde uyuşturucu bulması suç derecesinde kolaydı. Esrar resmen elimize girmişti.

Kaçınılmaz olarak yakalandığımızda da bu argümanı kullanmıştık.

"Her neyse. Annemi ben hallederim. O pamuk şeker kadar yumuşaktır. Neyse ki, o da paketin bir parçası." Cetvel

uzanarak babasını işaret etti. "Anthony'nin iki zayıflığı var: karısı ve çocukları. Karısı kabul ederse, o da kabul eder. Karısının soluduğu havayı bile taparcasına seviyor. Çok iğrenç."

"Hatırlıyorum."

"Onları henüz birlikte görmedin, ama Adrien ve Ria da en az onlar kadar kötü, hatta daha da kötüler. Onu ilk kez Victoria'ya, ailemi ziyarete getirdiğinde gördüğümde hala travma yaşıyorum. Duvarların arkasından seslerini duyabiliyorduk ve bir ara, seks için mavi bir uzaylı kılığına girip peştamal giydi. En azından, çok kaba bir şeydi."

Mırıldandım. "Kaba demişken, bana bir iyilik yapıp süveterini çabucak kaldırır mısın?"

Hiç tereddüt etmeden bana orta parmağını gösterdi, cetveli büyük planının ortasına kaydırды. Kardeşinin adı büyük harflerle yazılmış ve parlak kırmızı renkle on kez daire içine alınmıştı. "İşte burada işler karışıyor. Anne, baba, Gampy, Ria... Onları ikna etmeye çalışabiliriz, ama içimden bir his, nihai kararlarının Adrien'e bağlı olacağını söylüyor. Eğer o seni affetmezse, o zaman..." Sesi kesildi, elini sıkıca sıktığı belliydi.

Söylemesine gerek yoktu.

Bunu bu kadar uzun süre ertelediğimizin bir nedeni vardı. Korku ve dehşet omurgamı sardı. İş o noktaya gelirse, o beni ailesine tercih etmeyecekti ve ben de bunu beklemiyordum.

Ama onu bir daha kaybedemezdim. Buna dayanamazdım.

O istediği kadar plan yapıp strateji geliştirebilirdi, ama sonuçta onu elde tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Adrien servetimi ona devretmemi ve diz çöküp affını dilememi istiyorsa, öyle olsun.

Alice, güveni azalmaya başlayınca tereddüt etti. "Adrien'in sevdiği şeyler arasında karısı, karısının en iyi arkadaşının kedisi, çevre koruma çalışmaları ve bitkiler var. Ona ulaşmanın en kolay yolu muhtemelen Ria'dan geçmek olur. Ona hayır demek ona çok zor geliyor." Yine durakladı. "Ne yazık ki, ona karşı da aşırı koruyucu."

"Doğru." Kupa'mı masaya koydum.

Onu doğrudan hedef almamış olsam da, birkaç yıl önce onun şu anki kocasına karşı başlattığım olumsuz basın kampanyası patlamış ve onu etkileyecek kadar uzun süre devam etmişti. Adrien'in halkla ilişkiler ekibi, makalelerin çoğunu önemli bir ilgi görmeden önce ortadan kaldırmayı başarmış olsa da, birkaçı gözden kaçmayı başarmıştı.

İnternet, onun (küçük de olsa) sabıka kaydını pek hoş karşılamamıştı. Ya da Adrien'in bağlantılarını kullanarak, "yeterlilik eksikliğine" rağmen onun hukuk fakültesine kabul edilmesini sağladığı ve daha hak eden bir öğrencinin yerini çaldığı yönündeki söylentileri.

Bunların çoğu saçmalıktı, ama dedikodular söz konusu olduğunda gerçek o kadar da önemli değildi.

"Ria ile konuşacağım," diye karar verdi Alice, cetveli fırlatıp kollarını kavuşturarak planını inceledi. "Onu ikna edip önce diğerlerini de ikna edersem, şansımızı en üst düzeye çıkarabiliriz."

"Telefonun yine çalıyor."

"Rachel arıyor," diye dalgın dalgın mırıldandı. "Cevap verme."

Onun numarasını engellemenin ne kadar kolay olacağını söylemedim. O da biliyordu. Hazır olduğunda bunu yapacaktı ya da yapmayacaktı.

"Benim düşüncem şöyle." Birdenbire arkasını döndü. "Gampy bu gece Victoria'ya geri dönüyor ve zaten bizim tarafımızda olduğu için... Bu arada, aferin sana." Benim avucum da onunla aynı anda havaya kalktı. Onun avucunu avucuma vurmasına izin verdim, sonra kolumu beline doladım ve onu kucağıma çektim.

"Merhaba," diye mırıldandı, gülümseyerek.

Göğsüm sıkıştı. Bu kız, kalbimi avucunun içinde tutuyordu, kahkahasının ritmine göre atıyordu ve bunun farkında bile değildi.

"Biraz ara verelim." Onu kendime doğru çekip burnunun ucuna bir öpücük kondurdum. "Beş dakika."

Yumuşak bir iç çekişle kollarını boynuma doladı. "Ne diyeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

"Yani zaman kazanmaya çalışıyorsun." "Beni suçlayabilir misin?"

Daha da yakınlaştı, parmaklarıyla saçlarımla oynadı. "İdeal olmadığını biliyorum, ama ailemle konuşmamız yüz yüze olmalı

Yüz yüze. Onlara bunu borçluyum."

Onu daha sıkı sararken, telefonunun tekrar çaldığının sadece yarı farkındaydım. "İki haftadan az bir süre sonra geri dönecek. O zaman onunla git."

Annemle vakit geçirmek için yaklaşık on iki günde bir Victoria'dan uçarak geliyordu. Bazen tavla oynuyorlardı. Bazen bahçede tai chi yapıyorlardı. Bazen de hiçbir şey yapmıyorlardı.

Dün Alice ve ben ziyarete gittiğimizde, onu sallanan sandalyesinde yüksek sesle horlarken bulduk, e-okuyucusu halının üzerine yüzüstü duruyordu. Annem örgü köşesinde mırıldanarak Maxwell için küçük bir süveter örmeye çalışıyordu, kuş ise ipliği çekip oynuyordu.

Yıllardır onu örgü iğnelerini eline alırken ya da bu kadar çok gülerken görmemiştim.

"Bunu ne kadar ertelersek, yakalanma ihtimalimiz o kadar artar," dedi Alice. "Ve bu da işleri çok daha kötü hale getirir."

Panik içinde atan nabzımı görmezden gelerek alnımı onun şakağına dayadım. "Seninle gelebilirim. Benim jetimi kullanabiliriz, ben de yakındaki bir otelde kalırım. Kimse bilmez."

O nazikçe başını salladığında, boğazım düğümlendi.

"Geri döneceğim. Söz veriyorum." Yüzümü avuçlarıyla kavrayarak bana bakmamı sağladı. "*Söz veriyorum*. Tamam mı?"

Dişlerim birbirine yapışmış, boğazıma korku dolmuştu. Onu kendime çekip kucakladım, bir elim başının arkasına kaydı.

Gözlerimi kapattım, bana dokunduğunda hissettiğim duyguyu hafızama kazıdım. Cildinin sıcaklığını. Kokusunu.

Ailesi onu ikna ederse diye tutunabileceğim her ayrıntı. Ona ne kadar büyük bir hata yaptığımı hatırlatmak için. Onun affını ne kadar hak etmediğimi...

Bzz. Bzz. Bzz.

Alice başını çekip odanın diğer ucundaki telefonuna bağırmaya başladı. "Tanrım, *kes sesini! Seninle konuşmak istemiyorum!*"

Mucizevi bir şekilde, telefon onu dinledi. Vızıltı kesildi ve Alice dilini şaklattı, kaşlarını çatmış yüzünü boynuma gömdü.

Beş saniye geçmeden: *Bzz. Bzz. Bzz.*

Öfkeli bir "*UGH*" sesiyle benden uzaklaştı ve telefonunun bağlı olduğu yere doğru sert adımlarla yürüdü. Dişlerini yarı yarıya göstererek, telefonu prizden çekti.

Ta ki ekrana bakana kadar.

İlk başta, gördüklerini anlayamıyormuş gibi görünüyordu. Sonra bakışları benimkilere kaydı, gözleri fal taşı gibi açılmış ve panik içindeydi.

"Ne?" diye sordum.

"Bakım evinden
arıyorlar."

Bir anlık şok yaşandı, sonra adrenalin devreye girdi. Cep telefonumu cebimden çıkardım. Sessiz moddayken iki cevapsız arama vardı.

"Alo?"

Ayağa fırladım, kalbim saatle yarışırçasına çarparken elimi uzatıp telefonunu istedim. O parmağını kaldırdı. "Evet, benim."

Sonra yüzündeki ifadenin değiştiğini gördüm. Şaşkınlık ve endişe, çok daha kötü bir şeye dönüştü. "Tamam. Evet. Hangi hastane, pardon?" Yatak odasına koştu ve çantasını aldı. Ben de anahtarlarımı aldım. Ona kapıyı açtım. "Tamam. Evet, şimdi yola çıkıyoruz. Teşekkürler."

"Ne?" Nefes nefese, asansör düğmesine basmak için koşarak sordum. "Ne oldu? Araziden uzaklaştı mı? Düştü mü?"

Alice başını salladı, camsı yeşil gözleri endişeli bir dehşetle doluydu. "Hayır, o iyi."

"O zaman ne oldu?"

Ağzını açtı. Kapattı. "Alice,
ne oldu?"

"Gampy kalp krizi geçirdi."

ALICE

Gammy Lucy'nin vefat ettiği günü hatırlayamayacak kadar küçüktüm, ama hikayelerini duymuştm.

Annem her zaman gülüşmeler olduğunu söylerdi. Bir süredir hastaydı, bu yüzden bunun olacağını biliyorlardı ve son saatlerinin i karartıcı ya da kasvetli geçmesini istemediğini ısrarla belirtmişti. Bu yüzden tüm aile yatağının etrafında toplanmış, hikayeler anlatmış, mutlu anıları yad etmiş ve gülmüşlerdi. Gözyaşları da vardı, ama birlikte geçirebilecekleri az zamanı en iyi şekilde değerlendirmişlerdi.

Sonra gözlerini kapattı.

Adrien bir keresinde bunun sanki bir ışığın snmesi gibi olduğunu söylemişti. O dünyadan ayrıldığında dünya biraz daha kararmıştı ve Adrien, bunun asla tamamen düzelmeyeceği konusunda derin ve içgüdüsel bir hisse kapılmıştı.

Özel olarak, Gampy'nin ağladığını ilk kez gördüğünü eklemişti. Bykbabamızın sonunda yıkıldığı, sanki onu bırakırsa dünyasının sonu gelecekmiş gibi elini sıkıca tuttuğu o son birkaç dakikayı asla unutmayağını söylemişti.

O, diğer tarafta onu bekleyeceğine söz vermişti. Ve bir gün, istese de istemese de, ikisi tekrar bir araya gelecekti.

Bugün, belli ki o gün değildi.

"Affedersiniz... ne dediniz?"

Sessizliği bozan Ria oldu. Geri kalanımız - ben, annem, babam ve Adrien - konuşamayacak kadar şaşkındık.

"Gastroözofageal reflü," dedi Dr. Hart, küçük, dostça bir gülümsemeyle. "ok yaygın bir durumdur. Kalp krizinin daha endişe verici belirtilerini taklit etme gibi sinir bozucu bir özelliği vardır."

Adrien öne çıktı, elleri belinde gevşekçe dururken kaşlarının ortasındaki mükemmel V şekli daha da derinleşti. "Üzgünüm, hala tam olarak anlamadım. *Mide ekşimesi* olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Doğru."

"Oh, şükürler olsun." Annemin çantası yere düştü ve oda bir kez daha rahat bir nefes aldı.

Annem, babamla birlikte on dakika önce gelmişti. Hastane bizimkini aradığı anda, aile dostumuzun jetine atlamışlardı, çünkü bizimki burada, Gampy'yi eve götürmek için bekliyordu.

"Onaylamamız bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Robert'ın yaşı ve aile geçmişi göz önüne alındığında, daha ciddi olabilecek birkaç durumu ekarte etmek için ek testler yapmamız gerekti."

"Yani durumu iyi," diye tekrarladı Adrien.

Dr. Hart, klipsli dosyasını karıştırdı. "Bana sorarsanız, iyiden de öte. Kolesterolü istediğimden biraz yüksek ve beslenme alışkanlıklarında bazı değişiklikler yapması gerekecek — baharatlı, asitli, kızartılmış yiyeceklerden uzak durması gerekecek... Kısa süre içinde tam listeyi alacaksınız. Ama bunun dışında, durumu çok iyi. Son bir sonucun gelmesini bekliyorum, sonra hemen taburcu edilmesini onaylayacağım. Tek ricam, önümüzdeki birkaç hafta içinde aile doktorunuzla bir kontrol randevusu almanız. Özellikle de semptomları kötüleşirse. Sorunuz var mı?"

Hiçbiri yoktu, ancak annem gitmesine izin vermeden önce ona uzun ve çok sıkı bir kucaklama vermekte ısrar etti. Bir ara, saatine bakmaya çalıştığını gördüğüme yemin edebilirim.

"Ne yedin sen?" Adrien, Dr. Hart nihayet annemizin boğucu minnettarlığından kurtulduktan sonra sordu.

Gampy elini salladı. "Artık önemi yok. Bu yemek konuşmaları beni acıktırdı. Bu akşam Torrent'e gidebilir miyiz, bakar mısınız? Aile yemeği için geç kaldık."

Annem çantasını omzuna astı. "Bu akşam biftek yemeyeceksin, baba."

Gampy gözlerini o kadar sert çevirdi ki başı da onunla birlikte sallandı. "Eminim mutfaklarında tavuk göğsü haşlayıp sade pilavın üzerine koyacak kadar malzeme vardır, *Julie*."

Ne yazık ki annem onun sapkın tavırlarına alışmıştı. Adrien'e, "Oraya vardığımızda şefle konuşmak istiyorum. Ve yönetimlerine, çalışanlarına kırmızı et veya viski kaçırmaları karşılığında teklif edilen rüşvetin iki katını vereceğimi söyle, ama bunu bana getirmeleri şartıyla," dedi.

Birdenbire, Gampy akşam yemeğine gitmek bile istemedi. Kendi kızı, "ölüme bu kadar yaklaştım, bu dünyada kalan az zamanının tadını çıkarmasına" izin vermeyecekse, ne anlamı vardı ki?

Onun sözleri.

Bu tartışma, damla ve bipleyen makinelerden çıkarıldıktan, son birkaç formu imzaladıktan ve elinde bastonuyla grubu hastaneden çıkarana kadar devam etti. Annem hemşirelerin verdiği yasak yiyecekler listesini tekrar okurken, o teatral bir şekilde "Beni orada ölmeye bırakabilirdin" diye tartıştı. "Bu hapishanede bir gün daha geçirmek için kahve içemiyorsam yataktan kalkmanın ne anlamı var?" bir fincan kahve içemiyorsam yataktan kalkmanın ne anlamı var ki?"

"Maxwell nerede?" diye sordu Ria. Bu, konuyu biraz daha az tartışmalı bir konuya çevirmek için yaptığı üçüncü girişimdi. konuyu biraz daha az tartışmalı bir şeye çevirme girişimi. Zavallı kız hala durumu anlamamıştı. "Onu almaya gitmemiz gerekiyor mu?"

"Bir arkadaşıyla birlikte," diye homurdandı Gampy. "Ve ben kendim halledeceğim. Hatta hemen şimdi. Siz akşam yemeğindeyken onu almaya gideceğim, çünkü siz biftek yerken ben baharatsız yulaf lapası yemeye çalışırken gözlerime iğne batırmayı tercih ederim."

"Baba, bu kadar dramatik olma. Izgara somon ve yanında..."

Gerisini duymadım, dikkatim parkın diğer tarafında duran şık Bugatti'ye kaymıştı, Dominic bana orada bekleyeceğini söylemişti.

Altı saat geçmişti. Güneş çoktan batmıştı ve ona haber vermek için birkaç kez sinyal alabildiğim bir yere kaçmayı başarmıştım, ama o hala Gampy'nin iyi olacağını bilmiyordu.

"... Hey." Adrien omzuma dokunduğunda irkildim. Kaşlarını çattı. "Ne oldu sana? Buraya geldiğinden beri neredeyse tek kelime etmedin."

Omuz silktim, sanki üzücü, gri otoparkın genel havasını hayranlıkla izliyormuşum gibi davranarak, gözden kaçması çok zor olan belirli bir araca odaklanmamışım gibi yaptım. "Sadece düşünüyordum. Ama ben, şey... Birazdan Torrent'te sizinle buluşabilirim. Akşam yemeği için uygun giyinmedim, o yüzden önce eve gidip üstümü değiştireceğim."

Bu geçerli bir bahaneydi. Normalde bu kıyafetle dışarı çıkmazdım ve Dominic'in beni yatağa sürüklemek yerine ana planıma odaklanabilmesi için giymiştim.

"Özel bir yemek odasında olacağız. Kimin umurunda?"

"Dışarı çok sıcak ve eşofmanımın üzerinde lekeler var. Kırk beş dakika sonra orada buluşuruz. Önemli bir şey değil."

"İstersen arabada yedek kıyafetlerim var," diye araya girdi Ria. "Kot pantolon ve tişört."

Ne kadar yardımcı.

Boğazımı temizledim. "Bana olur mu bilmiyorum. Biraz kilo aldım..." Sesim kesildi, enerjim tükendi.

Artık gerçekten gücüm kalmamıştı. Yalan söylemek ya da daha fazla sır saklamak için ne enerjim, ne isteğim, ne de arzum vardı. Yoktu işte.

Olan biten her şeyden sonra.

Dominic arabasında tek başına oturmuş, benden yeni haberler beklerken olmazdı. İyi olup olmadığını kontrol etmeden onu geride bırakamazdım.

Çünkü birinin bunu yapması gerekiyordu.

Gampy'nin test sonuçlarının gelmesini beklediğimiz süre boyunca, orada oturmuş, olabilecek en kötü senaryoları kafamda canlandırarak kendime işkence ediyordum. Durduramıyordum. O birkaç saatlik belirsizlik tam bir cehennemdi.

Ama ben yalnız değildim.

Doktor odaya somurtkan bir ifadeyle girmede. Kapıyı kapatmadı, bize oturmamızı söylemedi, ya da aramamız gereken numaralar ve katılabileceğimiz destek gruplarının yazılı olduğu küçük bir broşür yığını vermedi.

Gampy'nin iyi olacağını bilerek, hastaneden hafif bir esinti gibi ayrıldık. Ailem için

bu gece alınacak en önemli karar, restorana gittiğimizde herkesin ne sipariş edeceği idi.

Dominic ise, annesinin hayatının yükünü omuzlarında taşıyarak ayrılmıştı, kendisinden çok daha yaşlı insanların bile zorlanacağı kararlar vermek zorunda kalmıştı.

Onun neler hissettiğini hayal bile edemiyordum. Ne kadar öfke. Korku. Endişe.

Hayal bile edemiyordum.

"Alice?"

Gözlerimi kırptım. "Pardon, ne dedin?"

Ria elinin tersini alnıma koydu, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Cidden, iyi olduğundan emin misin?"

Annem de telaşa katıldı, nazikçe saçlarımı yüzümden çekerek. "Tatlım, terden sıırıslıklamsın."

Terden sıırıslıkladım çünkü Eylül ayının bunaltıcı sıcak dalgasının ortasındaydık, sahip olduğum en kalın kazağı giyiyordum ve insanlar henüz açık hava ikliması icat etmemişti.

"Ben iyiyim." Yaka kısmını çekerek içeri biraz hava girmesini sağladım. "Sadece hava çok sıcak."

"O zaman süveterini çıkar."

"Çıkaracağım. Sadece... bir saniye. Burada bekle." Gruptan ayrıldım ve doğruca Dominic'e doğru gittim.

Bu çok kötü bir fikirdi. Gerçekten, gerçekten çok kötü. Aslında, yapmak üzere olduğum şeyi yapmak için daha kötü bir zaman düşünemiyordum, belki Adrien'in düğünü falan hariç.

Ama duramadım. Adımlarım hızlandı, koşmaya başladım, gözlerim hedefime kilitlendi.

Beni koşarken görmüş olmalıydı, çünkü ben plakayı görebilecek kadar yaklaşımadan arabadan indi.

"Alice? Ne oldu? Ne yapıyorsun?" Terden sıırıslıklam yüzümle geride bıraktığım Cloutier'leri arasında telaşla bakışlarını gezdiriyordu.

"Hey," diye nefes nefese söyledim. Yoğun nem hiç yardımcı olmuyordu. "Gampy iyi. O... sadece mide ekşimesiymiş."

Yüzünde rahatlama belirdi. Nefesini bıraktı, duruşundaki sert gerginlik biraz yumuşadı. "Mide ekşimesi mi? Ciddi misin?"

"Evet. O bizden daha sağlıklı, sadece gerçekten yemeye değer hiçbir şeyi yiyemiyor."

"O zaman neden koştun? Mesaj atabilirdin."

Başımı salladım, arkama baktım. Ailem benim istediğim gibi yerinde kalmamıştı. Yaklaşıyorlardı, küçük, gözlerini kısarak bakan, kafası karışık bir sürü gibi. "Dom?"

"Ne?"

"Bana güveniyor musun? Güvenmiyorsan, arabaya geri dönmelisin."

"

Kısa bir duraklama oldu. "Bunu yapıyoruz? Şimdi mi?"

"Evet. Sorun var mı?"

Ağzı seğirdi. "Bunun için biraz geç kaldın, Lice. Sanırım fazla seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Daha fazla zamanımız olsaydı, o adamı öperdim. Bunun yerine, elini tutup, onu rahatlatıcı bir şekilde sıktım ve omuzlarımı geriye çekerek yanına yaklaştım.

Annem onu ilk gördü.

Yürüdüğü yerde durdu, yüzünde şok ifadesi belirdi. "Dominic?"

Babam, hala neye baktığından emin değilmiş gibi gözlerini kısmaya devam etti.

Ve Adrien...

Midemi bir ağrı sardı.

Plana sadık kalmalıydık.

Bugün Cumartesi, Loch Ness ve Finley'nin birlikte sinemaya gidecekleri gün. Umurumda bile değil. Annem bütün gün Fifa oynayabileceğimi söyledi ve battaniye kalesi planı için aldığım tüm atıştırmalıklar hala duruyor, ama şimdi hepsini kendim yiyeceğim, bu yüzden daha da iyi.

Güncelleme: Alice ve Anthony az önce çıktılar ve Alice çok güzel görünüyordu, umarım Finley en azından bunu ona söyler. Ben çok korkardım ama belki bir kağıda yazıp ona verebilirim.

Güncelleme: Eminim onu sinemaya götürmüştür çünkü çok sıkıcı olduğunu ve konuşacak pek bir şeyi olmadığını biliyor. Alice çok konuşmayı sever, bu yüzden bunun uzun süre yürüyeceğini sanmıyorum. Uyumlu değiller.

Güncelleme: Saat 9 oldu ve film 24 dakika önce bitti. Arabayla 10 dakikadan az sürer, nerede olabilirler?

Güncelleme: Onların evine gidip Gampy'nin tavla oynamak isteyip istemediğine bakacağım. Yatma vaktim geçti

ama Alice uyanık kalabiliyorsa, benim de kalmam adil olur.

Güncelleme: Gampy ve ben oyunumuzun ortasındaiken Alice eve geldi ve annesine ne kadar eğlendiğini anlatıyordu. Kulak misafiri olmak istememiştim ama kapı biraz açıktı ve onlar ana oturma odasıındaydılar. Sanırım onu çok sevdiği için gerçekten heyecanlıydı. Ben pek anlamıyorum. O çok sıkıcı ve komik değil, ayrıca tavla oynamayı bile bilmiyor, hatta okumayı bile bilmiyor sanırım.

ALICE

Hayatımda tam olarak bir kez daha kardeşimin yüzünde o ifadeyi görmüştüm: uzak durduğumuz kuzenimiz Josh'un Ria'ya yaptıklarını öğrendiği gün.

Bu arada, söz konusu uzak kuzenimiz artık yeni, yeniden yapılan bir burunla dolaşıyordu. Ve her şey tam da o bakışla başlamıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" Adrien'in sesindeki karanlık soğukluk, içgüdüsel olarak Dominic'i kendime çekip onun önüne geçmeye çalışmamı sağladı. O, dudaklarının yarılma tehlikesinin farkında olmadan, buna izin vermedi.

"Adrien," dedi Dominic selam olarak.

Adrien'in buz gibi bakışları, birleştirdiğimiz ellerimize kaydı, sonra bana yöneldi. "O burada ne arıyor?"

Ria, kocasının duruşu ve vücut dilindeki gerginlikten biraz şaşkın görünüyordu ve sorgulayan bir şekilde elini kocasının kaslı pazısına koydu. Bu arada annem ve babam şoktan donakalmışlardı ve dedem biraz sıkılmış görünüyordu, ellerini cilalı bastonunun sapına koymuş, onların yetişmesini bekliyordu.

"Konuşmamız gerek," dedim. Sırtımdan ter damlamaya başlamıştı.

"Hadi canım."

Adrien yarım adım öne çıktı, ancak Ria kolunu onun koluna doladığında durdu. Dominic için takındığı gülümseme, onu ne kadar yakından incelediğini gizleyemiyordu. Sanki ona biraz tanıdık geliyordu, ama onu nereden tanıdığını tam olarak hatırlayamıyordu. "Merhaba, sanırım tanışmadık," dedi kibarca, elini uzattı. "Ben Ria. Adrien'in karısı."

"Dominic." Elini hızla çekmesi, Adrien'in çenesindeki sinirli tik hareketini de fark ettiğini gösteriyordu. "Alice'in... arkadaşayım."

Gampy, aç olduğunu belirtmek için yüksek sesle iç geçirdi ve resmi olarak çok uzun sürdüğümüzü belli etti.

Ria'nın gülümsemesi soldu. Onu baştan aşağı süzdü. Dikleşti. Adrien'i bıraktı. "Sen Dominic Crawford'sun."

Dom boğazını temizledi. "Evet, ve sadece ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum..."

"Neyin?" Mükemmel bakımlı kaşları yukarı kalktı. "Hangi kısmı? Kocamı, onun hakkında yaydığın saçmalıklarla cehenneme sürükleyip geri getirmek mi, yoksa sonuçların sonunda senin başına bela olacağı gerçeği mi..." Benim yönüme bir bakış atarak sözünü yarım bıraktı ve dudaklarını sıkıştırarak, benim için söylemek üzere olduğu şeyi geri yuttu.

Ria'yı kazanmanın bu kadar kolay olacağını hafife almış olma ihtimalim vardı.

Adrien bile, Dominic'i "kazara" tökezleyip zehirli yılanların yuvasına düşmesini görmekten başka bir şey istemiyormuş gibi değerlendirmesinden şaşırılmış görünüyordu.

"Belki de hepimiz bir yere oturup bunu konuşmalıyız," dedi annem. Vücut dili, sanki gözünü kırparsa Dominic havaya karışıp yok olacakmış gibi ona bakmaya devam etmesi,

Dominic'i gözyaşları içinde kucaklamak istediğini haykırıyordu.

Ama yapamadı.

Babası elini uzattı.

"Tam da uygun bir yer biliyorum," dedi Gampy. "Torrent'i arayıp masaya bir koltuk daha eklemelerini isteyeceğiz. Adrien, Ria, ben de sizinle geleceğim. Anthony ve Julie kendi arabalarıyla gelecekler, hepimiz orada buluşacağız. Gidelim."

Kimse kıpırdamadı, bu da Gampy'nin gözlerini gökyüzüne çevirip Gammy Lucy'den, onun meşhur nezaket ve sabrından biraz ödünç vermesini istemesine neden oldu.

Adrien'in acı dolu bakışları bana yöneldi. "Sana şüpheyi yer bırakmayacağım ve bunun bir şaka olduğunu, onu affetmeyi düşünmediğini, hele ki..." Cümlesini bile bitiremedi. Omuzlarındaki gerginlik daha da artınca duraklayıp çenesini ovmak zorunda kaldı. "*Onu mu*, Alice? Hala mı?" diye sordu sonunda. "Yaptığı onca şeyden sonra hala onu mu seçeceksin?"

Açıklayabilirdim.

Bu durumu düzeltmek için ne söylemem gerektiğini tam olarak biliyordum. Kafamda defalarca prova yapmışım, ama o anda, ihanetimin acısı kardeşimin yüzündeki ifadeye daha da derin izler bırakırken, tek düşünebildiğim bunun bir hata olduğu idi.

Kazakımın kalın yünü havadaki boğucu sıcaklığı emiyor ve vücuduma hapsediyordu. Nefes almam, serinlemem ve sevdiğim birini kaybetmeden bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

"Bekle, ben... bir saniye. Çok sıcak." Dominic'in elini bıraktım, böylece beni canlı canlı pişirmeden önce süveteri çıkarabilecektim, altında giydiğim nemli tişörtün de onunla birlikte yukarı çıktığının farkında değildim.

Herkesin aynı anda keskin bir nefes alması beni donduracak kadar şaşırttı. Neyin bu tepkiyi yarattığını görmek için polarımı yırttım, tam o sırada Dominic'in parmak eklemlerinin karnımı sıyırdığını ve gömleğimi geri aşağı çektiğini hissettim.

Gözlerindeki güçlü alarm, bilmem gereken her şeyi bana anlattı. Ailem ikimizi neredeyse aynı dehşet ifadesiyle izlerken, yüzündeki rengin kaybolduğunu görebiliyordun.

Olamaz. Olamaz, olamaz, olamaz, olamaz, olamaz.

Çok geç olmasına rağmen, süveteri karnıma sıkıca bastırdım. Bu sabah, oyunlarımızdan birinde Dominic, daha sonra planlarımızı çizmek için kullandığım kalemlerden birini almış, dizlerinin üzerine çökmüş ve karnımın üzerine üç ok çizmişti.

Üçü de aşağıyı gösteriyordu. Ve şu notu eklemişti:

Buraya sikleri yerleştirin.

İzin gerekmez. Dominic

Crawford'un mülkiyetindedir.

Gerginleşip beni sola itmesinden anlaşıldığı kadarıyla, Dominic kardeşim hareket etmeden önce bunun olacağını görmüştü. Öyleyse söyle bana, neden eğilip ya da lanet olası yoldan çekilip kaçmak yerine, orada durup bunun olmasına izin verdi?

Son bir anlık sessizlik bize bahşedildi. Adrien'in yumruğu çenesine çarpmadan önce.

"İzin gerekmiyor mu? **İZİN GEREKMİYOR MU?**" Dominic'i yakasından yakaladı ve göz açıp kapayıncaya kadar onu kiraz rengi bir minibüsün arkasına itti. "Küçük kız kardeşim mi, orospu çocuğu? *Küçük kız kardeşimin* üzerine o pislği mi çizdin? Kafan o kadar mı sikik?"

"Adrien, dur!" Kalbim deli gibi çarpıyordu, içimdeki alarmlar çalmaya başlamıştı, tüm varlığım iki adam arasındaki tek temas noktasına odaklanmıştı. "Bırak onu! Açıklayabilirim demiştim!"

Babam omuzlarından tutup onu geri çekmeye çalıştı, ama Adrien neredeyse hiç kıpırdamadı.

Bu uyanık kabusun en kötü ikinci kısmı, Dominic'in kendini savunmayı açıkça reddetmesiydi. Kolları yanlarında sarkık duruyordu, yüzü sinir bozucu bir şekilde ifadesizdi. Sanki bunu hak ettiğini düşünüyormuş gibi.

"Adrien, her şey rızayla oldu! Onu bırak!" Bu sefer, kolunu çektiğimde hareket etti. Gözlerini Dominic'ten ayırmadı, ama hareket etti.

Ria araya girmiş, kolunu nazikçe çekip ona yatıştırıcı sözler söylemiş ve onu kendine doğru çekmişti.

O da bıraktı.

"Kahretsin, iyi misin? Bir bakayım." Onların arasına girdim ve Dominic'in yüzünü nazikçe tutup yarasını kontrol ettim. O acı içinde yüzünü buruşturdu ve bu benim mideme yumruk yemiş gibi hissettirdi.

Kardeşimi öldürecektim.

Ellerim yumruk haline geldi ve yanlarıma düştü. Dişlerimi göstererek hızla döndüm. "Sen ahırda mı büyüdün? Ne halt ettiğini sanıyorsun..."

"Alice."

Dominic'i itekledim. "Bitirmeme izin ver."

"Alice. Dur artık. Lütfen." Beni etkileyen, sesindeki yumuşak, beklenmedik yalvarış oldu. Çenem kilitlendi, beni geri çekerken vücudum en ufak bir direnç gösterdi.

"Daha iyi hissediyor musun? İşe yaradı mı?" diye sordu Dominic. Sesinde alaycılık ya da küçümseme yoktu. Soru samimiydi. "Bir tane daha ister misin? Belki iki tane? Bunu yapmak için daha iyi bir yer düşünemiyorum." Gampy, çekim yapmaya başlayıp başlamayacağından emin değilmiş gibi telefonunu elinde tutan meraklı bir yoldan geçen kişiyi kovarken, Dominic başını hastaneye doğru çevirdi.

"Ona bir daha vurma," diye uyardım. Sol kulağımda bir çığlık sesi duyuldu ve bunun uzak bir siren mi yoksa sadece kafamda mı olduğunu anlayamadım. Derin bir nefes aldım. "Dinle, yaşadıklarının gerçekten çok zor olduğunu anlıyorum. Anlıyorum. Kimse medyanın seni paramparça etmesinin..."

"Mesele medya değil, Alice!" diye bağırdı Adrien. "Mesele o değil... Tanrım, burada aklımı kaçırıyor gibiyim! Neden kimse bir şey söylemiyor?" Dönerek Gampy'ye ve aileme suçlayıcı bakışlar attı. "Hepiniz bununla sorun yok mu? Ciddi misiniz?"

Babam başının arkasını kaşıdı ve aşağı baktı. Annem kontrolü ele aldı. "Tatlım, bu bize bağlı değil, sana da bağlı değil. O

bir yetişkin. Yapabileceğimiz tek şey, onların ne diyeceklerini dinlemek ve onun neden böyle davrandığını anlamaya çalışmak."

"Bu konuda onların sözlerini dinlemelisin, Addy," diye Gampy soğukkanlılıkla araya girdi.

Hepsi aynı anda başlarını çevirdi. "Biliyor muydun?" diye sordu Adrien.

"Bir süredir biliyorum," diye itiraf etti Gampy. "Gidip oturalım ve konuşalım. Güven bana."

Dominic öne çıktı. "Dinle, hak etmediğimi biliyorum..."

Adrien elini kaldırarak onu susturdu. "Sen... şu anda konuşamazsın. Bu konuda söz hakkın yok. Nedenini bilmek ister misin?"

Dominic hiçbir şey söylemedi.

"Çünkü sen orada değildin, pislik. Sen ve Rosie gittiniz. Numaralarımızı engellediniz. Bizi dışladınız ve neden olduğunuz zararı görmediniz." Uzun bir sessizlik oldu, sonra Adrien parmağını bana doğru uzattı. "Bir ara konuşmayı kesti, sana bunu söyledi mi?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Adrien!"

"Bunu *hayır* olarak kabul ediyorum," dedi. "Uyumuyordu. Dışarı çıkmıyordu. Yemek yemiyordu. Durum o kadar kötüleşti ki, dört gün boyunca *konusacak* gücü bile bulamadı, Dominic."

Dilimin arkasında safra birikmeye başladı. Dominic başını bana doğru çevirdi. Ben bakışlarımı kardeşimden ayırmadım.

"Yayınladığınız makaleler umurumda bile değil. Umurumda olsaydı, ekibiniz ilk makaleyi yayınladığı anda sizi iftira suçundan dava ederdim. Bunu kabul ettim, çünkü odak noktan ben olsaydım, onu rahat bırakırdın. Ve sen şeker dükkanındaki küçük bir çocuk gibi bu şirketleri satın almakla meşgulken, *Alice*..." Konuşmasını kesip, dişlerini sıkarak bir an nefes almaya çalıştı. "Neden bu kadar erken terfi ettiğimi bilmek ister misin? Oradaydın, planın ne olduğunu biliyordun. Beş yıl daha görevde kalmam gerekiyordu ve sen, gerizekalı, sen ve Alice benimle çalışmaya başlayacaktınız, oyun şirketinizi kurmak için yeterli parayı biriktirirken, hatırladın mı? Anlaşma böyleydi. Ama sen gittin ve bu onu mahvetti, bu yüzden babam karar verdi..."

Erken emekli olup, o üniversiteye başladığında onu ülkenin diğer ucuna kadar takip etmek, çünkü o hala tam olarak iyileşmemiştir ve onu o durumda yalnız bırakmak kesinlikle bir seçenek değildir. Ben hazır değildim, herkes bunu biliyordu, ama sen birdenbire ortaya çıktın, 6Queue'yu satın aldın, sırf ateşe benzin dökmek için, ve onun geri kazanmayı başardığı mutluluğu neredeyse tamamen yok ettin. Bu yüzden bahanen ne olursa olsun, umurumda değil Dominic. Onu hak etmiyorsun."

Bunun üzerine arkasını dönüp uzaklaştı.

Ciğerlerim yanıyordu, bulanık bakışlarım sahenin ayrıntılarını bulanıklaştırırken, tepkimi kontrol altında tutmak için mücadele ediyordum. Ria kolumu sıktı, bana çelişkili, neredeyse özür diler gibi bir bakış attıktan sonra kocasının peşinden gitti.

"Eh," dedi Gampy sonunda, "beklendiği kadar berbat geçti."

Bugün okulda herkes Finley ve Alice'in artık çıkıyor olmalarını konuşuyordu. Öğle yemeğinde el ele tutuşuyorlardı ve tüm kızlar bunun ne kadar sevimli olduğunu haykırıyorlardı ama ben pek anlamadım. Şahsen ben bunu başka her şeyden daha mide bulandırıcı buldum.

Finley futbol takımının kaptanı ve sanırım Alice onu bu yüzden seviyor. Çünkü benim görebildiğim kadarıyla başka hiçbir iyi özelliği yok. Ve ailesi çok zengin, bu da Alice için çok önemli olmalı çünkü onun ailesi de çok zengin ve artık tatillerde gidebilecekleri iki yazlık evleri var.

Bay Cloutier annemi işe almadan önce annemle benim kendi evimiz yoktu. Annem disleksi olduğu için bir süre iş bulmakta zorlanıyordu ve bu yüzden çok ağlardı, bu yüzden teyzemle birlikte yaşıyorduk. Şimdi onların malikanesinde kendi evimizde yaşıyoruz. Burası gerçekten çok güzel, ama sanırım eskisi gibi değil. Diğer çocukların bu konuda konuştuklarını duydum ve her zaman iyi şeyler söylemiyorlar. Ama umurumda değil.

Yine sınıfımızda birinci oldum. Zengin olmak istersem, büyüdüğümde bir oyun şirketi kurarım. Bunun zor olduğunu sanmıyorum. Tanıdığım zenginlerin çoğu gerçekten aptal.

Güncelleme: Anneme büyüdüğümde zengin olmaya karar verdiğimi söyledim ve o da bana artık insanlara aptal demememi söyledi.

ALICE

Bunu bilmeliydim.

Belki de hayal görüyordum, ailemle bu konuyu konuşarak çözebileceğimizi ve sanki kötü şeyler hiç olmamış gibi gün batımına doğru yol alabileceğimizi düşünüyordum.

Belki de hiçbir planlama veya stratejinin bunu gerçekten düzeltebilecek tek şeyi başaramayacağını anlamalıydim: zamanı geri almak.

Bazen, kaybettiğin bir savaşta savaştığını kabul etmen ve pes etmen gerekir, çünkü içten içe devam etmenin ne kadar anlamsız olduğunu bilirsin. Hatta aptalca olduğunu. Kendini sabote ettiğini. Sağlıksız olduğunu. Aptalca olduğunu. Ve hem kendin hem de ilgili herkes için yapabileceğin en büyük iyilik, pes etmektir.

Ne zaman bitireceğini bilmek, büyümenin önemli bir parçasıydı. Ve son iki ayda bu anıları yeniden yaşamak ne kadar eğlenceli olsa da, artık çocuk değildik.

"Oops, pardon." Dominic yüzünü buruşturunca buz torbasını geri çektim, dudaklarım hafifçe gülümsedi. "Koca bebek."

Gülmedi. Çenesini kaldırmadı, bana bakmadı.

Hastane otoparkından ayrıldığımızdan beri gözlerime bakamıyordu. Yoğun bir sessizlik içinde benim evime gittik ve

ben açıkça gelmesini söyleyene kadar arabadan inmedi.

Şimdi kanepemde oturmuş, başını eğmiş, benim kaçınılmaz olanı yapmamı bekliyordu.

Kahve masasının üzerine doğru kayarak dizlerimi rahatça onun dizlerinin arasına sıkıştırdım ve buz torbasını tekrar nazikçe çenesine bastırdım. "Yarın Rosie'yi ziyarete gidelim mi? Hava biraz serinleyecekmiş, onu göl kenarında yürüyüşe çıkarmak hoşuma gider."

Bu da işe yaramadı.

Hatta başı daha da aşağı eğildi, bu da kolumu biraz garip bir açıyla bükmem gerektiği anlamına geliyordu, böylece buzun yerinde kalmasını sağlayabilirdim. İç geçirdim, ama tam elimi bırakmak üzereyken hissettim.

İlk başta, buz torbasını kaplayan eriyen buzun neden olduğunu sandım. Avucum zaten ıslaktı, bu yüzden kaynağını sorgulamam için bir neden yoktu. Tereddütüm tamamen içgüdüselidi.

Hareketsiz kaldım, göğsümün derinliklerinde bir ağırlık hissettim. Tek kelime etmeden buz torbasını masanın üzerine koydum ve avucumu eşofmanımın üzerine sürdüm. Bu durumda yapılacak en iyi şey onu yalnız bırakmak, ona alan tanımaktı. Onu yeterince tanıyordum, bunun bir merhamet olduğunu anlayacağını biliyordum.

Nitekim, ayağa kalktığımda rahat bir nefes aldı.

Daha iyi, daha düşünceli bir insan olsaydım, ona açıkça istediği merhameti ve mahremiyeti gösterirdim. Ama öyle değildim. Bencil ve şımarıktım. Ve mantıksız bir şekilde inatçıydım.

Bunun yerine, kollarımı omuzlarına doladım ve nazikçe kucağına oturdum. O, istediği şey bu olmadığı için, dokunmamı reddederek kaskatı kesildi.

Ona dokunmamı, avucumu yanağına koymamı ve yüzünü nazikçe bana doğru çevirmemi istemiyordu. Her saniyesinden nefret ediyordu. Dokunuşum altında kasları gerginleşmiş, ıslak kirpikleri aşağıya doğru bakıyor, çenesi sıkılmıştı. Ellerini kendine saklamaya devam etti.

Ama ben durmak için çok bencil bir insandım. Bir zamanlar bana söylediği gibi, aşağılık ve bencil bir insandım. Ve benim için bu, her şey gibi, benimle ilgiliydi. Bu yüzden öne eğildim ve

Yanağına küçük bir öpücük kondurdum, çünkü öyle istedim ve bunun kendimi daha iyi hissettireceğini biliyordum.

Ona tükürsem de olurdu.

Gözleri kapandı, boğazı daha hızlı çalışmaya başladı, kaşları tamamen konsantre olmak için birbirine yaklaştı. Tek bir gözyaşı, sıkı kontrolünden sıyrılmayı başardı ve onun kendini hiç bu kadar nefret ettiğini düşünmemiştim.

Eğer bu kadar kötü bir insan olmasaydım, onu yalnız bırakırdım. Bunun yerine, başparmağımla gözyaşını sildim. Dudaklarımı aynı noktaya bastırdım.

"Alice." Sesi yalvarırcasına çatladı. "Yapma. Lütfen."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

"Ne?" Bir damla gözyaşı daha sildim. İkisi kaçmayı başarmış olmaları etkileyiciydi. Göz kapaklarının daha fazla sıkılabileceğini sanmıyordum. Birine öpücük vermek için eğildim. Bencilce. "Ayrılmak mı istiyorsun?"

Buna karşılık, o en büyük fedakarlığı yaptı ve sadece bana öfkeyle bakmak için gözlerini açtı.

Ben de gülümsedim. "Merhaba."

"Bunun beni daha iyi hissettirdiğini sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Öyle düşünmüyorum," diye onu temin ettim. "Ama *beni* daha iyi hissettiriyor ve önemli olan tek şey bu."

"Komik değil."

"Komik olması gerekmiyordu."

Çenesi gerildi, bakışları ölümcül bir hal aldı ve mükemmel yüzünden bir damla daha gözyaşı süzüldü. Tabii ki, ağlarken bile yakışıklıydı. Ne sinir bozucu bir adamdı. "Bütün bunları yapmana gerek yok. Bandı bir kerede çekip çıkarsan daha iyi olur."

"Bu en az acı veren yol olur," diye onayladım. "Ama zamanlama pek uygun değil, bu yüzden biraz beklememiz gerekecek."

Alnı kırıştı. "Ne?" "Bir şey yaptım."

Bakışları sorgulayıcı bir şekilde yüzümde dolaştı.

Bir iç çekerek masadan telefonumu aldım ve ekrana dokundum.

"İşin bittiğinde sana sürpriz yapmak için bekliyordum

ama işte burada."

Dominic e-posta zincirine gözlerini kısarak baktı ve ben, onun ifadesinin yavaş yavaş değişmesini grotesk bir memnuniyetle izledim. Önce şaşkınlık ve hayret. Sonra saf şaşkınlık ve hayranlık. Bana ağız açık bakakaldı. "Ciddi misin?"

Gülümsedim, saçlarımı geriye atıp kendimi övmek için can atıyordum.

Yaklaşık üç hafta önce, çok erken uyandım, Dominic hala uyurken onun araba anahtarlarını aldım, Jamie'nin en sevdiği Fransız pastaneden bir kutu makaron aldım ve Rosedale'deki ailemin eski evine gittim.

Eski emlakçımızdan yeni sahiplerinin numarasını bulduktan sonra, onlarla önceden konuşmuştum. Onlar, ellili yaşlarında sevimli bir Lübnanlı çiftti ve çocukları olmayan erken emekliliklerinin tadını, barınaklardan ve çiftliklerden sayısız hayvanı kurtararak çıkarıyorlardı.

Gerisi kolay oldu.

Şans eseri, çalışanları Rosie'nin eski bahçesine çok iyi bakmışlardı. Bahçenin düzeni çoğunlukla değişmemişti ve birkaç çalı başka bitkilerle değiştirilmiş olsa da, çoğu Rosie'nin tohumdan yetiştirdiği bitkilerle aynıydı.

"Onun bir parçasını saklamak istediğini söylemiştin," diye mırıldandım, tırnaklarımla saçlarını okşayarak. "Ve senin kopyasını mahvettiğim için, sana orijinalini getirerek telafi etmeyi düşündüm. Olanları anlattıktan sonra bana vermeye razı oldular ve bir ay içinde onlara yeni bir bahçe dikteceğime söz verdim. Böylece gerçek olanı alacaksın, Dom. Onlar onun süslemeleri ve çiçekleri. Onun seçtiği ve kendisi baktığı çiçekler. Zaten bir ekip ayarladım..."

Aldığım öpücük o kadar derin ve içteniydi ki, çok çabuk başım dönmeye başladı. Başımın arkasını okşadı ve sanki hayatla ölüm arasındaki tek fark benmişim gibi bana sarıldı, dudakları benimkilerle pervasızca hareket ediyordu.

Sonunda ayrıldığımızda, "Seni seviyorum" diye fısıldadı. "Zaten acı verici bir şekilde açık olmasa da, sana o kadar aşığım ki, bu aşkım hastalıklı bir bağımlılığa dönüşüyor. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum.

Saçımı tüylü bir ahır hayvanınıninkine benzetti, ama sen sonunda kardeşinin haklı olduğunu anladığın gün bile seni sevmeye devam edeceğim. Seni hak etmiyorum Alice. Hak etmiyorum. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin ve bunu sana anlatarak zamanını boşa harcamayacağım çünkü bu asla yeterli olmayacak.

Yüzümü avuçladı, başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı. "Ayrıca seni benimle ailen arasında bir seçim yapmaya zorlamayacağım. Yapmayacağım. Seni çok seviyorum, sana bunu yaşatamam, o yüzden sadece..."

"Ben de seni seviyorum."

Tanrılardan onu yıldırımla vurmalarını isteseydim, o kadar şiddetli bir şokla donakaldı ki.

Çok tatlı.

Gülümseyerek, onun yumuşak saçlarıyla oynamaya devam ettim, kucağında dönerek ona binmek için kendimi ayarladım. Bu pozisyona çok alışmıştım. Bacaklarım artık neredeyse bunu tercih ediyordu.

"O zamanlar da seni seviyordum, biliyorsun," diye fısıldadım. "Bana o mektubu verdiğinde. Bunu daha önce de ima etmiştim, ama sanırım ne kadar aşık olduğumu fark etmemiştin. Seni o kadar çok seviyordum ki, bu konuyu fazla düşünemiyordum, çünkü kalbim göğsümde patlayacakmış gibi hissediyordum."

Gözleri buğulanarak ağzıma doğru kaydı, her kelimeyi içselleştirmeye çalışıyordu.

"Bugün pek iyi geçmedi," diye itiraf ettim yumuşak bir sesle. "Adrien aşırı tepki gösterdi. Yaptığı şey yanlıştı ve onu yeterince iyi tanıyorum, yakında pişman olacağını biliyorum. Bu, kolay olacağı anlamına gelmez, ama benim için mücadele etmeye değer. Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum. Rachel bizim hakkımızda yanıliyordu. Biz zehir değiliz Dominic. Biz sihirliyiz. Ve bana kalırsa, biz bitti demedikçe bu bitmez. Ben bitmedi diyorum... sen ne dersin?"

Beni inceledi, kasları yavaşça gerginliğini bıraktı, inatçı altın kıvılcım gözlerine geri döndü.

"Hayır, değilim."

"İyi." Gülümsedim. "Sence şimdi ne yapmalıyız?" "Yine beyaz tahtayı mı çıkaralım?"

Gülümsemem genişledi. "Evet, eninde sonunda. Ama şu anda değil." Onu bir kez öptüm. "Kötü bir gün geçirdiğin için üzgünüm. Sen bana baktığın gibi ben de sana bakmama izin verir misin? Kendini daha iyi hissedene kadar."

Bu adil bir şeydi.

Tartışmak için ağzını açtı, ama ben onu başka bir tatlı öpücükle susturdum. "Hayır demeden önce beni dinle," diye mırıldandım, alt dudağını ısırarak. "Kobalt mavisli bikiniyi üniformam olarak giyeceğim. Beş dakika sonra duşta buluşuruz, orada senin bana yaptığın gibi ben de sana yapacağım. Sen salya akıtıp gözlerin şaşı olana kadar seni yalayacağım, sonra beni yatağa götürüp istediğin gibi kullanmana izin vereceğim. Sana kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği pişireceğim. En sevdiğin atıştırmalıkları elinle yedireceğim. Birkaç mum yakıp, gerginliğini atmaya yardımcı olmak için sana masaj yapacağım... Bunlar nasıl geliyor kulağa?"

Boğazından memnun bir ses çıktı. "Peki ya ailen?"

"Sen kendini daha iyi hissettiğinde bir çözüm buluruz. Önce erkeğime bakmam lazım."

Bunu duyunca titredi ve gözlerimin önünde eriyip gitti. "Beni sevdiğini tekrar söyleyebilir misin?"

"Seni seviyorum." Alt dudağını yaladım, sonra ısırıldım. "Seni o kadar çok seviyorum ki ne yapacağımı bilemiyorum."

Gözlerini kapatarak inledi. "Beni emirken de söyleyebilir misin?"

"Tabii ki söyleyebilirim. Anlaştık mı?"

Boğazı bir an hareket etti. "İstesem bile buna hayır diyebileceğimi sanmıyorum."

"Güzel." Gülümsayarak uzaklaştım. "Beş dakika?"

"Dört."

Parmaklarımızı birbirine kenetleyerek odama koştuk.

Neredeyse tüm sözlerimi yerine getirdim, saçını şampuanlayıp muhteşem vücudunu sabunlarken acele etmedim. Sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve dudaklarımla, dilimle ve şeker gibi tatlı "seni seviyorum" sözleriyle onun penisini okşadım, ta ki benim için ağlayıp merhamet dilenecek hale gelene kadar. Testislerini masaj yaptım, onu emip yaladım, ta ki o kendinden geçene kadar,

ve o kontrolünü kaybedip boğazıma boşaldığında zaferle inledim.

Sonra onu yatağa sürükledim. En sevdiği yemeklerden birini pişirirken onu uykuya dalmaya ikna ettim.

Hâlâ bornozuyla, uykudan sersemlemiş haldeydi, ben de kucağına oturdum ve ikimize de bolca şarap doldurdum. Yemek yerken kıkırdadık, birbirimizin dudaklarına tatlı sözler fısıldadık. Yanağına, çenesine, boynuna öpücükler kondurdum, ta ki şarap, yemek ve sevgimden sarhoş olup, söz verdiğim masajı yaptığımda neredeyse uykuya dalacak kadar rahatlayana kadar.

Ama dönüp beni kendine çekecek kadar enerjisini korudu, böylece sarılırken yüzünü göğüslerime gömebildi.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, parmağımın etrafında onun buklelerinden birini döndürerek. O inledi ve kulağıma tamamen anlamsız bir şeyler mırıldandı. İki dakika sonra, hafif bir horlama sesi çıkardı ve ben gözlerimi kapatıp, zihnimde önümüzdeki birkaç günü planlayarak gülümsedim.

Yarın, yatakta kahvaltı sürprizi yapacaktım ona: bitter çikolata parçacıklı krep, böğürtlen ve çırpılmış krema. Sonra dizüstü bilgisayarımı açıp bulduğum web sitesini gösterecek ve elimi nazikçe onun üzerinde gezdirirken, benim giymemi istediği seksi kostümleri seçmesine izin verecektim.

Ona kitap okurken başını kucağıma koymasını isterdim.

Yürüyüşe çıkardık. Belki tekrar yarış pistine giderdik.

Yatakta daha fazla zaman geçirirdik.

Üçüncü gün, Rosie'yi görmeye gider, yakındaki bir bağda akşam yemeği yer ve bana bahsettiği otelde geceyi geçirirdik.

Ama belli ki bunların hepsi beklemek zorundaydı. Çünkü ertesi sabah 5:45'te uyandığımda yatak boştu ve Dominic gitmişti.

Gülümseyerek, dönüp gözlerimi tekrar kapattım.

Bu uzun sürmedi.

ÖNEMLİ HABER. Finley dün okuldan sonra Alice'i Tara için terk etti ve bu konuda çok pislik gibi davrandı. Sonra bugün Tara herkese Finley'in Alice'le sadece onu kıskandırmak için çıktığını söyledi. Bu beni çok kızdırdı çünkü bu kesinlikle doğru değil ve biliyorum ki doğru değil çünkü... çünkü... bu hiç mantıklı değil, tamam mı?

Alice eve geldiğinde oldukça üzgündü, ben oradayken ağlamamasına rağmen. Bunu anlayabiliyordum.

Ona benimle Halo oynamak ister mi diye soracaktım (ateş etme oyunlarını çok sever) ama hala benden nefret ediyor ve onu daha da kötü hissettirmek istemedim. Bunun yerine Adrien'i onunla oynaması için çağırdım ve bu onu daha iyi hissettirdi gibi görünüyordu.

ALICE

17 Eylül
Aile Chatnel

ADRIEN

JFC. Lice, erkek arkadaşına beni rahat bırakmasını söyle.

Dördüncü sabah üst üste, sabah koşumu yaparken bana pusu kurmak için apartmanımın önünde bekliyor.

BEN

Olmaz, üzgünüm. Meşgulüm.

ADRIEN

Ne yapıyorsun?

BEN

Krampus taklitçisi olarak iş başvurusunda bulunuyorum.

Noel Baba gibi, ama hediyeleri getirmek için bacalardan gizlice inmek yerine, erkek arkadaşımı döven erkeklere lanet okumak için drenaj borularından dışarı çıkacağım.

Ona kendin söyle.

ADRIEN

Denedim.

O yetişkin bir adam ama hala sabahları işlevsel olamıyor. Bu, ağız soluyan, salya akıtan bir zombiye siktir git demek gibi bir şey.

BEN

24 oz orta kavrulmuş kahve ve biraz süt. Birkaç saat bekle. Ona krem peynirli bagel yedirirsen süreci yaklaşık 18 dakika hızlandırırsın. Öpücükler de yardımcı olur. İyi şanslar!

18 Eylül

Kayınbiraderim, ESQ.

Öğle yemeği için tekrar teşekkürler. Hastanede verdiğim ani tepki için özür dilerim. Herkes sakinleştiğinde dördümüz oturup bu konuyu konuşmak isterim. Adrien'i ikna etmeye çalışacağım.

BEN

Ben de aynı şekilde tepki verirdim. Seni seviyorum, Ree.

KÜME KARDEŞİM, ESQ.

Seni seviyorum tatlım. Cuma günü görüşürüz.

20 Eylül
Aile Sohbeti

ADRIEN

Alice.

Dalga geçmiyorum.

Ofisime çiçek göndermeye başladı.

BEN

Çiçekleri seversin.

GRAMP STAMP

Gerçekten öyle. Ria, Addy'nin çiçekçi çocuk olarak çekilmiş fotoğraflarını gördün mü?

KIZ KARDEŞ, ESQ.

NE??? GRAMP

STAMP

Bunu yapmasına izin vermemiz için bize yalvardı. Tüm kalbiyle çalıştı. Düğüne gelelim ve koridordan yürümesi gereken saniyeler önce, küçük turp iki ile ikiyi birleştirip, aslında taşıdığı şeyin çiçek cesetleriyle dolu bir sepet olduğunu fark etti.

Fotoğrafların çoğunda ağlıyor ve sümüklerle kaplı, çiçek yapraklarını yere atıyor. Onu daha fazla ağlarken gördüğüm tek zaman senin düğünün oldu. Muhtemelen bunun gerçekleşmesi için ölmesi gereken tüm çiçekler yüzünden.

Adrien, Gramp Stamp'ı The Family Chatnel'den çıkardı.

21 Eylül

Aile Sohbeti

Annem Gramp Stamp'ı The Family Chatnel'e ekledi.

GRAMP STAMP

Resimleri buldum.

KAYINBİRADERİM, ESQ.

Görmek

istiyorum!

DRIEN

Gamps, bu akşam Torrent'e gitmek ister misin? Kırmızı et ve viski sınırsız. Ben ismarlıyorum.

GRAMP STAMP

Dinliyorum.

MOMMA

Adrien. Sakın yapma.

29 Eylül Aile Sohbeti

ADRIEN

ALICE. SON KEZ SÖYLÜYORUM. LANET OLASI ERKEĞİNİ BANA ÇİÇEK
GÖNDERMEMESİ İÇİN UYAR. İNSANLAR ONUN BENİ TAVLAMAYA ÇALIŞTIĞINI
DÜŞÜNÜYOR.

BEN

Kimsenin öyle düşündüğünü sanmıyorum. O senin liginin çok
dışında.

ADRIEN

Yaklaşma emri çıkaracağım.

BEN

Tamam, iyi eğlenceler!

30 Eylül

RACHEL

Gerçekten çok üzgünüm. Lütfen benimle konuşur musun? Kendimi çok kötü hissediyorum.

BEN

Oh hayır!! Kendini berbat hissettiğin için çok üzgünüm!

Bu sana çok haksızlık, Rachel! Sana bunu yapmak ne kadar düşüncesiz ve bencilce bir davranış!

Numara başarıyla engellendi. İşlemi geri almak için [burayı tıklayın](#).

03 Ekim Aile Sohbeti

KÜSTAH KÜSTAH

Dominic'in Addy'ye gönderdiği çiçek buketlerinin fotoğrafları sızdırılmış ve şimdiden fan kurguları yazılmaya başlanmış.

www.acdcfanfic.com

Yönetici asistanlarından biri bana bu bağlantıyı "sana nasıl söyleyeceğimizi bilemedik" başlıklı bir e-posta ile iletti. Jamie gülmekten kanepeden düştü

Şu anda yerde nefes nefese kalmış
durumda haha BABA

ACDC'yi seviyorum

ME

Baba, onu tıklama.

Bu grup değil.

KIZ KARDEŞİM, ESQ.

Hangi grup?

BEN

Baba, lütfen mesajımı gördüğünü onayla. O bağlantıya tıklama.

ACDC = Adrien Cloutier + Dominic Crawford. Tıklama.

BABA

İnternet sağlayıcımızı arayıp hizmeti iptal edeceğim.

BEN

Tıklama demiştim!!!

06 Ekim

AMBER

OMFG, OKUL ÜCRETİMİ ÖDEDİN Mİ?

KES SESİNİ, ÖDEMEDİN SEN!

KES
SESİNİ!!!!

BEN

Bunu hak ettin. Her şey için teşekkür ederim.

Gerçekten.

AMBER

KIZIM, AĞLIYORUM!

Şu anda ne yapacağımı bile bilmiyorum!

Teşekkür etmek için sana öğle yemeği falan ısmarlayabilir miyim?

Danforth'ta denemek istediğim bir Brezilya barbekü restoranı var, ister misin?

Baskı yapmıyorum. İstemesen bile, seninle iletişimde kalmak isterim.

BEN

Öğle yemeği harika olur! Pazar günü nasıl?

11 Ekim

Kızlar

KIZ KARDEŞ, ESQ.

ACDC konusunda çok ciddi bir gelişme var... Bu forumlardan birkaçı beni gerçekten ikna etti.

Adrien ve ben boşanmalı mıyız ki o ve Dominic sonunda birlikte olabilsinler?

Evet/Hayır

JAMİE

Y

BEN

Y

GRAMP STAMP

Evet.

Kayınbiraderim, ESQ.

Tamamdır. Kutlamak için brunch ve pedikür yapalım mı?

Sevgili ben/günlüğüm/tanrım.

Bugün futbol antrenmanında Finley'in bacağına tekme attım ve o çok ağladı. Koç Mittal beni sonraki iki maçtan men etti ve annem de onlara bunun bir kaza olduğunu söylememe rağmen bana ev hapsi verdi.

Neyse. Bugün Çarşamba ve Çarşamba akşamları Cloutier'lerle akşam yemeği yiyoruz, bu yüzden keyfim yerinde olmasa da şimdi gitmem gerekiyor.

Güncelleme: Akşam yemeğinde futbol maçında başıma gelen olay konuşuldu ve Finley'nin ne kadar çok ağladığını anlattığımda Alice tabağına bakarak gülümsedi. Bugün denizkızı yüzgeci küpeleri takıyordu. Annem ve ben geçen yıl doğum günü hediyesi olarak almıştık. En sevdiği elbisesine uyduğu için seçmiştim ama anneme ona benim aldığımı söylememesini söylemiştim.

Çok pahalı olmasalar da sık sık takıyor, galiba gerçekten çok seviyor.

Güncelleme: Adrien, ben dribbling çalışmaya çıktığımda bana high five yaptı ve "O küçük pislik bunu hak etti. Ben de onu sevmiyordum" dedi. Ona Finley ile tanışıp tanışmadığını sorduğumda

Finley ile tanışıp tanışmadığını sorduğumda, tanışmasına gerek olmadığını söyledi. Sonra bir süre birlikte antrenman yaptık.

Adrien çok zengin olmasına rağmen o kadar da aptal değil.

Açıklama: Alice'in en sevdiği elbise yeşil-mavi ve onu deniz kızı gibi gösteriyor. Bu yüzden küpelerin ona yakışacağını düşündüm.

DOMINIC

"Sen."

Gözlerimi zorla açtım ve başımı kaldırmaya çalıştım, ama dün gece yatıp bu sabah yataktan kalktığım arasında, kafatasım kurşun gibi ağırlaşmıştı.

Birkaç deneme yaptıktan sonra, sonunda kafamı istediğim yöne çevirmeyi başardım.

Adrien yüzümün önünde parmaklarını şıklattı. "Uyan lan. Konuşmamız lazım."

Konuşmak iyiydi. Konuşmak ilerlemeydi. Konuşmak, son üç haftadır ona yapmaya çalıştığım şeydi. "Tamam."

Yarı başını sallayarak iç geçirdi. "Hadi."

O sırada uyuyakalmış olmalıyım. Çünkü bir araca bindiğimi veya herhangi bir sınırı geçtiğimi hatırlamıyorum, ama her ikisi de olmuş olmalı, çünkü kendime geldiğimde ormanın içindeydik.

"Al." Adrien, mutfağın bu tür bir arazide bulunmasının gayet normalmiş gibi davranarak önüme büyük bir kupa koydu. "İç şunu."

Ben kahveyi içerken o da bir şeyler karıştırıyordu. Kahveyi bitirir bitirmez, bana bir tabak bagel attı ve kupamı yeniden doldurdu. "Sana elle yemek yedireceğim değil ya."

"Uh... tamam." Kafamın karıştığını biliyordum, ama nedenini bilmiyordum. Ta ki çok sonra, tabak boşaldığında ve Adrien fincanıma demliğin kalanını döktüğünde. "Bekle, neden beni elle besleyeceksin ki?"

"Sonunda anladın." Boş fincanı kaldırdı ve iki elini tezgahın kenarına dayadı. "Şimdi. Son dört hafta içinde sana kaç kez beni rahat bırakmanı söylediğimi hatırlıyor musun, hatırlamıyor musun?"

Etrafıma baktım. "Neredeyiz?"

"Benim dairemde."

Ona inanmadığımdan kaşlarımı çattım. Solundaki raftan aşağı sarkan yapraklı sarmaşık, sanki koluna sarılmak istercesine koluna dokunuyordu. "Dairen şu anda bizimle aynı odada mı?"

"Dominic. İnsanlar bizim hakkımızda fan kurgu yazmaya başladı. Artık durmalısın. CFO'mun asistanı bunu karıma ilette *çünkü senin bana kur yaptığını düşünüyor.*"

"Oh." Kahvemi yudumlarken saatime baktım. Saat daha 5:30'du.

"Oh? Tek söyleyeceğin bu mu?" "Ne hakkında?"

"Fan kurgu."

"Ne fan

kurgusu?"

"Bizim fan kurgumuz." Tezgahı birkaç kez vurdu. "Uyan artık. Bu sabah Gossip Gorilla'da biri bununla ilgili bir şey paylaşmış. Bu olay yayılmadan ve patlamadan önce onu başından önlemene ihtiyacım var."

Dur bir dakika. "Biri Gorilla'ya bizim hakkımızda fanfic mi yayınladı?"

"O platform senin. Nasıl olur da bilmezsin?"

Omuz silktim. "Bunu bilmek benim işim değil. Artık 6Queue'nun günlük operasyonlarında yer almıyorum. Ya da diğer şirketlerimde."

Benim işim, potansiyeli olan ancak kötü yönetim nedeniyle değeri düşük olan şirketleri belirlemek, onları ucuza satın almak ve ardından uygun bir ekip atayarak yeniden yapılandırmak ve yeniden inşa etmektir. Ben, kendi kendine yeten diğer CEO'lardan oluşan bir ekibi denetleyen bir CEO'ydum. Katılım düzeyim bana kalmıştı. Yarın yarı emekli olabilirdim,

herkese sadece acil durumlar için müsait olduğumu bildirebilirdim ve işim bitmiş olurdu.

Hiçbirine bağlı değildim.

Bu, büyürken hayalini kurduğum şey değildi. Planım, bilgisayar bilimleri ve finans alanında çift diploma almak, sonra çocukluk düşmanımın bir oyun şirketi kurması.

Ama işler ters gitti. Ve ben de uyum sağladım.

Cevabımdan memnun kalmayan Adrien, telefonuna dokundu ve bana uzattı. "Düzelt bunu. Hemen. Aksi takdirde, öğlene kadar tüm internet bu haberle dolacak ve ben de seni öldürmek zorunda kalacağım."

Fotoğrafları kaydardım — Adrien, bir tür basın toplantısında mikrofonların arkasında sırtıyordu; ben, koyu renk bir takım elbise giymiş, katıldığımı hatırlamadığım bir etkinlikte halıda yürüyordum — ve makaleyi taradım.

"...büyürken birbirlerini tanıyorlardı... on yaş farkları vardı... Dominic'in kıskançlık dolu tiradı... Cloutier onun teklifini reddedip ilişkilerini kesince 6Queue Media'yı satın aldığı iddia ediliyor... kaynaklar, söylentilerin Cloutier'in dikkatini çekmek için uydurulmuş yalanlar olduğunu söylüyor... vardiyada olan hemşire, ikisi arasında bir tartışma gördüğünü iddia ediyor... onu hastaneye kadar takip etti... Cloutier sonunda patladı..." Okumayı bıraktım, kafamın arkasında küçük bir alarm çalmaya başladı.

Burada fan kurgu ile ilgili tek bir şey bile yoktu. Bu gerçektir ve kontrol edilmezse, kahvaltıda önce viral olacaktı.

Dikleşerek, adımları aramaya çalıştım, ama arama fonksiyonu çalışmıyordu. Bir şey yazacak kadar uzun süre ekranı sabit tutamıyordum.

Böyle olmamalıydı. Ne hatalar dönüyordu?

"Öldür onu," dedi Adrien, bu sefer daha sert bir şekilde.

Ana sayfa simgesine tıklamak için gittim ama önce yorumlara göz atmaya karar verdim, sadece şimdiye kadar ne tür tepkiler aldığını görmek için.

tatiana7878: İşte bu çaydır.

banana-allergy-and-me: Şunu bir netleştirelim. Adrien Cloutier hakkında yayınladıkları tüm şeyler iftira niteliğinde saçmalık mıydı? Hepsisi

Dominic onunla birlikte olmak istediği ve bu isteği karşılıklı olmadığı için mi? Ne oluyor lan?

Advanced-Islander cevapladı: Evet. Tüm bu "kaynaklar" uydurma olduğu iddia ediliyor. Dominic başına gelenleri hak ediyor. Adam siktirip gidebilir. colorblindreptile cevapladı: İnsanlar bunu yeterince konuşmuyor, ama Cloutier çevre konusunda çok tutkulu. Söylentiler bir yana, yağmur ormanlarının korunması ve biyolojik çeşitliliğin korunması için kendi vergi dilimindeki herkesten daha fazla para bağışladı.

Birdsofprayer: Dominic'in arabasının hastane otoparkında altı saat boyunca çalıştığı güvenlik kamerası görüntülerini gördünüz mü? Hasta bir aile üyesini ziyaret ettiğinizi hayal edin, zaten streslisiniz ve sonra dışarı çıktığınızda sizi bekleyen bir sapıkla karşılaşıyorsunuz.

justice-for-trolls cevapladı: Bu insanların sorunu ne lan?

Advanced-Islander cevapladı: Ben de onu yere sererdim.

deeepsilk88888 yanıtladı: Bu çok korkunç. Dominic parmaklıklar arkasında olmalı.

Şu ana kadar sadece bu yorumlar vardı. Başka kimse yazmıyordu ve görüntüleme sayısı henüz artmıyor gibiydi. Garip... Botlar bastırıyor muydu acaba?

"Dominic. Hey." Adrien tezgaha tekrar vurdu. "Uyan ve beni dinle. Kimi aramak gerekiyorsa ara ve bunu bitir. Hemen."

Ondan gerginlik yayılıyordu ve bu sabah ilk kez, bunun öfkeden kaynaklanmadığını fark edecek kadar bilinçliydim.

Korkuydu.

"Dalga geçmiyorum. Bunu durdur. Hemen."

"Okudunuz mu?" diye sordum. "Makaleyi ve yorumları?" Bunların onun lehine ne kadar ağır bastığını fark etmiş miydi?

Sinir bozukluğu boynuna kadar çıktı. Dişlerini sıktı. Cevap vermedi. Başımı sallayarak kahvemin kalanını bir dikişte içtim.

"Sana söyledim

artık günlük işlerle ilgilenmediğimi söylemiştim. Kahvaltı için teşekkürler."

"Ciddi olamazsın." "Kapı

hangi tarafta?"

"Alice'in henüz haberi yok sanırım?"

"O hala uyuyor. Bu onu etkilemeyecek." Her yerde botlarım ve çalışanlarım vardı. Eğer onun adı benim karışıklıklarımın herhangi birine karışırsa, hemen halledilirdi.

Telefonunu tezgahından aldı. Dokunmaya başladı. Arama yapıyordu. "Selam, benim. Hayır, saatin kaç olduğunu biliyorum... Tabii ki acil bir durum, bunu sen bildirdin," diye dişlerini sıkarak konuştu. Ayağa kalktığımda bana sert bir bakış attı. "Aile toplantısı. Benim evimde. Dominic bende, ama sen gremlin'i almalısın. Görünüşe göre hala uyuyor."

Telefonu kapattı.

"On beş dakika. Şanslıysan yirmi dakika," dedi. "Gampy'nin dairesine varması, onu uyandırması ve benim araması bu kadar sürer. O zaman ona o linkleri göndereceğim."

"Onun benim evimde olmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü sabahları araba kullanamayacak kadar aptalsın ve o dört blok ötede oturuyor." Saatine tekrar baktı. "Bir dakika geçti. Arayacağın biri varsa, şimdi tam zamanı."

Ellerimi koşu kıyafetimin yumuşak ceplerine sokarak onu düşündüm. "Eğer endişelendiğin buysa, o bu işe bulaşmayacak."

"Öyle olsa bile ve bir şekilde onun adını bu işin dışında tutmayı başarsan bile, *hatta* durum sakinleşene kadar internetten uzak dursan bile, bunun sana olan etkisini görünce nasıl hissedeceğini düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Bana ne olacak ki?"

Alaycı bir kahkaha attı. "Siktir git, Dominic."

"Hayır, ciddi. Ne olacak? Eğer bilen biri varsa, o da sensin."

Gözlerindeki acı eğlence keskinleşti, ama yine de soruma cevap vermedi. "Peki ya annen? Bu olay patlak verirse, sence ona nasıl bir etkisi olur?"

"Etkilemeyecek."

"Tanrım, bu kadar aptal olamazsın! Bu onu paramparça edecek. Lanet olası adamlarını ara!"

"Gerek yok. O bunu duymayacak, duysa bile önemi yok. Olanları unutacaktır."

Kısa bir sessizlik oldu. "Ne?"

"Alzheimer. Erken başlangıçlı. Çoğu gün, benim onun oğlu olduğumu hatırlaması bile benim için büyük şans. Başka bir argümanın var mı?"

Kaşları çatıldı, ama tavrı yumuşadı.

Robert'ın henüz gerçeği söylememiş olmasına şaşırdım; sınırlara pek aldırış etmeyen biriydi.

Konuyu geçici olarak rafa kaldırmaya karar veren Adrien, keskin bir nefes verdi. "Ekibini ara, bunu durdur, sonra oturup konuşalım." Sonra, kararlı ve sarsılmaz bir ses tonuyla, "Bu konuda bana güven. Lütfen."

"Yapamam."

"İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz.

Arayın." "Hayır."

"Dominic..."

"Hayır, dostum. Hayır." Onların benim hakkımda ne dedikleri umurumda değildi. Bu, büyük hatamı düzeltmek için tek şansımdı ve bunu asla kaçırmayacaktım. "Bunun neye yol açacağını biliyor musun? İki saat içinde, tüm büyük haber kanalları ve sosyal medya platformları senin ne kadar haksızlığa uğradığını haykıracak. İnsanlar şimdiden senin çevre çalışmalarından bahsediyor ve bahse girerim ki iş günü bitmeden, itibarın onu yerle bir eden algoritmalar tarafından geri kazanılmış olacak."

O zaman belki benimle konuşmayı kabul eder ve Julie tekrar gözlerimin içine bakabilir.

Saçlarımı sertçe çektim. "Alice sert bir tavır takınıyor, ama bu onun için bir cehennem, dostum. Şu anda yapabileceğim en iyi şey onu bırakmak. Ama ben, onsuz olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen bencil bir piçim ve bu... sefalet bile bunu tarif etmeye yetmez. Yaşamıyordum. Hayatta kalmıyordum bile. Sadece... bekliyordum."

Onu tekrar görebilmek, onunla tekrar konuşabilmek, onunla kavga edebilmek, oyun oynayabilmek için sürekli bekliyordum.

Kız benim kalbimi lanet olası koluna takmıştı ve ben de ona yapışıp kalmıştım, ta ki o da aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi peşinde dolaşmamdan bıkip beni sokağa atana kadar.

"Onu bırakamayacak kadar bencilim," diye tekrarladım. "Ama yapabileceğim en iyi ikinci şey, Noel geldiğinde benimle ailesi arasında seçim yapmak zorunda kalmaması için kendimi feda etmekse, o zaman öyle olsun. Evet, berbat olacak. Evet, kızacak. Ama gerçek eninde sonunda ortaya çıkacak, ortalık sakinleşecek, senin itibarın bu destekten yararlanmaya devam edecek ve ben de onun bana bu şansı boşuna vermediğini bilerek rahat nefes alabileceğim.

"Onu hak etmiyorum. Haklısın. Ama lanet olsun dostum, *onun* hak ettiği adam olmak için her şeyi yapardım." Bırakın beni azarlasınlar. Onunla bu rüyada kalabildiğim sürece umurumda değildi.

Adrien'in yüzü acı verici bir şekilde ifadesizleşmişti, ama gözlerinde bir anlık bir şey gördüğümü sandım, sanki tanıdık bir şey gibi, sonra gözleri arkamdaki bir şeye kaydı.

"Addy?" Dönüp baktığımda Ria'nın ikimizi gözlerini kısarak izlediğini gördüm, kahverengi saçları uykudan dolayı dağınık ve karışmıştı. "Ne oluyor? Her şey yolunda mı?"

Adrien boğazını temizledi. "Üzgünüm. Seni uyandırmak istemedim."

Kız, Adrien'in cevabında tuhaf bir şey sezmiş gibi başını eğdi. Kız ona doğru yavaşça yürüdü ve elini Adrien'in yanağına koydu. Hiçbir şey söylenmedi, ancak Adrien hafifçe başını salladı ve kızın eline şefkatle bir öpücük kondurdu.

Telefonum çaldığı anda başka yere baktım.

Gampy başarmıştı. Gremlinim uyanmıştı.

Sevgili ben/günlük/tanrım.

Loch Ness ve ben bugün projemiz üzerinde çalışmaya başladık. Oturduk ve o tasarım çizimlerini yaparken ben malzeme listesini hazırladım ve babamla görüştüğümde ona ne söyleyeceğimi konuştuk. Babamın da muhtemelen çok gergin olacağını ve bizimle birlikte orada olacağı için, ortam garipleşirse kendinden bahsedebileceğini söyleyerek gerginliğimi azaltmama yardımcı oldu.

Kendisi hakkında konuşmayı çok sevdiği için bunu yapabileceğini biliyorum.

Anneme veya başkasına bu projeyi neden yaptığımızı söylemedik. İcatımız işe yaramazsa annemin umutlanmasını istemiyorum ve Alice de sır olarak saklayacağına söz verdi.

Sır saklamayı pek sevmem ama bazen başka seçeneğin olmaz. Sadece bir tane daha sırrım var ama o gerçekten çok büyük ve Alice ile ilgili.

Bir gün ona anlatacağım sanırım. Adrien gibi büyüdüğümde, artık hiçbir şeyden korkmadığımda ve aynı zamanda dünyanın en büyük oyun şirketini yöneten ünlü bir futbolcu olma yolunda ilerlediğimde.

O zamana kadar kimse bunu bilemez. Sen bile.

ALICE

İkisinden biri yalan söylüyordu.

Ya da daha olası olanı, ikisi de yalan söylüyordu.

Kolumu bir pala gibi kullanarak ormanda yolumu açtım ve seslerin geldiği yere doğru koştum, Gampy ve ailemden çok ilerideydim.

İlk duyduğum şey "Hayır"dı.

"Öldür onu, yoksa seni öldürürüm" ikinciydi.

"Adrien," diye bağırdım, o kadar dikkatim dağılmıştı ki bir sonraki kesimimde ıskaladım ve aptal ağaç dalı -*gerçek bir ağaç* dalı- yüzüme çarptığında neredeyse gözümü kaybediyordum. "Ona bir daha dokunursan, seni parçalara ayırıp odun öğütücüsüne atarım, beni duyuyor musun?"

"Alice?"

Canlandım ve mıknaş gibi sesinin geldiği köşeye doğru sallanarak gittim. "Ne oldu? İyi misin?"

"Günaydın, Lice," dedi benim için ölmüş olan kardeşim.

Dominic gülümsedi, ben de ellerimle yüzünü kavrayarak yeni oluşmuş bir çürük izi var mı diye baktım. "Ben iyiyim. Sana bir şey olmadı dedim. Gördün mü?"

Hayır. Yalan söylüyor.

Annem, babam ve dedem nihayet oturma odasına geldiklerinde, Adrien'le yüzleşmek için hızla döndüm. Maxwell, Dominic'i görür görmez uçtu ve mutlu bir cıvıltıyla omzuna kondu.

Ria, kocasının kafasını ısırmadan önce önüme geçti.

"Günaydın Alice. Kahve ister misin?" Bu bir soru gibi görünüyordu, ama ben reddedemeden kahveyi gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde elime tutuşturdu. "Sonra bana teşekkür edersin."

Heyecanlı, ayağını yere vuran Adrien de söze karıştı. "Ona sen mi söylemek istersin? Yoksa ben mi söyleyeyim?" diye Dominic'e sarkastik bir şekilde sordu.

"Neyi söyleyeyim?"

"Neler oluyor?" Annem nefes nefese sorarken, babam Ria'dan iki taze fincanı nazikçe kabul etti.

Dominic içini çekerek boynunun arkasını ovuşturdu. "Gorilla'da bir makale yayınlandı... Aslında, al bakalım. Kendin görsen daha kolay olur."

Bana bir telefon uzattılar. Anneme de bir tane verdiler.

Kaşlarımı çatarak, sayfayı aşağı kaydırdım... ve kaydırdım... ve... "Bir dakika, bu da ne?"

Adrien, volta atarken, o kadar anlamsız bir açıklama yaptı ki, ona üç kez tekrar etmesini istemek zorunda kaldım.

"Ne demek onu öldürmeyecek? Bu ne anlama geliyor?"

Kardeşim *tam da* bunu söylemek istercesine elini havaya kaldırdı! "Dom?"

"Yorumları okudun mu?" diye sordu. "Daha önce baktığımda hepsi onun tarafındaydı. Bazıları onun hayırseverlik çalışmalarından bile bahsediyordu."

Bu, Adrien'i son derece sinirlendirdi. "Dostum, yemin ederim sana bir daha yumruk atacağım."

"Bekle, dur biraz." İkisi arasında elimi salladım. "Neler olduğunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Adrien kızgın... çünkü Dominic, onun hakkında yayılan tüm saçma sapan söylentilerden adını temize çıkaracak sözde hikayeyi öldürmüyor."

"Hemen hemen öyle," dedi Ria.

Kafam çok karışık.

"Ama... neden?"

Sorum, Adrien'in bana, onun zekasına yapılan en büyük hakaretin, onunla benim DNA'mızın yarısını paylaşıyor olmamız olduğu gibi bakmasına neden oldu. "Ne demek 'neden'? Makaleyi okudun mu?"

Ekrana tekrar baktım. Sonra tekrar kardeşime, köpüren ağzına ve kalın alnından çıkıntı yapan üç damara baktım. "Dominic için mi endişeleniyorsun? Aile acil durumu ilan ettin... çünkü bunun viral olacağından ve onun bir sürü nefret alacağından mı endişeleniyorsun?" Doğru mu anlamıştım?

"Hafifçe söylemek gerekirse, evet, Lice, öyleyim." Ağzım açık kaldı.

Bu odadaki iki kişi yalan *söylüyordu*. Ama bu aptallar olmadığı kesin.

Aptal kardeşim ve uykucu erkek arkadaşım sevimli küçük çatışmalarını sürdürürken, ben Ria'ya kaşlarımı kaldırdım.

Ria işaret parmağıyla havada bir kalp çizdi ve bana "birbirlerini seviyorlar" diye fısıldadı. Bu sırada Gampy, kimse görmeden küçük kahvaltı masasından füme somon ve havyarlı blini kapmak için fırsatı değerlendirerek, mümkün olduğunca ondan uzak bir yere çok dikkat çekmeden oturdu. Gülümsemeyi bastırdım.

"*Gülümsüyor* musun?"

Yanaklarımı içime çektim. Kafamı salladım. "Mm-mm."

Kardeşimin şişkin damarlarından biri patlamak üzereydi. "*Alice*," diye uyardı.

"Hayır, biliyorum. Komik değil. Sadece..." Onun telefonunu kaldırdım, duyarlı davranmaya çalışarak göğsümde kabaran kahkahayı bastırmaya çalıştım. "Dominic'e olanlara bu kadar önem vermen çok tatlı... ama bu gerçek değil. Makale de sahte gibi."

Adrien gözlerini kırptı. Annem ve babam bana, sonra da paylaştıkları ekrana kaşlarını çatarak baktılar ve sabahın erken saatlerinin getirdiği kısa bir işlem gecikmesinden sonra, Dominic kendi telefonunu çıkardı ve tuşlamaya başladı.

"Ne?" Adrien şüpheyle homurdandı ve ağırlığını diğer ayağına verdi. "Nereden biliyorsun?"

Dominic, kardeşim cevap veremeden telefonunu bir kenara attı, başını geriye attı ve yüzünü sinirli bir "siktir" ile kapattı.

"URL'yi genişletmek için dokunduğunda, içinde kelimenin tam anlamıyla blog kelimesi geçiyor," dedim. "Gorilla makalesi gibi görünmek üzere tasarlanmış özel bir blog sayfası. Hatta Ana Sayfa düğmesine tıkladığında seni farklı bir web sitesine yönlendirdiğini bile söylüyor. Bunu sana kim gönderdi ki?"

Yiyecek çalan suçlunun yönüne doğru yavaşça dönerken boynunun gıcırdamasını duyabilirdiniz.

"Ah, *baba*," diye sızlandı annem, babanın bıyığına serpilmiş kırıntıları görmezden gelmeyi tercih ederek.

Babam yorgun bir kahkaha attı ve en yakın kanepeye geri düştü. Ria yüzünün alt yarısını sweatshirt'ünün içine sakladı.

"Neden herkes bana bakıyor?" diye şikayet etti Gampy. "Bunun gerçek olmadığını nereden bilebilirdim? Ben yüz yaşındayım, neredeyse ölüm döşeğindeyim, yoksa hepiniz unuttunuz mu?"

Annem koltuğun yastığıyla hafifçe babamın koluna vurdu, Adrien ise iki elini saçlarına gömdü ve topuklarını döndürerek gökyüzüne küfretti.

"Bunu nasıl başardın?" diye sordu babam, Gampy'nin bahanesini görmezden gelerek.

Onu çok iyi tanıdığımız için buna inanamadık.

Gampy gözünü bile kırpmadı. "Ria ve Jamie yardım etti."

Kardeşim başını karısının yönüne çevirdi. "Dalga mı geçiyorsun?"

Ancak ses tonunda artık sertlik yoktu. Ve yemin ederim ki ağzının kenarları seğirmeye başlamıştı.

"Sana desteklediğimi söylemiştim," dedi masumca.

Dudaklarını ısırды ve ona bakarak başını salladı. "Sonra

konusuruz," diye söz verdi. "İğrenç." diye şikayet ettim diye

Gampy yalvarırken dostum tavan tavana

"Artık hazırım" dediğini iddia ediyor.

"Dominic, tatlım. Makalenin yayınlanmasına gerçekten izin verecek miydin?" diye sordu annem, şüpheyle parıldayan gözlerle ona bakarak.

Yanakları kızardı. Utanmış gibi bakışlarını kaçırdı ve kulağının arkasını kaşıdı. Çok sevimliydi.

Annem dudaklarını büzerek oğluna yalvaran bir bakış attı.

Adrien, ellerini beline koyarak annesini düşünürken i  geçirdi. Sonunda, sonunda, *sonunda* pes etti ve yenik d  m   bir şekilde başını sallayarak onay verdi.

Ortalık karıştı.

Annem Dominic'i kucaklayarak gözyaşlarına boğuldu. Babam Adrien'in sırtını okşadıktan sonra onlara katıldı. Gampy, herkesin dikkati dağılmışken iki tane daha pasta kaçırdı ve annemle babam sonunda Dominic'i bıraktıklarında, odada gözleri kuru kalan tek kişi oydu.

Adrien bile duygulanmıştı.

Onun için  unu söylemeliyim ki, duygularını gizlemeye çalıştı. Boğazını temizledi, burnunu sildi, Dominic dışında her şeye ve herkese baktı. Sonra yanlışlıkla Ria'yı gördü ve Ria onu gezegendeki en büyük aptal haline getirdiği için, Dominic'i kocaman bir kucaklamaya aldı ve annemi tamamen a latacak kadar sevgiyle, "Sen tam bir aptalsın, biliyor musun?" dedi.

Ve evet, bu iki ahmak sonsuza kadar mutlu yaşadılar.

EPILOG

ALICE

Bir yıl sonra

"Neden kendine bunu yapıyorsun? Anlamıyorum."

Dominic, terden sıırıslıklam olmuş tişörtünü çıkararak duşa girerken, "endorfin" kelimesini söylemeye çalışıyormuş gibi gelen tutarsız bir homurtuyla cevap verdi.

"Şort," diye hatırlattım ona, giysi banyoda uçarken gülümsedim. O homurtuyu takdir dolu bir "teşekkür ederim" olarak algıladım.

Kendi kıyafetlerimi çıkardım ve dün, ondan önceki gün ve ondan önceki gün yaptığım gibi onun peşinden duşa girdim. Şampuan saçlarından tamamen yıkanmadan önce muhtemelen uykuya dalacağı için bu şekilde daha verimliydi.

Anlamıyordum.

Yanlış anlamayın, sevimliydi ama anlamıyordum.

Başlangıçta kardeşimin onu dinlemesini sağlamak için çaresizce yaptığım bir girişim, bir şekilde günlük bir bağ kurma rutinine dönüşmüştü. Her sabah saat 4:50'de Dominic kendini yataktan kaldırıp Adrien ile ön kapımızda buluşuyordu. Gönüllü olarak. Kendi isteğiyle.

Ve her sabah, Adrien bizim mahalleye arabayla gelmeyi tercih ediyordu, böylece Dominic koşmadan önce birkaç dakika daha uyuyabiliyordu ve yol üzerinde kahvaltı alıyordu, böylece koşudan hemen sonra birlikte kahvaltı edebiliyorlardı. Kendi isteğiyle. Kendi rızasıyla.

Çoğu gün konuşmuyorlardı bile. Kelimenin tam anlamıyla sessizce koşuyorlar ve sessizce yemek yiyorlardı. Eğer bu aşk değilse, neyin aşk olduğunu bilmiyorum.

"Eğlendin mi?"

Dominic derin ama nazik bir homurtu çıkardı ve aşırı karmaşık duşumuzun kumandasını elinde çevirip durdu.

"Ben hallederim. İşte." Duşu açtım ve ona oturmasını söyledim. Beni dinledi, ama sadece beni kucaklayıp sıcak su yağarken göğüslerime sokulmak için. Güldüm, şampuanı almadan önce başının üstüne bir öpücük kondurdum. Göğsü gürlledi ve mırıldandı, saçlarına köpüğü sürerken vücudu benimkine eridi.

"Seni çok seviyorum," diye sol göğsüme mırıldandı. "Çok. Çok fazla."

Yaşayan ya da ölmüş, bundan daha iyi bir sabah rutini olan biri varsa, bunu duymak isterdim.

"Ben de seni seviyorum. Çok seviyorum.

Fazla seviyorum." "Evleneceğiz."

Dilimi şaklattım. "Olmaz, ben zaten nişanlıyım." Cildime karşı gülümsedi. "Şanslı herif."

"O da öyle diyor."

"Ondan ayrıl. Onun yerine benimle evlen."

"Yapamam. Çok garip olur. Çocukluğumuzdan beri planladığımız oyun şirketini nihayet kurduk ve o, zaten birlikte yaşıyor olmamıza rağmen aynı ofisi paylaşmamızda ısrar etti. Ayrıca bu akşam kardeşimden sağdıç olmasını isteyecek... Her şey çok karmaşık."

"Oof. Gergin olmalı."

Gülümsedim. "Bugün iç mimarla tek başıma görüşsem yardımcı olur mu? Sana birkaç saat daha uyku süresi kazandırır mı?"

Sadece son toplantıydı ve o dekorasyonu o kadar güzel yapmıştı ki, biz ona övgüler yağdırırken, o Dominic'e burun kıvrarak, mülkü satmayı düşündüğü için sürekli onu yargılayacaktı.

"Hayır, sorun değil. İlze, toplantıyı bitirmeden önce son birkaç laf daha etmek isteyecektir."

Parmaklarımla onun saçlarını yatıştırıcı bir şekilde okşadım.

"Emin misin?" "Mmm." Birkaç dakika sonra, "Alice?" diye devam etti. "Evet?"

"Benimle evlenmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Gülümsemem daha da genişleseydi yanaklarım düşecekti. "Rica ederim. Sorduğun için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Geçen yılı kendi mutluluğumda boğulmuş olarak geçirdim ve her zirveye ulaştığımı düşündüğümde, Dominic görünüşte küçük bir şey yapar ya da söylerdi ve bu beni biraz daha yükseğe uçururdu.

Buna, ailemin ani taşınmasıyla yaşanan çalkantılı fırtınada bana ne kadar yardımcı olduğu da dahildi.

Dominic onları oturup Rosie'nin Alzheimer hastalığını haber verdikten beş gün geçmeden, bir emlakçı tutmuşlar ve eski mahallemizde bir ev için teklif vermişlerdi.

Bu konuda hiçbir tereddüt ya da itiraz yoktu. Büyükbabam ve annem neredeyse her gün onu ziyarete gidiyorlardı, Çarşamba geceleri Rosie'nin de katıldığı aile yemekleri yeniden başladı ve Adrien ile ben, istesek bile ailemizden kaçınamayacak duruma geri döndük.

Her şey mükemmeldi.

"Maxwell'e düğün için smokin almamız gerekecek," diye mırıldandı Dominic dalgın dalgın.

"O davetli değil."

Kafasını eğip şakacı bir şekilde göğsümü ısırarak güldü. "Oğlum hakkında böyle konuşma."

"*Senin oğlan*, ben daha koridorun yarısına bile gelmeden peçemin üzerine sıçacak."

"O heyecanlanıyor. Onu rahat bırak."

"Peki. Ama o gelirse, aileme nişan hikayemizin sansürsüz versiyonunu anlatacağım." Onun çok ağladığı versiyonunu.

Beni kucağına çekip gülümseyen dudaklarını benimkilere bastırduğında, saç kremim elimden düştü. Kıkırdayarak kollarımı boynuna doladım.

Dürüst olmak gerekirse, ben de gözlerimden yaşlar dökmüştüm. Evlilik teklifinde kendini aşmıştı.

Geçen Cuma işten sonra, Dominic'in öğleden sonra toplantısı olduğu konusunda yanlış bilgilendirildiğim için tek başıma eve gitmiştim. Kapıyı açtım, içeri girdim ve onu şöminenin ortasında, mumlar ve kırmızı gül yapraklarıyla çevrili halde görünce şoktan neredeyse düşüyordum.

Ben bir şey söyleyemeden, katlanmış bir kağıt parçası çıkardı ve bana uzattı. "Bu senin için."

Ellerim titriyordu, kalbim sıkıştıyordu, yırtık parçaları bir arada tutan bandı çok sert çekmemeye dikkat ederek buruşuk sayfaları açtım.

Alice.

Bu mektubun binlerce farklı versiyonunu yazdım, ama hala doğruyu bulamıyorum.

Nereden başlayacağımı, sana söylemem gereken şeyleri nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum ve bunlara nasıl tepki vereceğini gerçekten bilmiyorum.

Bildiğim tek şey, en azından denemediğim sürece kendimle yaşayamayacağım, bu yüzden sana gerçeği söyleyeceğim ve umarım bu yeterli olur.

Sen benim günümün en güzel kısmısın.

Alarmım çaldığında, ilk düşündüğüm şey, seni tekrar görmeme yirmi dakika kaldığıdır. Acele edersem on beş dakika. Bu yüzden sen hasta olduğunda okula hep geç kalırım. Sen iyileşene kadar uyku tuşuna basıp zamanı hızlandırmaya çalışırım.

Muhtemelen bunun aptalca olduğunu düşünüyorsun. Yazınca aptalca geliyor. Ama başka nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Söyle, ve sen beni yataktan kaldırmazsan üniversitedeki tüm derslerimden kalabilirim. Bu yüzden sana bu kadar sıkı ders veriyorum ve önce senin nereye gideceğini görmek için bekledim. Sen de orada olduğun sürece hangi okula gittiğim umurumda değil. Aksi takdirde seni çok özlerim, dönem sonuna kadar uyku tuşuna basmaya devam etmek isterim.

Seninle tartışmayı bile özlerdim. Seninle tartışmayı seviyorum. Tam da rollercoaster'ın tepesinde, büyük düşüşten hemen önce asılı kalmak gibi bir his. Mümkün olsa, her gün her dakika seninle tartışırdım. Tartışırken başka kimseye bakmıyorsun. Belki bu çok bencilce ve hoşuma gitmemeli, ama hoşuma gidiyor. Yakalanma korkusu olmadan sana bakabildiğim tek an bu.

Gözlerin en sevdiğim renk.

O kadar yeşil, o kadar koyu ve canlı ki, nasıl gerçek olabildiklerini anlayamıyorum. Ama yine de, senin nasıl gerçek olabildiğini de tam olarak bilmiyorum. Sen tanıdığım en ilginç insansın ve o kadar güzelsin ki Alice, bazen sana baktığımda nefes almakta zorlanıyorum.

Sana karşı kötü davrandığım için özür dilerim. duygularımla başa çıkmayı öğrenmem uzun zaman aldı, ve hatta daha da uzun

onları kabul etmek için uzun zaman aldı. Eğer sen de aynı şekilde hissetmiyorsan ve benim kapüşonlu sweatshirt'ümü geri vermek istersen, sorun değil. En azından o zaman bilirim.

Her neyse, artık yazmayı bırakmalıyım. Diğer tüm mektuplar sekiz sayfadan uzundu ve muhtemelen yine de başvurmak isteyeceğin bir temas yasağı duruşmasında mahkemede kesinlikle geçerli olurdu. Sanırım bir sonraki versiyonda gözlerinle ilgili kısmı çıkarmam gerekecek.

Ama eğer cesaretim kırılmazsa ve bu mektubu alırsan, ve polise koşmadan buraya kadar geldiysen, işte gerçek, tüm gerçek ve sadece gerçek.

Sen benim günümün en güzel kısmısın. En sevdiğim rengimsin. En sevdiğim şarkımsın, en sevdiğim filmimsin, en sevdiğim oyunumsun ve aradaki her güzel şeysin.

Ve üzülerek söylüyorum Loch Ness, sanırım sana aşık oldum.

Üç kez okudum, sözler üzerinde ağlarken titriyordum ve aynı zamanda sayfaları kuru tutmaya çalışıyordum. Ve o kadar kendimi kaptırmıştım ki, "Biliyorum, beceriksizce oldu, ama gerçekten elimden geleni yaptım" diyene kadar onun diz çöktüğünü fark etmemiştim.

Yanaklarımı sildim, şimdiye kadar yazılmış en mükemmel mektubu dikkatlice yeniden katladım ve karnıma bastırdım.

"Ve sana ulaşması bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Hiç bilemezsin..." Sesi kesildi, sesindeki belirgin çatlak beni paramparça etti. "Binlerce sayfa daha yazabilirim Alice, ama yine de yetmez. Her zaman sen oldun. Sadece sen oldun. Ve bana bunu gösterme şansı verirsen..."

O zaman ona saldırmıştım. İkimiz de ağlayıp "seni seviyorum" diye haykırarak sesimiz kısılana kadar ona sarıldım.

Onu dizlerinin üzerine çöküp ağlatacağıma söz verdiğimde kastettiğim bu değildi, ama şikayet etmiyordum.

Dominic'in alnındaki ıslak bukleleri geriye doğru tarayarak, ona tekrar öpmek için eğildim, yüzüğümün rahatlatıcı ağırlığı bunun bir rüya olmadığını sürekli olarak bana hatırlatıyordu. "Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Sen benim günümün en güzel parçasısın." Bir öpücük daha. "En sevdiğim rengim." Bir tane daha. "Sen benim en sevdiğim şarkımsın, en sevdiğim filmimsin, en sevdiğim oyunumsun ve aradaki her güzel şeysin."

Ve hayatımın geri kalanını bunu ona kanıtlamak için mutlu bir şekilde geçirecektim.

Son.

Yazım güncellemeleri, silinmiş sahneler ve diğer bonus içerikler için [Kyra'nın haber bültenine](#) kaydolun.

KYRA'DAN BİR NOT

Hate Me Like You Mean It'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

Bir süredir haber bültenime aboneyseniz, bu ikilinin geçen yıl beni nasıl bir cehenneme sürüklediğini biliyorsunuzdur. Ama sonunda bu noktaya geldik ve Alice ile Dom'un hikayesini nihayet sizlerle paylaşabildiğim için çok mutluyum!

Kusursuz çalışması için illüstratörüm ve kapak tasarımcım Chloe Quinn'e çok teşekkür ederim. Bana bunu gönderdiğinde mutluluktan neredeyse ağlayacaktım!

Editörüm Sandra'ya ve sevgili beta okuyucularım Sarah, Katelyn, Amber, Rebecca, Sophia ve Stephanie'ye: zaman ayırdığınız ve tüm içgörünü geri bildirimleriniz için teşekkür ederim. Bu kitap sizin sayenizde çok daha iyi oldu!

Arkadaşlarıma, benim için orada oldukları, beni dinledikleri, benimle beyin fırtınası yaptıkları ve ihtiyacım olduğunda bana rahatlık sağladıkları için teşekkür ederim. (Ve Stephanie Archer'a, tuvalete tavuk leşini tıkadığı hikayesiyle beni eğlendirdiği için özel bir teşekkür ederim [nedenini gerçekten hatırlamıyorum], bu hikaye Alice'in Mario Brother kılığına girip boruları temizlediği inanılmaz, olay örgüsünü değiştiren cümleye ilham verdi.

Menajerlerim Alyssa ve Allison'a, bana rehberlik ettikleri, uzmanlıklarını paylaştıkları ve sonsuz sabırları için teşekkür ederim.

Ve son olarak, inanılmaz okuyucularıma. Sizi bu kadar uzun süre beklettiğim için özür dilerim. Hayatımı değiştirdiniz ve tüm kalbimle bu kitapla sizi gururlandırmış olmayı umuyorum.

Bir dahaki sefere
görüşmek
üzere, Kyra

Ayrıca Kyra Parsi tarafından

Otokratik Şeytanla Anlaşma (Adrien ve Ria)

- > Düşmanlardan sevgililere
- > Sahte ilişki
- > Zorunlu yakınlık

Uyumsuzluk (Jamie ve Jackson)

- > Sahte ilişki
 - > Arkadaşın ağabeyi
 - > Tesadüfi oda arkadaşları
-

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

